

Ngã Đích Thần Kinh Bệnh Ái Nhân (Người Yêu Hoang Tưởng)

Contents

Ngã Đích Thần Kinh Bệnh Ái Nhân (Người Yêu Hoang Tưởng)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	33
9. Chương 9	38
10. Chương 10	42
11. Chương 11	46
12. Chương 12	51
13. Chương 13	56
14. Chương 14	61
15. Chương 15	65
16. Chương 16	69
17. Chương 17	74
18. Chương 18	78
19. Chương 19	83
20. Chương 20	87
21. Chương 21	91
22. Chương 22	96
23. Chương 23	100
24. Chương 24	105
25. Chương 25	109
26. Chương 26	114
27. Chương 27	119
28. Chương 28	124
29. Chương 29	128
30. Chương 30	134
31. Chương 31	139
32. Chương 32	144
33. Chương 33	149
34. Chương 34	154
35. Chương 35	161
36. Chương 36	166
37. Chương 37	171
38. Chương 38	177
39. Chương 39	183
40. Chương 40	188

41. Chương 41	193
42. Chương 42	198
43. Chương 43	202
44. Chương 44	207
45. Chương 45	212
46. Chương 46	218
47. Chương 47	223
48. Chương 48	228
49. Chương 49	233
50. Chương 50	238
51. Chương 51	243

Ngã Địch Thần Kinh Bệnh Ái Nhân (Người Yêu Hoang Tưởng)



Giới thiệu

Tạm dịch: Người yêu bệnh thần kinh của tôi. Thể loại: Chủ công, chữa khỏi, ảm áp, công sủng thụ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-dich-than-kinh-benh-ai-nhan-nguoi-yeu-hoang-tuong>

1. Chương 1

Lần đầu tiên Hàn Trình Quang nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm thì đã bị người kia hấp dẫn rồi, khuôn mặt xinh đẹp, cử chỉ thanh cao, tao nhã cùng với cách ăn mặc thời trang, sành điệu.

Lúc ấy, Hứa Ngôn Tâm ngồi một mình ở bàn ăn, ưu nhã cầm dao nĩa ăn beefsteak, thỉnh thoảng nâng ly rượu lên nhấp một ngụm, thu hút mọi ánh nhìn, nhìn thế nào cũng khiến trái tim người ta rung động.

Đó là lần đầu tiên Hàn Trình Quang nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm, chỉ cần cái liếc nhìn lơ đãng cũng đủ khiến cho hắn khắc sâu con người kia vào lòng, không thể nào quên được.

Nhưng ngày đó Hàn Trình Quang không được tiếp xúc gì với Hứa Ngôn Tâm, bởi vì nhà hàng mà Hứa Ngôn Tâm ngồi là nhà hàng cao cấp nhất, xa hoa nhất thành phố, mà Hàn Trình Quang chỉ là sinh viên nghèo còn một năm nữa mới tốt nghiệp đại học, không đồ vest, hắn ngay cả tư cách bước vào nhà hàng còn không có, bất quá điều này cũng không ảnh hưởng đến việc hắn đứng bên ngoài nhà hàng nhìn người kia dùng cơm xong rồi rời đi.

Hàn Trình Quang chưa từng nghĩ tới việc hắn sẽ lại nhìn thấy người kia, cái người khiến hắn chỉ nhìn thoáng qua đã không cách nào quên được, lại càng không nghĩ tới hắn cùng người kia có lần gặp mặt thứ hai, lần gặp mà hắn không hề nghĩ tới.

Đó là vào năm đầu tiên công tác sau khi Hàn Trình Quang tốt nghiệp, ngày đó hắn tan tầm sớm, vì không phải tăng ca như mọi lần mà cảm thấy vui vẻ, ngân nga vài câu, bước chân nhẹ nhàng trở lại căn nhà thuê. Hắn không thể ngờ ngay lúc hắn vừa mở cửa ra, đột nhiên từ góc khuất của tường nhảy ra một người, đoạt lấy tay cầm cửa, đến khi Hàn Trình Quang trấn tĩnh lại thì thấy một người nhanh chóng chui tọt vào nhà hắn.

Đứng ở ngoài cửa trợn mắt nhìn, Hàn Trình Quang nghi ngờ vừa rồi mình có hoa mắt hay không, chẳng lẽ bây giờ trộm cướp đã đạt tới cảnh giới cao cường như thế, ung dung vọt vào nhà hắn ngay trước mặt hắn sao.

Dù vậy bất ngờ, nhưng Hàn Trình Quang vẫn không quá hoảng loạn, một phút ma xui quỷ khiến hắn bước vào trong nhà.

“Cậu!!!” Quay ngược ra cửa sau khi Hàn Trình Quang nhìn người đang đứng trong phòng khách, hắn kinh ngạc vô cùng không biết nói gì, vì người đứng chỗ kia lại là người mà hắn tâm tâm niệm niệm suốt hai năm trời.

“Đây là nhà anh?” Người đang đứng trong phòng khách nhìn Hàn Trình Quang, trong mắt ngập tràn đề phòng cùng kinh hoảng, khiến hắn vốn đang vui sướng lập tức sững sờ.

Không phải vừa rồi còn đoạt cửa từ tay hắn chạy vào sao?

“Đương nhiên là nhà tôi.” Hàn Trình Quang khó hiểu nói, lúc này tâm tình vui sướng khi nhìn thấy người mà mình mong nhớ ngày đêm đã dần tan đi, ngược lại có chút nghi ngờ.

“Giúp tôi, tôi đang bị người ta đuổi giết, có thể trốn ở nơi này vài ngày không?”

Miệng hơi há to, Hàn Trình Quang nhìn người mang thần sắc cảnh giác với ngữ khí vô cùng kinh hoảng đứng trước mặt mình, sững người, vừa rồi là hắn nghe nhầm đúng không! Đuổi giết? Sống cuộc sống bình thường hơn hai mươi năm, Hàn Trình Quang ngoại trừ trên TV ra thì trước giờ chưa từng được nghe hai chữ này.

“Cậu nói có người đuổi giết cậu?” Ngữ khí có chút trầm trọng, Hàn Trình Quang nhìn người trước mặt, từ vui vẻ ban đầu chuyển thành kinh ngạc đến bây giờ thì chỉ là hoảng loạn.

“Không sai, có người đuổi giết tôi, tôi không thể bị bọn họ bắt được, có thể cho tôi trốn ở chỗ anh vài ngày không? Chỉ vài ngày mà thôi!” Nói tới đây đối phương như nghĩ tới cái gì, giọng nói có chút run rẩy, hơn nữa vẻ mặt có chút kinh hoảng nhìn Hàn Trình Quang.

Cảm giác tim đập có chút nhanh hơn, đương nhiên là vì sợ, bất quá khi Hàn Trình Quang nhìn đối phương lộ ra biểu cảm như một động vật nhỏ đang hoảng loạn thì trong lòng nhất thời sinh ra lòng chính nghĩa.

“Là loại người nào đuổi giết cậu, không thể báo nguy sao?” Nhanh chóng đến và đóng cửa lại hơn nữa còn cài khóa, Hàn Trình Quang lần nữa đến trước mặt đối phương, nhỏ giọng hỏi.

“Không thể báo nguy, cảnh sát sẽ giúp bọn chúng, anh để cho tôi trốn ở chỗ anh vài ngày nha, tôi nhất định không mang thêm rắc rối đến đâu.” Vừa nghe đến từ cảnh sát, Hàn Trình Quang thấy vẻ mặt đối phương càng thêm hoảng sợ, dường như chuyện tìm cảnh sát từng xảy ra cái gì đó, nhất thời trong đầu chợt lóe ra một ý nghĩ, Hàn Trình Quang suy đoán kẻ đuổi giết đối phương có lẽ có quan hệ với cảnh sát.

“Thật sự, tôi sẽ không gây phiền phức cho anh đâu, chỉ cần cho tôi trốn vài ngày là được, anh không cần phải để ý tới tôi, không cho ăn cơm không cho uống nước cũng được, chỉ cần cho tôi trốn vài ngày, nếu bọn họ tìm thấy tôi, bọn họ sẽ giết tôi.” Trong giọng nói mơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở, Hàn Trình Quang nhìn người trước mặt có chút đáng thương, lúc này trong đầu chợt nghĩ đến một câu: Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Cứ cho là người mà mỹ nhân đắc tội là đại ca xã hội đen đi chăng nữa, hôm nay hắn cũng muốn cứu mỹ nhân.

“Cậu yên tâm, tôi sẽ giúp cậu, cậu không cần lo lắng.” Thấy bộ dạng đối phương kinh hoảng tới phát run, gương mặt Hàn Trình Quang tràn đầy chính nghĩa nói.

.....

Chờ trong phòng bếp, Hàn Trình Quang vừa nấu mì vừa nhìn người đang ngồi trên sofa, trong lòng hắn rối bời, căn cứ theo lời Hứa Ngôn Tâm [vừa rồi hai người đã giới thiệu tên với nhau], kẻ đuổi giết y có lẽ là một băng xã hội đen thế lực rất lớn, hiện tại Hứa Ngôn Tâm trốn ở chỗ hắn, cũng chỉ tránh được nhất thời chứ không trốn không được cả đời, chỗ của hắn nhỏ như vậy, phỏng chừng chỉ một chút cũng bị tìm thấy, lúc chúng bắt Hứa Ngôn Tâm thì hắn cũng mang họa, nhưng bảo hắn bỏ mặc Hứa Ngôn Tâm, hắn làm không được, khoan nói tới việc Hứa Ngôn Tâm lại đáng thương như vậy, chỉ cần vì khoảnh khắc nhất kiến chung tình lúc trước cũng đủ để Hàn Trình Quang không thể buông bỏ đối phương.

“Mì nấu xong rồi, đến ăn đi!” Đặt hai bát mì lên bàn, Hàn Trình Quang nói với Hứa Ngôn Tâm vẫn luôn đầy cảnh giác ngồi trên sofa bên kia.

Ngồi vào bàn, Hứa Ngôn Tâm nhìn nhìn bát mì trước mặt, sau đó dùng chiếc đũa lật mì lên, trước sau xem một chút, sau đó mới nhìn Hàn Trình Quang nói một tiếng cảm ơn.

“Đồ ăn có chút đơn sơ, hôm nay trong nhà không có gì ăn, cậu ăn tạm đi.” Cho rằng Hứa Ngôn Tâm lật xem mì vì đồ ăn quá đơn giản, Hàn Trình Quang có chút ngượng ngùng.

Đã nuốt vào một ngụm mì sợi, Hứa Ngôn Tâm nghe được Hàn Trình Quang nói, lập tức buông đũa mặt đầy cảm kích nhìn Hàn Trình Quang. “Không đơn giản, mì ăn rất ngon, Trình Quang, cảm ơn anh, anh thật sự là người tốt.”

Bởi vì hai chữ Trình Quang kia, hần cảm thấy có chút lằng lằng, rồi nhìn qua, chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm đã ăn xong, tuy rằng chỉ ăn một chén mì, nhưng Hàn Trình Quang vẫn nhìn ra động tác cầm đũa và tư thế ngồi của Hứa Ngôn Tâm rất tao nhã, cao quý, nhất thời nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy y, khi đó Hứa Ngôn Tâm ngồi trong nhà hàng cao cấp cũng khiến người ta có cảm cảm giác như bây giờ, cứ như một vương tử vậy.

“Đợi đã, đợi đã, đây là cái gì?” Đột nhiên, Hàn Trình Quang nhướn mày, nắm lấy cổ tay đang cầm đũa của Hứa Ngôn Tâm làm y hoảng sợ, chiếc đũa từ trong tay trượt xuống rơi xuống đất.

Nhìn thấy mình đã dọa Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang vội vàng thả lỏng lực tay, nhưng vẫn nắm lấy cổ tay Hứa Ngôn Tâm kéo đến trước mắt.

Cổ tay Hứa Ngôn Tâm có mấy vết hằn, chướng xanh tím, sưng đỏ khiến Hàn Trình Quang chỉ cần nghĩ một chút đã đoán ra chúng từ đâu mà có, trong lòng càng thêm lo sợ, không ngờ Hứa Ngôn Tâm lại bị đối phương đối đãi như thế.

“Bọn họ trói cậu, vậy còn quá đáng như vậy!!!” Sắc mặt có chút phẫn nộ, Hàn Trình Quang lấy tay sờ sờ mấy dấu vết kia, có thể cảm giác được nó hằn sâu thế nào.

“Bởi vì tôi phản kháng, cho nên bọn họ cột tôi lại.” Giọng nói có chút run rẩy, Hứa Ngôn Tâm nhìn cổ tay bản thân, thần sắc có chút kinh hoảng, khổ sở.

“Sao lại có thể như vậy, thật là vô pháp vô thiên.” Trong lòng nổi giận, Hàn Trình Quang cắn răng cắn giận nói, trong lòng cũng là đau lòng không thôi.

Cúi đầu, Hứa Ngôn Tâm không nói gì thêm, mà Hàn Trình Quang lại kéo tay còn lại của y qua xem, phía trên cổ tay cũng sưng đỏ như vậy.

“Tôi bôi thuốc cho cậu.” Vừa đau lòng lại vừa bất đắc dĩ, Hàn Trình Quang kéo Hứa Ngôn Tâm ngồi lại trên sofa, từ trong phòng lấy chai rượu thuốc, nắm lấy cổ tay Hứa Ngôn Tâm muốn thoa lên.

“Đây, đây là cái gì?” Nhìn rượu thuốc trên tay Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm có chút run rẩy, giãy dụa không để Hàn Trình Quang thoa thuốc cho mình.

Kinh ngạc trước thái độ của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhìn y kinh hoảng, bài xích như thế, liền suy đoán có lẽ đám người kia đã từng dùng thuốc gì đó với Hứa Ngôn Tâm, cho nên y mới lo sợ đến vậy.

“Đây là rượu thuốc, có thể chữa trị vết thương trên cổ tay của cậu, là dùng để chữa bệnh.” Vội vàng đưa chai rượu thuốc qua, Hàn Trình Quang ôn hòa nói cho Hứa Ngôn Tâm nghe, chỉ thấy y cảnh giác nhìn hần một cái sau đó nhận chai rượu thuốc, hơn nữa còn cầm trong tay tới lui nhìn mấy lần, ngay cả bản hướng dẫn sử dụng cũng nhìn hai lần.

“Đúng chứ, tôi không lừa cậu, đây thật sự là thuốc.”

Đợi cho Hứa Ngôn Tâm gặt đầu, Hàn Trình Quang liền lấy rượu thuốc lại, nắm cổ tay Hứa Ngôn Tâm thoa lên. Động tác của hắn nhẹ nhàng, sợ lại làm đau Hứa Ngôn Tâm.

Đến khi thoa rượu thuốc lên tay xong, Hàn Trình Quang buông chai rượu xuống, nghĩ nghĩ lại kéo tay Hứa Ngôn Tâm qua. “Trên người còn có vết thương gì không?” Vừa nói hắn vừa kéo tay áo của Hứa Ngôn Tâm lên cao, xem thử.

Khi Hàn Trình Quang thấy cánh tay của y, trong lòng càng thêm khiếp sợ và phẫn nộ, trên cánh tay Hứa Ngôn Tâm có rất nhiều lỗ kim, thậm chí có một chỗ chỉ chút lỗ kim nhìn như mới vừa tiêm.

“Bọn họ tiêm gì cho cậu?” Đôi tay đang nắm lấy tay Hứa Ngôn Tâm hơi run lên, giọng Hàn Trình Quang cũng trầm xuống mang theo run rẩy.

“Có thể là kim gây mê, chỉ cần tôi tỉnh lại, bọn họ liền chích tôi, sau đó tôi sẽ ngủ ngay.” Có lẽ nhìn ra Hàn Trình Quang sẽ không hại y, hơn nữa cũng vì y mà tức giận, lần này khi Hứa Ngôn Tâm nói chuyện với Hàn Trình Quang không còn vẻ cảnh giác nữa, hơn nữa lúc Hàn Trình Quang kéo tay áo lên, y cũng không tránh né.

Lời y nói khiến Hàn Trình Quang yên lòng, chỉ cần không phải thuốc phiện linh tinh thì tốt rồi, hắn nghĩ có lẽ đối phương tiêm cho y là thuốc mê hay an thần gì đó, có thể là muốn Hứa Ngôn Tâm mê man không thể chạy trốn.

Vết thương trên cánh tay không cần thoa thuốc, hắn giúp Hứa Ngôn Tâm xả tay áo xuống, một lần nữa cùng y ngồi vào bàn ăn, ăn cho xong bữa cơm, sau khi Hàn Trình Quang dọn dẹp bát đĩa, trở lại phòng khách liền nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm vẫn như cũ vô cùng cảnh giác ngồi trên sô pha, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía cửa phóng vẫn không hề nhúc nhích.

2. Chương 2

Hứa Ngôn Tâm như sợ bị người ta tìm thấy, thấy vậy Hàn Trình Quang rất đau lòng, hắn không biết y đã xảy ra chuyện gì, sao lại gặp phải những chuyện này, hắn nhớ hai năm trước lúc nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm, rõ ràng y kinh diễm mọi mặt nhìn như thế nào, nhưng hôm nay vì sao lại thành dạng này.

Ngồi trên sô pha, khuôn mặt Hứa Ngôn Tâm vẫn cực kỳ xinh đẹp, chỉ là hơi chút tái nhợt gầy yếu, trên người mặc bộ đồ vest, nhưng có thể nhìn ra hắn là được mặc trong lúc gấp gáp, bên trong là bộ quần áo màu trắng, Hàn Trình Quang đoán đó là bộ quần áo mà Hứa Ngôn Tâm mặc khi bị tù cầm.

“Ngôn Tâm.....” Đi đến bên sô pha khẽ kêu một tiếng, Hàn Trình Quang chỉ thấy thân thể Hứa Ngôn Tâm chấn động một chút, như là bị dọa. Hiện tại Hứa Ngôn Tâm thoát nhìn giống như là một chú chim sợ cảnh

cong.

“Cậu mệt không? Muốn nghỉ ngơi một lát chứ?” Ngồi xuống bên cạnh Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang dịu giọng nói, sợ lại dọa y sợ.

“Tôi không mệt.” Nhanh chóng lắc đầu, Hứa Ngôn Tâm quét mắt nhìn Hàn Trình Quang một cái rồi chuyển hướng về phía cánh cửa.

“Cậu đi nghỉ ngơi đi! Tôi biết cậu sợ những người đó tới tìm, nhưng cậu yên tâm, tôi sẽ ngồi ở đây giúp cậu trông chừng, cậu vào phòng tôi ngủ một giấc đi.”

“Tôi không ngủ, những người đó rất lợi hại, nếu bọn họ bắt được tôi.....” Lắc lắc đầu, đôi mắt y nhìn chằm chằm cánh cửa, giọng điệu có chút kinh hãi nói, kiên quyết không đi ngủ.

Nhìn Hứa Ngôn Tâm như vậy, vẻ mặt Hàn Trình Quang phức tạp, bởi vì bộ dạng này của y khiến hắn cảm thấy đau lòng, hơn nữa là vô cùng đau lòng, trong lòng phần hận cái bọn người hại Hứa Ngôn Tâm biến thành như thế.

“Cậu yên tâm, tôi sẽ không để những người đó đến bắt cậu, cậu ngoan ngoãn nghỉ ngơi một lát đi, tôi sẽ trông chừng cho.”

“Không, anh không hiểu, những người đó, những người đó thật sự rất đáng sợ, bọn họ.....”

Lần này, không đợi Hứa Ngôn Tâm nói xong, Hàn Trình Quang trực tiếp vươn cánh tay ra ôm y vào trong lòng. Một Hứa Ngôn Tâm như vậy khiến hắn khổ sở, hắn chưa từng vì người khác mà cảm thấy khó chịu, khó chịu đến mức hắn hận không thể thay y gánh chịu những khổ khổ kia, khó chịu đến mức hắn cảm giác nếu có thể làm cho y an toàn, bất kể đem cái mạng ra đánh bạc cũng được.

Bị ôm một cách đột ngột, Hứa Ngôn Tâm hoảng sợ, vội vàng giãy dụa, nhưng cánh tay đang ôm y lại chặt chẽ giam y lại, khiến y giãy dụa không ra, ngay lúc Hứa Ngôn Tâm bởi vì giãy dụa không được nên có chút nóng nảy, lại cảm thấy cánh tay Hàn Trình Quang đang ôm y dần thả lỏng, sau đó Hàn Trình Quang nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng y.

“Không phải sợ, tôi nhất định không để những người đó bắt em đi, tôi thề tôi sẽ bảo vệ em, sẽ không để em bị những người đó tra tấn, cho nên không cần phải sợ.”

Giọng nói của Hàn Trình Quang xuyên thấu qua ***g ngực của hắn truyền đến tai Hứa Ngôn Tâm, đột nhiên, ngay khoảnh khắc ấy, ánh mắt Hứa Ngôn Tâm phấp phồng, có loại cảm giác muốn khóc, đã bao lâu, những lời này, câu này, y đã khao khát được nghe biết nhường nào, nhưng cuối cùng lại tuyệt vọng một câu cũng không có, y đã từng có bao nhiêu lần hy vọng sẽ có một người có thể nói ra những lời này với y, nhưng đối lại chỉ là năm lần bảy lượt tuyệt vọng, mà hiện tại, y lại được nghe những lời này.

Hồi lâu không nghe thấy Hứa Ngôn Tâm lên tiếng, Hàn Trình Quang có chút kinh ngạc, kéo người trong ngực ra muốn nhìn một cái, ai ngờ hắn chưa kịp kéo đối phương ra đã bị một vòng tay trực tiếp ôm chặt, người vốn được hắn ôm vào trong ngực nay lại đang dùng sức ôm hắn.

“Ngôn Tâm?”

“Anh thật sự sẽ bảo vệ tôi.....” Giọng nói có chút nghẹn ngào, mà Hứa Ngôn Tâm nghẹn ngào càng khiến cho Hàn Trình Quang kinh ngạc cùng đau lòng.

“Đúng vậy, tôi sẽ bảo vệ em, tôi sẽ không bao giờ để em bị những người đó bắt, không phải sợ.”

Cuối cùng, Hứa Ngôn Tâm bị Hàn Trình Quang ôm vào phòng đặt lên trên giường, lúc này sau khi hắn nói ra câu nói kia xong, Hứa Ngôn Tâm òa khóc trong lòng hắn, giống như một người bất được một cơn rơm cứu mạng khi đang đứng trước bờ vực tử vong.

Thay Hứa Ngôn Tâm đắp chăn kỹ càng, Hàn Trình Quang chuẩn bị ra ngoài, nhưng chưa đi được hai bước lại bị níu lại, xoay người nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm vốn đang nhắm mắt ngủ nay lại ngập tràn vẻ kinh hoảng.

“Đừng lo lắng, tôi không phải muốn đi, tôi bên ngoài giúp em trông chừng, em cứ an tâm ngủ.”

Nghe được Hàn Trình Quang nói như thế, Hứa Ngôn Tâm nhất thời yên tâm, rồi nghĩ đến những người đó liền buông hắn ra.

“Những người đó, anh không được để bọn họ vào phòng nha, trong tay bọn họ đều có vũ khí, đừng để bọn họ chạm vào anh, không thì bọn họ sẽ trói anh lại ngay.”

Ngực cứng lại, Hàn Trình Quang nhìn Hứa Ngôn Tâm hoảng loạn, trong lòng cắn chặt răng, sau đó vỗ vỗ y. “Tôi biết, yên tâm ngủ một giấc đi.”

Ra khỏi phòng, Hàn Trình Quang rũ mắt, đến nhà kho lục lọi một hồi, tìm ra bao báo chí gì đó, mở ra, bên trong là thanh đao dài, thanh đao này chắc đã bảy tám năm hắn không chạm qua, từ sau khi hắn đứng trước giường bệnh của mẹ thê sẽ sửa đổi thì thanh đao này đã bị cất đi, hắn từng hứa với mẹ mình rằng vĩnh viễn sẽ không gây chuyện, làm một người đàn ông hoàng, nhưng hôm nay hắn lại muốn nuốt lời, vì hắn thật sự không muốn nhìn thấy người kia lộ vẻ mặt như vậy.

Đặt thanh đao lên bàn trước sô pha, Hàn Trình Quang bình tĩnh ngồi xuống, giống như Hứa Ngôn Tâm, đôi mắt chuyên chú nhìn thẳng vào cánh cửa, nếu đúng như lời y nói, đối phương là nhân vật rất lợi hại, thì sẽ rất nhanh tìm tới nơi này.

Quả như suy nghĩ của Hàn Trình Quang, hắn ngồi trên sô pha không đến nửa giờ, chuông cửa vang lên.

Mắt nhìn thanh đao, Hàn Trình Quang không cầm nó lên, mà đến mở cánh cửa trong ra, còn cánh cửa phòng trộm bên ngoài thì không mở ra.

“Chào anh, xin lỗi vì đã làm phiền, chúng tôi tới tìm người.”

“.....” Vốn mang một bụng lửa giận cùng sát khí, khi hắn thấy người trước mặt lại nghe đối phương nói thì có chút phát ngốc.

“Anh gì ơi?” Ông lão trước mặt một thân vest, tóc hoa râm, vẻ mặt thập phần ôn hòa.

“A! Các ông tìm ai?” Từ từ phục hồi tinh thần, Hàn Trình Quang nghi hoặc liếc nhìn ông lão kia, lại đem tầm mắt quét lên người hai người phía sau, đều mặc đồ vest nhưng lại mang kính mắt, diện mạo có vẻ là người tốt [?] căn bản không phải cái loại xã hội đen mà hắn tưởng tượng, chẳng lẽ do lâu rồi hắn không quay lại con đường cũ, hiện tại xã hội đen lại trở nên có giáo dục như vậy, hơn nữa còn bị già hóa đi.

“Người này, không biết anh có từng nhìn thấy hay không.” Lấy ra một tấm ảnh chụp, ông lão giơ lên trước mặt Hàn Trình Quang.

Người trên ảnh chụp rõ ràng là Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang trong lúc nhất thời có chút hỗn loạn.

“Ừm..... Chưa thấy qua, các ông tìm người này làm gì, nếu ngày nào đó tôi nhìn thấy sẽ báo cho các ông biết.” Lấy tay sờ sờ mũi, Hàn Trình Quang ra vẻ nhiệt tình.

“Vậy thì rất cảm ơn anh, đây là số điện thoại của tôi, nếu anh giúp tôi tìm thấy người, tôi xin hậu tạ.” Trên mặt hiện lên nụ cười ôn hòa, ông lão đưa cho Hàn Trình Quang một tờ giấy, rồi gật đầu mang theo hai người kia rời đi, nhưng không trả lời câu hỏi của hắn.

Đợi cho những người ngoài cửa đi khỏi, Hàn Trình Quang đóng cửa lại, có chút khó hiểu, nếu đúng là xã hội đen thì thật phí phạm mà!

Trở về phòng khách, Hàn Trình Quang nhìn thanh đao trên bàn có chút dở khóc dở cười, vừa rồi hắn phản ứng hơi quá khích, ngay cả đao cũng lấy ra, nếu đối phương thật sự là xã hội đen, hắn có đem đao ra thì cũng không dùng được!!

Cất đao đi, Hàn Trình Quang cũng không canh gác nữa, trực tiếp mở cửa phòng đi vào, vừa vào liền thấy Hứa Ngôn Tâm thâm trầm nằm trên giường hắn.

Hứa Ngôn Tâm vừa mở mắt nhìn thấy Hàn Trình Quang ngồi bên giường, bắt đầu cảm thấy hoảng sợ, sức nhớ tới chuyện lúc nãy, lập tức nắm cánh tay của Hàn Trình Quang.

“Những người đó..... Những người đó đến rồi ư?”

Nhìn bộ dạng kinh hoàng của Hứa Ngôn Tâm, trong lòng Hàn Trình Quang dâng lên cổ xót xa, lập tức vòng tay ôm chặt Hứa Ngôn Tâm vào trong lòng.

“Đừng sợ, bọn họ đã đi.”

“Thật sự, anh không để bọn họ tiến vào.”

“Không có, tôi đã lừa bọn họ đi.” Ôm Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang lấy tay vỗ vỗ lưng y để y an tâm.

Nói xong lời này, Hàn Trình Quang liền cảm giác được Hứa Ngôn Tâm thở ra một hơi, dây thần kinh vẫn luôn buộc chặt dường như thoáng buông lỏng đi một chút.

Hàn Trình Quang lấy tay cởi quần áo mặc trên người Hứa Ngôn Tâm ra, lúc ngủ y cũng đã cởi bớt áo khoác ngoài ra, lúc này trên người chỉ mặc bộ quần áo màu trắng, không giống áo sơmi, giống áo ngủ, hơn nữa khi sờ vào thì thấy chất lượng cũng rất tốt.

“Bộ quần áo này là những người đó mặc cho em?”

“Ừm.....” Vừa bị Hàn Trình Quang ôm vào ngực, y liền vươn tay siết chặt vạt áo Hàn Trình Quang, càng giống như dựa vào Hàn Trình Quang, ánh mắt cảnh giác nhìn cửa phòng.

“Em nói những người đó..... Bọn họ là loại người nào? Vì sao muốn bắt em, còn nữa, người nhà của em đâu?” Nhìn Hứa Ngôn Tâm cảnh giác như vậy, Hàn Trình Quang nghĩ đến ba người vừa gặp lúc này, nhất là ông lão kia, nhìn thế nào cũng không giống xã hội đen, hơn nữa thân phận của y chắc hẳn không phải người bình dân, hẳn còn nhớ rõ cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy y, bộ dáng y nhìn sao cũng giống công tử nhà giàu, hơn nữa lúc ấy hẳn nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm dùng bữa xong đi ra khỏi nhà hàng thì ngoài cửa cũng có một chiếc xe xa xỉ đứng chờ, hơn nữa người trên xe rất cung kính mở cửa xe mời Hứa Ngôn Tâm ngồi vào.

“Bọn họ, bọn họ đều là người xấu, bọn họ muốn hại tôi, bọn họ cho tôi uống thuốc, bọn họ trói tôi lại, bọn họ còn nhốt tôi trong phòng, tôi muốn đi ra ngoài..... tôi không muốn ở chỗ đó, nhưng bọn họ không để cho tôi đi, không ai tới cứu tôi cả.....” Nói xong lời cuối cùng, Hứa Ngôn Tâm cơ hồ muốn khóc lên, bàn tay siết chặt vạt áo Hàn Trình Quang cũng dần dần tăng thêm lực, thần sắc bi thương không thôi.

“Ngôn Tâm, Ngôn Tâm..... Tôi biết, tôi biết, đừng nói nữa, là tôi không tốt, tôi không nên hỏi.” Hứa Ngôn Tâm thế này khiến cõi lòng Hàn Trình Quang đau xót, vội vàng ôm chặt y, nhẹ giọng nói.

Được Hàn Trình Quang ôm vào ngực, miệng Hứa Ngôn Tâm phát ra một tiếng nghẹn ngào, sau đó đem đầu chôn vào lòng Hàn Trình Quang. “Tôi cũng không có người thân, ba mẹ cũng muốn hại tôi, còn có anh hai của tôi, là anh ấy giao tôi cho những người đó, anh ta bảo những người đó đối xử với tôi như vậy, bọn họ đều muốn hại tôi.”

3. Chương 3

Trong lòng chấn động, Hàn Trình Quang kéo Hứa Ngôn Tâm ra liền nhìn thấy y nước mắt giàn giụa. “Em nói là anh hai em đem em giao cho những người đó?”

“Ừm, anh ta nhìn những người đó trối tôi lại, là anh ta kêu những người đó đến.” Nước mắt tuôn trào, Hứa Ngôn Tâm tràn ngập thống khổ, bi thương.

Nói không ra lời, Hàn Trình Quang rút khăn tay ở đầu giường, giúp Hứa Ngôn Tâm lau đi nước mắt trên mặt.

Chẳng lẽ giống mấy cái hào môn tranh đấu trên TV, ba mẹ lẫn anh em đều đối xử với y như vậy, chẳng lẽ vì Hứa Ngôn Tâm là anh em cùng cha khác mẹ hoặc cùng mẹ khác cha, hay là tư con riêng cho nên không được yêu thương, anh trai đối xử với y như vậy cũng vì gia sản?

Trong não suy nghĩ mấy nội dung như thế, Hàn Trình Quang nhìn Hứa Ngôn Tâm vẫn mang bộ dạng hoảng loạn như trước, trấn an ôm y an ủi.

“Anh hôm nay đã nói sẽ bảo vệ tôi, anh sẽ không giao tôi cho những người đó, đúng không?” Cảm xúc hơi rối loạn, Hứa Ngôn Tâm được Hàn Trình Quang ôm vào ngực, nghĩ đến những lời trước khi ngủ Hàn Trình Quang đã nói với y, nhất thời có chút không yên lòng, tiếp tục hỏi.

“Ừ, tôi đã nói là bảo vệ em thì nhất định sẽ bảo vệ em, cũng nhất định không giao em ra.”

Nhận được câu cam đoan ấy, Hứa Ngôn Tâm an tâm đi nhiều, nhưng tay vẫn níu vạt áo Hàn Trình Quang không buông, gắt gao siết chặt.

“Em tắm rửa đi, tôi tìm cho em bộ quần áo khác, thay bộ đồ này ra!”

Thấy Hứa Ngôn Tâm gật đầu, Hàn Trình Quang liền dẫn y đến phòng tắm, nhưng khi hẩn xoay người muốn đi, y vẫn còn níu áo hẩn.

“Em tắm rửa trước, tôi tìm quần áo cho em.” Trấn an nắm bả vai Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang ôn nhu nhìn vào mắt y, hy vọng xoa dịu bớt phần nào nỗi bất an của y.

Gật gật đầu, Hứa Ngôn Tâm buông áo Hàn Trình Quang ra, nhưng không đến một giây lại níu lại, thần sắc do dự.

Nhìn bộ dạng của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang thầm thở dài, cảm thấy đau lòng, cuối cùng để mặc

cho y nín áo, tự mình ra tay giúp Hứa Ngôn Tâm cởi quần áo.

Biết Hàn Trình Quang muốn cởi áo giúp mình, Hứa Ngôn Tâm thả tay ra, nhưng sau khi tay áo vừa cởi ra xong thì lại lập tức giữ chặt góc áo Hàn Trình Quang.

Giúp y cởi áo xong, tới lúc Hàn Trình Quang giúp Hứa Ngôn Tâm cởi quần thì hô hấp bỗng dừng cứng lại, ánh mắt vội vàng chuyển về một bên, sau khi lột trần Hứa Ngôn Tâm thì mở nước, điều chỉnh độ ấm.

Đợi khi Hứa Ngôn Tâm ngồi vào trong bồn, Hàn Trình Quang liền kéo một cái ghế nhỏ qua ngồi xuống một bên, nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm vào gạch men sứ trước mặt.

“Tôi ngồi trong này cùng em, em mau tắm rửa đi!”

Cuối cùng, Hứa Ngôn Tâm buông hần ra, bắt đầu tẩy rửa bản thân, bất quá ánh mắt vẫn cứ nhìn Hàn Trình Quang không rời.

Đợi Hứa Ngôn Tâm tắm xong, Hàn Trình Quang dùng chiếc khăn tắm lớn bọc y lại, liền bị y nín áo cùng đi ra khỏi phòng tắm, ở tủ quần áo tìm bộ quần áo để Hứa Ngôn Tâm thay.

Vóc dáng Hàn Trình Quang tương đối cao, cho nên Hứa Ngôn Tâm mặc quần áo của Hàn Trình Quang vào thì tay đều bị che lấp, quần cũng có chút dài.

“Em chờ ở trong nhà, tôi đi ra ngoài mua vài thứ.” Thức ăn trong tủ lạnh đã không còn nhiều, hơn nữa y cũng cần những dụng cụ cá nhân cũng như quần áo để thay.

“Anh muốn ra ngoài?” Sắc mặt có chút kinh ngạc và hốt hoảng, Hứa Ngôn Tâm cảm thấy khó có thể tin nổi chuyện Hàn Trình Quang muốn đi ra ngoài.

“Đừng ra ngoài, sẽ bị bọn họ phát hiện.”

“Sẽ không, bọn họ đã đi, tạm thời sẽ không tìm tới nơi này, em ở nhà chờ tôi, rất nhanh tôi sẽ trở về.” Trần an vỗ vỗ bàn tay Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang chờ y buông tay.

Lắc lắc đầu, Hứa Ngôn Tâm nín chặt góc áo của Hàn Trình Quang, biểu tình cũng có chút kinh hoảng.

Hàn Trình Quang thử đi vài bước, nhưng Hứa Ngôn Tâm cứ gắt gao siết chặt áo hần không buông, hần đi đến đâu y liền đi theo chỗ đó, vô luận Hàn Trình Quang nói gì cũng không buông tay, hơn nữa hần có nói sao, mặt Hứa Ngôn Tâm vẫn đầy kinh hoảng, khiến hần vừa bất đắc dĩ lại vừa đau lòng.

“Em muốn đi cùng tôi không?”

“Không được!!! Bên ngoài có rất nhiều người xấu, bọn họ sẽ bắt tôi.” Phủ định hoàn toàn, Hứa Ngôn Tâm tràn đầy kiên quyết lắc đầu.

Có chút khó xử, Hàn Trình Quang nghĩ, từ trong tủ quần áo lấy ra một cái áo khoác: “Hay em mặc áo khoác này vào, mũ có thể che khuất mặt của em, đeo thêm kính đen, như vậy sẽ không ai nhận ra.”

Có chút do dự nhìn áo cùng kính đen trong tay Hàn Trình Quang, cuối cùng sau khi đấu tranh nội tâm hồi lâu thì y khoác chiếc áo kia vào.

Hàn Trình Quang đi ở phía trước, Hứa Ngôn Tâm vẫn nắm chặt góc áo hắt theo sau, trên đầu đội mũ che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, còn mang kính đen, người bên ngoài liếc mắt nhìn thoáng qua cũng chỉ có thể nhìn thấy chóp mũi và cằm Hứa Ngôn Tâm lộ ra.

Hàn Trình Quang dẫn Hứa Ngôn Tâm đi đến một siêu thị gần đó, lúc hắt chọn lựa này nọ, y vẫn nhắm mắt theo đuôi theo ở phía sau.

“Cô muốn làm gì!!” Đột nhiên, Hứa Ngôn Tâm cả kinh hét một tiếng, làm cho Hàn Trình Quang đang lựa đồ hoảng sợ, quay đầu thì thấy bên cạnh Hứa Ngôn Tâm là một người phụ nữ, người phụ nữ kia đang cầm đồ trong tay chọn lựa gì đó, khuôn mặt kì quái nhìn Hứa Ngôn Tâm.

“Có bệnh!” Cô ta cũng bị hoảng sợ, dùng ánh mắt trừng Hứa Ngôn Tâm rồi ném đồ trong tay xuống, xoay người cầm giỏ rồi đi.

Đợi đến khi cô ta rời đi, Hứa Ngôn Tâm mới yên tâm một chút, không cứng đờ ra nữa, mà Hàn Trình Quang thì vô cùng nghi ngờ.

“Vừa rồi cô ấy làm cái gì?”

“Cô ta theo dõi chúng ta, tôi chú ý rất kĩ, cô ta vẫn luôn đi theo chúng ta.” Kề sát vào Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm nhỏ giọng nói.

Bởi vì khuôn mặt bị che khuất, Hàn Trình Quang không nhìn thấy nét mặt của Hứa Ngôn Tâm, nhưng nghe thấy sự đề phòng trong giọng nói của y, nhất thời trong lòng có chút khó hiểu, hắt không nghĩ tới Hứa Ngôn Tâm lại sợ hãi đến này, càng nhìn ra y đã bị những người đó tra tấn thành bộ dáng gì.

“Còn có, anh xem người kia, ông ta vẫn luôn nhìn chúng ta, còn có người kia, anh ta lúc đi ngang qua cũng liếc nhìn tôi, anh ta giống như nhận ra tôi, làm sao đây? Trình Quang, anh ta có nói cho những người đó biết tôi ở trong này hay không?.”

“Ngôn Tâm..... Những người đó không có nhận ra em, bọn họ cũng không nhìn em, em không cần lo lắng.” Nghe được sự kinh hãi trong giọng nói của y, Hàn Trình Quang vươn tay nắm tay Hứa Ngôn Tâm.

“Nhưng mà.....”

“Không cần sợ, cũng không cần phải lo lắng, em quên là tôi sẽ bảo vệ em sao, nếu có người đến bắt, tôi nhất định sẽ đánh cho bọn họ bỏ chạy, đừng sợ có được hay không?”

“Đúng, anh từng nói sẽ bảo vệ tôi, anh nhất định không thể cho bọn họ bắt tôi đi.” Hai tay đều cầm tay Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm giống như là bắt được cọng rơm cứu mạng, nắm chặt Hàn Trình Quang.

“Ừ, tôi nói, cho nên không cần sợ, tôi mua thức ăn cho em, em xem thích ăn cái gì?” Trần an vỗ vỗ vai Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang dịu dàng nói.

Vẫn cứ gắt gao nắm tay Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm quay đầu nhìn bốn phía, như đang cảnh giác quan sát chung quanh.

Hàn Trình Quang cũng không quản ánh mắt mọi người, vươn một cánh tay ôm chặt Hứa Ngôn Tâm, ôm y vào trong lòng.

“Được rồi, như vậy sẽ không ai nhìn thấy em, cũng không ai nhận ra em, không cần lo lắng.”

Động tác của Hàn Trình Quang thật sự làm cho Hứa Ngôn Tâm an tâm không ít, mà y cũng vươn tay ôm eo hắn, cả người vùi trong lòng Hàn Trình Quang.

Thấy Hứa Ngôn Tâm cuối cùng không còn lo lắng nữa, Hàn Trình Quang liền đặt xe đẩy vào tay còn lại của y, sau đó lấy thức ăn trên kệ giờ lên trước mặt Hứa Ngôn Tâm.

“Thích ăn món này không?”

Tầm mắt rớt cuộc chuyển đến gói to trước mặt, Hứa Ngôn Tâm nhìn gói đồ trên tay Hàn Trình Quang hai lần mới lắc lắc đầu.

“Không thích cái này, rất cay.”

Đặt nó về chỗ cũ, Hàn Trình Quang chọn một món khác không quá cay đưa tới trước mặt Hứa Ngôn Tâm.

“Cái này được.”

Được Hứa Ngôn Tâm đồng ý, Hàn Trình Quang ném nó vào xe đẩy.

Hứa Ngôn Tâm chọn đồ rất chậm cũng rất cẩn thận, nhất định phải nhìn kĩ hai ba lần, ngay cả thành phần

món đồ cũng phải tinh tế xem xét hai lần, sau đó mới quyết định muốn hay không muốn, mà Hàn Trình Quang cũng một tay ôm Hứa Ngôn Tâm, một tay lấy những món mà y tinh tế chọn.

Chọn thức ăn xong, hai người đi đến khu vật dụng hàng ngày, ở nơi đó chọn cho Hứa Ngôn Tâm bàn chải đánh răng và khăn mặt.

Tiếp theo, Hàn Trình Quang lại kéo Hứa Ngôn Tâm đến bán quần áo, nhưng mua quần áo thì phải thử, mà y ôm hắn không buông tay, cuối cùng Hàn Trình Quang chỉ có thể nhờ nhân viên cửa hàng chọn giúp mấy bộ vừa người Hứa Ngôn Tâm, sau khi chọn hai bộ quần áo lại mua thêm hai hộp quần lót, lúc này mới đi tính tiền.

Dọc theo đường đi Hàn Trình Quang không để ý ánh mắt mọi người nhìn về phía mình, dày mặt xem như không thấy ánh mắt người xung quanh, cứ ôm Hàn Trình Quang dạo một vòng trong siêu thị.

Trên đường trở về, hai người vẫn tư thế ôm vốn có, mỗi người trong tay mang theo một gói to.

Về đến nhà, không đợi Hàn Trình Quang đóng cửa, Hứa Ngôn Tâm liền nhanh chóng xoay người đóng cửa lại, hơn nữa còn khóa kĩ.

Khoảng chừng đã đi dạo bên ngoài một vòng, cho nên khi về đến nhà khiến Hứa Ngôn Tâm an tâm hơn hẳn so với trước khi ra khỏi cửa, sau khi về nhà y không giống lúc trước nắm chặt áo Hàn Trình Quang không buông tay, mà chỉ theo phía sau hắn, cũng không cảnh giác ngó nghiêng bốn phía.

Bữa cơm tối này Hàn Trình Quang nấu khá phong phú, mà Hứa Ngôn Tâm cũng chỉ nhìn qua đĩa thức ăn một lần mới động đũa, không hề giống lúc chiều không ngừng lật mì xem xét, nhìn thấy điều này, Hàn Trình Quang mới nhận buổi chiều y xem mì là muốn kiểm tra.

Cơm nước xong, Hứa Ngôn Tâm lại đứng ở cửa phòng bếp nhìn Hàn Trình Quang rửa bát đũa, sau đó cùng Hàn Trình Quang đi phòng tắm rửa mặt.

Hai người cùng nhau rửa mặt, đánh răng, mà lúc đánh răng Hàn Trình Quang nhìn vào trong gương thấy Hứa Ngôn Tâm cũng đang nhìn mình, đột nhiên mặt có chút đỏ.

Sau đó, Hàn Trình Quang nắm tay Hứa Ngôn Tâm dắt về phòng, cùng y nằm trên giường.

Nằm trên giường Hứa Ngôn Tâm liền nghiêng người đối mặt Hàn Trình Quang, lại vươn tay gắt gao siết chặt góc áo của hắn.

4. Chương 4

Hàn Trình Quang suy đoán là vì trải qua những chuyện kia mới khiến Hứa Ngôn Tâm hoảng sợ cùng bất an như vậy, cho nên đối với hành động của Hứa Ngôn Tâm, hắn lại cảm thấy từng đợt đau lòng, mắt thấy y nằm bên cạnh nhưng vẫn siết chặt góc áo hắn, giống như người khát lâu ngày cuối cùng được uống một hộp nước, mà hộp nước ấy là do hắn cho, điều này làm lòng Hàn Trình Quang có chút vui vẻ lại có chút đau lòng.

Hắn vui vẻ là vì hôm nay người Hứa Ngôn Tâm đụng phải là hắn, càng cảm thấy được lần gặp gỡ hai năm trước với lần gặp lại bây giờ của hai người chính là duyên phận, vào hai năm trước khi nhìn thấy y, Hàn Trình Quang là kinh diễm và trầm mê, suốt hai năm Hứa Ngôn Tâm chính là tình nhân trong mộng của hắn, mỗi khi nghĩ đến mình từng nhìn thấy người này, trong lòng hắn vô cùng ngọt ngào, hạnh phúc, nhưng hắn biết, vận mệnh luôn thú vị như thế, lại một lần nữa cho hắn gặp lại người mà hắn vốn tưởng rằng sẽ không bao giờ chạm tới, tuy trong tình cảnh như thế này, nhưng Hàn Trình Quang vẫn có chút cảm tạ trời xanh.

Vươn tay, Hàn Trình Quang ôm chặt Hứa Ngôn Tâm, đem y ôm vào lòng ngực, hơn nữa một bàn tay trên lưng y nhẹ nhàng vỗ về, cứ như vậy cho đến nửa giờ sau, Hàn Trình Quang mới cảm giác được Hứa Ngôn Tâm chậm rãi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi Hàn Trình Quang tỉnh lại, Hứa Ngôn Tâm trong lòng vẫn còn nhắm mắt ngủ, hơn nữa bàn tay vẫn gắt gao nắm vật áo hắn, nên khi Hàn Trình Quang vừa hơi nhồm người dậy, Hứa Ngôn Tâm liền mở mắt ra ngay.

Thấy Hứa Ngôn Tâm tỉnh lại, Hàn Trình Quang nằm lại trên giường, vươn tay xoa đầu Hứa Ngôn Tâm: “Em không ngủ thêm chút đi?”

Lắc lắc đầu, đôi mắt Hứa Ngôn Tâm bình tĩnh nhìn Hàn Trình Quang, khiến gương mặt Hàn Trình Quang dần đỏ lên dưới đường nhìn chuyên chú của y.

Ho nhẹ một tiếng, Hàn Trình Quang lấy tay đè đầu Hứa Ngôn Tâm xuống, để y đừng nhìn chằm chằm hắn nữa, Hứa Ngôn Tâm cứ nhìn kiểu ấy khiến thân thể Hàn Trình Quang nổi lên phản ứng xấu hổ vào sáng sớm.

Bất quá Hàn Trình Quang xấu hổ không bao lâu, đột nhiên hắn nghĩ đến một vấn đề quan trọng, hắn phải đi làm, vậy Hứa Ngôn Tâm làm sao đây?

Quả thực như Hàn Trình Quang lường trước, sau khi ăn xong điểm tâm, hắn không thể đi ra ngoài, đầu tiên Hứa Ngôn Tâm nhất định đi sau hắn, sau đó chỉ cần hắn vừa đến cạnh cửa, y lại hiện lên vẻ kinh hoảng, hơn nữa rất nhanh dùng tay giữ chặt áo hắn lại, vô luận hắn có giải thích cho Hứa Ngôn Tâm nghe là hắn phải đi làm như thế nào cũng vô dụng, cuối cùng không có cách nào khác Hàn Trình Quang chỉ đành gọi điện thoại xin nghỉ vài ngày.

Suốt ba ngày rỗng, Hàn Trình Quang vẫn ở trong nhà cùng Hứa Ngôn Tâm, y chỉ cần ở yên trong nhà thì sẽ không lộ ra vẻ kinh hoảng hoặc cảnh giác, nhưng chỉ cần Hàn Trình Quang đi ra ngoài, Hứa Ngôn Tâm

nhất định phải đi cùng, hơn nữa phải mặc áo khoác có mũ, còn có kính đen, hẳn phải ôm y vào trong ngực mới có thể cùng Hàn Trình Quang đi ra khỏi cửa mưa này nọ.

Vào một buổi sáng sớm, khi Hàn Trình Quang tỉnh lại Hứa Ngôn Tâm vẫn còn say ngủ, hẳn nghiêng người nằm quan sát y, Hứa Ngôn Tâm khi ngủ thật sự khiến cho người ta rung động, không có những kinh hãi bất an lúc tỉnh táo, mà là lặng im khép hai mắt, vẻ mặt thoát nhìn rất nhu hòa, khiến trái tim hẳn loạn nhịp như khoảnh khắc hai năm về trước nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm.

Lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má Hứa Ngôn Tâm, trên mặt Hàn Trình Quang lộ ra nụ cười ngây ngô, lại dùng ngón tay chạm vào bờ môi Hứa Ngôn Tâm, môi y cong cong, bình thường ban ngày đều là mím chặt nên nhìn không ra, nhưng khi ngủ thả lỏng liền lộ rõ, đặc biệt môi y có chút chu ra, nên lúc này thoát nhìn giống như là Hứa Ngôn Tâm đang bấu môi, làm cho Hàn Trình Quang cảm thấy đáng yêu vô cùng.

Ngón tay khẽ vuốt ve miêu tả bờ môi Hứa Ngôn Tâm, tim Hàn Trình Quang đập càng thêm nhanh, thấy y khép hai mắt ngủ say sưa, trong đầu hẳn liền nảy ra một ý tưởng, nhưng đảo mắt lại có chút phỉ nhổ chính mình sao có thể xấu xa như vậy chứ!

Bất quá chút tâm tư be bé kia vừa nảy ra thì đã không thể áp chế được, Hàn Trình Quang đưa mắt nhìn đôi môi Hứa Ngôn Tâm, cảm thấy yết hầu nóng khô, đặc biệt y lại đột nhiên hé môi thở ra một hơi, lúc này trong đầu Hàn Trình Quang ngây ngẩn, trực tiếp cúi đầu chạm vào bờ môi kia.

Môi chạm môi, Hàn Trình Quang chỉ chạm nhẹ rồi rời đi, nhưng khi thấy Hứa Ngôn Tâm không chút phản ứng, lá gan liền phình to lên một tí, một lần nữa đặt môi mình vào, lần này hẳn thậm chí còn vươn đầu lưỡi ra liếm liếm một chút, trong lòng vô cùng thỏa mãn, sung sướng lẫn hạnh phúc.

Bất quá hạnh phúc tựa hồ hơi nhiều, Hàn Trình Quang chậm chạp không muốn rời đi đôi môi ngọt ngào kia, ở trên môi Hứa Ngôn Tâm hôn hôn, mút mút, sau đó mới quyến luyến rời đi. Nhưng Hàn Trình Quang không nghĩ tới, khi hẳn rời khỏi môi Hứa Ngôn Tâm, gương mặt nhìn về phía Hứa Ngôn Tâm thì thấy y đang mở to mắt nhìn chăm chăm vào hẳn, nhất thời sợ tới mức thiếu chút nữa hét toáng lên.

“Em, em tỉnh.....” Mặt đầy xấu hổ và chột dạ, Hàn Trình Quang bị ánh mắt Hứa Ngôn Tâm nhìn thì cực kì xấu hổ.

Không đáp lại, Hứa Ngôn Tâm vẫn cứ nhìn chăm chăm vào Hàn Trình Quang, trong khoảng thời gian ngắn khiến hẳn đoán không ra y đang nghĩ gì.

Cánh tay Hàn Trình Quang vẫn đang ôm Hứa Ngôn Tâm, mà tay y cũng siết chặt góc áo hẳn, tư thế của hai người vẫn giữ nguyên, thế nhưng trải qua chuyện vừa rồi, khiến cho cánh tay Hàn Trình Quang có chút cứng đơ, kỳ thật là cả người hẳn lúc này đều cứng còng, bất quá vì phát hiện Hứa Ngôn Tâm không có đẩy hẳn ra, hay nổi giận, cũng không phản ứng gì cả, nên hẳn cũng không nhúc nhích, thậm chí từ xấu hổ chột dạ ban đầu biến thành thấp thỏm.

Hứa Ngôn Tâm không có nổi giận! Hứa Ngôn Tâm cũng không có đẩy hẳn ra!

Vì thế hai người lẳng lặng nằm, mãi cho đến hai mươi phút sau, Hàn Trình Quang rốt cuộc lại nhìn về phía Hứa Ngôn Tâm.

“Em có đói bụng không, hay chúng ta đứng dậy ăn điểm tâm đi!”

“Được.”

“.....”

Hai người liền rời giường cùng đi rửa mặt, Hứa Ngôn Tâm cũng như trước đi theo sau Hàn Trình Quang, một bước không rời, không khác gì mọi hôm.

Hàn Trình Quang làm điểm tâm hai người cùng nhau ăn, sau khi dọn dẹp bát đĩa xong thì ngồi xuống sofa, Hứa Ngôn Tâm cũng cùng ngồi vào một bên.

“Ừm, Ngôn Tâm..... Tôi muốn hỏi một chút, ngày đó em nói là anh hai em để cho người ta bắt trói em.” Ngồi trên sofa suy xét hồi lâu, Hàn Trình Quang mới nhìn Hứa Ngôn Tâm hỏi.

Thân mình bỗng dừng chân động, vốn hơi có chút thả lỏng Hứa Ngôn Tâm lập tức hiện lên vẻ kinh hoảng, khiến lòng Hàn Trình Quang nhất thời áy náy không thôi, hẳn không nên động đến vết sẹo của Hứa Ngôn Tâm, nhưng chuyện này tất yếu phải giải quyết, hơn nữa không biết vì sao, mấy ngày nay ở chung khiến trong lòng hắn đột nhiên có chút nghi ngờ.....

“Đúng vậy, anh trai tôi tìm rất nhiều người đến, anh ta kêu những người đó trói tôi lại.” Hai tay hơi túm chặt áo Hàn Trình Quang, trên mặt Hứa Ngôn Tâm vừa là kinh hoảng vừa là thương tâm, khổ sở.

Vội vàng vươn tay ôm chầm lấy Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang ôm y vào trong ngực trấn an vỗ vỗ lưng y.

“Vậy em có thể nói cho tôi biết bọn họ trói em lại để làm gì không?”

Cơ hồ vùi sâu vào lòng Hàn Trình Quang, hai tay Hứa Ngôn Tâm ôm chặt lấy eo hắn, đem đầu chôn ở hõm vai hắn.

“Bọn họ nhốt tôi trong phòng không cho tôi đi ra ngoài, bọn họ cho tôi uống thuốc độc hại, tiêm chích tôi, không để cho tôi tỉnh táo, bọn họ muốn hại tôi.” Lời kể đầy ghen ngào, trong giọng nói Hứa Ngôn Tâm tràn đầy thống khổ. “Trình Quang, tôi van xin anh, anh đừng giao tôi cho những người đó, bọn họ sẽ giết tôi.”

“Không có, sẽ không, tôi đã nói không để những người đó mang em đi thì tuyệt đối sẽ không, em yên tâm.” Vừa nghe thấy ngữ khí đáng thương như thế của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang lập tức mềm lòng, vội

vàng ôm y cam đoan.

Sau đó Hàn Trình Quang cũng không nhắc lại đề tài này, chỉ đành nói sang chuyện khác. Mấy ngày nay hần quan sát Hứa Ngôn Tâm, y không thích đi ra ngoài chỉ thích ngồi ngốc trong phòng, hơn nữa không phải đi theo phía sau hần thì luôn trong trạng thái cảnh giác, cứ như cả ngày đều buộc chặt thần kinh lại, trừ bỏ buổi tối lúc ngủ mới thả lỏng một tí.

“Bây giờ còn sớm, chúng ta xem phim, sau đó sẽ ra đi ngoài dạo vài vòng, lại mua chút rau dưa về.”

“Đừng đi ra ngoài, bên ngoài có những người đó.....” Vừa nghe thấy Hàn Trình Quang muốn ra ngoài, Hứa Ngôn Tâm lập tức nhú mày mặt đầy khẩn trương.

Một tay nắm tay Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang dỗ dành: “Yên tâm, không có nguy hiểm, chúng ta cùng đi, cho dù những người đó có đến cũng không phải sợ.”

“Nhưng.....”

“Đừng nhưng nhị nữa, em xem mấy bộ phim này, đều là bảo bối của tôi đó, em thích phim khoa học viễn tưởng, hay là hài kịch?”

Hàn Trình Quang hỏi xong cũng không nghe y trả lời, quay đầu nhìn chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm lại mang bộ dạng đề phòng nhìn chằm chằm cánh cửa, nhất thời câm nín, trực tiếp chọn một bộ hài kịch bỏ vào ổ đĩa, sau đó lấy tay mạnh mẽ kéo đầu y lại.

“Được rồi, đừng lo lắng, có đi ra ngoài hay không đợi lát nữa hăng tính, bây giờ mình xem phim trước đã.”

Hàn Trình Quang sau khi nói xong, mắt thấy Hứa Ngôn Tâm vẫn thường thường nhìn ra ngoài cửa, trực tiếp đứng dậy ngồi qua bên kia che cửa lại, sau đó giam y vào trong ngực.

Phim phát sóng, Hàn Trình Quang một bên xem còn một bên đề đầu Hứa Ngôn Tâm lại, làm cho tầm mắt y nhất định phải nhìn màn hình, tuy rằng phương pháp tương đối thô bạo nhưng kết quả rất khả thi.

Lúc ban đầu quả thật Hứa Ngôn Tâm không an tâm, ánh mắt vẫn muốn nhìn ra cửa, nhưng thoát không khỏi bàn tay đang đè nặng trên đầu, cộng thêm Hàn Trình Quang liên tục ở bên tai cười nói bàn luận phim, dần dà tầm mắt cũng dừng trên màn hình, cuối cùng chuyên tâm xem.

Xem được một nửa, Hàn Trình Quang cảm thấy Hứa Ngôn Tâm đã thả lỏng liền buông tay ra, nhưng sau khi hần buông tay, Hứa Ngôn Tâm cũng không nhìn về phía cửa nữa, vẫn nhìn màn hình, làm cho hần nhất thời có cảm giác thành tựu, khi xem đến một cảnh hài hước, Hàn Trình Quang vội vàng quay đầu nhìn về phía y, chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm cũng cười một chốc, tuy rằng không phát ra âm thanh, nhưng khoe miệng cong cong, biểu tình trên mặt cũng thả lỏng không ít, khiến cho hần lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm cười liền ngáy ngẩn cả người.

Nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm nở nụ cười, trong lòng Hàn Trình Quang vừa vui vừa chua xót, không nghĩ tới y khi cười lộ lên lại thu hút đến thế, nhưng đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, làm cho Hứa Ngôn Tâm biến thành dạng này, thật sự đúng như những gì Hứa Ngôn Tâm nói sao?

5. Chương 5

Toàn bộ quá trình xem phim mà nói vẫn rất tốt đẹp, Hàn Trình Quang ngồi trên sofa một tay ôm Hứa Ngôn Tâm, mà y cũng không còn căng thẳng, thậm chí có chút thả lỏng tựa vào lòng Hàn Trình Quang xem phim.

Bất quá cảnh tượng tốt đẹp không duy trì lâu, khi xem xong phim, tới lúc Hàn Trình Quang muốn đi ra ngoài, Hứa Ngôn Tâm lại khôi phục về căng thẳng ngay.

Kéo Hứa Ngôn Tâm ra cửa, Hàn Trình Quang cảm giác cứ chờ như vậy ở trong phòng cũng không phải ý hay, hơn nữa ban đầu hắn nghĩ rằng những người ‘đuổi giết’ mà Hứa Ngôn Tâm nói là xã hội đen, nhưng cuối cùng khi Hàn Trình Quang nhìn thấy những người tìm y cộng thêm vài lần dò hỏi Hứa Ngôn Tâm, khiến hắn cảm giác bên trong có nội tình, cũng khiến hắn có chút hoài nghi, bất quá có một chuyện Hàn Trình Quang có thể khẳng định, đó chính là người truy bắt Hứa Ngôn Tâm cũng không phải xã hội đen gì hết.

Đợi đến khi ra ngoài, Hứa Ngôn Tâm vẫn phải trang điểm, nhất định phải che khuất bản thân mới có thể cùng Hàn Trình Quang đi ra ngoài, mà hắn trực tiếp một tay ôm y đi trên đường.

Hàn Trình Quang dẫn Hứa Ngôn Tâm đến một công viên gần đó, bình thường cũng không có nhiều người, đặc biệt hiện tại chính là thời gian đi làm, lên lớp, nhiều lắm cũng chỉ có một hai đôi tình nhân hoặc là mấy cụ già, Hàn Trình Quang chọn nơi này vì nghĩ người ở đây không nhiều, Hứa Ngôn Tâm sẽ không quá mức khẩn trương.

“Em không cần lo lắng như vậy, em xem xung quanh đều không có người, cho nên đừng sợ.” Ôm Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang thấy thân thể y vẫn cứng ngắc như trước, thì hơi bất đắc dĩ.

“Này, Tiểu Quang, hôm nay sao không đi làm?”

Trên đường, hai người gặp bác Vương đang đi tản bộ, bác ấy là hộ gia đình cách vách căn nhà Hàn Trình Quang thuê, bình thường những lúc bác Vương không có việc gì làm thì thường đi dạo trong công viên một chút hoặc là tìm người chơi cờ.

Cảm giác được Hứa Ngôn Tâm khẩn trương ngay tức thì, một tay Hàn Trình Quang cầm tay y, sau đó cười nói với bác Vương: “Không phải là tại đang rảnh rỗi sao! Chứ không thì sao đụng phải bác chứ.”

“Người trẻ tuổi cũng không thể nhàn rỗi như vậy nha! Vị này là.....” Cười nói một câu, bác Vương chú ý tới

người được Hàn Trình Quang ôm vào trong ngực, cũng chính là Hứa Ngôn Tâm trang điểm quái dị.

“Đây là bạn của cháu, bạn chơi từ nhỏ... Ngôn Tâm, chào bác Vương đi.” Một câu cuối cùng, Hàn Trình Quang dẫn dò bên tai Hứa Ngôn Tâm, hơn nữa lấy tay nhéo nhéo lòng bàn tay y.

Cảm giác được Hứa Ngôn Tâm có chút kháng cự lách người đi, Hàn Trình Quang nắm bả vai y lại.

Bị Hàn Trình Quang ràng buộc, Hứa Ngôn Tâm giãy giụa không thoát, trong lòng dần có chút nôn nóng, hơn nữa ngũ khí hần kiên định bắt y nhất định phải chào hỏi người trước mặt.

Dưới chân bắt đầu không ngừng ngo ngoe, bàn tay còn lại của Hứa Ngôn Tâm không bị Hàn Trình Quang nắm cũng không ngừng buông ra lại nắm chặt, thân thể càng nôn nóng hơn, cứ nhích tới nhích lui, như là chuẩn bị làm gì đó.

Cảm nhận rõ sự khác thường của Hứa Ngôn Tâm, trong lòng Hàn Trình Quang cả kinh liền nhanh chóng chào tạm biệt bác Vương, ôm y vội vàng đi đến khu rừng nhỏ bên cạnh.

“Ngôn Tâm, em làm sao vậy?” Đứng dưới gốc cây, Hàn Trình Quang thấy chung quanh không có ai, dùng tay kéo mũ Hứa Ngôn Tâm xuống, lại tháo kính đen y ra. Liền nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm nhú chặt mày, khẩn trương nhìn hần, hơn nữa lúc này hai tay y siết chặt, mà lại dùng lực mạnh tới mức trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Hứa Ngôn Tâm như vậy khiến Hàn Trình Quang hoảng sợ, hần cảm giác y lúc này hần đang vô cùng tức giận, như chỉ cần hần nói thêm một câu gì, Hứa Ngôn Tâm sẽ đâm hần ngay, mà hần nghĩ nghĩ, cảm giác là vì hần bắt y chào hỏi bác Vương nên y mới nổi giận, Hứa Ngôn Tâm vốn không thích ra ngoài, hần bắt buộc y đi, y đã có chút kiềm nén, lại bị yêu cầu phải chào hỏi, lúc này mới bùng phát lửa giận. Nhưng nếu vì nguyên nhân này, phải chăng Hứa Ngôn Tâm có chút phản ứng thái quá?

Hứa Ngôn Tâm không nói lời nào, Hàn Trình Quang cũng không nói chuyện, hai người cứ như vậy đứng ở nơi đó, Hàn Trình Quang im lặng là vì trong lòng thấy kỳ lạ, mà cảm giác kỳ quái càng ngày càng lớn, bất quá hần nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm giống như vì hần im lặng nên càng ngày càng nôn nóng, thậm chí y còn vươn tay nắm tóc mình, dưới chân cũng chuyển động liên tục, miệng thì cứ thì thào, lẩm bẩm gì đó, vô cùng kỳ lạ.

“Ngôn Tâm..... em không sao chứ?” Trong lòng có chút lo lắng, Hàn Trình Quang giơ tay nhẹ nhàng đặt lên vai Hứa Ngôn Tâm, nào ngờ lại bị y hất ra.

“Các người đều giống nhau, các người đều giống nhau!!!” Vốn đang nhỏ giọng lẩm bẩm thì càng lúc nói càng lớn, Hứa Ngôn Tâm nhú mày, sắc mặt cũng càng ngày càng khó chịu, tay không ngừng túm tóc.

Cảnh tượng này khiến Hàn Trình Quang có chút kinh hãi, mắt thấy Hứa Ngôn Tâm càng ngày càng mạnh tay, hần vội vàng tiến lên bắt lấy cánh tay Hứa Ngôn Tâm, hơn nữa một tay dùng lực ôm chặt thân thể y, cố định y lại.

“Là lỗi của tôi, vừa rồi là tôi không đúng, tôi không nên bức em, em đừng giận.” Vội vàng nhận lỗi, tình trạng của Hứa Ngôn Tâm khiến Hàn Trình Quang có chút kinh hãi.

“Các người đều giống nhau, các người đều giống nhau, đều muốn hại tôi, đều muốn bức tôi!!!” Khàn cả giọng, tay Hứa Ngôn Tâm tăng thêm lực, dùng sức đẩy Hàn Trình Quang, trong lúc nhất thời hắn có chút trụ không vững.

Hứa Ngôn Tâm đột nhiên bộc phát khí lực, Hàn Trình Quang bị đẩy ngã xuống đất, đợi đến khi Hàn Trình Quang đứng lên thì Hứa Ngôn Tâm đã sớm chạy xa, cảm thấy cả kinh, hắn vội vàng đuổi theo y.

.....

“Anh là ai! Anh muốn làm gì!”

“CMN, chạy đi đâu hả thằng bệnh, đụng vào người ta rồi định chạy à!”

Hàn Trình Quang vừa chạy ra khỏi khu rừng nhỏ, liền nghe thấy giọng nói phẫn nộ của một đôi trai gái, nhất thời cảm thấy không ổn.

Hàn Trình Quang đi theo tiếng nói ấy chạy qua, nhìn thấy chỗ đó vây quanh ba bốn người, vội vàng chạy tới xem thì thấy Hứa Ngôn Tâm bị một người đàn ông đè xuống đất, nắm đấm của anh ta rất nhanh nện xuống, mà trên mặt Hứa Ngôn Tâm cũng vô cùng hoảng sợ.

“Dừng tay!!!” Vội vàng chạy đến, Hàn Trình Quang giữ chặt cánh tay đang định bỏ xuống người Hứa Ngôn Tâm, hơn nữa đẩy mạnh người kia qua một bên, vươn tay kéo y vào lòng ngực.

“Em không sao chứ!” Mắt thấy cả người Hứa Ngôn Tâm phát run, trên mặt thì sưng đỏ, Hàn Trình Quang nhất thời vừa giận vừa lo, nhìn cái tên bị đẩy ngã đang giận dữ đứng lên, nhất thời buông Hứa Ngôn Tâm ra vùng tay đánh qua.

.....

Một bàn tay nắm tay Hứa Ngôn Tâm, một cánh tay ôm y, Hàn Trình Quang bầm tím mặt mày ôm y đi về nhà, dọc theo đường đi cũng không ngừng nhìn sắc mặt y, nhưng y mang mũ với kính đen, Hàn Trình Quang cũng không nhìn thấy, bất quá may mà Hứa Ngôn Tâm không có bị kích động hay nóng nảy, rất nghe lời bị hắn ôm đi ở trên đường.

Về đến trong nhà, Hàn Trình Quang liền gỡ mũ với mắt kính Hứa Ngôn Tâm mũ ra.

Hứa Ngôn Tâm bị người kia đè xuống đất đánh mấy quyền, hai má với khóe miệng đều bầm xanh, Hàn Trình Quang nhìn mà đau lòng, lật tìm trong nhà chai rượu thuốc, kéo y ngồi xuống thoa thuốc cho y.

Mà Hứa Ngôn Tâm cũng ngoan ngoãn ngồi trên sô pha để Hàn Trình Quang thoa thuốc, đợi hẩn thoa thuốc xong, Hứa Ngôn Tâm mới giương cặp mắt bình tĩnh nhìn về phía hẩn.

Bị Hứa Ngôn Tâm nhìn chăm chăm, Hàn Trình Quang dần dần có chút không được tự nhiên: “Ngôn Tâm, chuyện hôm nay..... kỳ thật là tôi sai, nếu tôi không nên ép em đi ra ngoài thì sẽ không bị người ta đánh, tôi cũng không nên bức em, em không thích chào hỏi mọi người thì sau này không cần chào.”

Hai tay cầm tay Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang châm chúc ngôn từ, tận lực bình thần nói, phòng ngừa không cẩn thận lại làm cho Hứa Ngôn Tâm suy nghĩ lung tung, hôm nay y hô lên câu ‘Anh giống bọn họ đều muốn hại tôi’ khiến lòng hẩn có chút hốt hoảng, nếu Hứa Ngôn Tâm nghĩ như vậy, vậy thì phỏng chừng về sau cũng sẽ đề phòng hẩn như người ngoài.

Nói xong những lời này sau, Hàn Trình Quang nhìn Hứa Ngôn Tâm, nhưng lại nhìn thấy hai mắt Hứa Ngôn Tâm bỗng dưng đỏ hoe, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Thực xin lỗi.....”

Đột nhiên Hứa Ngôn Tâm nghẹn ngào nói, khiến Hàn Trình Quang nhất thời vừa kinh ngạc vừa đau lòng, vội vàng vươn hai tay ôm chầm lấy y.

“Đừng khóc đừng khóc, em khóc tôi cũng khổ sở theo.” Cau mày, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực, bàn tay cũng từng chút một vỗ về lưng Hứa Ngôn Tâm, nhưng cảm thấy y khóc càng thêm thương tâm.

Đợi đến khi Hứa Ngôn Tâm bình tĩnh trở lại, Hàn Trình Quang thấy bả vai mình đã ướt đẫm, đây là lần thứ hai Hứa Ngôn Tâm khóc, nhưng một lần so với một lần càng khiến hẩn thêm đau lòng.

Thấy Hứa Ngôn Tâm không khóc nữa, Hàn Trình Quang vội vàng kéo y ra, từ trên bàn rút ra khăn tay giúp Hứa Ngôn Tâm lau đi nước mắt trên mặt, nhìn y khóc đến mắt mũi đều hồng cả lên, cộng thêm vết bầm trên mặt, quả thật chật vật không thôi, mà hẩn cũng y chang thế.

Kéo Hứa Ngôn Tâm đi đến phòng tắm, Hàn Trình Quang xả đầy nước ấm vào bồn tắm, đóng cửa giúp y cởi quần áo, mà y cũng tùy ý Hàn Trình Quang làm.

Bất quá sau khi lột trần Hứa Ngôn Tâm xong, mặt Hàn Trình Quang vốn sưng đỏ nay càng đỏ hơn một phần, dận lòng không nên có tạp niệm, để y ngồi vào trong bồn tắm.

Trong lúc Hứa Ngôn Tâm nghe lời tắm rửa, Hàn Trình Quang đem ánh mắt lạnh lẽ chuyển tới trên người y, kỳ thật mấy ngày nay lúc Hứa Ngôn Tâm tắm, Hàn Trình Quang vẫn ở bên cạnh, bất quá vẫn không có dũng khí, không dám nhìn lên, hôm nay không biết tại sao hẩn cảm thấy hẩn với Hứa Ngôn Tâm sau khi trải qua chuyện vừa rồi dường như thân mật hơn rất nhiều, liền nhịn không được lên nhìn y tắm.

Làn da Hứa Ngôn Tâm rất trắng cũng rất trơn mịn, Hàn Trình Quang cảm thấy thân thể Hứa Ngôn Tâm quả thực vô cùng hoàn mỹ giống như trong tưởng tượng của hắn, tuy rằng y không có cơ bắp cũng rất gầy, nhưng Hàn Trình Quang vẫn cảm thấy ánh mắt mình bị cảnh sắc xinh đẹp kia hấp dẫn triệt để.

“Khụ, Ngôn Tâm.....” Cảm thấy nếu mình cứ nhìn miết thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, Hàn Trình Quang vội vàng mở miệng nói gì đó để phân tán lực chú ý.

Thấy Hứa Ngôn Tâm ngẩng đầu nhìn về phía mình, lúc này Hàn Trình Quang mới tiếp tục nói: “Tôi không giống với những kẻ kia, tôi sẽ không hại em, về sau cũng không ép em, hãy tin tưởng tôi.”

Cúi thấp đầu, qua một hồi lâu Hứa Ngôn Tâm mới một lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Trình Quang, bên trong đôi mắt cũng ẩn ẩn tia sáng.

“Tôi tin tưởng anh, anh là người tốt, anh là người đối xử với tôi tốt nhất, anh không giống với bọn họ, anh sẽ bảo vệ tôi.”

6. Chương 6

Câu nói của Hứa Ngôn Tâm khiến trái tim Hàn Trình Quang tăng nhịp đập, tâm tình vô cùng kích động, giống như hiện tại hắn mới khiến cho Hứa Ngôn Tâm yên tâm, làm cho Hứa Ngôn Tâm tin tưởng, cái loại cảm giác này khiến Hàn Trình Quang có chút lảng lảng.

Bàn tay cũng không tự chủ được chạm vào khuôn mặt Hứa Ngôn Tâm gần ngay trước mắt, bên trong đôi mắt Hàn Trình Quang lộ ra một tia si mê, cuối cùng chạm rai nhòai người về phía trước hôn nhẹ lên mi tâm của Hứa Ngôn Tâm.

Hứa Ngôn Tâm vẫn mở to mắt nhìn Hàn Trình Quang hôn mình, đợi cho đôi môi Hàn Trình Quang rời đi, y mới vươn tay sờ sờ trán, trên mặt lộ ra một tia mê man.

Ho nhẹ một tiếng, toàn bộ dũng khí của Hàn Trình Quang đều dùng vào nụ hôn kia, sau khi ngồi ngay ngắn lại liền dời mắt sang chỗ khác, thúc giục Hứa Ngôn Tâm tắm nhanh.

Sau khi Hứa Ngôn Tâm tắm xong, Hàn Trình Quang bảo Hứa Ngôn Tâm đợi ở bên ngoài, tự mình cũng vội vàng tắm rửa một chút, lại thoa thuốc lên trên mặt mới đi ra ngoài.

Hai người đi ra ngoài một chuyến mặt mày bầm tím, chưa kịp mua gì, ngay cả thức ăn buổi trưa cũng chưa mua.

“Tiểu Ngôn, tôi đi mua đồ ăn, nếu em không muốn đi ra ngoài thì ở trong nhà chờ tôi, được không?” Tự nâng cấp quan hệ của hai người lên một bước, Hàn Trình Quang, quyết định đổi cách xưng hô với Hứa

Ngôn Tâm, xưng hô như vậy mới chứng minh mức độ thân mật [?] của bọn họ.

Đối với việc Hàn Trình Quang đột nhiên thay đổi xưng hô, Hứa Ngôn Tâm chỉ sửng sốt một chút liền thích ứng, nghe thấy Hàn Trình Quang lại muốn đi ra ngoài, Hứa Ngôn Tâm liền nhú mào, bắt quả cuối cùng vẫn kiên trì đi cùng Hàn Trình Quang, tuyệt đối không ở một mình trong nhà.

Hai người trực tiếp đi đến khu chợ rau dưa gần đó, mặt đầy thương tích cũng không thích hợp đi xa.

Cùng nhau chọn rau dưa xong Hàn Trình Quang lại kéo Hứa Ngôn Tâm đến sạp bán hoa quả, lấy một ít trái cây hỏi ý kiến Hứa Ngôn Tâm, sau đó lấy một gói to món mà Hứa Ngôn Tâm chọn.

Lần này Hàn Trình Quang ở trong phòng bếp nấu cơm, Hứa Ngôn Tâm ngồi yên trên sofa, trước mặt là đĩa trái cây mới mua, Hàn Trình Quang không để cho Hứa Ngôn Tâm đứng mãi ở cửa phòng bếp nhìn mình, cho nên lúc mua đồ ăn mới cố ý mua ít trái cây.

Bởi vì trái cây này là do tự mình chọn, điều này làm cho Hứa Ngôn Tâm yên tâm hơn nhiều. Hứa Ngôn Tâm vừa ăn hoa quả, ánh mắt lại vẫn cứ nhìn vào trong phòng bếp, căn bản không để Hàn Trình Quang rời khỏi tầm mắt mình nửa bước.

Hàn Trình Quang phát hiện Hứa Ngôn Tâm đối với hắn càng thêm ỷ lại, không giống trước kia đi theo phía sau, Hứa Ngôn Tâm tựa hồ càng thêm tin tưởng hắn, ví dụ như trước kia lúc ăn gì đó, cho dù là Hàn Trình Quang nấu, Hứa Ngôn Tâm cũng phải kiểm tra một lần mới có thể ăn, nhưng hiện tại chỉ cần Hàn Trình Quang đưa qua, Hứa Ngôn Tâm chỉ liếc mắt nhìn một cái liền ăn ngay, không chút phòng bị Hàn Trình Quang, hơn nữa lúc ở trong nhà cũng càng ngày càng thoải mái.

Đối với việc Hứa Ngôn Tâm tin cậy mình, Hàn Trình Quang vô cùng cao hứng, nhưng cũng đồng thời ý thức được mình biết quá ít về Hứa Ngôn Tâm, ngoại trừ biết tên Hứa Ngôn Tâm, cũng chỉ nghe Hứa Ngôn Tâm kể mơ hồ hồ chuyện đuổi giết [?] hắn thậm chí ngay cả tuổi của Hứa Ngôn Tâm cũng không biết.

“Tiểu Ngôn, năm nay em bao nhiêu tuổi?” Một khi ý thức đến vấn đề này, Hàn Trình Quang quyết định điều tra chi tiết Hứa Ngôn Tâm.

“Hai mươi..... lăm, sáu.” Cau mày nghĩ, Hứa Ngôn Tâm gập ghềnh đáp.

“Sao ngay cả mình bao nhiêu tuổi em cũng không biết vậy, cuối cùng là năm hay là sáu.” Cách Hứa Ngôn Tâm nhú mào suy nghĩ khiến Hàn Trình Quang cảm thấy thú vị, trực tiếp đi tới ôm y, nếu Hứa Ngôn Tâm hai mươi lăm thì lớn hơn hắn hai tuổi, nếu là hai mươi sáu thì ba tuổi..... Điều này thật không nhìn ra được, rõ ràng Hứa Ngôn Tâm trông có vẻ nhỏ hơn hắn rất nhiều.

“Tôi không biết..... Có một đoạn ký ức rất mơ hồ.”

“Mơ hồ? Là không nhớ ra sao?” Thấy Hứa Ngôn Tâm tựa hồ suy nghĩ một cách khó khăn, Hàn Trình

Quang có chút lo lắng, ký ức mơ hồ ư?

“Ừm, có một đoạn thời gian rất dài, tôi cảm giác rằng mình chỉ có ngủ, tôi không biết qua bao lâu, tóm lại tôi đều chỉ ngủ, tôi nhớ rõ.....nhớ rõ có rất nhiều người, tôi đang ngủ, bọn họ nhìn tôi Tôi không biết cái gì hết, thời gian rất lâu, không nhớ nổi gì cả.”

“Nghĩ không ra thì không cần nghĩ, chính là hai mươi lăm tuổi.” Mọi người không phải đều nói cách ba tuổi là bước sang trang mới, vì không để cho cách xa nhau, Hàn Trình Quang trực tiếp khẳng định tuổi của Hứa Ngôn Tâm.

“Ừm.” Đối với lời khẳng định của Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm gật gật đầu đồng ý, hiện tại y cơ hồ cũng sẽ không phản đối bất cứ điều gì Hàn Trình Quang nói, đương nhiên trừ bỏ chuyện đi ra ngoài.

“Vậy em làm gì, công việc của em là gì?”

“Công việc”

“Em cũng không nhớ rõ à.”

Mây hơi hơi cau lại, Hứa Ngôn Tâm khẽ ngẩng đầu dường như thật sự suy nghĩ vấn đề này, ước chừng qua ba phút mới một lần nữa nhìn về phía Hàn Trình Quang, bất quá lúc này ánh mắt lại rất sáng.

“Nha thiết kế.”

“Nhà thiết kế Thiết kế cái gì?” Về mặt đột nhiên sáng bừng của Hứa Ngôn Tâm khiến Hàn Trình Quang sửng sốt một chút.

“Thiết kế trang sức.” Lúc nói tới bốn chữ này, khóe miệng Hứa Ngôn Tâm hơi hơi cong lên, hiện ra một nụ cười tràn ngập tự tin, tươi tắn, Hàn Trình Quang nhìn mà ngẩn ngơ, tim đập mạnh.

Buổi tối, sau khi Hứa Ngôn Tâm ngủ, Hàn Trình Quang nằm ở một bên vươn tay quơ đi động lại, bởi vì bị Hứa Ngôn Tâm túm áo, Hàn Trình Quang cũng không thể đứng dậy, cuối cùng chỉ dựa vào đầu giường mở đi động ra bắt đầu tìm kiếm.

“!!!” Nhìn trang web trên di động, miệng Hàn Trình Quang há hốc thật to.

Hôm nay hỏi thông tin về Hứa Ngôn Tâm, bởi vì biểu tình của Hứa Ngôn Tâm nên hắn có chút tò mò, Hứa Ngôn Tâm có thể lộ ra biểu tình kia, phải chăng bởi vì y rất lợi hại, ôm ý tưởng này hắn liền muốn thử tìm kiếm xem sao, lại không nghĩ rằng hắn thật sự tìm thấy tin tức về Hứa Ngôn Tâm Phải biết rằng có thể tìm thấy một người từ trên mạng, chứng tỏ người đó nhất định không phải người thường.

Sơ yếu lí lịch trên trang web rất dài, trên đó đều giới thiệu một số thành tựu của Hứa Ngôn Tâm trong ngành thiết kế trang sức, nào là mười sáu tuổi với thành tích xuất sắc nổi trội được nhận vào học viện nghệ thuật nổi tiếng của hoàng gia Anh quốc, nào là tốt nghiệp loại giỏi, nào là chỉ vài năm ngắn đã thiết kế ra một loạt trang sức kiểu dáng độc đáo khiến cho người người ca ngợi, lại còn cả chuyện đạt được một loạt giải thưởng, dù sao mấy giải thưởng kia quá chuyên ngành, Hàn Trình Quang cũng không hiểu.

Về phần thông tin cá nhân của Hứa Ngôn Tâm cũng được giới thiệu không mấy rõ ràng, chỉ ghi một ít tên, tuổi, chiều cao, sở thích, hóa ra Hứa Ngôn Tâm thật sự chỉ lớn hơn hẳn hai tuổi, may mà không phải ba tuổi.

Hứa Ngôn Tâm thích màu xanh, yêu nhất là nghe nhạc còn có thưởng thức ca kịch, chán ghét nhất quả nhiên chính là nơi đông người.

Bên trên tư liệu còn viết một ít hoạt động của Hứa Ngôn Tâm, cuối cùng còn viết hai năm gần đây ít người nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm, cũng không có thêm tác phẩm nào ra đời, mà tin tức mới nhất ghi là ba tháng trước, trên đó viết Hứa Ngôn Tâm quyết định ra nước ngoài du lịch thư giãn, hơn nữa thời gian không hạn định, đợi đến khi kết thúc chuyến du lịch sẽ tiếp tục thiết kế những tác phẩm tuyệt diệu.

Mở ảnh chụp Hứa Ngôn Tâm ra, mỗi tấm ảnh trên đó ngoại trừ Hứa Ngôn Tâm còn có trang sức y thiết kế, đối với trang sức Hàn Trình Quang xem không hiểu, nhưng Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang ngắm mê mẩn.

Trên ảnh chụp, Hứa Ngôn Tâm chẳng những xinh đẹp còn rất đẹp trai, thần sắc trên mặt cũng mang theo sự tự tin cùng kiêu ngạo, căn bản hoàn toàn khác biệt với bộ dạng đáng thương hề hề hiện tại nằm ở bên cạnh hắn, phi thường đẹp mắt, khiến người ta rung động.

Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì biến Hứa Ngôn Tâm thành bộ dạng hiện tại, đọc tư liệu xong khiến Hàn Trình Quang càng thêm nghi hoặc, trên tư liệu thì thành viên gia đình Hứa Ngôn Tâm chỉ viết ba mẹ và anh trai, điều này giống với những gì Hứa Ngôn Tâm nói, nhưng Hàn Trình Quang muốn tra xem anh trai Hứa Ngôn Tâm đến cùng là ai, nhưng tra mãi không ra.

“Quả nhiên rất vĩ đại, người mình thích thật lợi hại.” Buông di động xuống, Hàn Trình Quang cẩn thận nghiêng người ôm Hứa Ngôn Tâm, nhìn Hứa Ngôn Tâm, vẻ mặt hắn có chút tự đắc, cuối cùng tràn đầy kiêu ngạo ở trên mặt Hứa Ngôn Tâm hôn một cái mới nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau Hàn Trình Quang tỉnh dậy liền bật máy bài hát trên máy tính lên, thấy Hứa Ngôn Tâm khi nghe được âm nhạc tựa hồ khá vui, nhất thời Hàn Trình Quang cũng vui vẻ theo, lúc nấu cơm Hàn Trình Quang cũng làm theo những món trên tư liệu của Hứa Ngôn Tâm viết: sườn kho, trái cây cũng chuẩn bị thứ Hứa Ngôn Tâm thích: quýt.

Hàn Trình Quang tất cả đều dựa theo tư liệu sở thích của Hứa Ngôn Tâm mà làm, nhìn Hứa Ngôn Tâm bởi vì sự chuẩn bị của hắn mà ăn nhiều hơn một chén cơm, còn đặc biệt ngoan ngoãn ngồi trên sofa ăn trái cây, điều này khiến Hàn Trình Quang thỏa mãn ghê gớm.

Đợi cho Hàn Trình Quang dọn dẹp bàn ăn xong, Hứa Ngôn Tâm ngồi trên sô pha đã lột một đồng vỏ quýt to, nhìn Hứa Ngôn Tâm nghiêm túc lột quýt, sau đó một múi một múi ăn, bộ dáng nghiêm túc khiến Hàn Trình Quang cảm thấy dễ thương cực, rửa tay xong vội vàng ngồi xuống bên cạnh Hứa Ngôn Tâm, một bàn tay trực tiếp quàng qua eo Hứa Ngôn Tâm, một tay còn lại niết niết cổ tay Hứa Ngôn Tâm đem miếng quýt trong tay y nhét vào miệng mình.

Quýt trong tay bị ăn, Hứa Ngôn Tâm chỉ nhìn Hàn Trình Quang rồi một lần nữa tiếp tục lột trái kếp, bị Hàn Trình Quang ôm eo cũng theo thói quen tựa sát vào lòng hắn, hành động đó càng làm cho Hàn Trình Quang nứt cả miệng.

“Tiểu Ngôn, đợi lát nữa chúng ta đi ra ngoài mua vài thứ được không?”

Bàn tay đang lột quýt lập tức dừng lại, Hàn Trình Quang nhìn thấy chân mày Hứa Ngôn Tâm cau lại, rõ ràng rất bất mãn với yêu cầu đi ra ngoài.

“Mua một ít đồ dùng, hơn nữa quýt cũng sắp hết, chúng ta đi mua thêm, sau đó lại mua ít xương, buổi tối có thể hầm canh xương, ngày mai còn có thể nấu sườn kho cho em, thế nào?”

Hai tay ôm Hứa Ngôn Tâm eo, Hàn Trình Quang thương lượng, ngữ điệu cũng tận lực mềm nhẹ.

Trên mặt lộ rõ sự giãy dụa, Hứa Ngôn Tâm do dự hồi lâu mới gật gật đầu, nhất thời khiến Hàn Trình Quang cao hứng, ôm Hứa Ngôn Tâm hôn một cái lên mặt y.

7. Chương 7

Hóa trang cho Hứa Ngôn Tâm xong, Hàn Trình Quang liền kéo Hứa Ngôn Tâm đi ra ngoài.

Khoan không đi mua thức ăn vội, Hàn Trình Quang dắt Hứa Ngôn Tâm đến cửa hàng nội thất.

“Tiểu Ngôn, em xem em thích tấm drap nệm nào?” Chỉ vào mấy cái vỏ nệm màu xanh sắc độ khác nhau, Hàn Trình Quang hỏi người đang bị hắn ôm vào trong ngực.

Qua hồi lâu, Hàn Trình Quang đợi Hứa Ngôn Tâm đánh giá xong mấy tấm, sau đó Hứa Ngôn Tâm chỉ ra một cái trong đó. Hàn Trình Quang thấy thế trực tiếp bảo nhân viên cửa hàng gói lại.

Sau đó Hàn Trình Quang lại kéo Hứa Ngôn Tâm chọn chăn cùng bao gối màu xanh, vốn dĩ Hàn Trình Quang còn muốn mua thêm gối màu xanh, nhưng bởi vì ánh mắt của mấy nhân viên cửa hàng nhìn bọn họ càng ngày càng quỷ dị, làm cho Hứa Ngôn Tâm cũng có chút khấn trương và khó chịu, Hàn Trình Quang thấy vậy vội vàng đóng gói này nọ rồi đi.

“Wow, lần đầu tiên tớ nhìn thấy một đôi công thụ thân mật tự nhiên như thế.”

“Đúng nha, anh công thật cưng chiều bé thụ nha, mua cái gì cũng đều hỏi bé thụ, thật sự là rất ngọt ngào.”

“Đáng tiếc nhìn không thấy mặt bé thụ, bắt quá nhìn thân hình kia tuyệt đối là vưu vật, hú hú hú!!!”

Hàn Trình Quang cùng Hứa Ngôn Tâm vừa rời khỏi cửa hàng nội thất, mấy nhân viên mới vừa rời rất chuyên nghiệp ổn trọng của cửa hàng lập tức tụ lại thành một nhóm thảo luận sôi nổi.

Bớt đi vài ánh nhìn, sau khi đi khỏi cửa hàng nội thất Hứa Ngôn Tâm hơi trấn tĩnh lại, nhưng bàn tay nắm Hàn Trình Quang cũng tăng lên lực.

Hai người lại cùng đi siêu thị, ở nơi đó mua quýt với xương thịt, sau đó Hàn Trình Quang liền kéo Hứa Ngôn Tâm về nhà.

“Tiểu Ngôn, em mở cửa đi.” Nghiêng người đi để lộ ra chùm chìa khóa trong túi, Hàn Trình Quang vì trên tay xách đồ nên bảo Hứa Ngôn Tâm mở khóa.

Gật gật đầu, Hứa Ngôn Tâm liền lấy chìa khóa trong túi Hàn Trình Quang ra bắt đầu mở cửa, mà thông qua khe hở, Hàn Trình Quang quay đầu nhìn chiếc xe hơi màu đen đậu gần nhà, nếu hắn nhớ không lầm, hắn đã nhìn thấy chiếc xe này mấy lần rồi .

Hai người vào nhà, Hứa Ngôn Tâm ngay lập tức đóng cửa, khóa lại, đối với hành động này Hàn Trình Quang đã quen, trực tiếp đặt mấy thứ trong tay xuống, sau đó đem mấy tấm chăn, drap mới mua bỏ vào máy giặt.

“Em muốn ngủ một chút không, chờ tôi nấu cơm xong sẽ gọi em.” Giúp Hứa Ngôn Tâm gỡ mũ và kính đen xuống, Hàn Trình Quang lau lau mồ hôi trên trán Hứa Ngôn Tâm, hỏi.

“Anh không ngủ?”

“Tôi phải nấu cơm chiều, không phải còn hầm canh xương à? Còn phải phơi chăn nệm.” Hàn Trình Quang nói xong thì thấy Hứa Ngôn Tâm chuẩn bị mở miệng, liền biết Hứa Ngôn Tâm nhất định cũng không ngủ, vì thế cười cười kéo Hứa Ngôn Tâm vào phòng ngủ.

Ấn Hứa Ngôn Tâm nằm xuống giường, Hàn Trình Quang cũng nằm nghiêng ở một bên ôm Hứa Ngôn Tâm.

“Em ngủ đi, chờ em ngủ tôi mới đi nấu, em yên tâm, tôi sẽ ở trong nhà không đi ra ngoài, chờ tới giờ cơm tôi sẽ gọi em dậy.” Kề sát vào Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cười nói, lấy tay vỗ vỗ lưng Hứa Ngôn Tâm, thấy Hứa Ngôn Tâm do dự một hồi ngoan ngoãn nằm trên giường, liền vui vẻ hôn hôn mặt Hứa Ngôn Tâm. Dù sao Hứa Ngôn Tâm cũng không phản đối, hôn lên mặt cũng không tính là chiếm tiện nghi.

Nhìn Hứa Ngôn Tâm ngủ khiến trái tim Hàn Trình Quang ngứa ngáy, lại hôn hôn Hứa Ngôn Tâm một chút mới nhẹ nhàng cởi áo khoác, biết Hứa Ngôn Tâm sẽ nắm áo mình, Hàn Trình Quang không cởi áo khoác nằm ở trên giường, lúc này chỉ cần cởi áo khoác sẽ không đánh thức Hứa Ngôn Tâm.

Cởi áo khoác ra rồi đắp kín chăn cho Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, sau đó đi vào phòng tắm lôi drab chăn ra khỏi máy giặt đem đi phơi, rồi chuẩn bị nguyên liệu làm cơm chiều, đồng thời rửa xương hầm canh xương.

Ngân nga vài câu hát, Hàn Trình Quang thả xương vào nồi đun, vặn nhỏ lửa, đặt nồi cơm lên bếp, đợi cơm chín sẽ gọi Hứa Ngôn Tâm dậy, sau đó lại xào đồ ăn.

Làm xong này nọ, Hàn Trình Quang rửa tay, nhưng vừa rửa tay xong thủ đi đến phòng khách thì di động vang lên, đi qua nhìn là một số máy lạ, do dự bấm nút nghe.

“Anh Hàn, chào anh.”

Đối phương có chất giọng trầm thấp ồm trọng khiến Hàn Trình Quang sửng sốt một chút, sau đó thấy hoảng khi đối phương biết tên mình.

“Chào anh”

“Tôi là anh hai của Hứa Ngôn Tâm, tôi tên là Hứa Minh Tâm.”

“.....” Không nghĩ tới anh trai Hứa Ngôn Tâm gọi điện thoại tới, còn có sao anh ta lại biết số điện thoại của hắn, nếu đối phương đã biết số điện thoại của hắn, như vậy việc Hứa Ngôn Tâm ở trong này hắn cũng đã biết.

“Anh Hàn không cần khẩn trương, lần này gọi điện thoại tới là hy vọng có thể trò chuyện đôi chút với anh Hàn đây Tôi nghĩ Tiểu Ngôn nhất định nói với anh Hàn rằng tôi muốn hại nó.”

“..... Anh nói không sai, Tiểu Ngôn nói anh muốn hại em ấy, còn sai người giam em ấy lại.”

Cái cách Hàn Trình Quang xưng hô với Hứa Ngôn Tâm khiến Hứa Minh Tâm sửng sốt một chút, anh không nghĩ tới quan hệ giữa Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm lại thân mật hơn so với suy nghĩ của anh nhiều.

“Quả thế, anh Hàn, Tiểu Ngôn hiện tại đang ở bên cạnh anh sao? Tôi muốn cùng anh giáp mặt nói chuyện, tôi nghĩ anh nhất định rất ngạc nhiên về chuyện giữa tôi và Tiểu Ngôn, mà mấy ngày nay anh Hàn chắc cũng có điều hoài nghi đúng chứ”

Hàn Trình Quang nghe được đối phương tựa hồ cười khổ một tiếng, mà cuối cùng đối phương nói đến hoài nghi, lại không có nói hắn hoài nghi cái gì, bất quá ngữ khí bình tĩnh như vậy lại khiến chân mày Hàn

Trình Quang cau lại, hẳn thật sự là có hoài nghi, nhưng đột nhiên hẳn lại không muốn biết chân tướng câu chuyện, bản năng nói cho hẳn biết hẳn sẽ kinh hoàng khi biết chân tướng.

“Anh Hàn?”

Nắm tay siết chặt, Hàn Trình Quang đi đến ban công, liếc mắt nhìn liền thấy được chiếc xe hơi màu đen phía dưới.

“Anh anh hiện tại đi vào đi! Tiểu Ngôn đang ngủ, nếu em ấy tỉnh tôi căn bản không cơ hội gặp anh, anh có thời gian nửa tiếng, chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện.”

Cúp điện thoại, Hàn Trình Quang thấy cửa xe hơi mở ra, từ bên trong một người đàn ông áo vest, giày da bước xuống, anh ta ngẩng đầu nhìn thoáng qua hẳn rồi đi tới.

Mở cửa ra, Hàn Trình Quang ngồi trên sofa chờ, rất nhanh nghe được tiếng bước chân cùng tiếng cửa mở.

“Anh nhỏ giọng một chút, coi chừng đánh thức cậu ấy.” Mở miệng dặn dò một tiếng, Hàn Trình Quang nhìn thấy Hứa Minh Tâm bước nhẹ nhàng hơn.

“Anh Hàn, chào anh.” Ngồi vào một ghế sofa khác, Hứa Minh Tâm vươn tay với Hàn Trình Quang.

Hơi mím môi, Hàn Trình Quang nhanh chóng bắt tay Hứa Minh Tâm một chút, Hàn Trình Quang cũng mượn cơ hội này đánh giá Hứa Minh Tâm, quả thật có điểm giống Hứa Ngôn Tâm, nhất là đôi chân mày rất giống, bất quá Hứa Minh Tâm so với Hứa Ngôn Tâm có vẻ tuấn lãng hơn, sẽ không giống Hứa Ngôn Tâm để cho người ta có cảm giác rất xinh đẹp, hơn nữa Hứa Minh Tâm còn có sự trầm ổn uy nghiêm khó tả, làm người đối diện theo bản năng trở nên rất nghiêm túc.

“Nói đi! Chuyện này đến cùng là sao, Tiểu..... Hứa Ngôn Tâm sao lại biến thành cái dạng này.” Đối mặt với Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang có chút không gọi ra cái xưng hô thân mật kia .

Hơi dựa lưng vào sofa, hai tay Hứa Minh Tâm đan lại để trước người, giống như bộ dạng một nhân vật cấp cao đang đi đàm phán, Hàn Trình Quang nhìn mà sửng sốt.

“Trước khi nói, tôi rất ngạc nhiên trước thái độ của anh Hàn với Tiểu ngôn, đối với một người lần đầu tiên gặp mặt, dường như anh Hàn làm hơi nhiều.”

“Không phải lần đầu tiên, là lần thứ hai.”

“Ồ?”

“Tôi đối với Hứa Ngôn Tâm như thế nào anh không cần phải xen vào, dù sao tôi cũng sẽ không hại cậu ấy, ngược lại tôi sẽ bảo vệ cậu ấy, còn anh, Hứa Ngôn Tâm nói những lời đó, tuy rằng tôi có hoài nghi, thế nhưng tôi không cho rằng chuyện cậu ấy nói anh sai người bắt cậu ấy là giả.”

Hai ngón trỏ của hai bàn tay đan vào nhau khê gõ gõ vài cái, Hứa Minh Tâm trong lúc nhất thời có chút trầm mặc, tựa hồ đang suy xét gì đó. Bất quá trước khi Hàn Trình Quang chờ đến mất kiên nhẫn rồi cuộc cũng mở miệng, nhưng lại nói ra một câu khiến Hàn Trình Quang chết lặng.

“Tiểu Ngôn có..... bệnh về tinh thần.”

Bệnh tinh thần? Đó không phải là bệnh tâm thần sao? Sao lại Thần sắc có chút khó coi, Hàn Trình Quang nửa ngày nói không ra lời, tuy rằng cái miệng của hắn có ý tưởng muốn phản bác lại Hứa Minh Tâm, thế nhưng trong lòng lại cả kinh bắt đầu nhớ lại hành động lời nói mấy hôm nay của Hứa Ngôn Tâm, càng nghĩ càng thêm kinh hãi.

“Xem ra anh Hàn quả thật đã hoài nghi.”

“Tôi, tôi không nghĩ như vậy.” Trực tiếp phản bác, bất quá khi nói đến từ cuối cùng Hàn Trình Quang yếu thế hẳn.

“Tiểu Ngôn vẫn luôn mang tật bệnh, thế nhưng trước kia không nghiêm trọng lắm, cho đến ba năm trước đây mới dần dần có chút nặng lên, hai năm trước lại càng Cho nên tôi mới nhốt nó ở nhà, mời rất nhiều chuyên gia thần kinh tới nhà trị liệu cho nó, nhưng thật thất vọng bệnh tình Tiểu Ngôn không có chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, cho đến vài ngày trước cũng không biết nó làm cách nào, chạy trốn ra ngoài còn gặp gỡ anh Hàn đây.”

“Sao lại thế, Hứa Ngôn Tâm..... cậu ấy, cậu ấy.” Trong lòng khiếp sợ, Hàn Trình Quang lúc này không biết phải nói những gì, tuy rằng sớm đã có chút hoài nghi, nhưng chính tai nghe được sự thật này, Hàn Trình Quang lại có chút không thể tiếp nhận.

Dáng vẻ của Hàn Trình Quang khiến Hứa Minh Tâm cau mày, sắc mặt vốn ôn hòa cũng trở nên lạnh lùng, vì thế bàn tay luồn vào trong túi áo ẩn xuống một cái nút ở bên trong.

Rút ra tay một lần nữa đan tay lại, Hứa Minh Tâm lại mở miệng ngữ khí có chút lạnh lùng.“Trong khoảng thời gian này cảm ơn anh Hàn đã chăm sóc Tiểu Ngôn, tôi sẽ báo đáp anh.”

“Anh nói câu này là có ý gì?” Chân mày cau lại, Hàn Trình Quang có chút khó hiểu trước ngữ khí cùng lời nói của Hứa Minh Tâm.

“Anh Hàn bởi vì Tiểu Ngôn đã chậm trễ rất nhiều chuyện, theo tôi được biết công ty của anh ngày hôm qua lại gọi điện thoại tới, phỏng chừng đây là hai ngày nghỉ cuối cùng của anh, anh không có khả năng luôn ở cạnh Tiểu Ngôn nhà tôi, hơn nữa tình trạng của nó như vậy..... Tuy rằng tôi rất biết ơn những chuyện anh Hàn đã làm, nhưng tôi nhất định phải dẫn Tiểu Ngôn về, nó phải nhận trị liệu mới có thể khỏe được.”

“Anh muốn dẫn cậu ấy đi.....” về mặt kinh ngạc, trong lòng Hàn Trình Quang nhất thời có chút bối rối. Bất quá Hàn Trình Quang còn chưa kinh ngạc xong, liền nhìn thấy từ bên ngoài đi vào ba người mặc tây trang, người đi sau cuối có vẻ là người nước ngoài.

“Cậu Ngôn ở bên trong phòng ngủ, các anh mang nó đi. Cẩn thận một chút.....” Dặn dò ba người kia một chút, Hứa Minh Tâm một lần nữa nhìn về phía Hàn Trình Quang.

“Các người là ai? Không thể mang đi.....”

“Anh Hàn!!” Ngữ điệu tăng mạnh khiến Hàn Trình Quang sửng sốt một chút.

“Chẳng lẽ anh định cứ như vậy tiếp tục chăm sóc Tiểu Ngôn, đừng quên nó là nó có tinh thần bất ổn, trước kia anh không biết thì còn có thể chịu đựng, có lẽ anh là bạn của Tiểu Ngôn, hai người từng gặp mặt, nhưng hiện tại anh biết rõ bệnh tình của Tiểu Ngôn, thật sự còn muốn giữ nó lại chăm sóc nó sao?” Ánh mắt sáng quắc, Hứa Minh Tâm nhìn Hàn Trình Quang bình tĩnh nói, nói xong chỉ thấy Hàn Trình Quang ngay lập tức sững người.

Ngay khi Hàn Trình Quang cùng Hứa Minh Tâm hai người trầm mặc ngồi ở phòng khách, đột nhiên bên trong phòng ngủ truyền đến một tiếng nổ, tiếp theo chính là tiếng kêu hoảng loạn, sợ hãi của Hứa Ngôn Tâm.

8. Chương 8

Bàn tay siết chặt thành nắm đấm, Hàn Trình Quang nghe tiếng động trong phòng ngủ cùng với tiếng hét thất thanh của Hứa Ngôn Tâm, trong lòng co rút.

Ngồi ở bên kia Hứa Minh Tâm cũng đồng dạng nhíu mày, trong lòng tựa hồ cũng không mấy dễ chịu. “Anh Hàn yên tâm, mọi tổn thất tôi sẽ toàn quyền phụ trách.”

“Khốn kiếp!!!” Hần căn bản không thèm để ý đến mấy thứ đó.

“Trình Quang, Trình Quang cứu tôi!!! các người buông tôi ra, buông tôi ra!” Đột nhiên, bên trong vang lên tiếng gào thét sợ hãi đến cực điểm của Hứa Ngôn Tâm, không ngừng kêu tên Hàn Trình Quang, nhưng sau những tiếng kêu sợ hãi ấy, giọng Hứa Ngôn Tâm đột nhiên nhỏ dần, chỉ có thể vô lực thều thào.

“Đáng giận, tôi sẽ vẫn chăm sóc em ấy, công việc chứ gì, tôi bỏ, tôi chẳng những sẽ chăm sóc em ấy, tôi còn sẽ chăm sóc cả đời!!!” cuối cùng chịu đựng không nổi nữa, Hàn Trình Quang trực tiếp đứng lên nhìn Hứa Minh Tâm rống giận một câu, xoay người liền chạy vào phòng ngủ.

Vọt vào phòng Hàn Trình Quang liếc mắt liền nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm đang nằm trên mặt đất, ba người kia hai người đè Hứa Ngôn Tâm lại, trên người y quần mảnh vải, mà cái người nước ngoài kia đang cầm

trong tay kim tiêm, xem ra vừa tiêm gì đó cho Hứa Ngôn Tâm.

Hứa Ngôn Tâm vô lực nằm trên mặt đất, miệng còn thì thảo hô, hẳn là thuốc đã phát huy tác dụng nhưng chưa nghiêm trọng lắm, ngay khi nhìn thấy Hàn Trình Quang tiến vào, nước mắt từ khóe mắt Hứa Ngôn Tâm từng chút một trượt dài xuống, hé môi bắt đầu kêu tên Hàn Trình Quang, khiến trái tim Hàn Trình Quang quặn đau.

Trực tiếp tiến đến đẩy hai người kia sang một bên, Hàn Trình Quang trực tiếp ôm Hứa Ngôn Tâm từ dưới đất lên, lột bỏ mảnh vải trên người Hứa Ngôn Tâm, dùng lực đem Hứa Ngôn Tâm ôm vào trong ngực.

“Trình Quang..... Cứu tôi, không, không để, bọn họ, bắt, tôi.” Mấy chữ cuối cùng thốt ra một cách khó khăn, Hứa Ngôn Tâm trợn mắt, hiển nhiên đang cố chống cự lại thuốc, hơn nữa sau khi được Hàn Trình Quang ôm vào lòng, càng cố sức vươn cánh tay ra ôm lại Hàn Trình Quang, bàn tay siết chặt góc áo của hắn.

“Sẽ không, tôi sẽ không để cho bọn họ mang em đi, không phải sợ, không phải sợ.” Trong lòng đau nhức, Hàn Trình Quang gắt gao ôm Hứa Ngôn Tâm.

Nghe được Hàn Trình Quang cam đoan, Hứa Ngôn Tâm tựa hồ yên tâm không ít, rốt cuộc không chống lại được thuốc ngất đi.

Hứa Minh Tâm trầm mặc nhìn cảnh tượng này, khi hai vệ sĩ muốn tiến lên thì khoát tay, mà người ngoại quốc kia khi nhìn cảnh này thì mắt sáng rực lên một chút.

“Có nghe hay không, em ấy không muốn trở về với anh, tôi cũng sẽ không cho các người dẫn em ấy đi.” Đôi mắt có chút đỏ lên, Hàn Trình Quang quay đầu hung hăng trừng Hứa Minh Tâm.

Hứa Ngôn Tâm sau khi mê man vẫn ôm eo Hàn Trình Quang, bàn tay cũng siết chặt áo Hàn Trình Quang, Hàn Trình Quang cũng không dời người, mà là dùng lực ôm Hứa Ngôn Tâm từ mặt đất chuyển lên giường, sau đó nằm vào một bên kéo chăn đắp hai người lại, vươn tay che chỗ Hứa Ngôn Tâm.

Về phần Hứa Minh Tâm cùng với ba người kia, Hàn Trình Quang không quản, bắt quá hấn lại nghe thấy tiếng cửa mở, quay đầu nhìn chỉ thấy mấy người kia rời đi.

Bị tiêm thuốc, Hứa Ngôn Tâm ngủ thẳng một giấc đến ba giờ nửa đêm mới tỉnh lại, lúc mới tỉnh còn có chút mơ hồ, nhưng rất nhanh liền nhớ tới cảnh tượng trước lúc hôn mê, thân thể bất giác run rẩy, siết chặt lấy cánh tay Hàn Trình Quang.

Thấy Hứa Ngôn Tâm bị dọa đến vậy, Hàn Trình Quang nhất thời đau lòng không thôi, vươn tay vỗ về lưng Hứa Ngôn Tâm, không ngừng trấn an.

“Bọn họ đi.” Hứa Ngôn Tâm đem đầu chôn vào ngực Hàn Trình Quang, hơn nữa còn dùng chăn đắp đầu.

“Đi, đều đi.”

“Anh ta, bọn họ muốn bắt tôi.”

“Sẽ không, có tôi ở đây tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ bắt em đi, đừng lo lắng, được không?”

“..... Ừm, vậy anh đừng rời khỏi tôi.”

“Sẽ không, tôi tuyệt đối sẽ không rời khỏi em.” Nói ra những lời này, trong mắt Hàn Trình Quang hiện lên tia kiên định. Lấy tay nâng đầu Hứa Ngôn Tâm lên, Hàn Trình Quang nhìn thấy nỗi sợ trong mắt Hứa Ngôn Tâm, vươn tay sờ sờ đầu Hứa Ngôn Tâm, đồng thời hôn lên trán y.

Nụ hôn của Hàn Trình Quang vừa đặt xuống, liền cảm thấy Hứa Ngôn Tâm càng thêm siết chặt cánh tay hắn lại.

“Có đói bụng không? Có muốn ăn gì không?” Ngày hôm qua mệt mỏi suốt một buổi chiều, Hứa Ngôn Tâm liền ngủ thẳng đến hiện tại, Hàn Trình Quang đoán Hứa Ngôn Tâm nhất định rất đói bụng, hơn nữa không chỉ Hứa Ngôn Tâm, ngay cả hắn cũng đặc biệt đói..... Đúng rồi, canh xương của hắn, còn có cơm, phỏng chừng đều tan tành, phòng bếp chắc không cháy rụi luôn rồi đó chứ!

Nghĩ đến đây, Hàn Trình Quang nhất thời không nằm nổi nữa, ngồi dậy muốn đi xem, mà Hứa Ngôn Tâm cũng vội vàng vươn tay bắt lấy Hàn Trình Quang

Nhưng bị trúng thuốc, lúc này tuy rằng thuốc đã tan, nhưng thân thể Hứa Ngôn Tâm vẫn như nhũn ra, vừa đứng dậy liền lung lay, Hàn Trình Quang nhìn mà khẩn trương.

“Tôi đi xuống phòng bếp xem thử, em cứ nằm ở trên giường.”

“Không.” Vô cùng kiên quyết cự tuyệt Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm nắm chặt áo hắn lại.

Phỏng chừng trải qua chuyện vừa rồi Hứa Ngôn Tâm vẫn đang ở trong tâm trạng thiếu an toàn cực độ, Hàn Trình Quang cũng không khuyên nữa, mà chỉ ôm Hứa Ngôn Tâm khiến Hứa Ngôn Tâm tựa vào trong lòng hắn, cơ hồ nửa ôm nửa kéo Hứa Ngôn Tâm cùng đi vào phòng bếp.

Sau khi đến phòng bếp, điều khiến Hàn Trình Quang không nghĩ tới là, nồi cơm với nồi canh xương đã được tắt lửa từ bao giờ. Nghĩ nghĩ Hàn Trình Quang liền biết tuyệt đối là Hứa Minh Tâm làm, trong lúc nhất thời có chút cảm thán trong lòng, không thể không nói Hứa Minh Tâm kỳ thật là một người rất tốt, cũng rất biết suy nghĩ cho Hứa Ngôn Tâm, cũng không phải cái dạng người mà Hứa Ngôn Tâm nói muốn hại y.

Một lần nữa bật bếp lên, Hàn Trình Quang đỡ Hứa Ngôn Tâm ngồi lên sofa, hơn nữa bước nhanh đến phòng ngủ lấy một tấm thảm ra đắp lên người Hứa Ngôn Tâm.

“Tôi đi nấu cơm, em ngồi nơi đây chờ..... Yên tâm, không có việc gì, đừng sợ.” Ôm ôm Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang lại hôn một chút lên mặt y, chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm do dự gật đầu, sau đó Hàn Trình Quang đi vào phòng bếp nấu cơm, Hứa Ngôn Tâm tựa vào sofa nhìn Hàn Trình Quang.

Làm đồ ăn xong, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm ngồi vào trước bàn cơm, nhìn cánh tay Hứa Ngôn Tâm có chút vô lực, trực tiếp một tay ôm Hứa Ngôn Tâm, một tay còn lại bắt đầu dứt Hứa Ngôn Tâm ăn cơm, mà Hứa Ngôn Tâm cũng ngoan ngoãn dựa vào Hàn Trình Quang để cho Hàn Trình Quang dứt.

Ăn cơm xong thì canh xương cũng hầm xong, Hàn Trình Quang múc một chén dứt Hứa Ngôn Tâm uống trước, đợi Hứa Ngôn Tâm uống xong hẳn cũng uống một chén.

Cơm nước xong, Hàn Trình Quang lại ôm Hứa Ngôn Tâm đi đến phòng tắm, lần này Hứa Ngôn Tâm cả người vô lực, Hàn Trình Quang liền tự mình ra tay tắm cho Hứa Ngôn Tâm, tuy rằng trong quá trình tắm Hàn Trình Quang có chút mặt đỏ tim đập, bất quá bởi vì quá mức đau lòng nên Hàn Trình Quang không làm ra hành vi khác người nào hết, cẩn thận tắm cho Hứa Ngôn Tâm xong rồi mặc áo ngủ vào cho y.

Vốn muốn để Hứa Ngôn Tâm nằm ở trong phòng đợi mình, nhưng ám ảnh việc thiếu chút nữa bị bắt tại phòng khiến cho Hứa Ngôn Tâm kiên quyết không chịu một mình chờ ở trong phòng. Cho nên Hàn Trình Quang đành phải kéo ghế dựa vào phòng tắm, để Hứa Ngôn Tâm ngồi đó — nhìn hẳn tắm rửa [- =)))))

Hai người đều tắm rửa sạch sẽ, thời gian đã điểm sáu giờ sáng, Hàn Trình Quang cùng Hứa Ngôn Tâm lại nằm trên giường, chuẩn bị ngủ thêm một chút.

Nằm ở trên giường, Hàn Trình Quang vốn lo lắng Hứa Ngôn Tâm sẽ ngủ không được, ai ngờ vừa Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực còn chưa tới mười phút, Hứa Ngôn Tâm đã ngủ, Hàn Trình Quang phỏng chừng có liên quan tới mũi thuốc kia.

Hứa Ngôn Tâm ngủ Hàn Trình Quang lại không ngủ được, trong đầu loạn cào cào, đang muốn suy ngẫm lại thì di động rung, Hàn Trình Quang cầm di động lên nhìn – có tin nhắn, mở ra đọc xong mặt liền đen ngòm.

“Anh Hàn, tôi muốn gặp anh nói chuyện lại — Hứa Minh Tâm.”

Nói, nói cái đầu anh chứ nói, đen mặt, Hàn Trình Quang đầu tiên là nhìn Hứa Ngôn Tâm, thấy Hứa Ngôn Tâm ngủ say sưa, lúc này mới trả lời tin nhắn, đương nhiên hẳn không dám nói cái câu trong lòng muốn nói, chỉ đơn giản nhắn một câu — không nói chuyện.

“Anh Hàn chắc sẽ không quên, Tiểu Ngôn là em trai tôi.”

Nghiến răng, Hàn Trình Quang nhìn thấy tin nhắn này chỉ đành câm nín, chính xác, Hứa Ngôn Tâm là em trai Hứa Minh Tâm, hơn nữa cái cách Hứa Minh Tâm đối xử với Hứa Ngôn Tâm, cũng rất chi là tạm ổn [.....].

“Vậy thì qua vài ngày đi! ngày hôm qua các anh dọa em ấy, hiện tại tôi không có cách nào gặp mặt anh.”

“Được, chờ anh Hàn có cơ hội nhớ báo tôi biết.”

Ném điện thoại di động lên bàn, Hàn Trình Quang trừng chiếc di động, vươn tay kéo Hứa Ngôn Tâm vào trong lòng ôm ôm, cũng nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Lại qua một ngày, quả thật giống với những gì Hứa Minh Tâm nói, công ty của Hàn Trình Quang gọi điện thoại tới, vừa nghe thấy Hàn Trình Quang vẫn không thể đi làm, ngữ khí của đối phương liền lạnh xuống, trực tiếp phán một câu, bảo Hàn Trình Quang rảnh rồi thì tới thu dọn đồ đạc.

Ai thán một tiếng, Hàn Trình Quang buông điện thoại, nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm nghi hoặc nhìn qua, nhất thời đầy bụng ủy khuất ôm chầm lấy eo Hứa Ngôn Tâm.

“Tiểu Ngôn, cho tôi hôn một chút.”

Ngữ khí Hàn Trình Quang có chút làm nũng, bộ dạng cầu an ủi, nói xong chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm chau mày nhìn hắn.

“Anh không vui sao?”

“Đúng vậy, tôi không vui, bất quá chỉ cần em để tôi hôn một chút tôi sẽ vui vẻ ngay.”

Hứa Ngôn Tâm sững sốt một hồi, sau đó rũ mi cũng không biết suy nghĩ cái gì, nhưng một lần nữa ngược đầu nhìn Hàn Trình Quang rồi đưa mặt qua.

Cảm thấy vui vẻ tột cùng, Hàn Trình Quang trực tiếp nghiêng người, thậm chí còn đè Hứa Ngôn Tâm lên sofa, nâng mặt Hứa Ngôn Tâm lên hôn hơn mười phút, lúc này cho dù bị đem đi chiền xù hay là hầm xương, Hàn Trình Quang cũng sung sướng mà chết.

Buổi tối Hàn Trình Quang nhận được tin nhắn của Hứa Minh Tâm. Hứa Minh Tâm trực tiếp báo tin: “Anh Hàn hôm nay bị sa thải.” =))

Bầu trời, Hàn Trình Quang ném điện thoại qua một bên, ôm Hứa Ngôn Tâm, trong lòng vô cùng mỹ mãn, sa thải thì sa thải, hôm nay Hứa Ngôn Tâm chủ động [?] cho hắn hôn, cho dù bị sa thải một vạn lần hắn đều cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

Kỳ thật Hàn Trình Quang cũng hiểu được phải gặp Hứa Minh Tâm một lần, nhưng thật bất hạnh vì không tìm được cơ hội, từ giữa trưa hôm đó thiếu chút nữa bị người của Hứa Minh Tâm bắt về, Hứa Ngôn Tâm lại khẩn trương hồi lâu, thậm chí giữa trưa cũng không ngủ, đi vào trong phòng đều phải đi cùng Hàn Trình Quang. Hơn nữa khiến Hàn Trình Quang xấu hổ đỏ mặt mà câm nín, chính là ngay cả đi WC hắn

cũng phải đứng ở bên ngoài chờ Hứa Ngôn Tâm, hoặc là bị Hứa Ngôn Tâm chờ.

9. Chương 9

Từ trên tư liệu biết được, Hứa Ngôn Tâm còn thích nghe nhạc kịch, Hàn Trình Quang cơ hồ muốn làm tất cả những gì Hứa Ngôn Tâm thích, mà ca kịch, Hàn Trình Quang từ trên mạng tải về rất nhiều vở ca kịch, sau đó chiếu lên TV cho Hứa Ngôn Tâm xem.

“Thế nào? Hay không?”

Hàn Trình Quang xem xem, ca kịch gì đó quả thực khó nghe muốn chết, ai bảo Hứa Ngôn Tâm thích chứ!

Cau mày, Hứa Ngôn Tâm tựa hồ hơi rối rắm trước vở ca kịch từ trên mạng tải xuống rồi chiếu lên TV này, nhưng cuối cùng vẫn khẽ gật đầu.

“Vậy em còn thích cái gì? Nghe nhạc nghe nhạc kịch, còn gì nữa, thích đọc sách không? Hoặc là có muốn đọc báo gì không?” Cao hững ôm eo Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang lại hỏi.

Trước câu hỏi của Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm thật sự nghĩ tới. “Có muốn đọc tạp chí”

“Tạp chí gì!”

“[Voguegioiello] đã lâu tôi chưa được đọc, đã ra rất nhiều kì.”

“Ồ, em viết ra giấy đi.” Vừa nghe thấy Hứa Ngôn Tâm luyên huyên nói ra một câu đủ từ đơn, Hàn Trình Quang nhất thời lặng im không nói, lấy giấy đưa cho Hứa Ngôn Tâm viết ra.

Đợi Hứa Ngôn Tâm viết xong, Hàn Trình Quang liền lấy máy tính ra tra, mới biết được đó là một quyển tạp chí Italia về thiết kế trang sức, vốn hẳn còn tưởng rằng là một quyển sách, định chép vào di động cho Hứa Ngôn Tâm đọc, nhùng phát hiện bên trong có rất nhiều hình ảnh, có chép vào cũng xem không được.

Hàn Trình Quang kéo Hứa Ngôn Tâm đến trước máy tính, chỉ vào màn hình. “Đây chính là hình ảnh trên tạp chí mà em nói, tôi lưu mấy trang web lại cho em xem.”

Hứa Ngôn Tâm di động con chuột nhìn hai bức hình xong liền không xem nữa, hơn nữa chân mày cũng nhíu chặt.

“Làm sao?”

“Nhất định phải xem trực tiếp trên tạp chí, mấy hình ảnh này đều là hàng nhái.” Nói đến đây, Hứa Ngôn Tâm còn trừng mắt máy tính một cái, thần sắc rất ư là bất mãn.

“Khụ, nhất định phải là tạp chí sao?” Về mặt của Hứa Ngôn Tâm khiến Hàn Trình Quang cảm thấy thú vị, đây chính là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm lộ ra loại vẻ mặt này.

“Ừm, muốn tạp chí.”

“Vậy được, chúng ta đến nhà sách xem thử, được không?”

“..... Được.”

Hứa Ngôn Tâm đáp ứng ngay khiến Hàn Trình Quang nhất thời giật mình không nhỏ, y luôn luôn không thích đi ra ngoài vậy mà lần này lại đáp ứng dễ dàng như vậy, có thể thấy được quả thật y rất yêu thích quyển tạp chí này.

Dắt Hứa Ngôn Tâm, hai người cùng đi tới nhà sách gần đó, nhưng điều khiến Hàn Trình Quang thất vọng là nhà sách nhỏ này của bọn họ không có loại tạp chí kia, người bình thường ai lại mua loại tạp chí đó, hơn nữa cũng tuyệt không khả thi.

Hai người cuối cùng phí công vô ích, mà trên mặt Hứa Ngôn Tâm cũng hiện rõ vẻ thất vọng, Hàn Trình Quang nhìn mà có chút không đành lòng, cho rằng không mua được tạp chí kia giống như đang bạc đãi Hứa Ngôn Tâm vậy.

“Ừm, Tiểu Ngôn không cần lo lắng, tôi biết nơi nào có thể mua được tạp chí kia, em nói xem em cần mấy kì.” Nhất thời nảy lên một ý tưởng, Hàn Trình Quang ôm chầm Hứa Ngôn Tâm vội vàng nói, nói xong quả thực nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm có chút vui mừng.

“Tôi đã rất lâu không được đọc, là từ năm trước..... hay là năm kia gì đó.” Bởi vì có đoạn ký ức mơ hồ nên Hứa Ngôn Tâm không thể xác định rõ, bất quá nghe Hàn Trình Quang nói có thể tìm thấy, trong lòng Hứa Ngôn Tâm vẫn là có chút cao hứng, ngay cả ngữ khí nói chuyện cũng thoải mái một cách hiếm thấy.

“Được rồi, tôi biết.” Ho nhẹ một tiếng, Hàn Trình Quang lấy di động ra, quay lưng ấn một dãy số, sau đó dưới tầm mắt chăm chú của Hứa Ngôn Tâm nghe điện thoại.

“Anh Hàn, có phải là có thời gian.” Nhận được điện thoại, Hứa Minh Tâm kinh ngạc, vội vàng hỏi.

“Khụ, à tôi là Hàn Trình Quang.”

“Tôi biết, anh Hàn”

“Chỗ các anh có thể đặt tạp chí đúng không? Tôi muốn đặt tạp chí [voguegioiello], nếu có thể tôi cần các số gần hai năm nay, chỗ tôi có người muốn đọc.” Cuối cùng Hàn Trình Quang nhấn mạnh một câu.

Ngẩn cả người, bất quá Hứa Minh Tâm nháy mắt liền hiểu rõ ý của Hàn Trình Quang, cuốn tạp chí đoá trừ bỏ Tiểu Ngôn còn có aithích đọc chứ, nghe được tin tức này Hứa Minh Tâm cũng phi thường cao hứng, bởi vì Hứa Ngôn Tâm muốn xem tạp chí, chứng tỏ gần đây cảm xúc của y thật sự ổn định hơn rất nhiều.

“Tôi biết, ngày mai tạp chí sẽ gửi tới ngoài cửa.”

Cúp điện thoại, Hàn Trình Quang bật cười ôm chầm lấy Hứa Ngôn Tâm. “Được rồi, ngày mai sẽ có tạp chí cho em xem, em còn cần cái gì, hoặc là thích cái gì không?”

Hàn Trình Quang suy nghĩ cẩn thận, căn cứ vào đẳng cấp của Hứa Ngôn Tâm, những thứ y thích tuyệt đối rất khó tìm hoặc là rất sang quý, bất quá may mắn phía sau có Hứa Minh Tâm, như vậy hẳn chẳng những không sợ tìm không thấy thứ Hứa Ngôn Tâm muốn, còn có thể làm cho Hứa Ngôn Tâm vui, hơn nữa hẳn cũng có thể tiết kiệm rất nhiều tiền, trời biết mấy cuốn tạp chí kia đắt biết chừng nào, hẳn hiện tại đang sống bằng tiền dành dụm, nếu tương lai không có tiền, chẳng lẽ bắt Hứa Ngôn Tâm nhịn đói.

Biết sẽ có tạp chí mà mình luôn muốn đọc, Hứa Ngôn Tâm thật sự rất vui.

“Trình quang, anh thật tốt.”

Mím môi dùng sức áp chế nụ cười ngây ngô sắp văng ra khỏi miệng, Hàn Trình Quang sờ sờ đầu Hứa Ngôn Tâm.

“Tôi tốt như vậy, có thể hôn một cái hay không đây.” Trải qua lần trước được Hứa Ngôn Tâm đồng ý, Hàn Trình Quang nay đã không còn đánh lén Hứa Ngôn Tâm nữa, như vậy rất không có cảm giác thành tựu, hiện tại mỗi lần được Hứa Ngôn Tâm đồng ý, hôn một cái hạnh phúc tràn trề.

Biết Hứa Ngôn Tâm nhất định sẽ đồng ý, Hàn Trình Quang vui vẻ chờ Hứa Ngôn Tâm đưa mặt sang, mấy lần trước Hứa Ngôn Tâm đều sẽ như vậy.

Lúc Hàn Trình Quang đang cao hứng không chú ý đến, Hứa Ngôn Tâm rũ mắt, giống như Hàn Trình Quang đoán nghiêng mặt qua, nhưng khi Hàn Trình Quang vui sướng hôn má Hứa Ngôn Tâm, bàn tay Hứa Ngôn Tâm nắm Hàn Trình Quang vô thức siết chặt hơn, lông mi cũng hơi hơi rung động.

Ngày hôm sau, quả nhiên, khi Hàn Trình Quang mở cửa ra bên ngoài đã có một cái thùng nhỏ, hơn nữa Hứa Minh Tâm rất chu đáo dán nhãn chuyển phát nhanh lên trên.

Mở thùng ra, Hàn Trình Quang nhìn mấy thứ hoa lệ bên trong thì nhún vai, còn Hứa Ngôn Tâm lại ôm tạp chí nhảy lên sofa ngồi đọc, hơn nữa vẻ mặt cũng rất vui vẻ.

Một thùng tạp chí, Hứa Ngôn Tâm mỗi ngày đều đọc.

Giữa trưa, Hàn Trình Quang mang Notebook ra phòng khách, ngồi trên sofa lướt web, mà Hứa Ngôn Tâm dựa vào bả vai hắt ngồi ở một bên cầm tạp chí xem.

Đang xem phim thì Hàn Trình Quang cảm thấy Hứa Ngôn Tâm đứng dậy, còn tưởng rằng Hứa Ngôn Tâm muốn WC nên không có để ý tới, bất quá chỉ chốc lát sau lại nghe thấy tiếng vang, tạm dừng phim lại, Hàn Trình Quang đi xem Hứa Ngôn Tâm đang lục lọi trong phòng.

“Tiểu Ngôn, em đang tìm cái gì?”

“Giấy bút.” Đáp lời Hàn Trình Quang một câu, Hứa Ngôn Tâm tiếp tục tìm ở trên bàn.

“Em muốn vẽ à?” Nhìn quyển tạp chí, Hàn Trình Quang liền biết Hứa Ngôn Tâm muốn gì.

“Ừm, tôi muốn giấy bút.”

“Đừng tìm, tôi có giấy bút, nhưng tuyệt đối không phải loại mà em cần, em muốn giấy bút loại nào?”

Đợi cho Hứa Ngôn Tâm nói ra dụng cụ mình muốn, Hàn Trình Quang liền quyết định đi ra ngoài mua cho Hứa Ngôn Tâm.

“Lại phải đi ra ngoài sao? Không thể giống lần trước gọi điện thoại đặt mua hoặc là mua trên mạng sao?” Vừa nghe đến đi ra ngoài, Hứa Ngôn Tâm lại nhúu chặt mày lại, đối với chuyện đi ra ngoài, y phi thường bài xích.

Tư duy chuyển chuyển, Hàn Trình Quang cảm giác đây là một cơ hội tốt có thể gặp Hứa Minh Tâm, vì thế buông máy tính vươn ta ôm Hứa Ngôn Tâm.

“Như vậy sẽ rất chậm, hiện tại tôi đi ra ngoài một chút, mua đồ cho em xong sẽ trở lại, như vậy đi, em ở nhà chờ tôi, tôi đi ra ngoài mua cho em, em viết danh sách cho tôi.”

“Không, tôi đi cùng anh!” Lắc lắc đầu, Hứa Ngôn Tâm không đồng ý nói.

“Tôi đi một mình được rồi, em ở nhà chờ tôi, em lại không muốn đi ra ngoài, chỗ tôi tới rất gần nhà chúng ta, tôi đoán khoảng nửa tiếng là tôi đã trở về, sau khi tôi rời khỏi đây em khóa cửa lại, ngoại trừ tôi gọi cửa thì không mở cho bất kỳ ai hết, không phải được rồi sao.” Ôm Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang dịu giọng nói, chỉ trên mặt Hứa Ngôn Tâm lộ ra có chút do dự, nhất thời biết có hi vọng.

“Em chờ ở trong nhà an toàn hơn so với đi cùng tôi, nếu trên đường đụng phải những người đó chúng ta

chạy không kịp, em chờ ở trong nhà, tôi nhanh chóng mua xong liền trở lại ngay, tôi tuyệt đối không chậm trễ một phút đồng hồ, em cứ yên tâm đi! Sau khi tôi đi em khóa cửa ở trong nhà đọc tạp chí, được không?”

Do dự hồi lâu, nội tâm Hứa Ngôn Tâm giãy dụa nhìn Hàn Trình Quang, sau lại nghe Hàn Trình Quang cam đoan mới gật gật đầu.

Cao hứng hân hân má Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cầm di động và ví tiền, hơn nữa viết số di động của mình đưa cho Hứa Ngôn Tâm, để Hứa Ngôn Tâm nếu có chuyện thì gọi điện thoại, sau đó mới chuẩn bị đi ra ngoài.

Hứa Ngôn Tâm vẫn tiễn Hàn Trình Quang đến cửa, đợi cho Hàn Trình Quang đi khỏi thì đứng ở cạnh cửa, dưới chân có chút nôn nóng đi đi lại lại.

“Đừng lo lắng, nhớ khóa cửa kĩ, rất nhanh tôi sẽ trở về.” Ôm Hứa Ngôn Tâm một chút, Hàn Trình Quang trấn an vỗ vỗ lưng Hứa Ngôn Tâm, dặn dò, sau khi nghe được Hứa Ngôn Tâm đáp lại, liền đi ra khỏi cửa phòng, đứng nhìn Hứa Ngôn Tâm đóng chặt hai lớp cửa, lại nghe thấy tiếng chốt khóa mới xoay người rời đi.

Đi được một đoạn, Hàn Trình Quang liền gọi điện thoại cho Hứa Minh Tâm, ngồi trong một tiệm cà phê gần đó đợi không đến năm phút đồng hồ, Hứa Minh Tâm đã đến, có thể thấy được mấy ngày nay Hứa Minh Tâm cũng ở gần đây.

“Được rồi, chúng ta hiện tại chỉ có hai mươi phút, tôi nói với Hứa Ngôn Tâm là nửa tiếng sẽ trở về, còn có thứ này anh phải kêu người đi chuẩn bị.” Đem danh sách Hứa Ngôn Tâm viết đặt trên bàn, Hàn Trình Quang nhanh chóng nói.

Lấy danh sách đưa cho người bên cạnh, Hứa Minh Tâm cùng với một người khác, cũng chính là người nước ngoài lần trước đến nhà, ngồi đối diện Hàn Trình Quang.

10. Chương 10

“Lần này tìm anh Hàn đây, là muốn anh giúp tôi cùng nhau trị bệnh cho Tiểu Ngôn.” Đi thẳng vào vấn đề, lần này Hứa Minh Tâm không nói mấy câu vô nghĩa.

“Tôi sẽ không giúp anh giam em ấy lại rồi dùng thuốc.” Trên mặt lập tức lộ ra sự mâu thuẫn, Hàn Trình Quang trừng Hứa Minh Tâm.

“Anh Hàn hiểu lầm, giam Tiểu Ngôn lại thật đúng là tôi không tốt, bác sĩ Martin đã chỉ ra sai lầm của tôi Đúng rồi, tôi vẫn chưa giới thiệu người ngồi bên cạnh tôi đây chính là vị bác sĩ khoa thần kinh nổi danh trên thế giới, bác sĩ Martin.”

Bác sĩ khoa thần kinh, Hàn Trình Quang sau khi biết thân phận của người nước ngoài đối diện, vốn có chút bất mãn bởi vì chuyện lần trước nay thái độ tốt lên nhiều, liền chào hỏi vị bác sĩ kia. “Bác sĩ Martin, chào anh.”

“Chào anh Hàn.” Martin gật gật đầu, mở miệng nói ra câu chào phát âm cực chuẩn, hơn nữa ánh mắt nhìn Hàn Trình Quang ần ần chút ánh sáng.

“Tôi hy vọng anh Hàn có thể phối hợp với bác sĩ Martin, trị bệnh cho Tiểu Ngôn.” Đợi cho hai người chào hỏi xong xuôi, Hứa Minh Tâm liền mở miệng nói.

“Phối hợp?”

“Không sai, anh Hàn.” Bác sĩ Martin mở miệng nói. “Chứng bệnh của cậu Ngôn trên y học thuộc về một loại hoang tưởng bị hại, hơn nữa tình trạng hiện tại của cậu Ngôn đã đạt mức độ nghiêm trọng, cho rằng bất luận kẻ nào bên cạnh đều muốn thương tổn cậu ấy, hơn nữa ngay cả ngài Hứa đây, là anh trai mình cậu ấy cũng không tin tưởng.”

Bác sĩ Martin nói ra bệnh trạng thật đúng với biểu hiện của Hứa Ngôn Tâm, Hứa Ngôn Tâm luôn cảnh giác đối với mọi người, hơn nữa lúc nào cũng nói có người muốn hại y.

“Hai năm trước tôi giam Tiểu Ngôn lại chính là bởi vì nó muốn tự sát, nó luôn cảm thấy có người muốn hại nó, hơn nữa vô luận tôi khuyên bảo như thế nào nó đều không không tin tưởng, cho đến một ngày tôi nhìn thấy nó muốn dùng dao cắt cổ tay, nhưng may mắn được phát hiện đúng lúc, không có thành công, khi đó tôi mới nhận ra bệnh của Tiểu Ngôn đã có chút nghiêm trọng, vì sợ nó lại làm ra việc ngốc nghếch, tôi chỉ đành giam nó lại.”

“Tự sát!!!” Hứa Minh Tâm nói ra khiến Hàn Trình Quang có chút khiếp sợ.

“Ngài Hứa nói không sai, chứng bệnh hoang tưởng bị hại khi đến giai đoạn nghiêm trọng, thì sẽ sinh ra ý niệm tự sát, nhưng việc ngài Hứa giam cậu Ngôn lại căn bản chỉ khiến cho bệnh tình của cậu Ngôn càng thêm nghiêm trọng, thế cho nên cậu Ngôn cũng không tin tưởng vào ngài Hứa.”

Nói tới đây, trên mặt Hứa Minh Tâm lộ ra một nụ cười khổ, tựa hồ trong lòng cũng có chút không dễ chịu.

“Tiểu Ngôn tài giỏi như vậy, tôi không thể để ngoại giới biết nó mắc bệnh này, sẽ ảnh hưởng tới nó, hơn nữa Tiểu Ngôn thân là cậu hai nhà họ Hứa, tôi càng không thể để cho người ngoài biết.” Lấy tay chống đầu, giọng Hứa Minh Tâm trầm xuống.

“Vậy anh liền vì cái gọi là mặt mũi mà có thể giam em ấy lại à.” Võ bàn, Hàn Trình Quang có chút cả giận nói, lời Hứa Minh Tâm nói vừa nghe đã rõ, không phải vì sợ bệnh của Hứa Ngôn Tâm bị người ta biết sẽ làm mất mặt Hứa gia đấy sao.

“Ngài Hứa cũng là vì bất đắc dĩ, sau khi bàn luận với tôi xong cũng áy náy một đoạn thời gian rất dài, anh Hàn, kỳ thật tôi muốn biết quá trình anh và cậu Ngôn gặp nhau, là điều gì khiến cho cậu Ngôn không phòng bị gởi anh, thậm chí còn y lại anh.”

Biết bác sĩ Martin hỏi quá trình gặp gỡ của hắn với Hứa Ngôn Tâm là để chữa trị cho y, khi hắn nghe Hứa Minh Tâm nói Hứa Ngôn Tâm từng có ý định tự sát, điều này làm cho trong lòng Hàn Trình Quang lo lắng không thôi, cũng bắt đầu bức thiết hy vọng bệnh của Hứa Ngôn Tâm có thể được chữa khỏi.

Hàn Trình Quang đem quá trình mình và Hứa Ngôn Tâm gặp nhau cùng với những hành vi y lại của Hứa Ngôn Tâm đối với hắn nói ra hết một lần, đương nhiên, Hàn Trình Quang giấu nhẹm đi chút tâm tư be bé của mình, cũng không nói ra hiện tại hắn thường xuyên hôn Hứa Ngôn Tâm, sợ Hứa Minh Tâm sau khi biết không tha cho hắn. Nếu Hứa Minh Tâm biết hắn ôm tâm tư như vậy với em trai anh ta, phỏng chừng sẽ không để yên cho Hứa Ngôn Tâm sống cùng hắn.

Bác sĩ Martin sau khi nghe xong lại hỏi quá trình sống chung của Hứa Ngôn Tâm và Hàn Trình Quang cùng với tình trạng gần đây của Hứa Ngôn Tâm.

“Tôi nghĩ cậu Ngôn sở dĩ y lại anh vì ba nguyên nhân chính, đầu tiên từ nơi bị nhốt chạy đi, cậu Ngôn vô tình đến nhà của anh, hơn nữa anh không đuổi cậu ấy đi, khiến cậu ấy có một ấn tượng tốt với anh. Tiếp theo, cậu Ngôn nói có người đuổi giết cậu ấy hại cậu ấy, anh tin, phải biết rằng bệnh nhân hoang tưởng bệnh tình tăng thêm một nguyên nhân chính là luôn bị người chung quanh không tin tưởng, cho rằng bọn họ nói dối, mà anh lại tin lời cậu ấy nói, điều này làm cho cậu ấy chiếm được một loại tán đồng từ anh. Cuối cùng, chính là anh đã nói anh sẽ bảo vệ cậu ấy, lúc ấy sau khi anh nói ra những lời này cậu Ngôn liền khóc, hơn nữa tình lại liền biểu hiện ra sự tín nhiệm nhất định với anh, có thể thấy được ý tưởng ‘được bảo vệ’ luôn tồn tại song song với ý tưởng ‘Bị người hại’, có lẽ ‘được bảo vệ’ chính là khát vọng mà cậu Ngôn luôn nung nấu, mà anh lại vừa vắn nói ra những lời này, giống như là người cầu mà không được cuối cùng cũng có được điều mình muốn. Thành dựa trên ba trụ cột này, hơn nữa bình thường anh luôn biểu hiện ra sự quan tâm, bảo vệ đối với cậu Ngôn khiến cậu ấy càng thêm y lại vào anh, hơn nữa tôi nghĩ hiện tại ở trong lòng cậu Ngôn, anh là người duy nhất cậu ấy có thể tin tưởng cũng như y lại.”

Nghe xong Hàn Trình Quang kể lại, bác sĩ Martin đưa ra một kết luận như vậy, ngồi bên cạnh nghe được, trong lòng Hứa Minh Tâm chưa xót khôn cùng, bởi vì tới lúc này anh mới biết được, mỗi lần Hứa Ngôn Tâm nói với anh có người muốn hại y, chỉ cần một câu ‘Anh sẽ bảo vệ em’, thế nhưng anh lại chưa từng nói ra, mỗi một lần anh đều cất lực khuyên bảo Hứa Ngôn Tâm, hơn nữa thậm chí có mấy lần đã tức giận, cho rằng Hứa Ngôn Tâm vô lý, đến sau này phát hiện Hứa Ngôn Tâm muốn tự sát, anh mới có chút sợ, lại nghĩ biện pháp vì thanh danh của gia tộc và của Hứa Ngôn Tâm mà nhốt Hứa Ngôn Tâm lại.

“Tôi phải phối hợp với anh như thế nào mới có thể giúp Hứa Ngôn Tâm?” Nghe được bác sĩ Martin phân tích, Hàn Trình Quang tuy rằng cao hứng vì câu cuối cùng của anh ta, nhưng cũng rất lo lắng cho tình trạng của Hứa Ngôn Tâm.

“Việc anh Hàn cần làm chính là làm một sợi dây ràng buộc, liên kết cậu Ngôn với thế giới bên ngoài, cậu Ngôn không có khả năng sinh hoạt trong xã hội, cứ như vậy miết cũng không lợi cho thể xác và tinh thần, nếu hiện tại cậu Ngôn tín nhiệm anh như vậy, vậy trước tiên anh Hàn thử giúp cậu ấy chậm rãi tiếp xúc với thế giới bên ngoài xem sao, không phải có rất nhiều lần anh đều mang theo cậu Ngôn đi ra ngoài sao? Đây chính là một việc làm rất tốt, anh hãy mang theo cậu ấy chậm rãi tiếp xúc với thế giới bên ngoài, hơn nữa bắt tri bắt giác nói cho cậu ấy biết, cho cậu ấy hiểu rõ bên ngoài không nguy hiểm, không có người

muốn hại cậu ấy, hơn nữa tốt nhất hãy để cậu ấy ý thức được bản thân mình có bệnh, đôi khi cảm giác nguy hiểm là không đúng, để cậu ấy chấp nhận sự thật mình bị bệnh, càng có lợi cho việc trị liệu hơn.”

Nói xong, bác sĩ Martin từ trong túi tùy thân lấy ra một lọ thuốc. “Đây là thuốc, anh Hàn cũng tận lực khuyên cậu Ngôn ăn, bất quá trăm ngàn lần không thể bắt buộc cậu ấy, cũng không thể ép cậu ấy, nhất định phải để cậu ấy tự mình đồng ý ăn.”

“Chuyện này tôi sẽ thử dựa theo lời bác sĩ nói mà làm.” Tiếp nhận thuốc, trong lòng Hàn Trình Quang cảm giác có chút khó khăn, bất quá đảo mắt nghĩ đến Hứa Ngôn Tâm, lại cảm thấy dù khó khăn cách mấy cũng phải nghĩ biện pháp thử xem.

“Anh Hàn, cảm ơn anh.” Nghe được Hàn Trình Quang nói, trên mặt Hứa Minh Tâm lộ ra vẻ cảm kích, thật thành khẩn nói với Hàn Trình Quang.

“Không cần cảm ơn tôi cũng không phải vì anh.” Đương nhiên, câu cuối cùng Hàn Trình Quang không dám nói ra, chỉ oán thầm trong lòng.

Sau khi người Hứa Minh Tâm sai đi mua mấy món đồ trên danh sách về tới, thì điện thoại Hàn Trình Quang vang lên, vừa thấy là số nhà, Hàn Trình Quang vội vàng nghe.

“Trình Quang, anh về chưa?”

“Tôi mua xong hết rồi, hiện tại đang trên đường về nhà Tiểu Ngôn, em có muốn ăn gì không, tôi mua cho em.”

Ngồi đối diện, Hứa Minh Tâm vừa nghe Hàn Trình Quang nói, nhất thời ánh mắt có chút phát sáng nhìn về phía Hàn Trình Quang.

“Tôi không muốn gì hết, anh nhanh nhanh trở về đi.”

Hàn Trình Quang nghe được ngữ khí của Hứa Ngôn Tâm ở đầu dây bên kia có chút nôn nóng xao động, vì thế lập tức trấn an.

“Lập tức, chỉ cần năm phút tôi sẽ về tới, em đừng lo lắng, tôi rất nhanh.”

Cúp điện thoại, Hàn Trình Quang cầm lấy gói to trên bàn, bỏ thuốc của bác sĩ Martin vào trong túi liền chuẩn bị trở về, may mắn nơi này cách nhà tương đối gần.

“Anh Hàn, về sau Tiểu Ngôn cần cái gì anh cứ việc gọi điện thoại cho tôi.” Cũng đứng lên theo, Hứa Minh Tâm vội vàng nói.

Tuy rằng thật sự không muốn làm như thế, nhưng Hàn Trình Quang cũng biết những thứ Hứa Ngôn Tâm cần chắc chắn rất xa xỉ, hẳn không đủ sức gánh vác, nhất là dưới tình trạng hiện tại hẳn không có thu nhập, vì thế chỉ phải gật gật đầu.

Đến cửa nhà, sau khi Hàn Trình Quang gõ cửa kêu tên Hứa Ngôn Tâm, Hứa Ngôn Tâm mới mở cửa ra, vừa thấy Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm vội vàng đi qua, vươn tay nắm chặt áo Hàn Trình Quang, mà Hàn Trình Quang nhìn về phía sô pha, tạp chí trên đó căn bản vẫn giữ nguyên trang kia, sau khi hẳn đi Hứa Ngôn Tâm căn bản không đọc tạp chí.

“Để em phải lo lắng, thực xin lỗi, lần sau đi ra ngoài tôi nhất định dẫn em theo.” Buông đồ trong tay xuống, Hàn Trình Quang vươn tay ôm Hứa Ngôn Tâm, đem Hứa Ngôn Tâm ôm vào trong ngực nhẹ giọng nói, liền cảm giác được Hứa Ngôn Tâm cũng vươn tay ôm chặt eo hắn, hơn nữa còn gật gật đầu.

Cảm thấy cao hứng, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm ngồi trở lại sô pha, lấy gối to trên bàn qua đưa cho Hứa Ngôn Tâm.

“Em xem thử cái này có thể chứ? Nếu không được ngày mai hai chúng ta cùng đi mua.”

Cầm lấy gối to nhìn mấy thứ bên trong, trên mặt Hứa Ngôn Tâm rốt cuộc lộ ra vẻ mừng rỡ, xem ra rất vừa lòng.

Sau vài ngày, Hứa Ngôn Tâm không chỉ đọc tạp chí, có đôi khi đột nhiên nghĩ ra gì đó liền cầm công cụ vẽ ra, hơn nữa mỗi bức vẽ đều để cho Hàn Trình Quang thưởng thức ngay, mà Hàn Trình Quang thấy Hứa Ngôn Tâm vui vẻ, trong lòng cũng phi thường vui theo, đem mấy bức vẽ của Hứa Ngôn Tâm bỏ vào bì hồ sơ cất kỹ.

Tuy rằng hẳn không hiểu thiết kế không hiểu trang sức, thế nhưng cũng có thể thấy được Hứa Ngôn Tâm thiết kế rất đẹp, nghĩ đến những đánh giá trên mạng dành cho Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang đoán mấy bức vẽ này hẳn là rất tốt, cho nên mỗi bức vẽ của Hứa Ngôn Tâm hẳn đều thật cẩn thận cất giữ, giúp Hứa Ngôn Tâm bảo tồn.

Thậm chí Hàn Trình Quang còn lên mạng tra cứu cách bảo tồn giấy vẽ, sợ làm hỏng những thiết kế mà Hứa Ngôn Tâm dụng tâm vẽ.

11. Chương 11

Từ sau buổi gặp mặt với Hứa Minh Tâm và bác sĩ Martin, mỗi buổi tối Hứa Minh Tâm đều nhắn tin cho Hàn Trình Quang muốn biết trạng thái của Hứa Ngôn Tâm, mà Hàn Trình Quang sẽ đem những chuyện ban ngày của Hứa Ngôn Tâm nhắn lại Hứa Minh Tâm. Hứa Ngôn Tâm nghe ca khúc nào, đọc tạp chí bao lâu, có vẽ hay không, cả chuyện ăn cái gì?

Hứa Minh Tâm cơ hồ muốn biết tất cả về Hứa Ngôn Tâm, khiến Hàn Trình Quang cảm thấy Hứa Minh Tâm làm anh hai quá không dễ dàng, kỳ thật Hứa Minh Tâm luôn vì Hứa Ngôn Tâm mà suy nghĩ, đáng tiếc Hứa Ngôn Tâm lại cho rằng Hứa Minh Tâm muốn hại y.

Buổi tối hôm đó, Hàn Trình Quang lại nhận được tin nhắn của Hứa Minh Tâm, bình thường lúc này Hứa Ngôn Tâm đã ngủ, Hàn Trình Quang nói cho Hứa Minh Tâm biết thời gian mà Hứa Ngôn Tâm ngủ, Hứa Minh Tâm sẽ nhắn tin cho Hàn Trình Quang hỏi về tình trạng của Hứa Ngôn Tâm.

Tựa vào đầu giường, Hàn Trình Quang một bàn tay đặt ở trên vai Hứa Ngôn Tâm, Hứa Ngôn Tâm cũng vươn tay ôm eo Hàn Trình Quang, Hàn Trình Quang đọc tin nhắn xong liếc nhìn Hứa Ngôn Tâm, khe khẽ thở dài.

Kỳ thật có vài lần khi Hứa Ngôn Tâm nói rằng Hứa Minh Tâm muốn hại y, trên mặt Hứa Ngôn Tâm không chỉ có sợ hãi, còn có cả khổ sở thương tâm, phỏng chừng trong lòng Hứa Ngôn Tâm thật sự cũng không dễ chịu khi thừa nhận chuyện kia.

“Ngày mai tôi dẫn Hứa Ngôn Tâm ra ngoài, anh lại gần đó nhìn em ấy đi!” Nghĩ nghĩ, Hàn Trình Quang nhắn cho Hứa Minh Tâm một tin nhắn như vậy.

Tin nhắn gửi đi không đến một phút đã có hồi âm, Hứa Minh Tâm trực tiếp đồng ý lại còn cảm ơn.

Hứa Minh Tâm nhắn qua cho Hàn Trình Quang một cái tệ nhà hàng cùng địa chỉ, nói nhà hàng này là nơi mà Hứa Ngôn Tâm rất thích, hơn nữa còn nói với Hàn Trình Quang là sẽ đặt chỗ cho bọn họ, đến lúc đó anh ta sẽ ngồi chờ ở bàn kế bên.

Lại cảm thán về việc Hứa Minh Tâm quá mức quan tâm tới Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang buông đi động chui vào trong chăn, dùng cánh tay ôm chặt Hứa Ngôn Tâm sau đó tắt đèn ngủ.

Ngày hôm sau, ăn xong điểm tâm, Hàn Trình Quang trực tiếp ngồi lên sofa nhìn Hứa Ngôn Tâm ở bên cạnh, Hàn Trình Quang vừa ngồi xuống, Hứa Ngôn Tâm liền theo thói quen nhích nhích người dựa bả vai Hàn Trình Quang. Hàn Trình Quang thấy thế cũng vươn tay ôm Hứa Ngôn Tâm.

“Tiểu Ngôn, ngày hôm qua tôi nhìn thấy trên mạng một nhà hàng, nghe nói thức ăn ở chỗ đó rất ngon, giữa trưa hôm nay chúng ta đi tới đó ăn cơm, thế nào?” Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm thương lượng, nói xong chỉ thấy trên mặt Hứa Ngôn Tâm lộ ra sự bài xích.

“Nghe nói trứng cá muối với súp bắp ở chỗ đó đặc biệt ngon, hơn nữa tôi cũng muốn đi nếm thử, chúng ta đi thử nha?”

Khép lại tạp chí, Hứa Ngôn Tâm chuyển hướng nhìn Hàn Trình Quang. “Anh muốn đi nếm thử?”

“Không sai, đi thôi đi thôi đi thôi!” Ôm eo Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang vội vàng gật gật đầu, sau đó

bắt đầu làm nũng.

Bị Hàn Trình Quang cọ đến sắp ngã xuống xô pha, Hứa Ngôn Tâm giãy dựa nhìn vẻ mặt mang theo tia nản nỉ của Hàn Trình Quang, rồi cuộc do do dự dự rồi gật gật đầu.

“Tiểu Ngôn thật tốt, tôi rất thích.” Trong lòng vui vẻ, Hàn Trình Quang ôm chầm lấy Hứa Ngôn Tâm.

Nhìn khuôn mặt tràn ngập tươi cười gần ngay trước mắt, Hứa Ngôn Tâm đột nhiên dời tầm mắt, bàn tay vốn níu áo Hàn Trình Quang cũng nắm thật chặt.

Hứa Ngôn Tâm đồng ý khiến Hàn Trình Quang thật cao hứng, lặng lẽ nhắn tin cho Hứa Minh Tâm rồi kéo Hứa Ngôn Tâm chuẩn bị đi ra ngoài ngay.

Đương nhiên khi đi ra ngoài Hứa Ngôn Tâm ắt không thể thiếu mũ và kính đen.

Đi ở trên đường, Hứa Ngôn Tâm gắt gao kề sát Hàn Trình Quang, hơn nữa nhất định phải giữ chặt Hàn Trình Quang, cả người căng thẳng tột cùng.

Ngồi vào xe taxi, Hàn Trình Quang cảm giác Hứa Ngôn Tâm càng thêm khấn trương, liền nghiêng người ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực. Người tài xế qua tấm kính nhìn thấy thì biểu tình có chút kỳ quái.

Mặc kệ ánh mắt của người tài xế, Hàn Trình Quang chỉ ôm Hứa Ngôn Tâm nhẹ giọng nói chuyện bên tai y, hỏi Hứa Ngôn Tâm thích ăn món gì, đợi lát nữa đến đó hai người sẽ gọi, còn có lúc trở về nên ra chợ mua cái gì.

Hàn Trình Quang nói suốt một đường, đến cuối cùng Hứa Ngôn Tâm cũng cùng Hàn Trình Quang thảo luận xem ngày hôm sau muốn ăn món gì, đến khi sắp tới nơi, Hứa Ngôn Tâm mới thả lỏng hơn một ít so với lúc vừa ra khỏi cửa.

Cùng Hứa Ngôn Tâm xuống xe, hai người đi vào nhà hàng, Hàn Trình Quang nói tên ra thì được dẫn tới bàn ăn, bàn ăn nằm ở góc tương đối khuất nên Hứa Ngôn Tâm cũng an tâm hơn nhiều.

Chọn món xong, đợi nhân viên phục vụ rời đi, Hàn Trình Quang liền tháo mũ và kính đen của Hứa Ngôn Tâm xuống, nghĩ đến Hứa Minh Tâm đang ngồi kế bên, Hàn Trình Quang tận lực dẫn dụ Hứa Ngôn Tâm nói chuyện nhiều hơn.

Sau khi món ăn được dọn lên, Hàn Trình Quang thấy Hứa Ngôn Tâm sau khi nếm một ngụm thì có chút trầm mặc, vì thế vội vàng hỏi: “Tiểu Ngôn, sao vậy? Không ngon à?”

Hỏi xong Hàn Trình Quang chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm buông dao nĩa, nhìn về phía hắn bên trong đôi mắt lộ ra một tia thương cảm.

“Nhà hàng này là một nhà hàng mà trước kia tôi thích nhất, tôi cho rằng đã lâu như vậy hẳn là đã đổi đầu bếp, nhưng không nghĩ tới hương vị vẫn giống như trước kia.” Rất ít khi thấy Hứa Ngôn Tâm nhớ lại chuyện trước kia hơn nữa còn kể ra, Hàn Trình Quang tuy rằng cảm thấy đau lòng bởi những thương cảm trong mắt Hứa Ngôn Tâm, nhưng cũng nhận thấy đây là chuyện tốt.

“Vậy thì thật trùng hợp, ta đọc trên mạng thấy người ta bình luận rất tốt về chỗ này, nên muốn dẫn em đến ăn thử, vậy sau này chúng ta lại đến được không?” vừa nói, Hàn Trình Quang vừa quan sát thần sắc của Hứa Ngôn Tâm.

Khiến Hàn Trình Quang ngoài ý muốn chính là Hứa Ngôn Tâm gật gật đầu ngay.

Vui mừng quá đổi, Hàn Trình Quang đẩy đĩa trứng cá muối qua. “Vậy em lại nếm thử xem, xem hương vị có giống lúc trước không?” Ngày hôm qua Hứa Minh Tâm đã nói Hứa Ngôn Tâm thích ăn món này.

Nếm một ngụm, Hứa Ngôn Tâm còn nói thêm: “Giống như trước đây.....”

Đảo mắt, Hàn Trình Quang giống như vô tình tiếp tục cười nói: “Thế trước kia Tiểu Ngôn đi ăn cùng ai vậy?”

Vốn đang ăn, tay Hứa Ngôn Tâm đột nhiên dừng lại, nét mặt cũng có chút thay đổi, Hàn Trình Quang nhìn thấy trong lòng căng thẳng, vội vàng vươn tay cầm tay Hứa Ngôn Tâm.

“..... Anh hai của tôi, lần đầu tiên là anh hai dẫn tôi tới nơi này.” Cúi đầu, hồi lâu Hứa Ngôn Tâm mới đề cao âm lượng nói tiếp. “Nhưng anh ấy thay đổi, anh ấy không tin tôi, anh ấy bức tôi, anh ấy kêu những người đó giam tôi lại.”

Lại ngẩng đầu, Hàn Trình Quang liền nhìn thấy bên trong mắt Hứa Ngôn Tâm đầm nước, bộ dáng thương tâm thống khổ, Hàn Trình Quang nhìn mà đau lòng không thôi, vội vàng đến gần vươn tay ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực.

“Có lẽ..... Có lẽ anh hai em có nỗi khổ tâm khó nói?” Vừa ngồi xuống bên cạnh Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang liền nghe thấy bàn phía sau truyền đến tiếng động, có lẽ Hứa Minh Tâm đang ngồi sau lưng Hứa Ngôn Tâm, phỏng chừng những gì Hứa Ngôn Tâm nói Hứa Minh Tâm cũng đã nghe.

“Không, anh ta muốn hại tôi, anh ta bảo những người đó tiêm thuốc vào người tôi, ép tôi uống thuốc, anh ta muốn giết tôi.” Nghe được Hàn Trình Quang nói đỡ cho Hứa Minh Tâm, thần sắc Hứa Ngôn Tâm nhất thời có chút kích động, siết chặt áo Hàn Trình Quang nhìn Hàn Trình Quang nói.

Nghĩ rằng nếu Hứa Ngôn Tâm còn nói thêm gì nữa thì Hứa Minh Tâm ngồi sau sẽ chịu không nổi, Hàn Trình Quang vội vàng ôm Hứa Ngôn Tâm, an ủi: “Được rồi, hôm nay chúng ta là tới ăn ngon, không nói chuyện này nữa, là tôi không tốt, tôi không nên hỏi em mấy câu này, đừng nghĩ nữa, ăn cơm đi!”

Đem Hứa Ngôn Tâm ôm vào trong ngực đỡ dành hồi lâu, Hàn Trình Quang mới thấy cảm xúc của Hứa Ngôn Tâm ổn định lại, lại cùng Hứa Ngôn Tâm nói sang mấy đề tài khác, hai người lúc này mới thoải mái ăn xong bữa cơm này.

Hàn Trình Quang đoán mấy lời nói của Hứa Ngôn Tâm hôm nay trong phòng ăn Hứa Minh Tâm nghe được, căn cứ Hứa Minh Tâm vào mức độ dễ bụng của anh ta đối với Hứa Ngôn Tâm, phỏng chừng sẽ không dễ chịu, hơn nữa vào lúc ban đêm Hứa Minh Tâm thật đúng là không nhấn tin cho Hàn Trình Quang.

Bất quá vào tối ngày hôm sau, Hứa Minh Tâm lại bắt đầu nhấn tin thăm hỏi.

“Anh không sao chứ!” Nhìn Hứa Minh Tâm vẫn nhấn tới những tin nhắn giống mọi hôm, Hàn Trình Quang nghĩ nếu mình là Hứa Minh Tâm, biết Hứa Ngôn Tâm là nghĩ về mình như vậy, phỏng chừng trong lòng cũng khó chịu muốn chết.

“Không có việc gì..... Cảm ơn, Tiểu Ngôn hôm nay có khỏe không?”

Qua hồi lâu, Hứa Minh Tâm mới trả lời, Hàn Trình Quang nghiêng đầu nhìn Hứa Ngôn Tâm đang ôm hân ngủ say sưa, lắc lắc đầu, dùng tay nệm nệm mặt Hứa Ngôn Tâm. Thật sự là đang ở trong phúc còn không biết phúc, một anh hai tốt vậy mà còn hiểu lầm, hẳn nhất định phải nghĩ biện pháp làm dịu đi quan hệ của hai người này.

Đem tình huống một ngày của Hứa Ngôn Tâm nhấn qua cho Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang liền tắt đèn nằm xuống trở mình ôm Hứa Ngôn Tâm.

Trong lòng quyết định làm dịu đi quan hệ của Hứa Ngôn Tâm và Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang bắt đầu nghĩ biện pháp, vì thế bình thường luôn canh những lúc tâm tình Hứa Ngôn Tâm thật tốt dò hỏi, mỗi lần đều vô tình hỏi đến những chuyện trước đây của Hứa Ngôn Tâm, muốn mượn cơ hội làm cho Hứa Ngôn Tâm nhớ lại những chuyện tốt mà Hứa Minh Tâm đã làm với y, đương nhiên trước đó Hàn Trình Quang đều cố ý nhấn tin hỏi Hứa Minh Tâm vài chuyện.

Hàn Trình Quang từ trong một đồng lộn xộn tìm ra rất nhiều đồ cũ của mình, chúng đều là những thứ đã đi theo hắn từ sau khi lên đại học mẹ hắn bán nhà đi tới thành phố này, vô luận đi tới nơi nào mấy thứ này hắn đều mang theo, tuy rằng hắn để chúng lung tung nhưng không hề làm mất thứ nào hết.

“Tiểu Ngôn xem này.” Lấy ra vài cái bản báo cáo, Hàn Trình Quang ngồi xuống bên cạnh Hứa Ngôn Tâm.

“Đây là cái gì?”

“Đây là bài tập hè và đông của tôi lúc trước, khi đó mỗi lần nghỉ, thống khổ nhất chính là phải làm mấy cái này, nhưng không viết lại không thể báo cáo kết quả, thật thảm.” Thấy Hứa Ngôn Tâm lật nhìn mấy bản báo cáo, Hàn Trình Quang vừa cười vừa nhớ lại, nhưng chỉ lát sau lại hỏi: “Tiểu Ngôn, còn em? Trước đây cũng rất ghét việc viết báo cáo này đúng không?..”

Hàn Trình Quang hỏi xong chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm hơi nhú mày, nhất thời nghiêng người ôm chặt Hứa Ngôn Tâm.

“Tôi chưa từng làm cái này”

“Chưa từng làm, vậy sao em tránh được thầy kiểm tra?”

“Từ nhỏ đến lớn, bài tập về nhà đều là anh hai viết giùm tôi, ta chưa từng viết lần nào.”

“Hóa ra là anh hai em giúp em viết, có anh trai thật đúng là tốt mà.” Giống như cảm thán, Hàn Trình Quang chú ý tới nét mặt của Hứa Ngôn Tâm, chỉ thấy y trầm mặc buông bản báo cáo xuống, sau đó vươn tay ôm hẳn tựa vào lòng hẳn.

12. Chương 12

Kỳ thật thông qua mấy lần liên lạc với Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang cảm thấy Hứa Minh Tâm căn bản chính là một người anh cưng chiều em trai không tiết tháo, bài tập cũng lần giúp, thậm chí có đoạn thời gian quần áo của Hứa Ngôn Tâm đều do Hứa Minh Tâm giặt, Hứa Ngôn Tâm muốn cái gì, Hứa Minh Tâm nhất định sẽ mua về cho Hứa Ngôn Tâm.

Theo lời Hứa Minh Tâm, lúc Hứa Ngôn Tâm mười một tuổi, có một ngày xem TV nhìn thấy tiết mục đàn piano, lập tức bị hấp dẫn, náo loạn đòi học piano.

Ba Hứa vừa thấy liền biết Hứa Ngôn Tâm chỉ là hứng thú nhất thời, nhất quyết không mua đàn cho Hứa Ngôn Tâm, Hứa Ngôn Tâm vô cùng mất hứng, việc này để cho Hứa Minh Tâm biết, không nói hai lời bắt đầu tích cóp tiền, lúc ấy tiền tiêu vặt của anh em Hứa gia rất nhiều.

Tóm lại theo lời Hứa Minh Tâm nói, hẳn tích cóp tiền suốt nửa năm liền mua cho Hứa Ngôn Tâm một cây đàn piano cực tốt, lại còn tìm người dạy Hứa Ngôn Tâm học đàn.

Thế nhưng đáng tiếc là, Hứa Ngôn Tâm đúng như lời ba Hứa nói, hăng tiết nhất thời, học chưa đến một tháng đã chán, nhìn thấy thầy dạy đàn là nổi giận, cuối cùng ngay cả đàn cũng không sờ lấy một chút, còn sai người chuyển đàn vào nhà kho, mắt không thấy tâm không phiền.

Đủ loại thói quen, đủ mọi sự tích, khiến Hàn Trình Quang chỉ biết câm nín trước Hứa Minh Tâm, thật đúng là một người anh cuồng em trai mà.

Ngày đó, Hàn Trình Quang cùng Hứa Ngôn Tâm đi siêu thị, Hàn Trình Quang quyết định mua chút táo đỏ còn có lê, mấy ngày nay là thời điểm giao mùa, hôm trước mưa to một trận, độ ẩm giảm vài độ, Hứa Ngôn Tâm cũng có chút ho khan, Hàn Trình Quang phỏng chừng là sắp bị cảm, nhưng Hứa Ngôn Tâm chết sống

không muốn uống thuốc, Hàn Trình Quang chỉ có thể chưng chút canh táo đỏ hoặc là canh lê để chống cảm cho Hứa Ngôn Tâm.

Sau khi mùa đồ xong trở về nhà, Hàn Trình Quang đầu tiên là cầm chảo từ trong phòng ra sô pha đắp kín cho Hứa Ngôn Tâm, lại rót ly nước ấm đặt vào tay Hứa Ngôn Tâm, không cho Hứa Ngôn Tâm ăn quýt nữa.

Sắp xếp ổn cho Hứa Ngôn Tâm xong, Hàn Trình Quang liền vào phòng bếp hầm canh, suốt quá trình nấu canh đều có thể nghe thấy Hứa Ngôn Tâm thỉnh thoảng ho khan vài tiếng.

“Đến, uống cái này.” Đưa chén canh đã hầm xong qua, Hàn Trình Quang cũng ngồi xuống phía sau Hứa Ngôn Tâm, từ phía sau ôm y vào trong lòng.

Bị ôm, Hứa Ngôn Tâm vô cùng tự nhiên tựa vào lòng Hàn Trình Quang, từng ngụm từng ngụm uống canh.

“Tiểu Ngôn, uống thuốc nha, nếu cảm mạo nặng thêm em sẽ rất khó chịu.”

“Tôi không uống thuốc.”

“Chỉ một viên?”

“Không uống!!!”

Nét mặt Hứa Ngôn Tâm cứng đờ hơn nữa bên trong mắt hiện lên tia khấn trương, xao động, Hàn Trình Quang lập tức đầu hàng: “Được rồi, không uống thì không uống, vậy đêm nay ngủ sớm một chút, tốt nhất là ngủ một giấc tỉnh lại em sẽ khỏe ngay.”

Vì thế buổi tối hai người đi ngủ sớm, Hàn Trình Quang lấy ra thêm một cái chăn, hơn nữa còn ôm chặt Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực, nghĩ rằng có lẽ sau khi ngủ dậy Hứa Ngôn Tâm sẽ khỏe lên.

Một Hàn Trình Quang không có một chút thương thức cùng với một Hứa Ngôn Tâm vô cùng nghe lời, hai người cứ như vậy nằm dưới hai tầng chăn ngủ một đêm, trực tiếp dẫn đến kết quả chính là Hứa Ngôn Tâm bị cảm, còn Hàn Trình Quang thì bốc cháy.

Bởi vì đắp chăn quá dày, tới nửa đêm hai người đều nóng không chịu được, cuối cùng Hứa Ngôn Tâm đạp hết chăn lên người Hàn Trình Quang, còn y thì để thân trần ngủ một giấc, mà Hàn Trình Quang chôn dưới bốn tầng chăn, có thể đoán được hậu quả như thế nào.

Hứa Ngôn Tâm lần này cảm mạo rất nặng, bắt đầu là ho khan, nhảy mũi, sau đó thì không nhảy mũi nữa chỉ ho khan với chảy nước mũi, hơn nữa thần sắc ỉu xiu, Hàn Trình Quang nhìn mà lo lắng không thôi, nhưng Hứa Ngôn Tâm lại chết sống không uống thuốc, tuy Hàn Trình Quang dụ dỗ mãi cũng đồng ý, nhưng chỉ cần vừa thấy viên thuốc màu trắng hay viên nhộng, liền theo bản năng phản kháng, cuối cùng

việc uống thuốc cũng không thành.

Hứa Ngôn Tâm cảm mạo giằng co nguyên một tuần, rốt cuộc vào một buổi tối chuyển sang sốt cao, khiến cho Hàn Trình Quang lo lắng cả tuần rốt cuộc bùng nổ.

Phát hiện ra Hứa Ngôn Tâm sốt cao là vào lúc nửa đêm hai người đang ngủ, lúc ấy Hàn Trình Quang cảm thấy rất nóng, giống như đang ôm lò sưởi vậy, từng bị nóng cả tuần Hàn Trình Quang rất cảnh giác, tưởng Hứa Ngôn Tâm lại đá chặn lên người mình, liền giãy ra vội vàng tỉnh lại xem xét.

Ai ngờ vừa nhìn thấy liền giật mình không nhỏ, cái thứ làm hấn nóng không phải chăn, mà là Hứa Ngôn Tâm, cả người cả người nóng lên, ngay cả hai má cũng đỏ hồng.

“Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn.....” Kêu Hứa Ngôn Tâm mấy y cũng không phản ứng, Hàn Trình Quang nhất thời có chút kinh hoảng, cuống quýt mặc quần áo vào cho Hứa Ngôn Tâm, chính mình cũng nhanh chóng chồng đồ vào, dùng lực ôm Hứa Ngôn Tâm.

Cầm ví tiền, giấy chứng nhận, Hàn Trình Quang công Hứa Ngôn Tâm đi ra ngoài sau đó nhanh chóng bắt một chiếc taxi đi tới bệnh viện gần nhất.

Cổng Hứa Ngôn Tâm đi đến bệnh viện Hàn Trình Quang mới phát hiện bệnh viện rất đông, phòng chùng tại mùa này rất nhiều người cảm mạo phát sốt, tóm lại khu bên ngoài chật kín bệnh nhân, mỗi bệnh nhân đều truyền nước.

Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm, nhìn thấy một hàng dài người, trong lòng vô cùng nôn nóng, bắt quá trong cái nôn nóng lại đột nhiên nhớ tới Hứa Minh Tâm, vội vàng lấy di động gọi cho Hứa Minh Tâm.

Hứa Minh Tâm nhận được điện thoại của Hàn Trình Quang biết ngọn nguồn câu chuyện, nhất thời cũng khẩn trương, chỉ kêu Hàn Trình Quang chờ yên ở đó, anh lập tức sai người an bài.

Cúp điện thoại Hàn Trình Quang yên tâm hơn, ôm Hứa Ngôn Tâm tìm một chỗ ngồi, để Hứa Ngôn Tâm tựa vào trong lòng mình.

“Trình Quang.....”

Hàn Trình Quang ngồi ở chỗ kia chờ, nhưng đột nhiên nghe được tiếng Hứa Ngôn Tâm đang được hấn ôm trong ngực, vội vàng cúi đầu nhìn, chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm đã mở mắt ra, có chút mơ hồ nhìn hấn.

“Em thế nào? Thấy khó chịu chỗ nào?”

Cả người cơ hồ treo trên người Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm nghe Hàn Trình Quang hỏi liền gật gật đầu, hơn nữa tựa đầu vào lòng Hàn Trình Quang. “Đầu rất đau, trên người rất đau, cổ họng cũng đau.”

Vừa nghe Hứa Ngôn Tâm nói như vậy, Hàn Trình Quang nhất thời đau lòng khôn tả, lấy tay sờ sờ trán Hứa Ngôn Tâm, nôn nóng nhìn bốn phía, hy vọng người Hứa Minh Tâm an bài có thể tới nhanh nhanh một chút.

“Anh Hàn Trình Quang.” Một bác sĩ mặc áo blouse trắng đi tới, thử kêu Hàn Trình Quang một tiếng.

Hàn Trình Quang vội vàng gật đầu. “Là anh Hứa an bài ông tới, mau, đây là bệnh nhân.”

Lúc này Hứa Ngôn Tâm tựa vào lòng Hàn Trình Quang lại mê man, Hàn Trình Quang liền cùng bác sĩ hai người đỡ Hứa Ngôn Tâm đi tới một phòng bệnh yên tĩnh, bác sĩ rất nhanh tiến hành khám cho Hứa Ngôn Tâm, khám xong thì muốn tiêm một mũi thuốc.

Hàn Trình Quang ngồi ở bên giường, một bàn tay nắm tay Hứa Ngôn Tâm, nhìn bác sĩ chuẩn bị tiêm lên bàn tay còn lại của y.

Ngay khi bác sĩ cầm miếng bông lau lên mạch máu trên mu bàn tay y, vốn đang mê man, thân thể Hứa Ngôn Tâm bỗng dưng run lên, lúc bác sĩ đang chuẩn bị tiêm vào, Hứa Ngôn Tâm đột nhiên mở mắt quay đầu nhìn.

“A!!! không muốn, không muốn, không muốn!!!”

Đột nhiên, Hứa Ngôn Tâm sợ hãi kêu lên một tiếng, quơ bàn tay đang bị bác sĩ nắm, làm cho vị bác sĩ đang chuẩn bị tiêm hoảng sợ, không kịp rút kim tiêm về, khiến cho mu bàn tay Hứa Ngôn Tâm bị kim tiêm quệt một đường, máu tươi hơi rỉ ra.

Hứa Ngôn Tâm đột nhiên bùng phát khiến Hàn Trình Quang cũng hoảng sợ, đảo mắt Hàn Trình Quang liền biết Hứa Ngôn Tâm vì sao lại sợ hãi như thế, vội vàng vươn tay nâng Hứa Ngôn Tâm từ trên giường dậy, ôm vào trong ngực.

“Tiểu Ngôn đừng sợ, đừng sợ..... Đây là bác sĩ, ông ấy chữa bệnh cho em, không phải muốn hại em.”

“Trình Quang, không muốn, tôi không muốn Cứu tôi, cứu tôi, tôi không muốn chích, tôi không muốn chích, cứu tôi, cứu tôi.....” Trong giọng nói tràn ngập sợ hãi, Hứa Ngôn Tâm run rẩy túm chặt áo Hàn Trình Quang.

“Bọn họ là chữa bệnh cho em, không phải muốn hại em, đó là thuốc chữa bệnh.” Xuyên thấu qua lớp áo, Hàn Trình Quang có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Hứa Ngôn Tâm, khiến Hàn Trình Quang vô cùng nôn nóng.

“Không, không..... Tôi không muốn ở trong này, tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà, Trình Quang, chúng ta về nhà, tôi không muốn ở trong này, không muốn ở trong này.” Nghe Hàn Trình Quang nói như vậy, nước mắt Hứa Ngôn Tâm chảy xuống, trong giọng nói mang theo sợ hãi cùng với một chút tuyệt vọng, tựa hồ

nếu Hàn Trình Quang không đáp ứng y sẽ nổ tung.

Vội vàng chạy tới, Hứa Minh Tâm vừa mới đi đến bên ngoài phòng bệnh liền thấy cảnh tượng như vậy, nhất thời cũng đau xé lòng, nhìn về phía Hàn Trình Quang, lại thấy vẻ mặt Hàn Trình Quang thống khổ, ra sức ôm chặt Hứa Ngôn Tâm.

“Được, chúng ta về nhà, không chích, về nhà.....” Cấn chặt răng, Hàn Trình Quang rặn ra một câu, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của bác sĩ, y tá cùng với Hứa Minh Tâm ngoài cửa, cởi áo khoác phủ lên người Hứa Ngôn Tâm, đỡ y dậy.

Sau khi đứng lên, Hứa Ngôn Tâm liền dùng sức ôm Hàn Trình Quang thật chặt, đem mặt chôn ở trong lòng Hàn Trình Quang, không thèm nhìn chung quanh, giống như là vùi trốn vào lòng Hàn Trình Quang vậy, cả người tựa vào Hàn Trình Quang tùy ý Hàn Trình Quang đỡ mình rời đi.

Lúc lướt qua Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang nhìn thấy Hứa Minh Tâm bi thống nhìn thân ảnh Hứa Ngôn Tâm.

Ra bệnh viện Hàn Trình Quang gọi một chiếc xe, sau khi ngồi vào trong xe Hứa Ngôn Tâm tựa hồ bình tĩnh hơn nhiều, bất quá vẫn là gắt gao ôm Hàn Trình Quang, có chút choáng váng, híp mắt.

Thừa dịp Hứa Ngôn Tâm không chú ý, Hàn Trình Quang nhắn tin cho Hứa Minh Tâm, kêu Hứa Minh Tâm hỏi bác sĩ biện pháp xử lý tình trạng sốt cao.

Đợi cho về đến trong nhà, Hàn Trình Quang vừa đỡ Hứa Ngôn Tâm vào cửa, cả người Hứa Ngôn Tâm liền mềm nhũn thiếu chút nữa ngã xuống, Hàn Trình Quang sợ tới mức ôm Hứa Ngôn Tâm trở về phòng.

Hứa Minh Tâm rất nhanh gửi tin nhắn lại, hơn nữa còn gửi tới rất thứ mà hần sắp sửa dùng đến.

Hàn Trình Quang lo liệu cho Hứa Ngôn Tâm xong ngay lập tức ra ngoài cửa mang mấy thứ kia vào, bên trong có túi chườm nước đá hạ nhiệt độ, còn có một chai rượu đế, bên cạnh viết phương pháp sử dụng.

Mở túi chườm nước đá ra Hàn Trình Quang đặt lên trán Hứa Ngôn Tâm, sau đó cởi quần áo Hứa Ngôn Tâm ra, đổ rượu đế bắt đầu dùng khăn mặt lau khắp người Hứa Ngôn Tâm.

Lúc này Hứa Ngôn Tâm đã sốt tới mức thần trí mơ hồ, miệng vẫn thều thào nói mê, Hàn Trình Quang cũng nghe không rõ.

Lau người Hứa Ngôn Tâm một tiếng đồng hồ, Hàn Trình Quang lấy ra một viên thuốc trị sốt pha vào một ly nước, sau đó đỡ Hứa Ngôn Tâm dậy, dịu dàng dỗ dành bên tai Hứa Ngôn Tâm để y uống hết nước.

Đợi cho Hứa Ngôn Tâm uống xong, Hàn Trình Quang lại dùng rượu lau người cho y tiếp

13. Chương 13

Suốt một đêm ròng, Hàn Trình Quang không ngủ, chỉ giúp Hứa Ngôn Tâm dùng rượu hạ sốt, hơn nữa cứ cách một tiếng thì trước cửa nhà hắn sẽ có một túi chườm nước đá và rượu để mới, có thể thấy được Hứa Minh Tâm cũng cả đêm không ngủ.

Sáng sớm bảy giờ, Hàn Trình Quang cấp nhiệt kế dưới nách Hứa Ngôn Tâm, nhìn thấy nhiệt độ bên trên đã từ bốn mươi độ ban đầu hạ xuống còn ba mươi bảy độ, nhất thời kích động một phen ôm chặt lấy Hứa Ngôn Tâm trên giường, sau đó báo tin cho Hứa Minh Tâm.

Hứa Ngôn Tâm tỉnh lại sau đó một giờ, Hứa Ngôn Tâm vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Hàn Trình Quang bổ nhào về phía mình.

Hàn Trình Quang khẩn trương quỳ gối trước giường ôm Hứa Ngôn Tâm, đầu tiên là giơ một ngón tay lên nhìn chăm chăm Hứa Ngôn Tâm.

“Tiểu Ngôn, đây là mấy?”

“..... Một ”

“Còn đây?” Lại duỗi ra hai ngón tay, Hàn Trình Quang tiếp tục khẩn trương hỏi.

“..... Hai” Thần sắc có chút ngốc lảng, Hứa Ngôn Tâm trầm mặc sau mới há miệng trả lời.

“Còn đây?” Lại duỗi ra ba ngón tay, Hàn Trình Quang hỏi.

“... Ba” Lần này, Hứa Ngôn Tâm trả lời tương đối nhanh hơn.

Khẽ thở phào một hơi, ngay lập tức Hàn Trình Quang lại khẩn trương chỉ chỉ mình.“Còn tôi? Tôi là ai?”

“.....” Mở to mắt bên trong lộ ra nghi hoặc, Hứa Ngôn Tâm im lặng nhìn Hàn Trình Quang.

Hứa Ngôn Tâm im lặng khiến nội tâm Hàn Trình Quang chợt lạnh, trên mặt hiện lên vẻ nôn nóng.“Tiểu Ngôn, tôi, tôi là ai?”

“..... Trình Quang.”

Hoảng sợ, Hàn Trình Quang cúi thấp đầu, sau đó lại ngước lên: “VẬY còn em? Em là ai?”

“Hứa Ngôn Tâm.” Tuy rằng vô cùng khó hiểu, nhưng lần này Hứa Ngôn Tâm mau chóng đưa ra đáp án.

Lần này rốt cuộc yên tâm, Hàn Trình Quang ôm chặt Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực, hơn nữa đầu tựa vào người Hứa Ngôn Tâm.

“Trình Quang.....”

“Khốn kiếp!!! Hứa Ngôn Tâm em thật sự rất khốn kiếp, phát sốt vì sao không chích!! vì sao không uống thuốc!! Tôi không phải vẫn luôn ở cạnh em sao? Người là không tin tôi!! Tôi có thể kêu bác sĩ tiêm thuốc độc cho em hay bắt em uống thuốc độc à, em lại sống chết không nghe theo!! Em có biết tối hôm qua em phát sốt bao nhiêu độ hay không, em CMN rất đáng giận biết không, em muốn sốt thành đứm ngốc à! Tôi nói cho em biết, sau này nếu lại phát sốt em muốn bị đốt thành đứm ngốc, tôi tuyệt đối sẽ không chăm sóc em, nhất định trực tiếp mở cửa đá em ra ngoài!!”

Hứa Ngôn Tâm vốn đầy bụng nghi hoặc muốn hỏi Hàn Trình Quang bị làm sao, liền bị Hàn Trình Quang đánh gãy lời nói, đầu tiên y nghe thấy Hàn Trình Quang tựa vào người y mắng y một trận, trong lòng còn chưa kịp kinh ngạc thì nhìn thấy Hàn Trình Quang ngẩng đầu, sau đó y thấy Hàn Trình Quang chảy nước mắt, hơn nữa vừa khóc vừa phẫn nộ mắng y, càng mắng càng hung, khóc càng lợi hại.

Cuối cùng nói xong, Hàn Trình Quang ra sức lau nước mắt, lại dùng lực ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực, thật chặt, tựa hồ vô cùng sợ hãi Hứa Ngôn Tâm sẽ biến mất.

“Thực xin lỗi, Trình Quang thực xin lỗi, đều là em không tốt.” Trong lòng nhất thời khó chịu không thôi, Hứa Ngôn Tâm lấy tay ôm chặt đầu Hàn Trình Quang, có chút nức nở nói.

Lau những giọt nước mắt vào chần, Hàn Trình Quang một lần nữa ngẩng đầu nhìn Hứa Ngôn Tâm.

“Giải thích có ích lợi gì, tối hôm qua tôi lo lắng suốt một đêm, em biết không?”

“..... Thực xin lỗi.” Vừa thấy đôi mắt đỏ hoe của Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm theo bản năng liền muốn giải thích.

“Không cho nói thực xin lỗi, nếu em thật sự áy náy thì uống thuốc cho tôi, phải uống thuốc.”

Hàn Trình Quang nói xong, thấy Hứa Ngôn Tâm do dự nhú mồm, lập tức liền trưng ra một bộ dạng thương tâm: “Em không muốn uống sao? Cho dù là thuốc tôi đưa em cũng không uống, em không tin tôi, Tiểu Ngôn..... Tôi lo cho em một đêm, ngay cả mắt cũng không dám nhắm, chỉ sợ em xảy ra chuyện gì, nhưng em vẫn không tin tôi.”

Nói xong, Hàn Trình Quang buông Hứa Ngôn Tâm ra, trực tiếp xoay người quay lưng về phía Hứa Ngôn Tâm, cúi đầu.

“Không phải, em tin tưởng anh, Trình Quang, em uống thuốc, thuốc của anh em uống.” Mắt thấy Hàn Trình Quang thương tâm thất vọng như vậy, trong lòng Hứa Ngôn Tâm vô cùng khổ sở, vội vàng đứng dậy tới bên cạnh Hàn Trình Quang.

Nghe được Hứa Ngôn Tâm nói như vậy, Hàn Trình Quang cúi đầu khoe miệng khe cong, sau đó thu nụ cười lại xoay người ôm Hứa Ngôn Tâm.

“Vậy em nằm xuống trước, tôi đi lấy thuốc còn có đồ ăn, tôi có nấu sẵn cháo cho em.”

“Ừm.”

Hứa Ngôn Tâm gật đầu, Hàn Trình Quang liền vội vàng đi ra ngoài múc cháo, lấy thuốc, đầu tiên là đỡ Hứa Ngôn Tâm ngồi dậy ăn cháo, có gì đó lấp bụng mới dứt Hứa Ngôn Tâm uống thuốc.

Cầm viên thuốc, Hứa Ngôn Tâm không khỏi hiện lên tia kháng cự, nhưng ngẩng đầu thấy Hàn Trình Quang nhìn mình, liền bỏ viên thuốc vào miệng, uống nước, nuốt ực xuống.

Hứa Ngôn Tâm chịu uống thuốc khiến Hàn Trình Quang yên tâm hơn hẳn, vật vả cả đêm cũng làm Hàn Trình Quang vừa mệt vừa chật vật, đỡ Hứa Ngôn Tâm ngủ xong Hàn Trình Quang liền đi vào phòng tắm tắm rửa một cái, sau đó ở trong phòng tắm gọi điện thoại cho Hứa Minh Tâm nói tình huống hiện tại của Hứa Ngôn Tâm.

Cùng Hứa Minh Tâm nói chuyện điện thoại xong, Hàn Trình Quang mới khốn đốn lên giường nằm bên cạnh Hứa Ngôn Tâm, dùng tay găt gao ôm Hứa Ngôn Tâm, nhắm mắt lại.

Hai người cùng nhau đánh một giấc, cho đến buổi chiều mới tỉnh lại, mà sau khi tỉnh dậy việc đầu tiên Hàn Trình Quang làm là nhìn trạng thái của Hứa Ngôn Tâm, xác định Hứa Ngôn Tâm đã hạ sốt, lúc này mới triệt để yên tâm.

Bất quá vừa yên tâm không đến một phút đồng hồ, sắc mặt Hàn Trình Quang liền có chút khó coi. Bởi vì tối hôm qua giúp Hứa Ngôn Tâm hạ nhiệt, cho nên hắn lột sạch quần áo Hứa Ngôn Tâm, trước khi ngủ tắm rửa xong hắn hơi chóng mặt, lúc ấy cũng không để ý cứ thế ôm Hứa Ngôn Tâm ngủ, bây giờ tỉnh lại sau khi đo độ cho Hứa Ngôn Tâm xong, Hàn Trình Quang mới chú ý tới Hứa Ngôn Tâm căn bản đang trần trụi nằm trong lòng mình.

Bàn tay đặt ở trên lưng Hứa Ngôn Tâm có chút không biết phải làm sao, Hàn Trình Quang muốn dời bàn tay, nhưng lại có chút luyến tiếc, thuận theo ý lòng bắt đầu cảm thụ xúc cảm dưới tay.

“Trình Quang.....”

Hứa Ngôn Tâm lúc này cũng tỉnh, mở mắt ra nhìn Hàn Trình Quang một cái liền nhắm mắt lại nhích lại gần Hàn Trình Quang.

“Ash.....” Thân mình hơi cứng cứng, Hàn Trình Quang vốn chỉ cảm giác lòng bàn tay đặt ở trên lưng Hứa Ngôn Tâm có chút nóng lên, mà sau khi Hứa Ngôn Tâm dựa vào hắn liền cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên, nhưng cho dù như thế, Hàn Trình Quang vẫn không nỡ buông tay ra nha [~!]

Đấu tranh tư tưởng một hồi, Hàn Trình Quang quyết định nhẫn nại áp chế xao động trên người xuống, sau đó tiếp tục ôm ấp Hứa Ngôn Tâm, tràn đầy hạnh phúc nằm ở trên giường.

“Trên người còn khó chịu không? Đầu còn đau hay không?” Bàn tay sờ sờ lưng Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang lại đặt tay lên trán Hứa Ngôn Tâm vuốt vuốt mồ hôi cho y.

“Không đau.”

“Vậy là tốt rồi, đợi lát nữa tôi đi nấu cơm, sau bữa cơm em phải uống thêm một viên thuốc cho khỏi hẳn, được chứ?” Nhìn gương mặt Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhẹ giọng nói.

“Ừm.....” Gật gật đầu, lần này Hứa Ngôn Tâm không có do dự liền đồng ý với Hàn Trình Quang.

Hứa Ngôn Tâm dụ ngoan như vậy, khiến Hàn Trình Quang tim đập nhanh hơn, vươn tay chạm vào khuôn mặt Hứa Ngôn Tâm, nhẹ nhàng vuốt ve.

Mà Hứa Ngôn Tâm cũng nâng đầu nhìn Hàn Trình Quang, tùy ý Hàn Trình Quang vuốt ve mặt y.

Có lẽ do động tác cam chịu của Hứa Ngôn Tâm đối với hắn, hoặc là do giờ phút này rung động khi đối diện Hứa Ngôn Tâm, trong mắt Hàn Trình Quang lộ ra sự hoảng hốt mê muội, sau đó nghiêng đầu qua, đặt một hôn lên môi Hứa Ngôn Tâm.

Giống như thần kính hôn lên môi Hứa Ngôn Tâm, lúc này trong đầu Hàn Trình Quang thẳng thốt ngọt ngào, cho đến khi bị đẩy mạnh ra mới như từ trên trời rơi xuống đất bừng tỉnh đôi chút.

Trong lòng nháy mắt kết một tầng băng lạnh, Hàn Trình Quang hận không thể cho mình một bạt tai, sao lại hôn chứ? Sao lại hôn? Lần trước sau khi hôn Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cảm thấy lúc ấy Hứa Ngôn Tâm không phản ứng kỳ thật là do không chú ý tới, nhưng hiện tại, hắn trực diện hôn Hứa Ngôn Tâm, lại còn bị đẩy ra.

Trong lúc nhất thời Hàn Trình Quang cũng không có dũng khí nhìn về phía Hứa Ngôn Tâm, cỡ thể bị đẩy ra cũng không dám động, trong lòng vô cùng bối rối chờ Hứa Ngôn Tâm nổi giận.

Nhưng khiến Hàn Trình Quang ngoài ý muốn là, đợi tận mười phút nhưng vẫn không thấy Hứa Ngôn Tâm

chất vấn, điều này làm cho Hàn Trình Quang từ bối rối trở nên có chút thấp thỏm, tiếp đến thật cẩn thận gương mặt nhìn qua, ai ngờ vừa nhìn, trong nháy mắt Hàn Trình Quang có chút mừng rỡ.

Bởi vì — Hứa Ngôn Tâm đỏ mặt!!! Hứa Ngôn Tâm đỏ mặt cúi đầu, biểu tình như vậy — không phải phần nộ! không phải xấu hổ! cũng không phải kinh ngạc! mà là — thẹn thùng!!!

Thẹn thùng đại diện cho điều gì? Trên mặt Hàn Trình Quang lộ ra nụ cười ngây ngô, cơ thể dịch dịch về phía Hứa Ngôn Tâm, sau đó thử một lần nữa vươn tay ôm y, mà Hứa Ngôn Tâm chỉ là giật giật cơ thể nhưng không cự tuyệt.

“Tiểu Ngôn, tôi.....”

“Em đói bụng!” Không đợi Hàn Trình Quang nói xong, Hứa Ngôn Tâm vội vàng lên tiếng.

“A! Em đói bụng, cũng đúng Tôi lập tức đi chuẩn bị cơm.” Vừa nghe thấy Hứa Ngôn Tâm đói bụng, Hàn Trình Quang cũng không hỏi tiếp, vội vàng đứng dậy mặc quần áo vào, lại đắp chăn kín cho Hứa Ngôn Tâm rồi mới đi vào phòng bếp.

Nửa tiếng là cơm nấu xong, Hàn Trình Quang bưng đến trước mặt Hứa Ngôn Tâm dứt y ăn, sau đó lại đỡ Hứa Ngôn Tâm nằm xuống, chính mình cũng ra bên ngoài nhanh chóng ăn hai chén cơm.

Đợi đến khi Hàn Trình Quang trở lại phòng, thì thấy Hứa Ngôn Tâm đã ngủ tiếp.

Nhìn chằm chằm gương mặt say ngủ của Hứa Ngôn Tâm nửa ngày trời, Hàn Trình Quang cũng cởi áo khoác chui vào ổ chăn, mà hắn vừa tiến vào, liền cảm giác Hứa Ngôn Tâm nhích lại vào lòng hắn, nhất thời lại ngây ngô cười một trận.

Nằm ở trên giường, Hàn Trình Quang một tay ôm Hứa Ngôn Tâm, một tay cầm di động, nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của Hứa Ngôn Tâm, tim gan phèo phổi Hàn Trình Quang ngứa ngáy, liền mở ra trang web đăng một dòng.

– vừa rồi nhất thời xúc động hôn môi đối tượng thâm mến, sau đó đối phương thẹn thùng!!!

Đăng dòng này xong Hàn Trình Quang liền ngây ngô cười bắt đầu F5, không đến nửa giờ phía dưới bình luận ồ ạt tới.

– Chủ thớt đang khoe ra đây à! Khoe khoang đáng xấu hổ!

– Chủ thớt, như vậy sao còn không bỏ nhào tới đè người ta ra.

- lúc này không đề còn đợi đến khi nào.
- thẹn thùng, o ối!! Chủ thốt sướng rồi, con gái người ta cũng có ý với anh!
- tuyệt đối là khoe khoang! Chụp bức hình lên cho bà con ngắm nào!
- khoe hình đi +1
- giống như trên +10086

.....

.....

Ngây ngô cười nhìn mấy dòng bình luận phía dưới, Hàn Trình Quang liền đóng di động nằm lên giường, sau đó vươn tay ôm Hứa Ngôn Tâm.

Ông đây khoe khoang đấy thì sao! ha ha ha!!!

14. Chương 14

Chỉ cần hạ sốt, Hứa Ngôn Tâm khôi phục rất tốt, nằm trên giường một ngày đã khôi phục gần như hoàn toàn, mà Hứa Ngôn Tâm khỏe lại, Hàn Trình Quang ngứa ngáy trong lòng cũng muốn hỏi chuyện tối hôm đó Hứa Ngôn Tâm thẹn thùng.

Nhưng Hàn Trình Quang thất bại thảm hại, mỗi lần khi hắn muốn nói, Hứa Ngôn Tâm sẽ dời tầm mắt qua chỗ khác, đỏ mặt đánh trống lảng, sống chết không muốn nhắc lại chuyện đó.

Nhìn ra Hứa Ngôn Tâm muốn tránh đề tài này, Hàn Trình Quang cũng không thất vọng, trong lòng vui vẻ không nhắc lại nữa.

“Tiểu Ngôn, đây là kỳ tạp chí mới nhất em cần.” Từ sau khi Hứa Ngôn Tâm đọc hết mấy cuốn tạp chí kia, Hứa Minh Tâm đều đặt tạp chí mỗi kỳ cho Hứa Ngôn Tâm, mỗi lần tạp chí mới đều được đặt ở ngoài cửa.

Trên mặt hiện lên một nụ cười nhẹ, Hứa Ngôn Tâm liền vươn tay định cầm lấy tạp chí trong tay Hàn Trình Quang, nhưng cố hết sức cũng không rút về được, vì thế khó hiểu nhìn về phía Hàn Trình Quang.

“Tôi giúp em lấy báo, em không cảm ơn tôi à?” Ngồi vào trên sofa, Hàn Trình Quang giơ giơ cuốn tạp chí trong tay lên, nghiêm trang nói.

“..... Cảm ơn.” Không rõ vì sao Hàn Trình Quang đột nhiên muốn y cảm ơn, nhưng Hứa Ngôn Tâm cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp liền nói cảm ơn ngay.

“Tôi không cần mấy câu cảm ơn ngoài miệng không ý nghĩa.”

“Vây”

Đặt tạp chí lên trên bàn, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm. “Hôn một cái!”

Sửng sốt một chút, mặt Hứa Ngôn Tâm liền ửng đỏ, nhưng Hàn Trình Quang giam eo y lại, cười hì hì chờ y trả lời.

Mi mắt rũ xuống, qua hơn nửa ngày Hứa Ngôn Tâm mới đưa mặt lại gần, trước kia mỗi lần Hàn Trình Quang muốn hôn y, y đều kè mặt qua như thế, nói thật thì y đã hơi quen việc này.

Nhưng lần này Hàn Trình Quang không định hôn má, hiện tại khuôn mặt Hứa Ngôn Tâm đã không thể thỏa mãn một Hàn Trình Quang được một tác lại muốn tiến một thước kia, Hàn Trình Quang bật cười một tiếng, sau đó một bàn tay đè đầu Hứa Ngôn Tâm lại, trực tiếp tiến đến hôn mấy phát lên môi Hứa Ngôn Tâm.

“Được rồi, bây giờ đọc tạp chí đi!” Hôn đã đời, Hàn Trình Quang buông Hứa Ngôn Tâm ra, cầm quyển tạp chí đưa cho Hứa Ngôn Tâm đang chín đỏ cả mặt, hắn cũng ngây ngô cười ngồi sang một bên lấy máy tính qua tiếp tục lên mạng.

Có lần đầu tiên, đương nhiên sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba cùng với lần thứ n.....

Thời điểm Hàn Trình Quang gặp mặt Hứa Minh Tâm cùng với bác sĩ Martin, bác sĩ Martin có đưa cho Hàn Trình Quang một lọ thuốc, lọ thuốc ấy vẫn được Hàn Trình Quang cất trong hộp y tế gia đình, hẳn thật sự không biết phải làm như thế nào mới có thể khiến Hứa Ngôn Tâm ngoan ngoãn uống thuốc, nhất là trải qua đợt phát sốt vừa rồi, Hàn Trình Quang biết việc tiêm chích và uống thuốc ám ảnh Hứa Ngôn Tâm đến chừng nào, có thể thấy được bị Hứa Minh Tâm giam cầm suốt hai năm, Hứa Ngôn Tâm rất thống khổ.

Ngày đó Hứa Minh Tâm chạy tới bệnh viện nhìn thấy cảnh Hứa Ngôn Tâm cự tuyệt tiêm chích, Hàn Trình Quang có cảm giác Hứa Minh Tâm càng thêm áy náy với hành vi hai năm qua của mình.

Hàn Trình Quang thật tâm hy vọng Hứa Ngôn Tâm và Hứa Minh Tâm có thể hòa hợp lại như xưa, không, phải là Hứa Ngôn Tâm chủ động làm hòa với Hứa Minh Tâm, cho nên trong khoảng thời gian này, vào những lúc tán gẫu, Hàn Trình Quang luôn vô tình nhắc tới chuyện trước kia của Hứa Ngôn Tâm cùng Hứa Minh Tâm, để cho Hứa Ngôn Tâm tận lực nhớ kỹ những chuyện tốt mà Hứa Minh Tâm từng làm cho y,

hơn nữa trong những lần trò chuyện điều làm cho Hàn Trình Quang kinh ngạc chính là Hứa Ngôn Tâm và Hứa Minh Tâm không phải anh em cùng ba cùng mẹ mà là anh em cùng ba khác mẹ.

Căn cứ vào tin tức Hứa Ngôn Tâm trong lúc vô ý để lộ ra, Hứa Ngôn Tâm khoảng năm tuổi thì được đưa đến nhà Hứa Minh Tâm, hơn nữa lúc đầu Hứa Minh Tâm căn bản không thích Hứa Ngôn Tâm, mà là sau một năm sống chung, Hứa Minh Tâm mới dần dần thừa nhận Hứa Ngôn Tâm, hơn nữa sau đó xem Hứa Ngôn Tâm như em trai ruột, quan tâm, chăm sóc Hứa Ngôn Tâm, cũng vô cùng yêu thương Hứa Ngôn Tâm, thậm chí so với ba Hứa còn tốt hơn.

Hàn Trình Quang còn phát hiện, kỳ thật Hứa Ngôn Tâm cũng từng rất ỷ lại Hứa Minh Tâm, Hứa Ngôn Tâm thậm chí nhớ rõ từng món quà mà Hứa Minh Tâm mua cho y, còn kể lại cho Hàn Trình Quang nghe về những món quà ấy.

Mà Hàn Trình Quang mỗi lần cùng Hứa Ngôn Tâm nói chuyện phiếm, vẫn tránh đi những kí ức sau khi lớn lên, chỉ cùng Hứa Ngôn Tâm trò chuyện về thời gian trước kia của hai anh em họ, đây cũng là đề nghị của bác sĩ Martin, trước tiên để cho Hứa Ngôn Tâm hồi tưởng lại những cảnh tượng ấm áp hạnh phúc, tránh đi những hồi ức thống khổ.

Quả nhiên hàn huyên với Hứa Ngôn Tâm một hồi, Hứa Ngôn Tâm dần dần cũng không lảng tránh những chuyện có liên quan tới Hứa Minh Tâm nữa, không giống trước kia trừ phi Hàn Trình Quang hỏi mới nói ra, hiện tại chỉ cần Hàn Trình Quang mở đầu, Hứa Ngôn Tâm sẽ nói ra những kỉ niệm thú vị của y và Hứa Minh Tâm.

Mà dựa vào những hồi ức ấy, cũng khiến Hàn Trình Quang suy đoán ra nguyên nhân mà Hứa Ngôn Tâm phi thường không muốn đối mặt với Hứa Minh Tâm, chính bởi vì từng tốt đẹp và vui vẻ như thế, mới càng không thể chịu đựng được hành vi của Hứa Minh Tâm. Hứa Minh Tâm đem Hứa Ngôn Tâm vốn rất sợ hãi giam lại, đây là đả kích trí mạng đối với Hứa Ngôn Tâm, càng làm cho bệnh tình của Hứa Ngôn Tâm nặng thêm, khiến Hứa Ngôn Tâm vô pháp tiếp nhận bất kỳ kẻ nào, nếu không phải Hàn Trình Quang là ngoài ý muốn, phỏng chừng Hứa Ngôn Tâm trốn ra ngoài căn bản sẽ sống không nổi, thậm chí nếu lại bị Hứa Minh Tâm bắt về, Hứa Ngôn Tâm cũng sẽ triệt để suy sụp.

Vào giữa trưa nọ, Hàn Trình Quang lại cùng Hứa Ngôn Tâm ôn lại khoảnh thời gian hạnh phúc trước đây của Hứa Ngôn Tâm, đồng thời ở trong lòng cũng cảm thán một câu – Hứa Minh Tâm thật đúng là một anh trai không biết tiết tháo, may mắn Tiểu Ngôn nhà bọn họ trời sinh tâm địa thiện lương, không thì chiếu theo sự cứng chiều không biên giới của Hứa Minh Tâm, phỏng chừng nhất định sẽ chiều hư ra một thằng nhóc vô pháp vô thiên.

“Tiểu Ngôn, vẫn luôn nghe em kể về chuyện trước đây, tôi cũng muốn kể em nghe chuyện của tôi.” Đợi cho Hứa Ngôn Tâm nói xong, Hàn Trình Quang mới mở miệng nói.

Hơi quay đầu lại, Hứa Ngôn Tâm nhìn về phía Hàn Trình Quang, ánh mắt rõ ràng cũng sáng lên một chút: “Được, anh kể chút chuyện trước kia của anh đi.”

Xem ra Hứa Ngôn Tâm cũng rất tò mò chuyện của hần nha!! trong lòng vụng trộm vui vẻ chút đỉnh, Hàn Trình Quang mới ngồi dựa vào, ôm Hứa Ngôn Tâm bắt đầu kể chuyện quá khứ của mình.

“Lúc tôi còn rất nhỏ thì ba tôi chết, tôi là do một tay mẹ nuôi lớn, mẹ tôi là một người rất kiên cường. Tôi từng nghe người ta nói, ngày ba chết đi, mẹ ôm tôi khóc vật vã, nhưng đến ngày hôm sau liền lau khô nước mắt, đầu tiên là làm hậu sự cho ba, sau đó liền đi làm như bình thường, không hề khóc nữa, là một người phụ nữ đặc biệt cứng cỏi.” Nói tới đây, Hàn Trình Quang nhếch miệng cười cười.

“Mẹ tôi chính là như vậy nuôi lớn tôi, trong trí nhớ của tôi, mẹ là một người bận rộn, suốt ngày chỉ có thức ăn nóng trong nồi là khiến tôi cảm giác tôi còn có mẹ, còn thời gian khác tôi cảm thấy tôi chỉ có một mình, kỳ thật hiện tại ngẫm lại cũng bởi vì một mình nuôi con không hề dễ dàng, mẹ tôi mới cố gắng làm việc như vậy, nhưng mà lúc ấy tôi còn nhỏ, không hiểu, chỉ thầm oán mẹ mà thôi.

Sau đó, vào cấp hai tôi bắt đầu không học tốt, cả ngày trốn học, đánh nhau với mấy tên côn đồ, làm mẹ tôi nổi giận, hung hăng đánh tôi vài lần nhưng tôi vẫn cứ vậy.

Lần lộn qua ba năm cấp hai, sau đó chính là trung học, cao học tôi cũng vẫn cứ hư hỏng như vậy, khi đó mấy thầy cô đều nói tôi hết thuốc chữa, tương lai không phải bị người đánh chết ở trên đường thì cũng bị cảnh sát bắt vào trong cảnh ngục đến cuối đời, mà khi đó kỳ thật tôi cũng nghĩ như vậy.

Nhưng tôi không nghĩ tới, vào năm hai cao học mẹ tôi mắc bệnh Là ung thư vú, lúc tôi biết thì đã đến giai đoạn cuối, mà lúc tôi nhận được điện thoại chạy tới bệnh viện, mẹ tôi nằm ở trên giường cơ hồ chỉ còn hơi thở cuối cùng, khi đó tôi mới giật mình nhận ra đã ba tháng tôi không về nhà.

Suốt một buổi tối, mẹ vẫn nắm tay tôi, bà nói cho tôi biết nhiều năm như vậy bà rất đau lòng, bà nói cho tôi biết không phải bà không quan tâm tôi, chỉ là bà muốn cho tôi một cuộc sống tốt hơn, không thua kém những đứa trẻ đầy đủ ba mẹ, cho nên bà mới liều mạng làm việc như vậy, nhưng bà không nghĩ tới tôi lại biến thành cái dạng này, bà rất hối hận, sớm biết như thế bà thà rằng hai mẹ con sống vui vui vẻ vẻ bên nhau, như vậy tôi cũng sẽ không học xấu.

Đêm đó qua đi mẹ tôi chết, bà thật sự để lại cho tôi rất nhiều tiền, nhưng bà lại chết..... Cũng chính đêm đó tôi mới biết được bản thân vô liêm sỉ biết bao nhiêu, trong lòng tôi khổ sở áy náy, quỳ trước mộ mẹ một đêm, qua ngày hôm sau tôi học theo mẹ, lau khô nước mắt tiếp tục đến trường, cho đến khi thi đậu đại học ở chỗ này, tôi bán nhà chuyển đến nơi này, làm việc cũng ở nơi này.”

Sau khi Hàn Trình Quang nói xong, trong phòng liền trở nên im ắng, cho đến khi Hứa Ngôn Tâm vươn tay chạm lên khuôn mặt Hàn Trình Quang.

Nhìn thấy đau lòng và khổ sở trong mắt Hứa Ngôn Tâm, khóe miệng Hàn Trình Quang cong cong.

“Yên tâm, tôi đã nghĩ thông suốt, em xem hiện tại tôi đã trở thành một thanh niên khỏe mạnh, sáng sủa, nhiệt tình, mẹ tôi nhất định ở trên trời thấy được, bà nhất định cũng rất vui, chỉ cần làm cho mẹ vui, tôi cảm thấy không có gì là khó khăn.”

Xoay người, Hứa Ngôn Tâm vươn tay gắt gao ôm Hàn Trình Quang, trầm mặc. Mà Hàn Trình Quang cũng ôm lại Hứa Ngôn Tâm, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

“Tiểu Ngôn, em xem, đó chính là người thân, có lẽ những chuyện bọn họ làm khiến chúng ta hiểu lầm, nhưng có thể khẳng định là bọn họ nhất định rất yêu chúng ta, chỉ cần hiểu lầm được giải trừ, sẽ vẫn là những người thân khăng khít bên nhau.”

Ôm Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang tiếp tục nói, mà sau khi Hàn Trình Quang nói xong, Hứa Ngôn Tâm còn gật đầu.

Trên mặt tươi cười, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng Hứa Ngôn Tâm, sau đó lại tiếp tục nhẹ giọng nói: “Tôi vẫn nghe em kể về những chuyện giữa em và anh hai, cho nên mới làm tôi nghĩ đến mẹ tôi, em nói anh hai em muốn hại em, anh ta kêu người giam em lại, nhưng em xem mới trước đây, anh hai em rõ ràng rất thương em, vậy thì tại sao anh em lại đột nhiên hại em Tiểu Ngôn, hãy nghe tôi nói xong.” Cảm thấy Hứa Ngôn Tâm đột nhiên giây dụa, Hàn Trình Quang giữ chặt cánh tay Hứa Ngôn Tâm lại, cảm thấy Hứa Ngôn Tâm bình tĩnh lại mới tiếp tục nói.

“Tôi trước kia hiểu lầm mẹ tôi, tôi cảm thấy bà không thương tôi, nhưng mẹ tôi sao có thể không thương tôi chứ? Cuối cùng sự thật đã chứng minh, mẹ tôi bà vẫn luôn rất thương tôi, em thì sao? Cũng giống vậy, em cảm thấy anh hai em tìm người giam em lại, muốn hại em, nhưng em hãy ngẫm lại, một người anh luôn luôn thương em sao lại đột nhiên muốn hại em chứ? Anh ta nhốt em lại, thế nhưng vì sao em không nghĩ lý do mà anh ta làm thế, có lẽ vẫn là bởi vì thương em, chỉ là cách làm có chút sai lầm.”

15. Chương 15

Sau khi nói ra phân tích của mình, Hàn Trình Quang cảm thấy Hứa Ngôn Tâm trong ngực vẫn trầm mặc, bất quá không phản bác cũng đã là một sự tiến bộ rất lớn.

Buông Hứa Ngôn Tâm ra, Hàn Trình Quang lấy tay nâng cằm Hứa Ngôn Tâm lên, thì thấy Hứa Ngôn Tâm chau mày, thần sắc mặc dù có chút thống khổ, nhưng cũng có một tia nghi hoặc và suy nghĩ sâu xa.

Cảm giác hôm nay đã là tiến bộ rất lớn, Hàn Trình Quang cũng không ép Hứa Ngôn Tâm, chỉ cúi đầu in nụ hôn lên môi Hứa Ngôn Tâm, kéo Hứa Ngôn Tâm ra khỏi những suy tư, khiến Hứa Ngôn Tâm lại đỏ bừng mặt.

Nhìn khuôn mặt Hứa Ngôn Tâm đỏ bừng, Hàn Trình Quang cảm thấy thật cao hứng, thỏa mãn.

Kỳ thật trong khoảng thời gian này, Hứa Ngôn Tâm vẫn luôn tránh né Hàn Trình Quang đàm luận về mối quan hệ của hai người bọn họ, khiến Hàn Trình Quang quả thật có một đoạn thời gian lo lắng, cho rằng Hứa Ngôn Tâm có lẽ không phải có ý với hắn như hắn nghĩ, đồng thời lại nghĩ đến Hứa Ngôn Tâm là bệnh nhân thần trí có chút vấn đề, nhất thời làm cho hắn càng thêm thấp thỏm trước thái độ Hứa Ngôn Tâm đối với hắn.

Vì thế Hàn Trình Quang liền thông qua Hứa Minh Tâm bảo muốn tham khảo ý kiến của bác sĩ Martin, để Hứa Minh Tâm đưa số điện thoại của bác sĩ Martin cho hắn, sau đó vào một buổi tối nọ, Hàn Trình Quang

thừa dịp Hứa Ngôn Tâm ngủ say liền chui vào phòng tắm vụng trộm gọi điện thoại cho bác sĩ Martin.

Hàn Trình Quang lấp bắp nói ra chuyện giữa hắn với Hứa Ngôn Tâm cho bác sĩ Martin nghe, sau đó còn miêu tả biểu hiện của y sau nụ hôn kia , đồng thời còn nói ra điều lo lắng của mình.

“Bác sĩ Martin, anh nói Tiểu Ngôn có phải không hiểu hành động của tôi hay không, kỳ thật em ấy, em ấy không thích tôi, em ấy không phải bị cái kia sao? Lẽ nào hiểu khác đi hành vi hôm đó của tôi?” Trầm giọng, Hàn Trình Quang rối rắm hỏi.

“Anh Hàn nghĩ nhiều, cậu Ngôn chỉ là có chút bệnh tinh thần, chứ không phải bệnh trí lực.” Bên kia bác sĩ Martin ha ha cười, khôì hài nói.

“A! vậy ý của anh là Tiểu Ngôn biết ý của tôi, vậy biểu hiện của y?”

“Chính là giống như anh nghĩ, cậu Ngôn then thùng, bắt quá căn cứ vào tâm lý học mà nói, tuy rằng hiện tại ngoài mặt cậu Ngôn tránh né thảo luận về vấn đề quan hệ với anh, kỳ thật ở trong lòng cậu ấy đã thừa nhận quan hệ của hai người — quan, hệ, tình, nhân.”

Câu kết luận cuối cùng của bác sĩ Martin quả thực làm cho Hàn Trình Quang lảng lảng, trái tim càng không ngừng đập mạnh.

“..... Còn nữa, bác sĩ Martin, có thể nhờ anh giữ kín giúp tôi hay không, chuyện này đừng nói cho anh Hứa, nếu anh Hứa biết tôi ôm loại tâm tư này với Tiểu Ngôn, phỏng chừng anh Hứa sẽ giết tôi mất.” Cười ngây ngô nửa ngày, Hàn Trình Quang mới đột nhiên nghĩ đến Hứa Minh Tâm, vội vàng dặn dò bác sĩ Martin.

“Ha ha ha! Chính xác, căn cứ vào mức độ cương chiều em trai của ngài Hứa, nếu biết anh Hàn tóm cậu Ngôn về, phỏng chừng nhất định sẽ không tha cho anh! bắt quá tôi có một đề nghị cho anh, nếu tương lai muốn ngài Hứa chấp nhận chuyện của anh và cậu Ngôn, anh Hàn nhất định phải để cậu Ngôn chính miệng nói cho ngài Hứa biết, như vậy mới có thể hơi chút bình ổn nộ khí của ngài Hứa, cũng để ngài Hứa chấp nhận hai người.”

“Như vậy à! cảm ơn bác sĩ Martin.”

“Không cần khách khí, kỳ thật lần đầu tiên gặp mặt tôi đã nhìn ra tình cảm của anh Hàn dành cho cậu Ngôn, đồng thời cũng rất tán thưởng dũng khí của anh, cho nên chúc hai người: Người có tình sẽ trở thành quyền thuộc.”

Cúp điện thoại, trong lòng Hàn Trình Quang vô cùng mỹ mãn, trở lại phòng lại nhìn Hứa Ngôn Tâm – người yêu của mình, sau ngày đó, hắn không nhắc tới đề tài quan hệ hai người nữa, cứ bắt đầu biểu hiện ra mình là người yêu của Hứa Ngôn Tâm, hôn hít ôm ấp gì đó cứ thế mà làm, về phần ‘hỏi ý kiến người thân’ , Hàn Trình Quang đã sớm không hỏi, hôn người yêu của mình còn phải hỏi sao? Đương nhiên muốn hôn thì hôn thôi.

Ngày đó dụng tâm nói chuyện về Hứa Minh Tâm xong, qua vài ngày Hàn Trình Quang cũng không lại nhắc đến đề tài ấy, cho đến một buổi tối nọ, lúc Hàn Trình Quang tắm rửa, di động vang lên, Hàn Trình Quang bảo Hứa Ngôn Tâm giúp hắn tiếp điện thoại.

Bởi vì nhìn thấy Hàn Trình Quang đầu đầy bọt xà phòng từ trong phòng tắm nhô đầu ra, Hứa Ngôn Tâm không có cách nào khác mới do dự nhận điện thoại thay Hàn Trình Quang.

“Cậu Hàn, xin chào, tôi muốn biết gần đây Tiểu Ngôn ở chỗ cậu thế nào? Nó có ăn cơm ngon miệng hay không, có mất hứng hay không, có sinh bệnh hay không?”

Hứa Ngôn Tâm vừa ấn nút nghe xong liền áp điện thoại di động tới tai, thì nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến tiếng Hứa Minh Tâm, nhất thời sợ tới mức biến sắc, thiếu chút nữa quăng điện thoại đi.

Hứa Ngôn Tâm trầm mặc nắm chặt di động, đầu dây bên kia cũng trầm mặc theo, thật lâu không thấy ai trả lời, Hứa Minh Tâm có chút thật cẩn thận lên tiếng.

“Là Tiểu Ngôn sao? Anh hai đây Tiểu Ngôn, thực xin lỗi, là anh sai lầm, anh không nên.....” Hứa Minh Tâm còn chưa nói xong, điện thoại đã cúp.

Tắm rửa xong Hàn Trình Quang trở lại phòng liền nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm nắm chặt điện thoại trong tay, sắc mặt khó coi ngồi ở chỗ kia.

“Sao vậy? Vừa rồi là điện thoại của ai?” Đi qua, Hàn Trình Quang nhẹ giọng hỏi, hỏi xong thì thấy Hứa Ngôn Tâm ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt hiện lên nét ai oán, bất mãn, ủy khuất.

“Anh vẫn luôn liên lạc với anh hai.” Nhìn Hàn Trình Quang, giọng Hứa Ngôn Tâm tràn đầy ủy khuất, thần sắc cũng là mang theo bộ dạng bị thương tổn, bị lừa gạt.

Vội vàng đi tới ôm lấy Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cảm thấy Hứa Ngôn Tâm giãy dụa không cho hắn ôm, nhất thời trong lòng hối hận vì đã liên lạc kiểu này với Hứa Minh Tâm, để Hứa Ngôn Tâm âm thầm trừ điểm hắn rồi đấy thôi? Thật sự không nên đồng ý mà!!!

“Tôi không thường liên lạc với anh hai em, thật sự, kỳ thật cũng chỉ liên lạc gần đây thôi..... mà cũng không phải tôi liên lạc với anh ta, mà là anh hai em gọi điện thoại cho tôi, tôi cũng không biết sao anh ấy lại có số của tôi.” Ôm Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang vội vàng giải thích, tận lực làm cho bản thân không tụt điểm trong lòng Hứa Ngôn Tâm.

Nghe Hàn Trình Quang nói, Hứa Ngôn Tâm quả nhiên không đẩy Hàn Trình Quang ra, chỉ là nhìn về phía Hàn Trình Quang tiếp tục hỏi: “Anh nói thật?”

“Tuyệt đối thật, tôi cũng chỉ trong một lúc vô ý nhận được một cuộc điện thoại lạ, sau khi trò chuyện mới biết đó là anh hai em.” Hắn là nói thật, lúc trước chính là Hứa Minh Tâm đột nhiên tìm tới hắn.

“Vậy sao anh không nói cho em biết?” Vô cùng thản nhiên, Hứa Ngôn Tâm bắt đầu hỏi tiếp.

“Không phải em từng nói anh hai em sẽ hại em, tôi mới không nói ngay cho em biết, tôi nghĩ anh ta là người xấu, hơn nữa trong điện thoại tôi cũng kiên quyết với anh ta, hiện tại Tiểu Ngôn đang ở chỗ tôi, hơn nữa em cũng đã lớn, anh ta không có tư cách bắt em trở về, còn mắng anh ta một hồi.”

“Anh hai em mới không đồng ý với anh, nếu anh ấy muốn bắt em trở về nhất định sẽ làm được.”

Vốn muốn thổi phồng một chút, Hàn Trình Quang không ngờ Hứa Ngôn Tâm lại nhả ra một câu như vậy, nhất thời lên bĩu môi, xem ra Hứa Ngôn Tâm rất hiểu Hứa Minh Tâm.

“..... Ừ, em nói không sai, nhưng điều làm tôi cảm thấy ngoài ý muốn là anh hai em không nói là sẽ bắt em về, anh ta chỉ hỏi tôi một ít chuyện bình thường về em, khi anh ấy biết em ở chỗ tôi rất tốt, thì nhờ tôi chăm sóc em cẩn thận hơn.”

Hàn Trình Quang nói xong liền nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm trầm mặc, vì thế càng thêm ra sức nói giúp Hứa Minh Tâm. “Còn nhớ rõ lần trước em phát sốt không? Tôi nguyên một đêm không ngủ chăm sóc em, kỳ thật anh hai em cũng không ngủ, anh ấy muốn đến thăm em nhưng sợ em khi thấy anh ấy sẽ nổi giận, cho nên vẫn luôn gọi điện thoại hỏi tôi tình huống của em, hơn nữa mỗi ngày, anh hai em đều hỏi tôi em sống thế nào?”

Nói, Hàn Trình Quang lấy di động mở mục tin nhắn ra, đương nhiên trước đó đã xóa sạch mấy tin nhắn cũ, chỉ lưu lại mấy tin từ hôm Hứa Ngôn Tâm phát sốt.

Tin nhắn của Hứa Minh Tâm, tất cả đều là ‘Tiểu Ngôn hôm nay vui không?’ ‘Tiểu Ngôn hôm nay ăn cái gì?’ ‘Tiểu Ngôn hôm nay làm cái gì?’. Đồng thời mấy tin nhắn kia đều đã được Hàn Trình Quang sàng chọn, mấy tin kiểu như ‘Tiểu Ngôn gần đây cảm xúc ổn định không?’ linh tinh, Hàn Trình Quang đều đã cho vào thùng rác.

Đọc tin nhắn, Hứa Minh Tâm vẫn trầm mặc.

“Tiểu Ngôn, tôi cảm thấy kỳ thật anh hai em rất thương em, anh ấy giống như mẹ tôi, kỳ thật đều muốn tốt cho chúng ta, nhưng cách làm lại khiến cho chúng ta có chút hiểu lầm.”

“Nhưng mà, rõ ràng là chính miệng anh ta bảo những người đem trói em lại, anh ta cũng tận mắt chứng kiến những người đó chích em, cho em uống thuốc, em kêu anh ta cứu em, nhưng anh ta vẫn đứng yên không nhúc nhích.” Rốt cuộc mở miệng, Hứa Ngôn Tâm xoay người ôm Hàn Trình Quang, gối đầu lên vai Hàn Trình Quang, giọng nói cũng có chút run rẩy nghẹn ngào.

“Ừm, quả thật chuyện này anh ấy không đúng, nhưng tôi có cảm giác chúng ta hẳn nên hỏi anh hai em, vì sao anh ấy lại đối xử với em như thế? Chẳng lẽ em không thắc mắc lý do mà anh hai em muốn làm như vậy sao?” Bàn tay nhẹ nhàng vỗ về Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhẹ giọng dẫn dụ.

“Hỏi như thế nào?” Nhìn về phía Hàn Trình Quang, lúc này vẻ mặt Hứa Ngôn Tâm có chút ủy khuất, không được tự nhiên hỏi.

Lấy tay sờ sờ đầu Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhin không được hôn môi Hứa Ngôn Tâm một cái mới mở miệng nói: “Hay là chúng ta gặp mặt anh hai em?”

Biểu tình có chút do dự, Hứa Ngôn Tâm cau mày suy xét.

“Em yên tâm, chúng ta hẹn anh ấy ở trong nhà, bảo anh ta đến một mình, sau đó hỏi vài câu, cũng không đi ra ngoài.”

Hàn Trình Quang nói xong, Hứa Ngôn Tâm lại suy xét hồi lâu, thần sắc vẫn do do dự dự, mãi đến hơn nửa ngày rốt cuộc mới gật đầu.

Vì thế Hàn Trình Quang coi như đại diện Hứa Ngôn Tâm nhắn tin cho Hứa Minh Tâm, ghi chú rõ chỉ có một mình Hứa Minh Tâm tới, hơn nữa muốn Hứa Minh Tâm cam đoan chỉ đến ăn một bữa cơm xong liền đi.

Sau khi hẹn gặp Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang cảm giác Hứa Ngôn Tâm đã có một sự tiến bộ vượt bậc, căn cứ theo lời bác sĩ Martin nói, muốn Hứa Ngôn Tâm chậm rãi buông sự cảnh giác với mọi người, bước đầu tiên nhất định phải để y thừa nhận chuyện Hứa Minh Tâm sẽ không hại y

16. Chương 16

Từ lúc đồng ý gặp mặt Hứa Minh Tâm, Hứa Ngôn Tâm kỳ thật cũng rất khẩn trương, thậm chí trên mặt còn lộ ra sự nôn nóng đã lâu không có, khiến Hàn Trình Quang phải trấn an một hồi.

Sau đó, đến ngày hôm sau, giống như những ngày đầu Hứa Ngôn Tâm cứ đi theo sau Hàn Trình Quang, vô luận Hàn Trình Quang đi đến nơi nào, Hứa Ngôn Tâm cũng theo bản năng muốn đi chung.

Lúc ăn điểm tâm, Hứa Ngôn Tâm cũng đầy mặt lo âu, ăn một chút đã không ăn nữa, bất luận Hàn Trình Quang dỗ như thế nào cũng vô dụng.

Giữa trưa chuông cửa vang lên, thân thể Hứa Ngôn Tâm cứng đờ, sau đó Hàn Trình Quang liền cảm thấy cả người Hứa Ngôn Tâm căng thẳng, hắn đi mở cửa Hứa Ngôn Tâm lại muốn theo sau rồi lại không muốn đi tới cạnh cửa, rối rắm không thôi.

Cuối cùng vẫn là Hàn Trình Quang nắm tay Hứa Ngôn Tâm cùng đi mở cửa.

“Tiểu Ngôn.....”

Ngoài cửa Hứa Minh Tâm liếc mắt nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm, lập tức chấn động, tiếp đó thật cẩn thận ẵm ẵm kêu một tiếng.

Nhưng Hứa Minh Tâm kích động, Hứa Ngôn Tâm lại không kích động, mà chỉ nhìn Hứa Minh Tâm xong liền hiện ra sự đề phòng, bàn tay cũng là gắt gao nắm lấy Hàn Trình Quang, kề bên Hàn Trình Quang, một bước cũng không rời.

Hàn Trình Quang rất muốn ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực trấn an một chút hoặc là hôn hôn trán Hứa Ngôn Tâm để Hứa Ngôn Tâm an tâm, nhưng bởi vì có Hứa Minh Tâm ở đây, Hàn Trình Quang cũng không dám ra động tác gì quá thân mật, chỉ là nắm lại tay Hứa Ngôn Tâm.

Đi đến phòng khách, Hứa Ngôn Tâm và Hàn Trình Quang hai người ngồi ở cùng nhau, Hứa Minh Tâm an vị ở đối diện, trong lúc nhất thời không khí có chút nặng nề, cho đến khi Hứa Minh Tâm mở miệng trước mới đánh vỡ cục diện nặng nề này.

“Tiểu Ngôn, thực xin lỗi.” Vừa mở miệng, Hứa Minh Tâm liền đi thẳng vào vấn đề, ngữ khí phi thường phi thường thành khẩn, nếu cẩn thận nghe còn có thể nghe ra bên trong đó là nồng đậm áy náy.

Mím môi, Hứa Ngôn Tâm nhìn chăm chăm mặt bàn trước mặt không nói lời nào.

“Tiểu Ngôn, là anh sai, anh không nên giam em lại, anh cũng không nên làm những chuyện kia với em, anh thật sự rất hối hận, anh thương tổn em, kỳ thật anh rất thương em, Tiểu Ngôn, anh hai rất thương em.”

Bàn tay nắm tay Hàn Trình Quang hơi siết lại, Hứa Ngôn Tâm nhìn chăm chăm mặt bàn, tầm mắt dần dần mờ hồ, nhưng cố nén không để nước mắt chảy ra.

Cảm nhận được cảm xúc của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang vô cùng đau lòng, thấy Hứa Ngôn Tâm không nói lời nào, cũng chỉ đành giúp Hứa Ngôn Tâm hỏi ra.

“Vậy vì sao anh muốn giam Tiểu Ngôn lại, phải biết rằng Tiểu Ngôn cũng rất thương anh, anh chính là anh hai thân yêu nhất của em ấy.”

Câu hỏi của Hàn Trình Quang khiến Hứa Ngôn Tâm trượt xuống một giọt lệ.

“Tiểu Ngôn, ngày mà anh sai người giam em lại là sau ngày 24/6, cái ngày này em nhất định có ấn tượng đúng hay không?”

Chần chờ một hồi, Hứa Ngôn Tâm gật đầu.

“Em cảm thấy rất quen ngày đó, nhưng nhất định em đã quên ngày đó mình làm cái gì..... Ngày đó cũng may mắn anh từ công ty trở về sớm, vốn định trước khi ngủ nhìn em một chút, nào ngờ anh vừa mở cửa phòng em ra, lại nhìn thấy em cầm dao rạch tay mình, em biết không? Lúc ấy anh thiếu chút nữa sợ tới mức trái tim ngừng đập — cho nên ngày hôm sau anh mới kêu người giam em lại.”

“Em, tự sát?” Rốt cuộc ngẩng đầu nhìn Hứa Minh Tâm, vẻ mặt Hứa Ngôn Tâm mờ mịt, hiển nhiên là không hề ấn tượng gì.

“Không sai, nếu không phải thấy cảnh tượng đó, khi không đang yên lành sao anh phải giam em lại, bởi vì anh sợ, anh sợ nếu ngày nào đó anh không chú ý tới, em lại làm việc ngu ngốc, đến lúc đó anh nên làm gì bây giờ? Cho nên anh mới nghĩ ra chuyện giam giữ em.”

“Nhưng mà, vì sao em không nhớ rõ chuyện mình từng tự sát?” Cau mày, Hứa Ngôn Tâm cố gắng nhớ lại, nhưng suy nghĩ hồi lâu cũng chỉ thấy những ký ức mơ hồ, y chỉ có thể nhớ ngày đó y rất sợ hãi, nhưng vì sao lại sợ thì y không biết, sau đó thì nghe thấy rất ồn, tiếp theo không biết gì nữa hết.

Ngày hôm sau ấy, lúc y vừa tỉnh liền nhìn thấy anh hai kêu rất nhiều người bắt lấy y, nhốt y vào trong một gian phòng, dưới đất lót thảm dày, cửa sổ đóng chặt, hết thấy đồ vật đều mềm, trong phòng luôn có ba người canh giữ y, chỉ cần y muốn đi ra bọn họ liền ngăn cản y lại, y rất giận cũng rất sợ hãi, sau đó ký ức lại mơ hồ, lúc tỉnh lại liền nhìn thấy anh hai đứng ở nơi đó, những người đó đè y lại tiêm thuốc vào cơ thể y, ép y uống thuốc.

Hàn Trình Quang vốn cho rằng Hứa Minh Tâm sẽ biên soạn ra một câu chuyện, lại không nghĩ rằng Hứa Minh Tâm nói thẳng sự thật, chẳng lẽ Hứa Minh Tâm tính nói cho Hứa Ngôn Tâm biết y có chứng hoang tưởng bị hại sao? Nếu Hứa Minh Tâm nói, Hứa Ngôn Tâm có thể tin sao? Hoặc là Hứa Ngôn Tâm có thể thừa nhận sao?

“Tiểu Ngôn.....”

“Anh Hứa.” Đánh gãy lời Hứa Minh Tâm định nói tiếp, Hàn Trình Quang dùng ánh mắt ý bảo Hứa Minh Tâm đừng nói.

Đối với ám chỉ của Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm nhú nhú mày trằm tư một hồi, nhưng cuối cùng kết quả vẫn là muốn nói, nhìn Hàn Trình Quang, hơi hơi lắc lắc đầu.

“Tiểu Ngôn, em còn nhớ rõ mẹ ruột của em không?”

Không nghĩ tới Hứa Minh Tâm đột nhiên hỏi một câu như vậy, Hứa Ngôn Tâm và Hàn Trình Quang đều có chút kinh ngạc.

“Mẹ ruột của em? Mẹ ruột của em Em” Niệm đi niệm lại mấy lần, Hứa Ngôn Tâm bắt đầu hồi tưởng, nhưng không bao lâu, sắc mặt Hứa Ngôn Tâm càng ngày càng khó coi, hơn nữa lấy tay dè đầu lại.

“Em không nhớ rõ, Em không nhớ, mẹ em, mẹ của em.....” Bộ dạng không dám tin, hai tay Hứa Ngôn Tâm đồng thời dề đầu lại.

Hứa Ngôn Tâm như thế khiến Hàn Trình Quang lo lắng, nhưng đồng dạng cũng có chút nghi hoặc, căn cứ vào những gì Hứa Ngôn Tâm từng nói, vào bốn tuổi y được đưa đến Hứa gia, như vậy đã sống ở nhà mẹ đẻ bốn năm, tuy rằng con nít bốn tuổi còn rất nhỏ, thế nhưng cũng đã bắt đầu nhận thức này nọ, cho dù quên hình dáng mẹ ruột, cũng có thể nhớ rõ là có người này chứ!

Trước kia lúc trò chuyện với Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cũng có chút kỳ quái, bởi vì Hứa Ngôn Tâm nói rằng bốn tuổi thì nhìn thấy Hứa Minh Tâm, thái độ tựa hồ đối với chuyện tới tận bốn tuổi mới gặp Hứa Minh Tâm là rất bình thường, hoàn toàn không suy nghĩ vì sao bốn tuổi mình mới nhìn thấy Hứa Minh Tâm, hơn nữa trong hồi ức của Hứa Ngôn Tâm, không hề nhắc tới mẹ mình, một lần cũng không có, giống như người này căn bản không tồn tại, giống như y vừa sinh ra đã bốn tuổi, sau đó chỉ thấy mỗi Hứa Minh Tâm, nhưng ngày đầu tiên gặp lại, lúc ấy Hứa Ngôn Tâm trong cơn hoảng loạn rõ ràng đã nói ‘Ba mẹ cũng muốn hại tôi’.

“Em không nhớ rõ, em cái gì cũng không nhớ nổi.” trong giọng nói của Hứa Ngôn Tâm đã mang theo tiếng khóc nức nở cùng bối rối.

Trong lòng lo lắng, Hàn Trình Quang trực tiếp vươn tay ôm Hứa Ngôn Tâm, mà Hứa Ngôn Tâm cũng dùng vẻ mặt cầu cứu nhìn Hàn Trình Quang, còn tựa vào lòng Hàn Trình Quang.

Vừa an ủi ôm Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cũng chuyển ánh mắt nghi hoặc về phía Hứa Minh Tâm.

Lúc này, Hứa Minh Tâm từ chỗ ngồi đứng dậy đi đến trước mặt Hứa Ngôn Tâm, ngồi xổm xuống.

“Tiểu Ngôn, tin tưởng anh hai, anh sẽ không hại em, anh là người thương em nhất trên đời này, anh hai hận không thể để em không chịu cho dù là một chút thương tổn, sao anh lại hại em chứ! Anh hai chỉ muốn bảo vệ em, nhưng anh lại dùng sai phương pháp, Tiểu Ngôn, đừng hận anh.”

Tầm mắt lại quay về phía Hứa Minh Tâm, Hứa Ngôn Tâm nhìn bàn tay của Hứa Minh Tâm giơ ra trước mặt mình, lại quay đầu nhìn Hàn Trình Quang một cái, thấy Hàn Trình Quang gật gật đầu với y, rốt cuộc mới có chút do dự đem một bàn tay chậm rãi đặt vào tay Hứa Minh Tâm.

Nắm tay Hứa Ngôn Tâm, đôi mắt Hứa Minh Tâm có chút đỏ, vốn đang muốn ôm Hứa Ngôn Tâm, nhưng một bàn tay còn lại của Hứa Ngôn Tâm vẫn đang níu chặt Hàn Trình Quang, hơn nữa gắt gao tựa vào lòng Hàn Trình Quang, khiến Hứa Minh Tâm không có cách nào ôm được.

“Mẹ của em.....” Hứa Ngôn Tâm nhìn Hứa Minh Tâm nói, đồng thời Hàn Trình Quang cũng nhìn về phía Hứa Minh Tâm.

Vốn đang cho rằng Hứa Minh Tâm sẽ nói, nào ngờ Hứa Minh Tâm trầm mặc một hồi rồi mở miệng nói: “Chuyện này về sau lại nói, có lẽ sau này em sẽ nhớ ra, tự mình nhớ sẽ tốt hơn nhiều so với anh nói cho

biết, đúng không?”

Không nghĩ rằng Hứa Minh Tâm không nói, không riêng gì Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cũng có chút thất vọng.

Mất thấy quan hệ của Hứa Ngôn Tâm và Hứa Minh Tâm đã dịu đi rất nhiều, Hàn Trình Quang yên lòng, sau đó lại nhìn thấy bộ dạng Hứa Minh Tâm rất muốn cùng Hứa Ngôn Tâm tán gẫu, vì thế rất tự giác nói mình đi nấu cơm, để Hứa Ngôn Tâm tiếp Hứa Minh Tâm.

“Không, em và anh cùng nhau nấu cơm.”

Ai ngờ khi Hàn Trình Quang đứng lên, Hứa Ngôn Tâm cũng đứng lên theo, vội vàng nhìn Hứa Minh Tâm một cái rồi túm lấy áo Hàn Trình Quang.

Nhìn thấy rõ trong nháy mắt Hứa Minh Tâm nhìn về phía mình với vẻ mặt cực kỳ bất mãn, Hàn Trình Quang nhất thời có chút xấu hổ.

“Nếu cả hai chúng ta đều đi, một mình anh hai em ngồi ở chỗ này sẽ rất nhàm chán, vẫn là tôi đi nấu cơm, em ngồi đây với anh hai em.” Hứa Minh Tâm là anh hai Hứa Ngôn Tâm, tương lai chuyện giữa hắn với Hứa Ngôn Tâm còn cần Hứa Minh Tâm đồng ý nha! Hắn cũng không dám làm cho Hứa Minh Tâm sinh ra cảm xúc bất mãn với mình.

Bàn tay nín áo Hàn Trình Quang không buông, Hứa Ngôn Tâm nhìn về phía Hứa Minh Tâm, trên mặt lộ ra thần sắc do dự, khó xử.

“Anh không nhàm chán, Tiểu Ngôn em cứ đi nấu cơm với Hàn Trình Quang đi!” Bởi vì áy náy, Hứa Minh Tâm – anh trai cưng em vô hạn, hiện tại hoàn toàn chịu không nổi một chút biểu tình mất hứng nào của Hứa Ngôn Tâm.

Hứa Minh Tâm nói khiến cho Hàn Trình Quang nhướn mắt không biết nói gì, quá mức bó tay, hắn đang tạo cơ hội cho hai anh em bọn họ, không nghĩ tới Hứa Minh Tâm lại bỏ qua như vậy.

Vì thế Hàn Trình Quang quay lưng dắt theo Hứa Ngôn Tâm cùng đi nấu cơm, để lại một mình Hứa Minh Tâm ngồi ở trong phòng khách.

Nhưng khi Hàn Trình Quang cùng Hứa Ngôn Tâm hai người dọn đồ ăn lên, chiêu đãi Hứa Minh Tâm ăn cơm, Hứa Minh Tâm lại dùng đôi mắt nguy hiểm tràn ngập bất mãn nhìn Hàn Trình Quang.

Trong lòng run lên, không rõ mình đã làm gì, trong suốt quá trình ăn cơm Hàn Trình Quang đều rất quy củ, không dám nhiều lời, sợ rằng nói nhiều sai nhiều, mà Hàn Trình Quang im lặng, Hứa Ngôn Tâm cũng không nói lời nào luôn, vì thế sau vài lần Hứa Minh Tâm hỏi mấy câu Hứa Ngôn Tâm đều không trả lời, Hứa Minh Tâm lại ngấm ngấm bắn ánh mắt bất mãn về phía Hàn Trình Quang.

Cơm nước xong, Hứa Minh Tâm lại ngồi một hồi liền đứng dậy ra về, mà sau khi Hứa Minh Tâm rời đi Hàn Trình Quang liền ai thán một tiếng, hần dấm khăng định, Hứa Minh Tâm tuyệt đối tuyệt đối rất không hài lòng về hần.

Bất quá đợi đến buổi tối, Hàn Trình Quang cũng đã biết vì sao Hứa Minh Tâm lại bất mãn với mình như vậy .

‘Cậu với Tiểu Ngôn ngủ chung một cái giường!!!!’

Phía cuối tin nhắn của Hứa Minh Tâm là bốn dấu chấm than kinh người, làm cho Hàn Trình Quang âm thần run rẩy không thôi.

17. Chương 17

Từ hôm ghé thăm ấy, cứ qua vài ngày, Hứa Minh Tâm đều tới chơi một lần, mà Hứa Ngôn Tâm lúc ban đầu còn mang theo sự đề phòng đối với Hứa Minh Tâm thì nay đã có thể ngồi trong phòng khách trò chuyện cả ngày với anh.

Mà sau khi Hứa Ngôn Tâm chịu ngồi tán gẫu với Hứa Minh Tâm, những lúc như vậy Hàn Trình Quang đều sẽ bị Hứa Minh Tâm dùng ánh mắt điều khiển, hoặc là đi pha trà, hoặc là đi nấu cơm, y chốc người hầu của hai anh em nhà này.

Còn về chuyện mẹ ruột Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang kỳ thật rất quan tâm, hơn nữa sau lần đó nghe Hứa Minh Tâm nhắc qua, Hứa Ngôn Tâm cũng bắt đầu nhớ lại mẹ ruột của mình, nhưng cứ nghĩ mãi không ra, có mấy lần làm cho Hứa Ngôn Tâm nóng nảy cả lên.

Sau năm sáu lần Hứa Ngôn Tâm bực dọc bởi vì không nhớ ra, nửa đêm Hàn Trình Quang trốn ở trong phòng tắm lặng lẽ gọi điện thoại cho Hứa Minh Tâm.

“Tôi muốn biết chuyện về mẹ Hứa Ngôn Tâm.”

Sau khi Hàn Trình Quang nói xong liền phát hiện ở đầu dây bên kia Hứa Minh Tâm im lặng không nói.

“Có phải chuyện về mẹ ruột Hứa Ngôn Tâm có chút..... không tốt, bởi vì không nhớ ra mà Hứa Ngôn Tâm đã mấy lần nóng nảy, tôi hy vọng anh có thể nói trước cho tôi biết một chút, để tôi chuẩn bị tâm lý.”

Lại vẫn im lặng, nếu không phải trên di động nổi lên biểu tượng đang kết nối, Hàn Trình Quang còn tưởng rằng Hứa Minh Tâm đã cúp điện thoại.

Bên kia Hứa Minh Tâm trầm mặc chừng năm phút đồng hồ, mới trầm giọng cất tiếng.

“..... Cậu hẳn là đã biết tôi với Tiểu Ngôn là cùng cha khác mẹ!”

“Ừ, đã biết.”

“Tiểu Ngôn là con riêng của ba tôi, mà mẹ tôi đã qua đời khi tôi tám tuổi, khi ấy Tiểu Ngôn ba tuổi, mà mẹ ruột của Tiểu Ngôn đã chết lúc nó bốn tuổi.”

Hàn Trình Quang cảm thấy chỗ này rất là khả nghi, mẹ Hứa Minh chết đi một năm thì mẹ của Hứa Ngôn Tâm cũng chết theo, sao lại trùng hợp đến vậy.

“Mẹ ruột Tiểu Ngôn là tự sát.”

“A? Vì sao?”

“Mẹ ruột Tiểu Ngôn là nhân tình của ba tôi, nguyện vọng lớn nhất của cả đời bà ta phỏng chừng chính là có thể lên làm chính thất, cho nên khi mẹ tôi chết đi, mẹ Tiểu Ngôn bắt đầu dây dưa ba tôi, kêu ba tôi cưới bà ta, cho Tiểu Ngôn một danh phận.

Thế nhưng mọi chuyện sao có thể thuận lợi như vậy? Khoan nói tới chuyện mẹ tôi mới chết có một năm, chỉ cần cưới một nhân tình cũng đủ để cho mọi người trong gia tộc nhạo báng, ba tôi chỉ có thể nhận đứa con riêng Tiểu Ngôn, chứ không thể cưới mẹ Tiểu Ngôn.

Mà mẹ Tiểu Ngôn náo loạn với ba tôi suốt một năm, thậm chí cuối cùng còn dùng tính mạng Tiểu Ngôn uy hiếp ba tôi, nhưng lúc ấy, ba tôi không tin, bởi vì ông đã không còn kiên nhẫn để xử lý một phụ nữ không biết nói lý lẽ, cho nên trực tiếp biến mất, không gặp người đàn bà kia nữa.

Nhưng điều khiến ba tôi không ngờ chính là người đàn bà kia hóa điên, khi không tìm thấy ba tôi, thật sự đã đi tự sát, lại còn..... mang theo Tiểu Ngôn cùng chết.”

“Cái gì!!!” Nấm điện thoại, Hàn Trình Quang bởi vì lời Hứa Minh Tâm nói mà chấn kinh.

“Người đàn bà kia, chính là mẹ ruột Tiểu Ngôn, vào một buổi chiều nấu một bàn ăn thịnh soạn, trong đó ăn có bỏ thuốc. Có lẽ là ông trời có mắt, ngày đó Tiểu Ngôn ăn vặt khá khá trong trường, cho nên buổi tối ăn cũng không nhiều, cũng nhờ vậy được một người hàng xóm đi ngang qua nghe được tiếng khóc la do độc phát tác mà vọt vào cứu, đáng tiếc lúc hàng xóm đi vào mẹ Tiểu Ngôn sớm đã ngấm độc chết, mà Tiểu Ngôn phỏng chừng đã chính mắt chứng kiến mẹ mình chết.

Sau khi ba tôi biết ngọn nguồn câu chuyện, liền nhận Tiểu Ngôn về nhà, lúc Tiểu Ngôn mới từ bệnh viện trở về, luôn hoảng sợ, hơn nữa không ngừng khóc nháo, mỗi ngày mỗi đêm không ngừng khóc, cho đến

ngày thứ ba đột nhiên té xỉu đưa đến bệnh viện, khi tỉnh lại không khóc không nháo nữa, thậm chí quên đi chuyện mẹ mình. Mà ba tôi cũng nhân cơ hội bảo mọi người đừng nhắc lại chuyện của mẹ Tiểu Ngôn nữa.”

“Vậy 24/6 kỳ thật chính là ngày giỗ mẹ ruột Hứa Ngôn Tâm.”

“Không sai, tuy rằng Tiểu Ngôn đã quên đi chuyện của mẹ mình, nhưng vào ngày 24/6 hàng năm nó đều sẽ có cảm giác, ngày đó Tiểu Ngôn sẽ đặc biệt không cảm thấy an toàn, sẽ sợ hãi, thậm chí buổi tối còn khóc lớn.

Kỳ thật chứng hoang tưởng bị hại của Tiểu Ngôn cũng bởi vì chuyện này mà có, sau khi nó quên đi chuyện mẹ mình, chúng tôi đều cho rằng chỉ cần không nhắc tới, chuyện này sẽ bị chôn giấu vĩnh viễn, nhưng Tiểu Ngôn lại vì sự kiện kia mà lưu lại bóng ma trong lòng.

Từ nhỏ Tiểu Ngôn đã đặc biệt không thể tin tưởng người khác, cũng luôn cho rằng có người muốn hại nó, nhưng khi đó nó còn nhỏ, chúng tôi lên hỏi bác sĩ, bác sĩ nói chỉ cần người thân chăm sóc cẩn thận, nó sẽ dần dần tốt lên, nhưng nào ngờ năm năm trước, phỏng chừng là do ba qua đời nên lại một lần nữa kích động nó, từ đó về sau bệnh tình của nó càng xấu đi rõ rệt, qua một năm, tôi mới ý thức được tình thần Tiểu Ngôn thật sự đã xảy ra vấn đề, khi đó tôi bắt đầu nghĩ biện pháp, đầu tiên là ở nhà cùng nó, muốn loại bỏ ý nghĩ luôn bị người ta hãm hại của nó.

Ai nào biết nó càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng ngay cả những người hầu chăm sóc nó nó cũng không tin, cơ hồ là ngoại trừ gặp ta, suốt ngày nó trốn ở trong phòng ai cũng không gặp ai cũng không thấy, cuối cùng phát triển đến mức ngay cả cơm người hầu bưng tới nó cũng không ăn. Sau đó chính là đột nhiên phát sinh hành vi tự sát vào ngày 24/6, tôi mới không có cách nào khác đành phải giam nó lại, cũng triệt để làm cho nó mất lòng tin với tôi – người duy nhất nó tin tưởng, hai năm qua tôi không dám để cho nó tỉnh lại, bởi vì lúc Tiểu Ngôn tỉnh hoàn toàn khác lạ, không phải sợ hãi kêu gào thì không ngừng tự mình hại mình, cuối cùng tôi mời bác sĩ Martin đến, tình trạng của Tiểu Ngôn. mới tốt lên một ít, nhưng từ khi Tiểu Ngôn tỉnh lại có ý thức liền bắt đầu chạy trốn ra khỏi nhà.”

“..... Vậy nếu Hứa Ngôn Tâm thật sự nhớ lại chuyện của mẹ mình, như vậy em ấy sẽ như thế nào?”

“Thật ra tôi cũng không hy vọng Tiểu Ngôn nhớ lại, nhưng bác sĩ Martin lại bảo tôi nhắc nhở Tiểu Ngôn, cậu ta cho rằng chuyện này chính là nguyên nhân làm cho Tiểu Ngôn mắc bệnh, chỉ có thể chữa lành thương tổn này, nó mới có thể chậm rãi khỏe lại.”

“Hóa ra là đề nghị của bác sĩ Martin.....”

“Không thì sao! hơn nữa nếu không phải bác sĩ Martin bảo tôi đem chuyện này nói cho cậu, cậu cho rằng tôi sẽ nói cậu nghe chắc!”

“A? Hóa ra là vậy.....” Sờ sờ đầu, Hàn Trình Quang biết mà! hần kêu Hứa Minh Tâm kể hần nghe, Hứa Minh Tâm chỉ là trầm mặc một chút đã nói ngay.

“Hàn Trình Quang..... cậu không cảm thấy cậu đã biết — QUÁ, NHIỀU, À!” Ba chữ cuối cùng Hứa Minh Tâm nhẹ nhàng nói nhưng lại nhấn mạnh, bên này Hàn Trình Quang nghe mà giật mình.

“Ha ha, anh hai Em biết cũng là vì Hứa Ngôn Tâm, em thề, em cam đoan, việc này tuyệt đối không có người thứ, ừm, tuyệt sẽ không có người nào khác biết.” Vốn đang muốn nói người thứ ba, nhưng bác sĩ Martin đã biết, tương lai nếu Hứa Ngôn Tâm nhớ ra, vậy không phải đã vượt qua người thứ 3 rồi sao.

“Tôi không phải anh hai cậu!” Nghe Hàn Trình Quang cam đoan, Hứa Minh Tâm lại bởi vì cách xưng hô của Hàn Trình Quang mà cau mày, trong lòng không thoải mái, trực tiếp trầm giọng chốt một câu rồi ‘cách’ một tiếng cúp điện thoại.

“.....”

Bị cúp điện thoại, nháy mắt Hàn Trình Quang cảm thấy con đường tình yêu của hắn trong tương lai thật gian nan, anh hai Hứa Ngôn Tâm tuyệt đối không dễ thu phục.

Cắt điện thoại nhẹ nhàng trở về phòng, Hàn Trình Quang quyết định thần không biết quỷ không hay về ngủ, nhưng nào ngờ khi hắn vừa đi vào phòng, liền nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm vốn đã ngủ, lúc này ngồi dậy ngốc lăng nhìn chằm chằm vào góc tường.

“Tiểu Ngôn, sao lại dậy rồi?” Vốn định giải thích, Hàn Trình Quang sau khi nhìn thấy thần sắc quỷ dị của Hứa Ngôn Tâm liền vội vàng chạy qua.

“..... Trình Quang, vừa rồi sao anh không ở đây?” Tiếng của Hàn Trình Quang kéo thần trí Hứa Ngôn Tâm lại.

Cởi giày leo lên giường, Hàn Trình Quang chui vào trong ổ chăn vươn hai tay quàng qua eo Hứa Ngôn Tâm ôm thật chặt.

“Tôi đi đi WC, sao em lại tỉnh, còn ngáy ngấn cả người?”

“Em nhớ ra rồi, em vừa nằm mơ, mơ thấy mẹ em!”

Hứa Ngôn Tâm nói làm cho Hàn Trình Quang hoảng sợ, vừa mới từ chỗ Hứa Minh Tâm nghe được sự tích về mẹ ruột Hứa Ngôn Tâm xong, làm trong lòng Hàn Trình Quang có chút sợ đối với việc Hứa Ngôn Tâm nhớ ra, càng sợ nếu Hứa Ngôn Tâm không chịu đựng nổi, vậy phải làm sao?

“A? Vậy, vậy em mơ thấy chuyện gì về bác gái?” Toàn bộ thân mình đều dán sát vào phía sau Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang thật cẩn thận ôm gọn Hứa Ngôn Tâm vào trong lòng.

“Không biết, em quên mất là gì rồi, nhưng em có cảm giác vừa mới mơ thấy mẹ.” Trên mặt lộ ra vẻ suy

nghĩ sâu xa, Hứa Ngôn Tâm nhíu mày, hiển nhiên đang cố gắng nhớ lại giấc mơ lúc này.

“Hóa ra đã quên.....” Thở ra một hơi, bất quá khi Hàn Trình Quang nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm đang cố gắng nhớ lại, nhất thời lại hoảng sợ, tay dùng thêm chút lực ấn Hứa Ngôn Tâm xuống giường.

“Nhớ không ra thì thôi, đã trễ thế này, nhanh ngủ đi!”

Bị Hàn Trình Quang ấn nằm lại giường, Hứa Ngôn Tâm cũng thuận theo, nhưng là vẫn ráng hồi tưởng lại, hiển nhiên không định từ bỏ.

“Đều đã trễ thế này, suy nghĩ làm gì cho phí óc, nói không chừng ngày mai lại đau đầu.” Sợ rằng Hứa Ngôn Tâm sẽ đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó không tốt, lúc này Hàn Trình Quang thật sự rất lo lắng, hiện tại hẳn không có chút chuẩn bị nào, vạn nhất Hứa Ngôn Tâm sau khi nhớ lại không chịu đựng nổi mà suy sụp, hẳn sợ rằng hẳn sẽ không ứng phó nổi.

“Ừm..... Có, em nhớ rõ ở trong mơ, mẹ nấu thật nhiều món ngon cho em, sau đó..... Sau đó.....”

Trong lòng phát lạnh, Hàn Trình Quang vừa nghe Hứa Ngôn Tâm nói, liền vươn tay gắt gao ôm chặt Hứa Ngôn Tâm, mắt thấy Hứa Ngôn Tâm vẫn còn cố gắng nhớ lại, trong lòng vừa khấn trương vừa sợ, cuối cùng trong đầu chợt lóe lên ý tưởng, trực tiếp nghiêng người nằm đè lên Hứa Ngôn Tâm, cúi đầu hôn xuống môi y.

“Ừ..... Trình..... Ừm.....” Kinh ngạc vô cùng, Hứa Ngôn Tâm vừa mở miệng muốn hỏi, liền bị Hàn Trình Quang nhân cơ hội chen đầu lưỡi vào trong, nhất thời cái gì cũng không nói nên lời.

Dĩ vãng mỗi lần Hàn Trình Quang hôn môi Hứa Ngôn Tâm, cũng chỉ là nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đó, đây là lần đầu tiên cho đầu lưỡi luồn vào trong, khiến Hứa Ngôn Tâm ngạc nhiên rất nhiều, trong lòng cực kỳ chấn động, hơn nữa toàn bộ hai gò má nhanh chóng nóng đỏ bừng bừng, lại bị Hàn Trình Quang hôn đến thần trí bị phá thành từng mảnh nhỏ, mọi suy nghĩ vừa rồi đều quên hết, mơ mơ màng màng đắm chìm vào mộng cảnh.

Vốn chỉ muốn ngăn không cho Hứa Ngôn Tâm nhớ lại, Hàn Trình Quang nào biết nụ hôn sâu này cũng đã cuốn hẳn vào, khiến hẳn trầm mê, say đắm, hăm sâu vào trong đó không thể tự thoát ra được.

18. Chương 18

Hàn Trình Quang vừa mê muội hôn Hứa Ngôn Tâm, cảm thấy Hứa Ngôn Tâm dần dần cũng chậm rãi đáp lại, trong lòng càng thêm kích động, thân thể kề sát Hứa Ngôn Tâm cũng bắt đầu nóng lên, bàn tay chậm rãi lặn mò vào trong áo ngủ của y, vuốt ve qua lại trên bờ ngực trần.

Bởi vì hai cơ thể kề sát vào nhau, Hàn Trình Quang nháy mắt liền cảm giác được thân thể Hứa Ngôn Tâm nảy sinh biến hóa, tim đập rộn ràng, bàn tay cũng từ ngực Hứa Ngôn Tâm đi xuống dưới.

“Ừ..... Không... Trình... Quang..... Đừng!” Cảm giác được bàn tay Hàn Trình Quang di động, thời điểm Hứa Ngôn Tâm bị Hàn Trình Quang nắm lấy, thân mình run lên, liền dùng lực đẩy Hàn Trình Quang ra, hơn nữa ra sức thở hổn hển.

Bị đẩy ra, thần trí có chút bị mê hoặc của Hàn Trình Quang cũng bị kéo về, sau đó liếc mắt nhìn liền thấy Hứa Ngôn Tâm bị hất đặt dưới thân, vạt áo mở toang, sắc mặt ửng hồng, hơn nữa trong mắt hiện lên tia xấu hổ.

Yết hầu khô khốc, Hàn Trình Quang hít sâu một hơi, dời người xuống khỏi mình Hứa Ngôn Tâm, nhưng bàn tay vẫn phủ lên chỗ đó của y.

Bàn tay Hàn Trình Quang hơi giật giật, liền nghe Hứa Ngôn Tâm hít sâu một hơi, cũng cảm thấy thân thể Hứa Ngôn Tâm cong ngửa ra.

Khẽ cười một tiếng, Hàn Trình Quang không buông tay, lại dùng một tay còn lại giam Hứa Ngôn Tâm lại, vừa hôn y vừa cử động tay, rất nhanh khiến cho Hứa Ngôn Tâm hô hấp dồn dập.

Đợi cho Hứa Ngôn Tâm thư thái, Hàn Trình Quang mới rút bàn tay về, lại lấy khăn tay ở đầu giường lau chùi thân thể cho Hứa Ngôn Tâm, dùng chăn gói Hứa Ngôn Tâm thật kỹ, còn mình thì đứng dậy đi vào phòng tắm.

Đợi cho tự xử xong xuôi trong phòng tắm, Hàn Trình Quang trở lại phòng thì nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm vẫn chưa ngủ, hơn nữa kéo chăn đến mí mắt, từ bên trong vụng trộm nhìn về phía hắn.

Trong lòng vừa thỏa mãn vừa sung sướng, Hàn Trình Quang bước nhanh đến bên giường chui vào trong ổ chăn, nghiêng người đối mặt Hứa Ngôn Tâm, chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm đỏ mặt ngọ ngọ người, nhưng cuối cùng lại bị Hàn Trình Quang dùng cánh tay ôm chặt, lại kéo vào trong lòng.

Hứa Ngôn Tâm thẹn thùng khiến Hàn Trình Quang cảm thấy thật đáng yêu, cũng càng thêm yêu thương, dùng một bàn tay sờ sờ mặt Hứa Ngôn Tâm, tay chân Hàn Trình Quang vô cùng quy củ, giống như mọi hôm ôm Hứa Ngôn Tâm, dùng một bàn tay vỗ nhẹ trên lưng Hứa Ngôn Tâm.

Vừa trải qua chuyện vừa rồi, lại được Hàn Trình Quang ôn nhu vỗ về, Hứa Ngôn Tâm rất nhanh liền nhắm mắt lại thiếp đi, hơn nữa lần này một giấc ngủ thẳng đến sáng, không mơ mộng gì nữa cả.

Sáng sớm hôm sau, lúc Hàn Trình Quang còn chưa làm điểm tâm, Hứa Minh Tâm đã chạy đến, phỏng chừng là tối hôm qua cùng Hàn Trình Quang nói về chuyện mẹ ruột Hứa Ngôn Tâm, cũng gợi lên tình yêu của Hứa Minh Tâm dành cho Hứa Ngôn Tâm, cho nên mới sáng sớm đã chạy đến xem em trai bảo bối nhà mình.

Bất quá làm cho Hứa Minh Tâm không nghĩ tới, bình thường luôn bám đuôi Hàn Trình Quang không muốn ở cùng mình, hôm nay Hứa Ngôn Tâm lại phá lệ ngồi ở trên sofa phòng khách, không theo sau Hàn Trình Quang, hơn nữa lúc nói chuyện phiếm với anh cũng không thấy cứ luôn nhìn về phía phòng bếp như mọi lần, điều này làm cho Hứa Minh Tâm mừng rỡ không thôi, cho rằng quan hệ của mình và Hứa Ngôn Tâm rốt cuộc đã tiến bộ không ít.

Lúc ăn điểm tâm, Hàn Trình Quang bởi vì có Hứa Minh Tâm đến nên nấu thịnh soạn hơn, chẳng những làm bánh bao, còn cố ý chuẩn bị sữa đậu nành.

“Tôi còn nấu sữa đậu nành, ăn bánh bao xong uống thêm một ly sữa đậu nành.” Nghe được tiếng báo động sữa đậu nành đã chín ở phòng bếp, Hàn Trình Quang nói với Hứa Ngôn Tâm một câu như vậy liền đi vào phòng bếp rót sữa đậu nành.

Nhưng khi Hàn Trình Quang bưng ba ly sữa đậu nành ra, chỉ thấy Hứa Minh Tâm liếc nhìn hẩn. “Tiểu Ngôn không thích uống sữa đậu nành.”

Vừa đặt một ly sữa đậu nành trước mặt Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nghe Hứa Minh Tâm nói như vậy, liền nhìn Hứa Ngôn Tâm thuận miệng hỏi: “Em không thích uống à?”

Ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Trình Quang, khi tầm mắt Hứa Ngôn Tâm đối diện với ánh mắt quan tâm của Hàn Trình Quang, mặt ‘phùng’ một tiếng ửng hồng, sau đó cầm ly sữa trước mặt lên “Em thích uống sữa đậu nành.” =))))))

Hứa Minh Tâm: “.....”

Đặt sữa đậu nành lên bàn, Hàn Trình Quang lại đưa cho Hứa Minh Tâm một ly, đồng thời nhìn về phía Hứa Minh Tâm, ánh mắt có chút nghi hoặc, Tiểu Ngôn rõ ràng thích sữa đậu nành, ông anh hai này không phải thật sự con mẹ nó bất mãn với hẩn đó chứ!!!

Dùng ánh mắt cực kỳ mật mờ kèm theo nguy hiểm, phần nộ trùng Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm cầm lấy sữa đậu nành bắt đầu im lặng uống.

Điểm tâm xong xuôi, Hứa Ngôn Tâm lấy tờ tạp chí mới nhất ngày hôm qua vừa đưa tới tựa vào sofa đọc, mà Hứa Minh Tâm cũng ngồi ở một bên, không biết lấy đâu ra Notebook bùm bùm đánh máy.

Còn Hàn Trình Quang sau khi dọn dẹp xong nhà bếp, vừa rửa tay xong liền nhận được chỉ thị muốn uống cà phê của ông anh hai, vì thế bĩu môi đi pha cà phê cho Hứa Minh Tâm, lại rót cho Hứa Ngôn Tâm ly nước, còn lấy quýt để bên cạnh Hứa Ngôn Tâm, khi nào Hứa Ngôn Tâm muốn ăn thì ăn, thậm chí cuối cùng Hàn Trình Quang còn từ trong phòng cầm một cái thảm bạc ra đắp lên người Hứa Ngôn Tâm, gần đây thời tiết chuyển lạnh, cũng không dám để cho Hứa Ngôn Tâm sinh bệnh nữa.

Động tác gõ máy tính tạm dừng, Hứa Minh Tâm yên lặng nhìn Hàn Trình Quang để nước, trái cây ở bên cạnh Hứa Ngôn Tâm, lại cầm thảm đắp cho Hứa Ngôn Tâm, mà Hứa Ngôn Tâm cũng ngoan ngoãn tùy ý

Hàn Trình Quang làm, thậm chí Hàn Trình Quang giúp Hứa Ngôn Tâm chọn một động tác thoải mái, Hứa Ngôn Tâm vẫn dễ yên động tác ấy, không hề nhúc nhích.

Đợi sau khi Hàn Trình Quang sắp xếp cho Hứa Ngôn Tâm ổn thỏa, mới đứng dậy đi dọn dẹp lại phòng nhân tiện giặt quần áo của hai người.

Cảm thấy trong lòng không được tự nhiên bị cái gì đó đè nén, Hứa Minh Tâm không còn tâm trạng làm việc nữa, trừng mắt nhìn về phía Hàn Trình Quang đang giặt quần áo, mới buông máy tính đứng dậy đi qua ngồi xuống bên cạnh Hứa Ngôn Tâm.

“Tiểu Ngôn.....” Trong lòng chọn lọc câu chữ, Hứa Minh Tâm không biết phải hỏi ra nghi vấn của mình làm sao, bởi vì hần cứ luôn có loại cảm giác ‘Em trai đã là của nhà người ta’, cũng luôn có loại cảm giác ‘Em trai gả đi như bát nước tát ra ngoài’.

Trời đất ơi! hần lại có cảm giác Tiểu Ngôn đã bị gả đi! [Tác giả: Không thể không nói, kỳ thật Hứa đại ca anh rất nhạy]

Nhưng Hứa Minh Tâm rối rắm không hề được Hứa Ngôn Tâm nhìn đến, Hứa Minh Tâm để ý thấy Hứa Ngôn Tâm cầm quyển tạp chí trên tay, trên mặt lộ ra biểu tình phức tạp và cả mờ mịt.

“Tiểu Ngôn, sao vậy?” Rối rắm biến thành quan tâm, Hứa Minh Tâm vội vàng lại gần hỏi, sau đó liền thấy được nội dung trang tạp chí mà Hứa Ngôn Tâm đang nhìn chăm chăm.

“HRD awards, cuộc thi thiết kế trang sức kim cương, năm nay sẽ được tổ chức tại London, nước Anh vào tháng 11.”

Ngón tay lướt qua dòng chữ kia, trong mắt Hứa Ngôn Tâm hiện lên một tia khát khao lẫn khổ sở.

HRD awards, cuộc thi thiết kế trang sức kim cương quốc tế, đó chính là cuộc thi mà bất kì nhà thiết kế trang sức nào cũng muốn tham gia, cuộc thi này vốn do một nhóm nhà thiết kế trang sức lừng danh tổ chức, hai năm cử hành một lần, mà lúc trước Hứa Ngôn Tâm có thể dùng thành tích nổi trội xuất sắc để tốt nghiệp Học viện Nghệ thuật Hoàng Gia, cũng là nhờ sau khi tham gia HRD dành được một thứ hạng không thấp, tuy rằng không phải quán quân, nhưng cũng đủ khiến y vang vọng khắp giới thiết kế trang sức.

Đáng tiếc, Hứa Ngôn Tâm cũng chỉ tham gia có một lần, sau khi tốt nghiệp y chưa kịp tham gia giải đấu này thì đã bị Hứa Minh Tâm nhốt lại, ký ức lúc ấy đối với Hứa Ngôn Tâm mà nói chỉ có sợ hãi cộng thêm mơ hồ, đối với cuộc thi này, lại càng không có ký ức, chỉ là sau khi thanh tỉnh cảm giác được mình đã bỏ lỡ hai mùa thi, vì thế vô cùng nuối tiếc, khổ sở.

“Cuộc thi thiết kế trang sức?” Lúc này, ném quần áo vào máy giặt xong Hàn Trình Quang nghe thấy Hứa Minh Tâm nói, trực tiếp đi qua ngồi xuống bên cạnh Hứa Ngôn Tâm, rút tờ tạp chí trong tay Hứa Ngôn Tâm xem giới thiệu vắn tắt về cuộc thi kia.

“Tiểu Ngôn muốn tham gia à? Anh lập tức chuẩn bị giúp em, ngày mai hoặc là cuối ngày em có thể đi London, nhất định em có thể tham gia kịp.”

Bên kia Hàn Trình Quang còn chưa đọc xong mục giới thiệu vắn tắt, bên này Hứa Minh Tâm đã nhanh chóng cam đoan, hơn nữa còn lấy ra điện thoại di động, xem ra chỉ cần Hứa Ngôn Tâm gật đầu, liền lập tức gọi điện thoại sắp xếp.

Hứa Minh Tâm chờ Hứa Ngôn Tâm quyết định, mà Hứa Ngôn Tâm lại quay đầu nhìn về phía Hàn Trình Quang, đợi Hàn Trình Quang đọc giới thiệu vắn tắt xong, mới vươn tay ôm chặt Hàn Trình Quang.

“Nếu em đi, anh sẽ đi với em sao?”

Không nghĩ tới Hứa Ngôn Tâm lại hỏi ý kiến của mình. Đương nhiên ở trong lòng Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm đi nơi đâu hắn cũng sẽ đi theo, cho dù Hứa Ngôn Tâm không cho hắn đi chung, hắn cũng sẽ lên bám theo.

Nhìn Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nghĩ nghĩ, hắn đột nhiên muốn biết địa vị hắn như thế nào ở trong lòng Hứa Ngôn Tâm.

“Nếu tôi nói tôi không đi được thì sao? Tôi chưa từng đi ra nước ngoài, cũng không hiểu cuộc thi mà em nói, kêu tôi đi cùng còn không bằng bảo anh hai em đi với em.”

“Không sai, Tiểu Ngôn.....” Lời Hàn Trình Quang nói khiến Hứa Minh Tâm vô cùng tán đồng gật gật đầu, nhưng mà Hứa Minh Tâm chưa kịp nói xong, đã bị Hứa Ngôn Tâm khẩn trương lên tiếng đánh gãy.

“Không cần!!!” Trên mặt hốt hoảng, Hứa Ngôn Tâm ném cuốn tạp chí trong tay Hàn Trình Quang xuống đất, sau đó vươn tay ôm chặt lấy Hàn Trình Quang.

“Anh không đi thì em cũng không đi, anh từng đáp ứng sẽ không rời bỏ em! Em không tham gia cuộc thi, ta không thiết kế trang sức, em chỉ muốn anh!” Trong giọng nói có khủng hoảng cùng khẩn trương, Hứa Ngôn Tâm lấy tay ôm chặt Hàn Trình Quang.

Không ngờ Hứa Ngôn Tâm phản ứng mạnh như vậy, Hàn Trình Quang bởi vì làm cho Hứa Ngôn Tâm sợ hãi nên có chút đau lòng, nhưng lại không thể ức chế được suy nghĩ rằng địa vị của mình ở trong lòng Hứa Ngôn Tâm vẫn rất cao.

“Sẽ không, tôi chỉ nói như vậy thôi, tôi sẽ đi cùng em, đừng nói London, ngay cả Châu Phi, Nam Cực, Bắc Cực, chỉ cần em muốn đi tôi cũng sẽ đi cùng.” Vội vàng ôm Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang trấn an.

Bất quá lúc Hàn Trình Quang trấn an Hứa Ngôn Tâm, liền cảm giác có một tầm mắt buốt giá nhìn chằm chằm vào mình, nhất thời cảm thấy rờn rợn, len lén nhìn qua chỗ Hứa Minh Tâm, quả nhiên nhìn thấy Hứa Minh Tâm lạnh mặt híp mắt nhìn hắn. Hắn lại đắc tội ông anh hai này rồi!!!

Tuy rằng Hàn Trình Quang cam đoan sẽ đi cùng Hứa Ngôn Tâm, nhưng Hứa Ngôn Tâm vẫn có chút do dự, bởi vì khó khăn đầu tiên đập vào mặt y, chính là đi ra ngoài.

Chỉ cần vừa nghĩ đến bên ngoài có nhiều người như vậy, ý định muốn dự thi của Hứa Ngôn Tâm lập tức liền tan biến, hiện tại với Hứa Ngôn Tâm mà nói, cũng chỉ có căn nhà sống chung với Hàn Trình Quang này là an toàn, Hàn Trình Quang là người đáng tin, sẽ không hại y, Hứa Minh Tâm được tính là nửa người tốt, những người khác, Hứa Ngôn Tâm kiên quyết ngay cả tiếp xúc cũng không muốn chút nào.

19. Chương 19

Hứa Minh Tâm đáng thương, nếu biết ở trong cảm nhận của em trai, mình chỉ xem như nửa người tốt, phỏng chừng chẳng những tức học mấu, mà còn chém đứt đầu Hàn Trình Quang luôn.

Hàn Trình Quang ngược lại rất hy vọng Hứa Ngôn Tâm tham gia cuộc thi thiết kế trang sức kia, Hứa Ngôn Tâm rất thích thiết kế trang sức, từ sau khi có cuốn tạp chí, Hứa Ngôn Tâm đều đọc mỗi ngày, hơn nữa còn đọc đi đọc lại, đọc xong lại lấy dụng cụ ra phác họa, hiện tại trong tay Hàn Trình Quang đã có trên dưới mười bức phác thảo, mỗi một bức Hứa Ngôn Tâm đều rất nghiêm túc vẽ thật lâu.

Hàn Trình Quang còn đặc biệt tra cứu tin tức về cuộc thi kia, lần này cuộc thi được cử hành tại London, Hàn Trình Quang tính toán ở trong lòng, London là nơi Hứa Ngôn Tâm từng học tập, trường học cũ của y cũng ở nơi đó, nếu như đi Hứa Ngôn Tâm có thể đi thăm lại trường cũ, hơn hết London có một sân khấu kịch lớn — sân khấu kịch West End.

Hứa Ngôn Tâm rất thích ca kịch, đến lúc đó thi đấu xong còn có thể cùng đi xem ca kịch với y, Hứa Ngôn Tâm nhất định sẽ rất vui. Hàn Trình Quang cảm thấy, để cho Hứa Ngôn Tâm đi ra ngoài một chuyến, nói không chừng bệnh tình của Hứa Ngôn Tâm sẽ khá lên, cũng sẽ chậm rãi không cự tuyệt kết giao với người khác nữa, đi chơi một chuyến còn có thể thả lỏng tâm tình nha! Về phần chi phí Hàn Trình Quang nghĩ ông anh hai kia hẳn sẽ tạm thời chi trả cho mình![-]

Hôm sau, khi trở về, Hứa Minh Tâm cũng hỏi ý kiến bác sĩ Martin, bác sĩ Martin cho rằng đi ra ngoài đối với Hứa Ngôn Tâm mà nói là nửa tốt nửa xấu, tốt là, đi ra ngoài du lịch sau đó lại chú tâm tới những chuyện vui sẽ có lợi cho bệnh tình của Hứa Ngôn Tâm. Nhưng nếu xét đến khía cạnh khác, đi ra ngoài sẽ có rất nhiều người, hiện tại căn cứ vào độ tín nhiệm của Hứa Ngôn Tâm đối với người ngoài, kỳ thật rất dễ dàng làm cho y khẩn trương, thậm chí không cẩn thận thì sẽ phản tác dụng bệnh tình nặng thêm.

Hứa Minh Tâm cùng bác sĩ Martin bàn luận hồi lâu, Hàn Trình Quang sau khi biết cũng gia nhập đội ngũ bàn luận, vì thế mỗi buổi tối đợi cho Hứa Ngôn Tâm ngủ, Hàn Trình Quang sẽ ôm máy tính trốn ở phòng khách hoặc là trong phòng tắm video thảo luận với bác sĩ Martin và Hứa Minh Tâm.

Thảo thảo luận suốt ba ngày, cuối cùng đưa ra kết luận là để Hàn Trình Quang chuẩn bị tư tưởng cho Hứa Ngôn Tâm, nếu có thể khuyên bảo tự Hứa Ngôn Tâm đồng ý xuất ngoại tham gia thi đấu, như vậy Hứa Minh Tâm sẽ chuẩn bị cho hai người, nếu Hứa Ngôn Tâm không đồng ý, như vậy chuyện này coi như xong, tóm lại hết thảy đều tôn trọng ý nghĩ của Hứa Ngôn Tâm, tuyệt đối không bắt buộc Hứa Ngôn Tâm.

Cho nên ngày hôm sau, Hàn Trình Quang liền cầm mấy tư liệu mình chuẩn bị mấy bữa rày đến cạnh Hứa Ngôn Tâm.

Mấy tư liệu kia là tư liệu về cuộc thi thiết kế trang sức, tư liệu về trường cũ của Hứa Ngôn Tâm cùng với lịch biểu diễn tháng 11 của sân khấu kịch.

Lật xem tư liệu, Hứa Ngôn Tâm vẫn trầm mặc, nhưng Hàn Trình Quang nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm đọc tư liệu về cuộc thi lâu nhất, tiếp theo là ca kịch cuối cùng là trường học.

“Tôi biết em lo lắng cái gì? Tiểu Ngôn, kỳ thật..... Trên thế giới này không có nhiều người xấu như trong tưởng tượng của em, đương nhiên cũng có người xấu, thế nhưng cho dù có người xấu, cũng không phải tất cả người xấu ấy đều nhằm vào chúng ta.” Đợi Hứa Ngôn Tâm xem xong, Hàn Trình Quang châm chước thử nói.

Lời Hàn Trình Quang nói khiến Hứa Ngôn Tâm nhăn mặt nhú mày, thần sắc hơi chút khó coi, hơn nữa cũng vô thức dùng lực cắn chặt môi.

Vẻ mặt của Hứa Ngôn Tâm khiến Hàn Trình Quang trầm mặc một hồi, Hàn Trình Quang cầm tư liệu trong tay Hứa Ngôn Tâm đặt xuống bàn, sau đó vươn tay kéo Hứa Ngôn Tâm qua đem Hứa Ngôn Tâm ôm vào trong ngực.

“Tiểu Ngôn, có thể nói cho tôi biết vì sao em không thích đi ra ngoài không? Em cảm thấy những người đó đều muốn hại em ư?”

Cánh tay đặt lên bả vai Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm hiện lên tia thống khổ. “Em không biết, em không thích những người đó, bọn họ đều rất đáng sợ..... Mỗi lần đi ra ngoài em đều rất sợ hãi, em sợ bọn họ nhìn em, sợ bọn họ chạm vào em, em cảm thấy bọn họ muốn em chết, em thật sự rất sợ hãi.....” Giọng nói mang theo sự run rẩy, cánh tay Hứa Ngôn Tâm ra sức ôm chặt Hàn Trình Quang, muốn vùi mình vào lòng Hàn Trình Quang.

Hứa Ngôn Tâm nói ra khiến Hàn Trình Quang có chút đau lòng, cũng vội vàng ôm Hứa Ngôn Tâm.

“Có lúc em nghĩ, thay vì để cho bọn họ hại chết, còn không bằng tự mình ra tay, như vậy bọn họ sẽ không thể đạt được mục đích.”

Đột nhiên, được Hàn Trình Quang ôm vào trong ngực, Hứa Ngôn Tâm lại lên tiếng, tuy rằng giọng nói vẫn run rẩy như cũ, nhưng lại mang theo một cỗ quỷ dị khiến Hàn Trình Quang nói không nên lời, Hàn Trình Quang nghe mà mồ hôi lạnh toát ra ướt cả lưng.

“Đừng nói vậy! Tôi không cho phép em nghĩ như vậy!!!” Ngữ khí trong lúc nhất thời có chút kịch liệt, Hàn Trình Quang kéo Hứa Ngôn Tâm ra nhìn thẳng vào mắt Hứa Ngôn Tâm.

“Trình Quang.....” Có lẽ bị ngữ khí của Hàn Trình Quang dọa đến, vẻ mặt Hứa Ngôn Tâm có chút kinh ngạc.

“Đáp ứng tôi, đừng miên man suy nghĩ, Hứa Ngôn Tâm..... Em biết rõ. Anh yêu em! nếu em chết anh phải làm sai? Em muốn làm cho tôi thương tâm đến chết sao? Hay là chờ em chết anh cũng chết theo em.” Một bàn tay xoa mặt Hứa Ngôn Tâm, ngữ khí Hàn Trình Quang có chút cầu xin pha lẫn thương tâm.

Nhất thời trong lòng vô cùng khổ sở, Hứa Ngôn Tâm nhìn thấy nỗi thương tâm trong mắt Hàn Trình Quang, đôi mắt cũng chậm chậm đỏ lên, sau đó vội vàng lắc lắc đầu.“Em không suy nghĩ lung tung nữa, vừa rồi là em nói bậy, em không chết, anh cũng đừng chết.”

Trong lòng nhẹ nhàng thở ra, Hàn Trình Quang thật mạnh ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực, mãi hồi lâu mới dần dần buông ra.

Sau đó Hàn Trình Quang tựa vào sofa, một cánh tay ôm Hứa Ngôn Tâm, một tay còn lại cũng nắm tay Hứa Ngôn Tâm.

“Vậy mỗi lần em đi cùng anh, em cũng rất sợ hãi sao?”

Tựa vào lòng Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm nghĩ nghĩ, mở miệng nói:“..... Sợ, thế nhưng em biết anh đang ở cạnh em, có anh thì những người kia cho dù muốn hại em cũng sẽ không làm được, anh sẽ không để cho bọn họ thương tổn em.”

Lời nói của Hứa Ngôn Tâm làm cho Hàn Trình Quang ấm lòng, nghiêng đầu hôn lên môi Hứa Ngôn Tâm một cái.

“Anh đi với em tham gia cuộc thi thiết kế trang sức lần này, em muốn đi không ?”

“Em”

“Nếu em tham gia, hai người chúng ta cùng đi, nếu em còn không yên tâm, gọi anh hai em đi chung, bọn anh đi cùng em, cuộc thi cử hành đầu tháng 11, chúng ta cùng nhau tham gia, thi đấu xong chúng mình còn có thể đi chơi vài ngày, anh sẽ cùng em xem ca kịch mà em thích, em có thể xem bất cứ vở kịch nào em muốn, anh đều sẽ bên cạnh em, sau đó chúng ta còn có thể nhắm nháp một vài món ăn ngon, nhưng mà anh không biết món gì ngon cả, em từng học ở nơi đó nhất định là em biết.

Đến lúc đó em dẫn anh đi nếm thử món ngon, sau đó em lại dẫn anh đi tham quan trường học cũ của em, để anh được nhìn nơi mà em đã từng học Em nói xem, được không?”

Giọng điệu Hàn Trình Quang mềm nhẹ miêu tả cuộc hành trình, khiến Hứa Ngôn Tâm vốn muốn cự tuyệt bỗng dưng trở nên có chút do dự, cũng bắt đầu bất giác nghĩ đến cảnh hai người cùng xem ca kịch tại rạp hát lớn London, ở chỗ sân khấu kịch còn có một địa điểm có thể uống trà, thưởng thức cà phê ăn điểm tâm,

bọn họ có thể dành cả một ngày ngồi ở chỗ đó, sau đó y còn có thể dẫn Hàn Trình Quang đi nhấm nháp món Fish & Chips nổi tiếng ở London, Hàn Trình Quang nhất định sẽ rất thích.

Còn có học viện của y, y từng học ở đó nhiều năm, có thể cho Hàn Trình Quang nhìn ngắm tất cả địa phương mà y từng đi qua.

Mắt thấy Hứa Ngôn Tâm bắt đầu trầm tư, Hàn Trình Quang liền ngậm miệng không nói nữa, chỉ chờ Hứa Ngôn Tâm đưa ra kết quả.

“Được, chúng ta cùng đi.”

Vốn đang cho rằng Hứa Ngôn Tâm chỉ ít phải suy xét một buổi tối, Hàn Trình Quang không nghĩ tới chưa đến mười phút Hứa Ngôn Tâm đã đồng ý ngay, vẻ mặt không có một chút do dự hay giãy dụa gì hết, thậm chí còn mỉm cười, thần sắc sáng ngời, Hàn Trình Quang nhìn mà giật mình, ngứa ngáy trong lòng liền dè Hứa Ngôn Tâm xuống hôn một trận.

Sau khi biết Hứa Ngôn Tâm đã không chút do dự đồng ý muốn đi, Hứa Minh Tâm liền lập tức chuẩn bị, tuy rằng Hứa Minh Tâm không biết Hàn Trình Quang đã nói gì đó với Hứa Ngôn Tâm, trong lòng chưa ngòm, vô cùng ghen tức, bất quá nghe được Hứa Ngôn Tâm nói muốn anh theo cùng, ngược lại cũng cao hứng hẳn lên.

Hiệu suất làm việc của ông anh hai vẫn rất cao, rất nhanh đã đặt xong ba vé máy bay, cũng đã chuẩn bị xong hết cho chuyến đi London.

Trước lúc xuất phát, Hàn Trình Quang dẫn Hứa Ngôn Tâm đi ra cửa hàng mua quần áo, tháng 11 ở London vẫn rất lạnh, hơn nữa nghe nói chỗ đó chẳng những lạnh mà còn rất ẩm ướt, du khách rất dễ bị cảm mạo, Hứa Ngôn Tâm lại không thích tiêm với uống thuốc, bị cảm sẽ rất khó trị, lại còn phải chịu tội.

Vừa nghe Hàn Trình Quang muốn dẫn Hứa Ngôn Tâm đi mua quần áo, Hứa Minh Tâm lập tức đi cùng, những tiệm quần áo Hàn Trình Quang muốn đi đều bị pass, Hứa Minh Tâm trực tiếp lái xe chở hai người đi đến những cửa hiệu quen của Hứa Ngôn Tâm.

Bởi vì Hứa Minh Tâm rất thương Hứa Ngôn Tâm, cho nên từ trước tới nay việc ăn mặc của Hứa Ngôn Tâm tuyệt đối phải là tốt nhất, cũng làm cho Hứa Ngôn Tâm quen dần, rất chú trọng tới cách ăn mặc, đáng tiếc khiến Hứa Minh Tâm không nghĩ tới là, từ sau khi sống chung với Hàn Trình Quang, đoạn thời gian từng được anh tỉ mỉ che chở tựa hồ đã bị Hứa Ngôn Tâm quên lãng.

Hàn Trình Quang mua quần áo gì Hứa Ngôn Tâm liền mặc cái đó, Hàn Trình Quang nấu món gì Hứa Ngôn Tâm liền ăn món đó. Tuy rằng, quần áo Hàn Trình Quang mua cho Hứa Ngôn Tâm trong mắt người bình thường đã là rất tốt, mà Hàn Trình Quang nấu đồ ăn cũng rất ngon, nhưng hết thấy đều khiến Hứa Minh Tâm nhìn mà xót xa không thôi — xót xa bởi vì những gì anh cung cấp rõ ràng đều hơn xa Hàn Trình Quang, nhưng ở trong lòng Hứa Ngôn Tâm địa vị của Hàn Trình Quang lại cao hơn anh.

Cửa hiệu quần áo sắp đến rõ ràng là cửa hiệu mà Hứa Ngôn Tâm rất thích, vậy mà Hứa Minh Tâm phải thông báo cho Hàn Trình Quang trước, sau khi Hàn Trình Quang đồng ý Hứa Ngôn Tâm mới chịu đi, hơn nữa lúc mua quần áo, chỉ cần Hàn Trình Quang cảm thấy đẹp thì Hứa Ngôn Tâm liền không nói hai lời đi thử ngay, mà mấy bộ anh chấm Hứa Ngôn Tâm vẫn cho Hàn Trình Quang xem trước, Hàn Trình Quang gật đầu mới đi mặc thử.

Mà trong mắt Hàn Trình Quang, mua quần áo là một việc rất thống khổ, nhất là đi chung với ông anh hai kia, tuy rằng mấy bộ đồ Hứa Minh Tâm chọn cho Hứa Ngôn Tâm Hàn Trình Quang đều gật đầu, nhưng là mặt mày Hứa Minh Tâm lại vẫn cứ càng ngày càng đen, cho đến cuối cùng đã không thèm giữ hình tượng hung hăng trừng mắt nhìn một cái, ánh mắt ấy Hàn Trình Quang nhìn mà cảm thấy áp lực bội phần nha!!!

20. Chương 20

Vốn vẫn cùng đi chọn lựa quần áo, sau một lần ngay cả một cái khăn quàng cổ Hứa Ngôn Tâm cũng kham khảo ý kiến Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm triệt để tuyệt vọng, trực tiếp nhường lại không gian riêng cho Hứa Ngôn Tâm và Hàn Trình Quang, đến bên kia chọn quần áo cho mình .

Sau khi Hứa Minh Tâm đi khỏi, Hàn Trình Quang không còn áp lực nữa, ngay lập tức tràn trề năng lượng bắt đầu giúp Hứa Ngôn Tâm chọn lựa phối hợp quần áo, mua vài bộ quần áo xong lại chọn cho Hứa Ngôn Tâm vài cái mũ cùng với kính mắt.

“Trình Quang, Đây Anh cũng vào thử đi.” Lúc Hàn Trình Quang lựa mũ cho Hứa Ngôn Tâm, Hứa Ngôn Tâm lại lấy ra một bộ đưa cho Hàn Trình Quang.

“Anh không thử đâu, hôm nay là mua quần áo cho em.” Nơi này giá đồ xa xỉ, không phải ai cũng mua được, khách hàng tới đây mua quần áo phỏng chừng cũng là người của mấy gia tộc lớn. Quần áo của Hứa Ngôn Tâm khẳng định là sẽ do Hứa Minh Tâm mua, về phần hần, hần không muốn chiếm tiện nghi của Hứa Minh Tâm, Hứa Minh Tâm giúp hần chi trả toàn bộ chi phí cho chuyến đi London đã khiến hần rất ngại rồi, quần áo thì miễn đi!

“Nhưng anh cũng phải chuẩn bị đồ, thời tiết ở đó không tốt, chúng ta lại đi chơi, anh cũng nên mua vài bộ quần áo mới đi!” Hứa Ngôn Tâm đặc biệt vừa lòng với bộ đồ trên tay mình, cảm thấy nếu Hàn Trình Quang mặc vào nhất định rất đẹp, liền có chút không nỡ buông.

Hơi xấu hổ gãi gãi cằm, Hàn Trình Quang đến gần bên tai Hứa Ngôn Tâm nói:“Quần áo ở nơi này rất đắt, quần áo của em là anh hai em mua cho em, em có thể dùng tiền của anh ấy, anh hai em đã bao anh đi Anh, anh sao có thể mặt dày để anh ấy tốn kém nữa.”

Nói cho Hứa Ngôn Tâm nghe xong, gương mặt Hàn Trình Quang hơi hồng hồng, từ sau khi bị công ty sa thải Hàn Trình Quang vẫn luôn xài tiền để dành, tiền lương một năm tích góp cộng với di sản mẹ hần để lại, nếu không phải bởi vì Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang thật sự muốn đi tìm việc làm, bởi vì rất nhiều thứ Hứa Ngôn Tâm cần hần đều rất hy vọng tự mình có thể mua cho Hứa Ngôn Tâm, chứ không phải mượn tay Hứa Minh Tâm mua giúp.

Mỗi lần Hứa Ngôn Tâm cần một món đồ xa xỉ nào đó, Hàn Trình Quang đều sẽ nói cho Hứa Minh Tâm để Hứa Minh Tâm chuẩn bị, kỳ thật số lượng không nhiều nhưng đủ để Hàn Trình Quang xấu hổ vô cùng.

“Trình Quang, anh không muốn xài tiền của anh hai Vậy em cũng không cần, lúc tính tiền cứ tính cho em, tiền đi Anh em sẽ trả lại anh hai.” Minh bạch ý của Hàn Trình Quang, hơn nữa Hứa Ngôn Tâm cũng nhìn ra Hàn Trình Quang xấu hổ, nhất thời có chút khản trương, hẳn không muốn làm cho Hàn Trình Quang không thoải mái.

“Em nói dùng tiền của em” Thần sắc trong lúc nhất thời có chút quái dị, Hàn Trình Quang nhìn Hứa Ngôn Tâm.

“Chả nhẽ tiền của em anh cũng không cần! Trình Quang.....” Cho rằng Hàn Trình Quang cũng không muốn dùng tiền của mình, trong lòng Hứa Ngôn Tâm chẳng những sốt ruột còn có chút khổ sở.

“Không phải, anh chỉ là không nghĩ tới.....” Cũng đúng, Hứa Ngôn Tâm từng lợi hại như vậy, phỏng chừng thiết kế ra trang sức cũng buôn bán lời không ít tiền, lại còn là cậu hai nhà họ Hứa, sao có thể không có tiền chứ? Vì sao hẳn lại có cảm giác ngay cả tiền Hứa Ngôn Tâm cũng không có ý thức, cứ luôn cảm thấy Hứa Ngôn Tâm cần cái gì sẽ có cái đó, không cần tự mình đi mua, cho nên cũng không cần đi kiếm.

Lúc này, Hứa Minh Tâm cũng mua xong vài món đồ quay lại tính xem Hứa Ngôn Tâm chọn quần áo ra sao, nhưng vừa đi qua liền thấy Hứa Ngôn Tâm vô cùng sốt ruột vẫy tay với anh, vì thế vội vàng đi qua.

“Tiểu Ngôn, sao vậy?” Không rõ tình hình, Hứa Minh Tâm đi tới, vội vàng hỏi.

“Anh hai, chút nữa quần áo của em không cần anh thanh toán, để bọn họ ghi tên của em, tiền đi Anh cũng không cần anh trả.”

‘Cũng không cần anh trả’ năm chữ cuối cùng bị Hàn Trình Quang đột nhiên che miệng lại cho nên nói rất nhỏ.

Nhưng hiển nhiên, Hứa Minh Tâm nghe hiểu, bởi vì Hứa Minh Tâm đã bắt ánh mắt sắc bén về phía Hàn Trình Quang.

“Đến cùng cậu đã nói gì với Tiểu Ngôn!!!”

Mồ hôi tuôn ồ ạt, Hàn Trình Quang ra sức chống chọi với lửa giận của ông anh hai.

Nhưng mà Hứa Minh Tâm tức giận rống lên một câu, không đợi Hàn Trình Quang giải thích, ngay lập tức Hứa Ngôn Tâm mặt đỏ cả gan nhìn chằm chằm Hứa Minh Tâm, che chắn trước mặt Hàn Trình Quang, biểu lộ ra sự mâu thuẫn cường liệt với Hứa Minh Tâm.

Giơ tay che trán, ở trong lòng Hứa Minh Tâm âm thầm thương cho Hàn Trình Quang hai đao, lúc này mới không chế được ngữ điệu rặn ra nụ cười miễn cưỡng.

“Thực xin lỗi, vừa là anh thất thố Tiểu Ngôn, anh chỉ muốn biết vì sao?”

“Chúng em không thể cứ xài tiền của anh mãi.” Nhìn chăm chăm Hứa Minh Tâm, ngữ khí Hứa Ngôn Tâm có chút đề phòng khách sáo.

“Chúng em ư?”

“Không phải, anh hai, thật ra không phải Tiểu Ngôn không cần tiền của anh, là em, là em ngại để anh tốn kém!” Hàn Trình Quang vội vàng giữ Hứa Ngôn Tâm lại ngăn y càng giải thích càng khiến Hứa Minh Tâm thống hận hẳn.

Vô cùng thông minh, Hứa Minh Tâm đã hiểu kha khá ngọn nguồn sự việc, nhưng sau khi hiểu ra lại càng cảm thấy thất lạc.

“Tiểu Ngôn..... Không cần em thanh toán cũng không cần em trả lại tiền, em biết rõ rất muốn được trả tiền cho em, cho các em, chúng ta là người một nhà!” Hứa Minh Tâm nhìn Hứa Ngôn Tâm nói, thậm chí trong giọng nói còn mang theo tia thương cảm cùng ủy khuất.

Tuy rằng bởi vì ngữ khí của Hứa Minh Tâm mà trong lòng cũng có chút không dễ chịu, nhưng theo bản năng Hứa Ngôn Tâm lại nhìn về phía Hàn Trình Quang, không tiếng động hỏi ý Hàn Trình Quang.

Ngay cả dũng khí nhìn về phía Hứa Minh Tâm cũng không có, Hàn Trình Quang thật muốn nói trước với Hứa Ngôn Tâm một câu, sau khi anh hai em dùng ngữ khí đó nói ra câu kia, có thể nào cho dù là lắc đầu, cũng đừng nhìn anh được không nha!!!

“Cám ... Cám ơn..... anh hai, để anh tốn kém nữa rồi!” Lấp ba lấp bắp, Hàn Trình Quang đè nén áp lực xuống, khô khan đáp lời.

“Không cần khách sáo..... Vì CÁC EM mà tốn kém, anh, rất, vui, vẻ.”

Cuối cùng, Hứa Ngôn Tâm dùng thời gian kế tiếp chọn cho Hàn Trình Quang rất nhiều bộ quần áo, bắt quá sau đó ở trong buồng thử đồ Hàn Trình Quang ám chỉ, y cũng chọn cho Hứa Minh Tâm hai bộ, nhờ vậy mà cả người áp suất thấp sắc mặt Hứa Minh Tâm mới tốt hơn một chút.

Mua xong quần áo, Hứa Minh Tâm chở Hứa Ngôn Tâm Hàn Trình Quang đến dưới lầu, không bước ra khỏi cửa xe cứ thế trực tiếp kêu tài xế lái xe đi.

Hứa Minh Tâm về đến nhà việc đầu tiên chính là cầm di động gọi cho bác sĩ Martin.

Bên kia vừa nhắc máy, Hứa Minh Tâm đã há mồm đem tất cả bất mãn, oán giận, lửa giận từ trước đến nay — đối với Hàn Trình Quang, cùng với ủy khuất, thương tâm, thất lạc — đối với Hứa Ngôn Tâm. Tất tần tật kể cho bác sĩ Martin nghe.

“Cậu Ngôn là một người cực kỳ mẫn cảm lại rất khó tin tưởng người khác, có thể nói, nhận được sự tín nhiệm của cậu Ngôn rất khó, thế nhưng sau khi được cậu Ngôn tín nhiệm sẽ chạm được tới — trái tim cậu ấy, ngài Hứa cũng từng có được sự tín nhiệm của cậu Ngôn, nhưng cuối cùng ngài Hứa đã đánh mất!”

Một câu cuối cùng của bác sĩ Martin khiến Hứa Minh Tâm trầm mặc, anh thậm chí có thể tưởng tượng được lúc Martin nói những lời này tuyệt đối còn nhún nhún vai.

“Không sai, tôi đã đánh mất.....” Ngữ khí có chút thất lạc, Hứa Minh Tâm suy sụp ngã người ra sô pha. Hai năm tù cấm, khiến Hứa Ngôn Tâm mất đi tín nhiệm đối với anh, phải biết rằng mới trước đây thôi Hứa Ngôn Tâm nghe lời anh nhất luôn dính lấy anh, cả ngày đi theo sau anh kêu anh hai, có chuyện gì tuyệt đối sẽ nói cho anh nghe đầu tiên, ngay cả cảm giác sợ hãi y cũng không hề ngần ngại nói cho anh nghe, nhưng anh từng có đoạn thời gian bởi vì Hứa Ngôn Tâm cứ sợ hãi mãi mà khó chịu, cuối cùng lại giam Hứa Ngôn Tâm lại, tuy rằng anh là sợ Hứa Ngôn Tâm sẽ làm chuyện điên rồ, nhưng sự thật thì anh vẫn thương tổn Tiểu Ngôn.

“Nhưng ngài Hứa không cần quá mức lo lắng, hiện tại cậu Ngôn không phải đã bắt đầu tiếp nhận anh? Tuy rằng hiện tại cậu Ngôn chỉ tín nhiệm anh một nửa, song điều này cũng có thể chứng minh cậu Ngôn từng rất thích ngài Hứa đây. Thử nghĩ một chút, nếu là một người khác giam cậu Ngôn suốt hai năm ròng, cho dù là ba của hai người đi nữa, phỏng chừng muốn cậu Ngôn một lần nữa tin tưởng là không thể, cho nên ngài Hứa, anh từng vô cùng thương yêu cậu Ngôn, kỳ thật cậu ấy vẫn luôn ghi tạc trong lòng.”

Khẽ hừ một tiếng, bác sĩ Martin nói ra mấy câu này làm cho lòng Hứa Minh Tâm dễ chịu hơn nhiều, bất quá vừa nghĩ đến Hàn Trình Quang, trong lòng lại bắt đầu khó chịu. “Nhưng Tiểu Ngôn cũng quá tốt với Hàn Trình Quang rồi đó! Sao tôi cứ cảm thấy đoạn thời gian trước đây tôi thương Tiểu Ngôn, cũng không thấy nó tốt với tôi như tốt với thằng nhóc Hàn Trình Quang kia!”

“Bởi vì Hàn Trình Quang đối với cậu Ngôn mà nói là một tồn tại đặc thù, không chỉ là tín nhiệm.”

“Không chỉ là tín nhiệm? Vậy ngoại trừ tín nhiệm ra Tiểu Ngôn còn có gì với Hàn Trình Quang?” Mày hơi nhíu lại, Hứa Minh Tâm cảm giác được Martin chỉ nói một nửa, phía sau còn có một khúc.

“A..... chuyện này tôi cũng không biết, bất quá nếu có cơ hội, ngài Hứa có thể tự mình hỏi cậu Ngôn.” Nói xong câu này, ở bên kia bác sĩ Martin liền nói mình đang rất mệt, vội vàng cúp điện thoại.

“Đặc thù! đặc thù? Lại còn đặc thù!!!”

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, Hàn Trình Quang cùng Hứa Ngôn Tâm hai người liền bắt đầu kiểm tra lại hành lý đã soạn sẵn hồi tối, kiểm kê xong Hàn Trình Quang làm bữa sáng, hai người ăn xong đợi đến hai giờ chiều, Hứa Minh Tâm đến rước bọn họ.

Chiều ngày hôm qua Hứa Minh Tâm chở hai người đến dưới lầu đã đi ngay, điều này làm cho Hàn Trình Quang lo lắng cả đêm, bởi vì lúc chiều Hứa Minh Tâm thật sự tức giận, bất quá thật tuyệt, chiều hôm nay lúc Hứa Minh Tâm đến thần sắc vẫn rất bình thường, xem ra đã không còn tức giận nữa.

Ba giờ chiều máy bay cất cánh, ba người chạy tới sân bay vừa đúng giờ. Vừa bước xuống xe Hàn Trình Quang liền giữ chặt tay Hứa Ngôn Tâm, Hứa Ngôn Tâm đội mũ cùng kính đen, gắt gao kề sát Hàn Trình Quang.

Sau khi lên máy bay, Hứa Minh Tâm sắp xếp khoang hạng nhất, ở đó cũng không quá nhiều người, hơn nữa mọi người cũng rất im lặng, khiến Hứa Ngôn Tâm an tâm hơn hẳn.

Trên máy bay, Hứa Ngôn Tâm dựa vào ghế, Hàn Trình Quang ngồi ở bên ngoài.

Máy bay cất cánh, Hàn Trình Quang tháo mũ Hứa Ngôn Tâm ra, nhìn nhìn sắc mặt Hứa Ngôn Tâm, gặp thấy thần sắc y thoát nhìn rất tốt thì an tâm.

.....

Thời điểm đặt chân tới London là sáng sớm, hơn nữa nghênh đón ba người đầu tiên chính là sân bay London.

Bên ngoài sân bay có taxi Hứa Minh Tâm an bài chờ sẵn, ngồi xe một lúc rất nhanh đã đến chỗ ở.

Nhưng Hàn Trình Quang không nghĩ tới là, nơi ở của bọn họ chính là ngôi nhà mà Hứa Ngôn Tâm ở trong khoảng thời gian đến trường, lúc ấy Hứa Minh Tâm mua cho Hứa Ngôn Tâm một ngôi nhà tại London, để Hứa Ngôn Tâm tiện đến trường, thoải mái sống, sau này Hứa Ngôn Tâm về nước, căn hộ này cũng vẫn giữ lại, để dành cho Hứa Ngôn Tâm lúc nào tới thì lại đây ở.

21. Chương 21

Căn hộ này rất lớn, cũng rất nhiều phòng, có một phòng khách rộng còn có một vườn hoa nhỏ, hơn nữa Hứa Minh Tâm thuê một người hầu quét dọn nhà cửa dài hạn, cho nên lúc ba người đến, căn nhà rất sạch sẽ.

Bất quá khi ba người vừa mới về đến nhà, Hứa Minh Tâm kêu người hầu đi, lại bảo người hầu không cần đến nữa, căn bản chính là biến thành sa thải.

“Được rồi Tiểu Ngôn, hiện tại đi tắm rửa sau đó ngủ một giấc, nghỉ ngơi cho thật tốt.” Buông hành lý, Hứa Minh Tâm vờn vai duỗi người, dặn dò Hứa Ngôn Tâm.

Hứa Minh Tâm nói xong, Hàn Trình Quang liền ngừng việc sửa sang hành lý lại, chặn ngang Hứa Ngôn Tâm giành nói: “Em đi tắm rửa, anh sắp xếp ít đồ đạc.”

Không cần phải cảm thấy kỳ quái vì sao Hàn Trình Quang lại nói một câu như vậy, bởi vì Hàn Trình Quang rất sợ sau khi nghe Hứa Minh Tâm dặn dò, Hứa Ngôn Tâm sẽ bật ra một câu anh tắm cho em đi, dựa theo những gì hắn phân tích, tám phần Hứa Ngôn Tâm sẽ nói ra những lời này, mà nếu Hứa Ngôn Tâm nói những lời này, phỏng chừng lần này Hứa Minh Tâm thật sự sẽ dùng dao chém chết hắn.

Quả thực như Hàn Trình Quang dự kiến, Hứa Ngôn Tâm nhìn Hàn Trình Quang, vừa mở miệng, đã bị Hàn Trình Quang nhanh chân ngăn lại những lời muốn nói, vì thế mím chặt môi.

Mất thấy Hứa Minh Tâm quăng qua một ánh mắt nghi hoặc, Hàn Trình Quang vội vàng phất tay với Hứa Ngôn Tâm.

“Nhanh đi tắm đi, anh sắp xếp mấy thứ này xong cũng sẽ đi” Nói đến cuối câu Hàn Trình Quang hạ thấp âm lượng, Hứa Ngôn Tâm do dự một hồi mới vào phòng tắm.

Đương nhiên, Hàn Trình Quang sẽ không sắp xếp hết đồ để vào phòng tắm chung với Hứa Ngôn Tâm, đó chỉ là lý do thoái thác mà thôi. Cho nên lúc Hứa Ngôn Tâm trở ra, Hàn Trình Quang liền thả chậm tốc độ dọn dẹp, mò mẫm cho đến khi Hứa Ngôn Tâm đi ra khỏi phòng tắm mới kết thúc.

Bất quá tránh được một lúc không tránh được về sau, vấn đề tắm rửa xong xuôi lại đến vấn đề ngủ nghỉ, một lần nữa Hàn Trình Quang lại đụng vào hòng súng của ông anh hai.

Hứa Minh Tâm sớm đã bất mãn trước chuyện Hứa Ngôn Tâm cùng Hàn Trình Quang ngủ ở trên một cái giường, ai bảo ở trong nhà Hàn Trình Quang chỉ có mỗi một phòng, hơn nữa diện tích lại có hạn, chỉ có thể đặt một cái giường, không thì Hứa Minh Tâm đã sớm mua giường đưa qua cho Hứa Ngôn Tâm.

Cũng bởi vậy, tới giờ đi ngủ, Hứa Minh Tâm xếp phòng Hứa Ngôn Tâm ngay bên cạnh phòng mình, mà Hàn Trình Quang thì ở tuốt bên kia. [Tác giả: trong tiềm thức, Hứa đại ca đã đang cố tách rời họ ra]

Hứa Minh Tâm tỉ mỉ an bài, chẳng những bị Hứa Ngôn Tâm quang minh chính đại phản kháng, kỳ thật cũng nhận được sự phỉ nhổ thâm lặng của Hàn Trình Quang.

“Tiểu Ngôn, nơi này nhiều phòng như vậy, vì sao em cứ nhất định phải chung phòng với Hàn Trình Quang, nếu em thích phòng của cậu ta, em có thể đổi phòng mà.”

Tay nắm chặt tay Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm trực tiếp cự tuyệt: “Không, em muốn ngủ chung với Trình Quang.”

“Tiểu Ngôn, nơi này là nơi em từng sinh sống, chẳng lẽ em cũng không yên tâm?”

Xoay người không nhìn Hứa Minh Tâm nữa, lần này Hứa Ngôn Tâm ôm cánh tay Hàn Trình Quang, trực tiếp dùng hành động cho thấy quyết định của mình.

“Hàn, Trình, Quang” Lầm bầm họ tên Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm phóng tầm mắt tới Hàn Trình Quang, cảnh báo hẳn.

Cảm thấy cánh tay bị Hứa Ngôn Tâm siết chặt, Hàn Trình Quang quay đầu nhìn, chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm bình tĩnh nhìn hẳn. Bởi vì khoảng cách gần, Hàn Trình Quang thậm chí nhìn thấy cả mình phản chiếu trong mắt Hứa Ngôn Tâm.

Trong lòng nhất thời vừa ấm áp vừa mềm mại, Hàn Trình Quang âm thầm nhéo nhéo tay Hứa Ngôn Tâm, bắt đầu dỗ cậu cả nhà họ Hứa, cũng chính là ông anh vợ nhà mình: “Để cho em ngủ chung với Tiểu Ngôn đi! nơi này lạnh như thế, buổi tối hai người tương đối ấm áp hơn!”

Hứa Minh Tâm cho rằng Hàn Trình Quang sẽ đồng ý với cách nói của anh, bởi vì từ trước tới nay Hàn Trình Quang đều rất nghe lời anh [tuy rằng anh có chút không rõ lý do vì sao?] nhưng lần này ngay cả Hàn Trình Quang cũng phản đối.

“Cái gì? Cậu với Tiểu Ngôn ngủ cùng một cái giường đã đành, cậu còn muốn đắp chung cái một chăn với nó hả?”

Cuối cùng, Hứa Minh Tâm bình tĩnh bước ra trở về phòng mình, vừa ra khỏi cửa chuyện đầu tiên chính là cầm di động gọi cho bác sĩ Martin.

“Martin, Hàn Trình Quang và Tiểu Ngôn hai người bọn nó @# %@#”

Đợi đến khi Hứa Minh Tâm đi khỏi, Hàn Trình Quang mới thở dài ngã xuống giường. Thầm nghĩ ông anh vợ này sao lại khó ỉ như vậy chứ?

“Trình Quang, anh rất sợ anh hai em?” Nằm xuống bên cạnh Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm nghiêng người đối mặt hỏi Hàn Trình Quang.

“Bởi vì anh hai em là anh vợ của anh.....” Nằm nói một câu, Hàn Trình Quang bất ngờ nghiêng người đè lên Hứa Ngôn Tâm.

Bởi vì câu nói của Hàn Trình Quang mà mặt có chút hồng, tiếp đó lại bị Hàn Trình Quang đè lại, nhất thời mặt đỏ au.

“Anh vợ khó thu phục như vậy, đến lúc đó em cần phải nói tốt cho anh biết không?” Ngón tay nựng nựng cầm Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhìn Hứa Ngôn Tâm đỏ bừng mặt cười nói, chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm liếc mắt một cái, nhẹ nhàng gạt đầu, dịu ngoan vô cùng!

“Tiểu Ngôn, anh yêu em.” Hứa Ngôn Tâm nhu thuận khiến đáy lòng Hàn Trình Quang ngập tràn hạnh phúc, bàn tay chạm vào gương mặt Hứa Ngôn Tâm thốt ra lời yêu. Lần trước hắn cũng đã tỏ tình, thế nhưng lúc ấy trong lòng vừa vui vừa sợ, có lẽ Hứa Ngôn Tâm phảng chừng cũng không chú ý tới, cho nên lần này mới xem như chân chính bày tỏ..

Lần này, Hứa Ngôn Tâm chẳng những đỏ bừng hai gò má, ngay cả lỗ tai, cổ cũng đỏ theo, mắt tuy không nhìn Hàn Trình Quang, thế nhưng khóe miệng lại vô thức dần cong lên.

Phản ứng của Hứa Ngôn Tâm quá rõ ràng khiến chl Hàn Trình Quang càng thêm cao hứng, vì thế lấy tay chuyển đầu Hứa Ngôn Tâm qua, để Hứa Ngôn Tâm nhìn mình.

Anh đã tỉnh tò với em, chẳng lẽ em không định nói gì hết à?”

“Nói, nói cái gì.....” Bị bắt đối diện với ánh mắt Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm mở miệng nói đầu lưỡi cứ quíu vào nhau.

“Em phải nói” Một chữ cuối cùng thốt ra, Hàn Trình Quang cúi đầu hôn lên môi Hứa Ngôn Tâm, hơn nữa cảm thấy Hứa Ngôn Tâm hơi sưng người một chút liền hé môi, hiển nhiên là ngênh đón hắn.

Trên chiếc giường lớn có hai thân ảnh quện vào nhau, vang lên tiếng hôn ướt át cùng những tiếng thở ra thoải mái.

Một nụ hôn qua đi, Hàn Trình Quang cùng Hứa Ngôn Tâm đều thở phì phò, thân thể ôm nhau đều cảm giác được biến hóa của đối phương, bất quá Hàn Trình Quang không nhúc nhích, vừa xuống máy bay kỳ thật rất mệt mỏi, Hứa Ngôn Tâm nhất định cũng mệt chết đi, lúc này hiển nhiên không thích hợp để làm những chuyện khác.

Vì thế Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm lẳng lặng nằm ở trên giường, chờ thân thể hai người hạ nhiệt, mà Hứa Ngôn Tâm cũng chặt chẽ ôm Hàn Trình Quang, đầu vùi sâu vào lòng Hàn Trình Quang.

Sau khi bình ổn lại, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm chui vào trong chăn, cởi áo ngủ, hai người lỏa thân ôm nhau nhập mộng.

Lần này do lệch múi giờ hai người một giấc ngủ thẳng đến sáng sớm hôm sau, lúc dậy Hứa Minh Tâm đã sớm ngồi ở trước bàn ăn, trên bàn đặt sẵn ba phần bữa sáng.

Nhìn nhìn nét mặt Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang kết luận lại không có việc gì nữa, vì thế yên lòng, cùng Hứa Ngôn Tâm chào hỏi Hứa Minh Tâm, an vị trước bàn ăn dùng bữa.

Cơm nước xong xuôi, không hề nghi ngờ là Hàn Trình Quang dọn dẹp bát đĩa, còn Hứa Minh Tâm dùng máy tính xử lý công việc, Hứa Ngôn Tâm mở trang web của HRD ra xem, đầu tiên là post hình năm tác phẩm mới thiết kế gần đây mà y vừa lòng nhất lên, đính kèm mỗi tác phẩm là thuyết minh, kíc thước, tổng

giá trị cùng với nhà tài trợ, đương nhiên nhà tài trợ chính là Hứa Minh Tâm.

Hàn Trình Quang dọn dẹp phòng bếp xong, kiểm tra tủ lạnh, phát hiện vô cùng phong phú, phỏng chừng là người hầu kia mua, sau đó Hàn Trình Quang trở về phòng lên mạng xem cách nấu ăn, ở đây mà nấu món Trung không hay, với cả những nguyên liệu trong tủ lạnh cũng không cho phép.

Bữa sáng là Hứa Minh Tâm làm, nhưng lúc dùng bữa, Hứa Ngôn Tâm vẫn còn theo bản năng kiểm tra thức ăn, hơn nữa ăn không nhiều, còn làm cho Hứa Minh Tâm ủ rũ mặt mày, cho nên đồ ăn mấy ngày sau, phỏng chừng Hàn Trình Quang phải xuống bếp thôi.

Hàn Trình Quang sau khi chọn thực đơn xong thì ngồi ở bên cửa sổ nghiên cứu, Hứa Ngôn Tâm cũng đăng xong tác phẩm, rất nhanh tìm tới, bất quá Hàn Trình Quang cũng không nghĩ tới, Hứa Minh Tâm cũng tìm đến hắn.

“Hàn Trình Quang, có chuyện cần cậu giúp một tay.” Giọng điệu của Hứa Minh Tâm có chút cứng đơ.

“Chuyện gì?” Vừa nghe Hứa Minh Tâm có chuyện, Hàn Trình Quang không nhìn Hứa Ngôn Tâm, vội vàng thành khẩn hỏi.

“Khụ, cậu nhìn giúp tôi cái máy tính, có chút vấn đề, đột nhiên không thấy gì hết, cũng đánh chữ không được.” Hứa Minh Tâm từng tra qua tư liệu của Hàn Trình Quang, biết Hàn Trình Quang từng là chuyên viên máy tính chuyên nghiệp, nhưng còn rất lợi hại, lúc này anh đang làm việc, không biết máy tính bị gì tự dưng nhảy ra một chuỗi mã lung tung, anh tắt máy sau đó khởi động lại cũng không ăn thua .

“Không thành vấn đề, để em xem thử.” Không nói hai lời, Hàn Trình Quang liền đứng dậy dắt Hứa Minh Tâm đi đến phòng Hứa Minh Tâm, mà Hứa Ngôn Tâm cũng đi theo sau.

Đi vào phòng, Hàn Trình Quang liền nhìn thấy chiếc máy tính màu đen trên bàn, sau khi Hứa Minh Tâm gạt đầu thì ngồi vào máy, bàn tay bắt đầu gõ bùm bùm trên bàn phím, sau đó máy tính liền mở.

“Được rồi, không đúng... Đợi đã (vân vân).....” Vốn đã nhấc tay lên, trên mặt Hàn Trình Quang đột nhiên hiện lên vẻ cổ quái, sau đó ngón tay lại tiếp tục lướt trên máy tính.

“Sao vậy?” Vẻ mặt của Hàn Trình Quang sắc khiến Hứa Minh Tâm có chút kinh ngạc.

Khóe miệng câu lên một vòng cung bí hiểm, trên mặt Hàn Trình Quang lộ ra biểu tình nóng lòng muốn thử, hai tay còn chà xát vào nhau có vẻ rất hưng phấn.“Anh hai, máy tính của anh bị người ta hack, hơn nữa đã ba ngày, phỏng chừng là trước lúc lên máy bay đã cấy vào, anh vừa khởi động máy đối phương liền lập tức xâm nhập vào hệ thống, bất quá bên trong máy tính của anh có một hệ thống phòng ngự rất mạnh, vừa rồi chính là hai bên va chạm nhau cho nên máy tính mới ngừng lại, thế nhưng hệ thống phòng ngự của anh đã bị phá hỏng.”

“Cái gì? Tư liệu trong đó!!!” Nghe Hàn Trình Quang nói, Hứa Minh Tâm biến sắc, một bước liền vọt tới máy tính. Bên trong đây có chứa những nội dung cơ mật vô cùng quan trọng, anh đã mời tập đoàn máy tính giỏi nhất thiết lập hệ thống phòng ngự cho mình, lại không nghĩ rằng đã bị phá.

“Yên tâm, đối phương lợi dụng ba ngày máy tính ngủ đông, vừa mới phá màng phòng ngự của anh, tư liệu phỏng chừng cũng chỉ bị đánh cắp khoảng 5%, bất quá có em ở đây, ngay cả 5% đó cũng sẽ không để cho bọn họ nhìn tới.” Cười hắc hắc, Hàn Trình Quang nhìn chằm chằm máy tính, ánh mắt cơ hồ muốn phát sáng, ngón tay bùm bùm đánh máy, Hứa Minh Tâm nhìn mà hoa cả mắt. Còn Hứa Ngôn Tâm đứng ở một bên nhìn Hàn Trình Quang lộ ra tươi cười tự tin trước máy tính, trong lúc nhất thời cũng hơi chút ngẩn người.

22. Chương 22

Hàn Trình Quang không nghĩ tới hôm nay hắn lại có thể đối đầu với một trùm hacker, trước kia lúc còn ở đại học hắn học ngành chuyên viên máy tính, nhưng sau giờ học, hắn cùng hai người bạn ký túc xá là những hacker nổi danh trên mạng, ban ngày lên lớp buổi tối làm hacker chính là cuộc sống bốn năm đại học của hắn.

Đương nhiên, hắn trở thành hacker không phải vì làm chuyện xấu, thuần túy chỉ là rèn luyện kỹ thuật vi tính, mỗi lần đều chỉ bước vào trong hệ thống của người ta một chút liền sẽ rời khỏi, tuyệt không xem những thứ không liên quan.

Tốt nghiệp đại học, đi làm, đã một năm hắn không làm hacker nữa, không phải bởi vì ba người ký túc xá mỗi người một ngã, mà là bởi vì đã không tìm thấy một đối thủ xứng tầm, các hệ thống phòng ngự ngày nay đều dễ dàng như vậy, dễ xâm nhập thế thì còn gì vui nữa.

Nhưng Hàn Trình Quang không ngờ hôm nay hắn lại có thể đụng trúng một cao thủ Hacker trên máy Hứa Minh Tâm, mà lần này hắn không phải là một hacker nữa, mà là một kẻ phản kích.

Suốt hai tiếng đồng hồ, Hàn Trình Quang ngồi ở trước máy tính, các ngón tay chưa hề dừng lại, cho đến một lúc đánh thật nhanh, trên máy tính cũng liên tục nhảy ra những mã và cửa sổ.

“A.....” Đột nhiên, Hàn Trình Quang khẽ cười một tiếng, bàn tay vừa gõ vừa quay đầu nhìn về phía Hứa Minh Tâm. “Anh hai, muốn em đáp trả lại đối phương hay không?”

“Giải quyết?”

“Ừ, ít nhất hắn ta cũng không chiếm được cái gì từ anh, nếu anh muốn, em sẽ thả vào thứ vào máy hắn , để lại cho hắn 5% tư liệu, chỉ cần hắn vừa mở tư liệu ra, bùm một phát game over.”

“Được, thả!” Đôi mắt nhú lại, vẻ mặt Hứa Minh Tâm nguy hiểm, dám chôm chĩa hắn, hắn nhất định phải hoàn trả gấp trăm lần. “Cậu xem thử coi có thể tra ra tư liệu của đối phương hay không , tôi muốn biết là

ai to gan như vậy dám đụng vào máy tính của tôi.”

Ngữ khí của Hứa Minh Tâm, khiến Hàn Trình Quang run run, gật gật đầu liền bắt đầu truy tìm thông tin của đối phương.

“Còn có mớ virus trong máy.”

“..... Vâng.”

“Tra xong cậu cài lại hệ thống phòng ngự giúp tôi.”

“..... Vâng.”

Thế là từ sáng sớm tới giữa trưa, Hàn Trình Quang an vị trước máy tính của Hứa Minh Tâm, Hứa Minh Tâm chỉ là đi ra phòng khách gọi điện thoại căn dặn này nọ, còn Hứa Ngôn Tâm vẫn ở bên cạnh nhìn Hàn Trình Quang, cuối cùng ngồi xuống ghế dựa, nằm sấp lên bàn nghiêng mặt nhìn chăm chăm Hàn Trình Quang.

“Em có mệt hay không, nếu mệt thì đi ngủ đi, cứ ngủ đại trên giường anh hai em.” Thừa dịp có kẻ hở, Hàn Trình Quang liếc nhìn Hứa Ngôn Tâm, ngay lập tức cúi đầu hôn nhẹ vào má Hứa Ngôn Tâm, lại nhanh chóng ngồi thẳng người tiếp tục đánh bàn phím.

Đỏ mặt, Hứa Ngôn Tâm ngồi dậy di di ghế dựa, đi đến phía sau Hàn Trình Quang vòng hai tay ôm lấy eo Hàn Trình Quang: “Em không mệt, em muốn ở đây với anh.”

Bởi vì câu nói của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang ngây ngô cười một tiếng, để yên cho Hứa Ngôn Tâm hành động, tùy ý Hứa Ngôn Tâm từ phía sau ôm hắn.

Hứa Minh Tâm nói chuyện điện thoại xong vào phòng, liền nhìn thấy Hàn Trình Quang còn ngồi trước máy tính, Hứa Ngôn Tâm từ phía sau ôm chặt Hàn Trình Quang, tựa đầu vào lưng hắn, mà Hàn Trình Quang cũng cúi lưng để Hứa Ngôn Tâm dựa vào thoải mái, trong lúc nhất thời toàn bộ phòng cũng chỉ có tiếng gõ bàn phím của Hàn Trình Quang.

Theo bản năng nhẹ nhàng bước qua, Hứa Minh Tâm nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm quả nhiên đã tựa vào trên lưng Hàn Trình Quang mà ngủ.

Sắc mặt trong lúc nhất thời có chút phức tạp, Hứa Minh Tâm áp chế ý muốn chuyển Hứa Ngôn Tâm qua trên giường, bởi vì anh biết chỉ cần anh vừa động, Hứa Ngôn Tâm nhất định sẽ tỉnh lại ngay, đến lúc đó khẳng định sống chết không chịu ngủ, tình nguyện cứ như vậy tựa lên lưng Hàn Trình Quang.

“Thế nào?” Hứa Minh Tâm nhìn Hàn Trình Quang đang tận lực uốn lưng, nhẹ giọng hỏi một câu.

“A, anh, xong ngay đây, hiện tại xây cho anh lớp phòng ngủ, anh yên tâm, tuyệt đối sẽ làm cho anh một tường đồng vách sắt.”

Gật gật đầu, Hứa Minh Tâm đi đến giường cầm một cái thảm đắp cho Hứa Ngôn Tâm, sau đó lấy ra một chiếc ghế dựa ngồi vào một bên.

“Hàn Trình Quang, cậu hối hận không?”

“Gì cơ?” Bàn tay đánh không ngừng nghỉ, Hàn Trình Quang nghe được Hứa Minh Tâm hỏi, cũng không quay đầu hỏi lại.

“Bởi vì Tiểu Ngôn mà bị công ty đuổi việc, cơ hồ nửa năm qua vẫn chỉ ở trong nhà, thậm chí không thể đi ra ngoài thường xuyên.” Hôm nay, Hứa Minh Tâm nhìn ra được Hàn Trình Quang rất thích máy tính, như vậy nhất định cũng rất thích công việc của mình, một người yêu công việc hơn nữa lại vô cùng tài năng như vậy, lại bị công ty đuổi việc, trong lòng nhất định rất không dễ chịu!

“Cái này Kỳ thật lúc bị công ty đuổi việc có chút khó chịu, nhưng nếu nói hối hận thì không, ngược lại em còn cảm thấy thật may mắn.” May mắn đừng phải Hứa Ngôn Tâm, may mắn được sống chung với Hứa Ngôn Tâm, may mắn Hứa Ngôn Tâm cũng thích hắn, những điều này so với chuyện bị đuổi việc thì quả thực là may mắn cùng cực, hắn sao phải hối hận chứ! [đương nhiên, mấy câu trong lòng này tạm thời không thể cho ông anh vợ nghe được]

“May mắn, có cái gì may mắn?” Dừng ánh mắt như nhìn quái nhân nhìn Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm hừ một tiếng.

Lại qua nửa giờ, Hàn Trình Quang rốt cuộc đã giúp Hứa Minh Tâm chỉnh đốn máy tính xong, sau đó mặt cứng đờ, vận vẹo chậm rãi cử động thân mình, đem Hứa Ngôn Tâm đang tựa trên lưng hắn vót vào trong lòng.

‘Đáng đời!!!’ nhìn thấy Hàn Trình Quang đau đến nhe răng nhếch mồm, Hứa Minh Tâm ở trong lòng hừ một câu, cảm thấy vừa rồi mình không gọi Tiểu Ngôn dậy là rất chính xác.

Hứa Ngôn Tâm bị dịch chuyển liên tỉnh, sau khi tỉnh dậy nhìn thấy Hàn Trình Quang lưng cứng còng mặt thì đầy thống khổ, nhất thời biết nguyên do ngay, vì thế kéo Hàn Trình Quang ngồi xuống sofa, còn mình thì ngồi ở một bên đấm lưng cho Hàn Trình Quang.

Hứa Minh Tâm:“.....” Anh đã triệt triệt để để câm nín !

Bởi vì Hàn Trình Quang đau lưng, cho nên cơm trưa phá lệ là Hứa Ngôn Tâm nấu, ở London học lâu như vậy, Hứa Ngôn Tâm làm mấy món Anh không tệt, hơn nữa tự mình nấu Hứa Ngôn Tâm càng yên tâm ăn.

HRD sơ thẩm rất nhanh, Hứa Ngôn Tâm xem như trước thời hạn sơ thẩm vài mấy mới nộp tác phẩm, hơn

nữa không cần hoài nghi, tác phẩm của Hứa Ngôn Tâm vượt qua, sau đó đã được làm thành thành phẩm giao nộp lên trên, kỳ thật trang sức thành phẩm có thể do phía bên kia chế tác, thế nhưng Hứa Ngôn Tâm càng muốn đích thân đi làm, hơn nữa ở đây Hứa Ngôn Tâm còn có một căn phòng chuyên dùng để chế tác thành phẩm, bên trong đầy đủ các công cụ cần thiết, cái gì cũng không thiếu, hơn nữa Hứa Minh Tâm cũng có thể cung cấp vật liệu thượng đẳng cho Hứa Ngôn Tâm.

Cách ngày diễn ra cuộc thi còn có một tháng, bắt đầu từ hôm đó, mỗi ngày Hứa Ngôn Tâm đều ở trong phòng làm việc rất lâu, mà Hứa Minh Tâm cùng Hàn Trình Quang vẫn luôn bên cạnh. Trong khoảng thời gian đó, Hứa Minh Tâm xử lý xong công việc bởi vì nhàm chán còn ra ngoài chơi vài ngày, còn Hàn Trình Quang thì một ngày cũng chưa đi ra ngoài, chỉ ở trong nhà với Hứa Ngôn Tâm.

Hứa Ngôn Tâm nghiêm túc chế tác trang sức, Hàn Trình Quang hoặc là hứng thú cùng nhìn ngắm, hoặc là ôm máy tính chơi, hơn nữa còn chuẩn bị đồ ăn thức uống cho Hứa Ngôn Tâm, phòng ngừa Hứa Ngôn Tâm quá bận rộn ngay cả miếng nước cũng sẽ không uống.

Hàn Trình Quang mỗi ngày nhìn Hứa Ngôn Tâm chế tác trang sức, mấy hạt kim cương bé tí ti, thậm chí có vài chi tiết Hứa Ngôn Tâm phải quan sát bằng kính hiển vi, có nhiều lúc Hứa Ngôn Tâm cầm kính lúp vừa nhìn vừa làm, làm cho Hàn Trình Quang sợ hãi thán than không thôi, nhỏ như vậy, nếu là hấn thì chắc chưa kịp làm xong đã làm rơi mất mấy kim cương bé tí kia.

Hứa Ngôn Tâm lúc làm việc đặc biệt hấp dẫn, thần sắc nghiêm túc chuyên chú, hơn nữa ngón tay Hứa Ngôn Tâm thon dài trắng nõn, Hàn Trình Quang mỗi khi nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm cầm công cụ nhẹ nhàng đùa nghịch mấy hạt kim cương, liền cảm giác trong lòng ngứa ngáy, hận mình không thể biến thành một hạt kim cương được Hứa Ngôn Tâm đùa nghịch ở trong tay.

Buổi tối lúc đi, lòng còn cào cào Hàn Trình Quang liền giơ bàn tay Hứa Ngôn Tâm lên tinh tế nhìn. Phát hiện trên ba ngón tay của Hứa Ngôn Tâm ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa có một tầng kén mỏng manh, hẳn là do liên tục chế tác trang sức tạo thành.

“..... Trình Quang.” Rút rút ngón tay về, Hứa Ngôn Tâm nhìn Hàn Trình Quang từng chút một hôn lên những ngón tay của mình.

“Thật xinh đẹp, tại sao toàn thân của em đều xinh đẹp như vậy.” Buông tay Hứa Ngôn Tâm ra, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực, có chút cảm thán nói.

Mặt đỏ lên, Hứa Ngôn Tâm ngậm miệng tỏ vẻ trầm mặc.

“Mỗi lần nhìn thấy em đỏ mặt, anh đều muốn một ngụm ăn em.” Kề sát bên tai Hứa Ngôn Tâm nhẹ giọng nói một câu, Hàn Trình Quang liền nhìn thấy lỗ tai Hứa Ngôn Tâm cũng đỏ lên, vì thế cười cười ở trên lỗ tai hôn hôn, cảm nhận được lần này cả người Hứa Ngôn Tâm đều run rẩy.

“Tiểu Tiểu Ngôn nhanh như vậy đã tỉnh? Muốn anh sờ sờ nó hay không.” Cảm thấy thân thể Hứa Ngôn Tâm biến hóa, Hàn Trình Quang cười ra tiếng.

Sắc mặt đỏ như muốn xuất huyết, Hứa Ngôn Tâm chôn đầu vào trong lòng Hàn Trình Quang không ló ra, thế nhưng thân thể lại kề sát vào hắn nhẹ nhàng cọ cọ, hiển nhiên là muốn Hàn Trình Quang giúp.

Hiểu ý Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cũng không khiêu khích y nữa, trực tiếp lấy tay giúp Hứa Ngôn Tâm, hầu hạ Hứa Ngôn Tâm thư thái.

Thở hổn hển, Hứa Ngôn Tâm ôm cánh Hàn Trình Quang, thật chặt.

Rút khăn giấy ở đầu giường lau lau bàn tay, Hàn Trình Quang kéo tay phải của Hứa Ngôn Tâm đang đặt ở trên lưng mình lại, đầu tiên là lấy ngón tay sờ sờ vết chai mỏng trên đầu ngón tay của y, sau đó kéo tay Hứa Ngôn Tâm xuống phía dưới của mình.

Ngón tay Hứa Ngôn Tâm đầu tiên là muốn rút về, sau liền theo lực đạo của Hàn Trình Quang bắt đầu cử động, cuối cùng không cần Hàn Trình Quang dẫn đường, mà chủ động giúp Hàn Trình Quang, hơn nữa sau khi nghe được tiếng hô hấp gấp gáp của Hàn Trình Quang, liền ngửa cổ chủ động hôn Hàn Trình Quang.

.....

Xử lý sạch những thứ trên tay Hứa Ngôn Tâm và trên cơ thể hai người xong, Hàn Trình Quang nghiêng người ôm Hứa Ngôn Tâm, mà Hứa Ngôn Tâm cũng dựa vào Hàn Trình Quang, đồng dạng đưa tay vòng qua thắt lưng Hàn Trình Quang.

Ngày hôm sau, sau khi ra ngoài du ngoạn hai ngày, Hứa Minh Tâm trở về nhà, nhưng lúc vào cửa thì thấy toàn bộ các phòng đều yên tĩnh, bên trong phòng khách cũng trống rỗng không người, bất quá Hứa Minh Tâm cũng không để ý, đầu tiên là trở về phòng mình tắm rửa, thay một thân thường phục thoải mái rồi đi vào phòng làm việc của Hứa Ngôn Tâm.

Phòng làm việc của Hứa Ngôn Tâm không thua gì phòng khách, không gian bên trong phi thường lớn, chính giữa đặt một bàn làm việc lớn, bốn phía là các dụng cụ cần thiết, kể bên cửa sổ là một bộ sofa và bàn.

23. Chương 23

Trở ra Hứa Minh Tâm nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm ngồi ở trước bàn làm việc, mặc quần áo chuyên ngành, nghiêm túc làm trang sức, còn Hàn Trình Quang thì ngồi xếp bằng trên sofa bên cửa sổ.

Hàn Trình Quang ngồi trên sofa khoanh chân, máy tính để trên đùi, cũng không biết đang xem cái gì, trên bàn trước sofa đặt một cái tách còn có điểm tâm, Hàn Trình Quang lâu lâu lại ăn một ngụm hoặc là uống một ngụm, thoạt nhìn vô cùng thích ý.

“Anh anh hai!” Nhìn thấy Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang thiếu chút nữa đã gọi câu anh vợ, may

mắn đúng lúc phanh lại.

Gật gật đầu với Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm đi qua, anh gật đầu là do nể tình Hàn Trình Quang lần trước giúp ạn, lần đó may mắn có Hàn Trình Quang, chẳng những giúp anh không có tổn thất, lại còn chế trụ quân địch, dễ dàng lời một khoảng lớn.

Hứa Ngôn Tâm đang nghiêm túc làm việc, Hứa Minh Tâm cũng không tiện quấy rầy, vì thế đi qua ngồi cạnh Hàn Trình Quang, hơn nữa mấy ngày nay, mỗi buổi tối Hứa Minh Tâm đều gọi điện thoại cho bác sĩ Martin, chậm rãi dịu bớt đi những bất mãn do Hàn Trình Quang chiếm cứ địa vị ngày càng nhiều trong lòng Hứa Ngôn Tâm, cảm thấy Hàn Trình Quang kỳ thật không tệ, tốt với em trai anh như vậy, hơn nữa cũng không tức giận mỗi khi anh có thái độ không đúng, mỗi lần nhìn thấy anh đều rất thân thiết chào hỏi.

Đặc biệt hai ngày này, anh bởi vì nhàm chán nên đi ra ngoài chơi, mà Hàn Trình Quang lại vẫn luôn ở cạnh Tiểu Ngôn, có thể thấy được Hàn Trình Quang thật lòng quan tâm Tiểu Ngôn, một người hết lòng vì Tiểu Ngôn hơn nữa còn rất kính cẩn với anh như vậy, anh sao có thể cứ giữ thái độ ác liệt mãi chứ? Cho nên hôm nay sau khi trở về, Hứa Minh Tâm muốn cải thiện một chút quan hệ với Hàn Trình Quang, anh còn muốn trịnh trọng cảm tạ Hàn Trình Quang.

“Anh hai đi chơi về rồi à?” Ngó ngó Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang cười chào hỏi, vừa rồi hắn cảm giác được, lần này lúc nhìn thấy hấn mặt Hứa Minh Tâm vô cùng ôn hòa, nên biết rằng thái độ kiểu này của Hứa Minh Tâm, ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt năm phút đồng hồ ra, Hàn Trình Quang chưa từng nhìn thấy Hứa Minh Tâm ôn hòa lại với hấn, lần này thật khiến Hàn Trình Quang có chút ngỡ ngàng.

“Ừ..... Trình Quang, trong khoảng thời gian này — HÀN, TRÌNH, QUANG!!!”

Tươi cười trên mặt cứng đơ, Hàn Trình Quang vốn đang đắm chìm trong xúc cảm khi ông anh vợ bất ngờ kêu hấn ‘Trình Quang’, đã vậy ngữ khí còn vô cùng ôn nhu, đột nhiên lại bị ngữ khí áp suất thấp như mang theo cơn bão siêu cấp của Hứa Minh Tâm dọa sợ.

“Anh, anh hai.....” Sắc mặt cứng đơ, Hàn Trình Quang thật cẩn thận nhìn về phía Hứa Minh Tâm, chỉ thấy vẻ mặt Hứa Minh Tâm như đang đè nén lửa giận, cùng với biểu tình đập trúng mìn, không dám tin .

“Anh hai, anh sao vậy?” Bên kia Hứa Ngôn Tâm cũng nghe thấy tiếng Hứa Minh Tâm, nhìn thấy vẻ mặt của Hứa Minh Tâm khi nhìn Hàn Trình Quang, lập tức buông đồ trong tay xuống khấn trương che Hàn Trình Quang ra sau.

“Anh, anh đột nhiên không thoải mái, anh đi, ngủ, đây.” Siết chặt quyền, Hứa Minh Tâm đứng dậy từng bước đi ra ngoài, sau khi rời khỏi để lại sau lưng tiếng đóng cửa thật mạnh.

“Anh hai em sao vậy? Vừa rồi hai người nói gì vậy?”

“Anh cũng không biết, một giây trước còn rất tốt, đột nhiên liền đổi sắc mặt Tiểu Ngôn, anh hai em thật khủng bố.” Sao hấn cứ cảm thấy kỳ thật người có bệnh là Hứa Minh Tâm! so với Hứa Minh Tâm,

Hứa Ngôn Tâm tốt hơn rất rất nhiều, ít nhất sẽ không thay đổi thất thường như vậy.

Trở lại phòng, Hứa Minh Tâm nhốt mình lại, hơn nữa còn khóa cửa phòng cẩn thận, sau đó móc điện thoại di động ra, mu bàn tay cầm di động đã cuộn cuộn gân xanh.

“Martin!!! Hàn Trình Quang và Tiểu Ngôn.....” Cuộc gọi đã kết nối, Hứa Minh Tâm nổi giận rống lên, nhưng mới nói đến một nửa liền dừng lại, hít vào một hơi thật sâu mới nhỏ giọng lại tiếp tục nói: “Tôi vừa phát hiện ra ở trên cổ Hàn Trình Quang có một dấu hôn!!!”

Không sai, là dấu hôn, lại còn ở trên cổ Hàn Trình Quang, bất quá cũng chính là vì ở trên cổ Hàn Trình Quang chứ không phải trên cổ Hứa Ngôn Tâm, cho nên Hứa Minh Tâm mới nhẫn đến trong phòng hơn nữa còn gọi cho Martin, nếu dấu hôn kia bị anh phát hiện ở trên cổ Hứa Ngôn Tâm, phỏng chừng một giây kia anh đã nhào qua bóp chết Hàn Trình Quang.

Nhưng mà, vì sao dấu hôn lại ở trên cổ Hàn Trình Quang, cái này khẳng định không phải Hàn Trình Quang bắt buộc Tiểu Ngôn hôn lên rồi, vô luận Hứa Minh Tâm có phân tích như thế nào, cũng chỉ có hoặc là Hứa Ngôn Tâm cưỡng hôn Hàn Trình Quang, hoặc là Hứa Ngôn Tâm chủ động hôn Hàn Trình Quang. Nhưng đáng chết là bất kỳ giả thiết nào cũng đều khiến anh có loại cảm giác sụp đổ.

Hứa Minh Tâm kể đại khái, bác sĩ tâm lý Martin ở đầu dây bên kia nhún vai, trong lòng cũng đang suy xét xem phải nói như thế nào cho Hứa Minh Tâm đáng thương nghe cái chân tướng ‘Tàn nhẫn’ này.

“Martin, cậu nói xem có lẽ nào là vì bệnh tình của Tiểu Ngôn, lúc nửa đêm nó vụng trộm hôn Hàn Trình Quang, Hàn Trình Quang vẫn chưa biết gì hết! Tiểu Ngôn có phải”

Martin chưa kịp suy nghĩ xem nên nói như thế nào, thì ở bên này Hứa Minh Tâm sau khi tỉnh táo lại bắt đầu đưa ra những phân tích hời hợt, bởi vì anh nghe nói có rất nhiều bệnh nhân tâm thần rất cực đoan trên phương diện tình cảm.

“Ngài Hứa nghĩ nhiều rồi, phương diện tình cảm của cậu Ngôn rất bình thường, mặc dù cậu ấy mắc chứng hoang tưởng, nhưng không phải hoang tưởng trong chuyện tình cảm, chỉ là có những suy nghĩ viển vông đối với nguy hiểm, hơn nữa cậu Ngôn trên phương diện tình cảm rất miễn cảm và luôn đề cao cảnh giác, cậu ấy không phải cái loại người dễ dãi, ngược lại cậu ấy rất trân trọng tình cảm, bởi vì bất an cho nên rất khó tiếp nhận tình cảm của người khác.”

“.....”

“Ngài Hứa?”

“Ý của cậu là Tiểu Ngôn thích Hàn Trình Quang, hơn nữa còn rất rất thích.”

“Có thể nói như vậy.....”

“Cậu, là, nói, Tiểu Ngôn thích Hàn Trình Quang, hơn nữa còn rất thích, thích không bỏ xuống được.”

“Ách..... Đích thực là như thế.”

“Cậu là — nói, Tiểu Ngôn rất thích Hàn Trình Quang, hơn nữa rất rất thích, thích vô cùng?”

“..... Đúng vậy.”

“Cậu là nói.....”

“Ngài Hứa, cậu Ngôn yêu Hàn Trình Quang, hơn nữa là vô, cùng, yêu”

Bưng trán, Hứa Minh Tâm mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần ngã xuống giường, mặc kệ di động trượt xuống bên tai, mở to mắt nhìn chăm chăm vào trần nhà, trong đầu loạn cào cào.

“Vậy còn Hàn Trình Quang? Cậu ta có ý gì với Tiểu Ngôn nhà chúng tôi?” Bỗng dưng bật dậy, Hứa Minh Tâm lại cầm di động hỏi.

Nghe thấy rõ sự giận dữ muốn giận chó đánh mèo trong giọng nói của Hứa Minh Tâm, Martin nghĩ nghĩ một chút liền nhún vai nói: “Cái này tôi cũng không biết, có lẽ giống như ngài Hứa nói, cậu Hàn vẫn chưa phát hiện! Cậu Hàn xem cậu Ngôn như một người bạn bình thường quan tâm chăm sóc.”

“Có phải cậu đã sớm nhìn ra, không thì lần đó tại sao nói cho tôi biết Hàn Trình Quang là một tồn tại đặc thù đối với Tiểu Ngôn, cậu nói đặc thù chính là ý này?”

“..... Ừ, không sai.”

Cạch, Hứa Minh Tâm hung hăng khép di động lại.

.....

Sau đó là giờ cơm chiều, Hứa Ngôn Tâm tự mình đến phòng Hứa Minh Tâm gọi Hứa Minh Tâm, mà Hứa Minh Tâm thì lạnh mặt ngồi vào trước bàn ăn, toàn bộ quá trình dùng bữa đều chỉ trầm mặc không nói, biến không khí trên bàn cơm trở nên cực áp lực.

Cơm nước xong, Hứa Ngôn Tâm cũng không đi làm việc, mà là cùng Hàn Trình Quang ngồi trong phòng khách xem phim. Thấy vậy, Hứa Minh Tâm cũng không trở về phòng, khoanh tay ngồi vào trên một cái sofa phòng khác.

Hôm nay không khí chung quanh Hứa Minh Tâm thật sự là rất kỳ quái cũng quá nguy hiểm, Hàn Trình Quang mấy lần cảm giác được Hứa Minh Tâm ngồi kế bên đang trừng hấn, nhưng khi hấn quay qua, Hứa Minh Tâm không phải đang nhìn máy tính thì cũng đang xem phim, căn bản là không nhìn hấn.

Nhân lúc xem phim, Hứa Minh Tâm quan sát Hứa Ngôn Tâm và Hàn Trình Quang, chỉ thấy Hàn Trình Quang vẫn nghiêm túc xem điện ảnh, mà Hứa Ngôn Tâm xen một hồi liền cởi giày leo lên sofa, sau đó chuyển người dựa vào Hàn Trình Quang bên cạnh, đầu gối lên vai Hàn Trình Quang, sau đó vươn tay ôm lấy cánh tay Hàn Trình Quang.

Nhìn mà trong lòng tê rần, Hứa Minh Tâm âm thầm cung tay thành nắm đấm, sau đó lại quan sát biểu hiện của Hàn Trình Quang, chỉ thấy Hàn Trình Quang giật giật người, tựa hồ đẩy đẩy Hứa Ngôn Tâm, muốn Hứa Ngôn Tâm ngồi thẳng dậy, nhưng nào ngờ Hứa Ngôn Tâm càng nhích lại gần Hàn Trình Quang hơn, cuối cùng thậm chí dán cả người lên! thấy một màn như vậy, Hứa Minh Tâm triệt để suy sụp Vì sao là Tiểu ngôn thích Hàn Trình Quang, không phải Hàn Trình Quang thẳng nhóc thú vị kia thích Tiểu Ngôn nhà anh !!! như vậy anh còn có thể cho Hàn Trình Quang một trận nhớ đời.

Hàn Trình Quang bởi vì áp suất thấp Hứa Minh Tâm, cho nên lúc xen phim rất đoan chính, không dám làm ra một chút động tác quá phận nào, nhưng nào ngờ Hứa Ngôn Tâm cứ nhích lại gần, tuy rằng hấn rất muốn ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực, nhưng ý tưởng vừa nảy ra, hấn đã cảm thấy Hứa Minh Tâm nhìn chăm chăm hấn, khiến trán Hàn Trình Quang toát đầy mồ hôi lạnh. Vì thế trước *** uy [?] của Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang đẩy Hứa Ngôn Tâm ra muốn Hứa Ngôn Tâm đừng dựa vào mình nữa, ai ngờ hấn càng đẩy, Hứa Ngôn Tâm càng dịch về phía hấn, sau đó Hứa Minh Tâm lại đột nhiên đứng dậy, xoay người trở về phòng.

Đợi cho Hứa Minh Tâm rời đi, Hàn Trình Quang mới đầy mặt ưu thương nhìn về phía Hứa Ngôn Tâm. “Tiểu Ngôn, sao anh có cảm giác hình như anh hai em đã biết chuyện của chúng ta?”

Nghe Hàn Trình Quang nói, Hứa Ngôn Tâm ngược lại thản nhiên không bận tâm. “Biết thì biết.” Nói xong còn kéo cánh tay Hàn Trình Quang ôm chặt mình, càng thêm thoải mái tựa vào lòng Hàn Trình Quang xem phim.

“Aizz..... Biết thì cũng không có gì, nhưng sau khi anh hai em biết lại không muốn giết ạn, càng không chất vấn anh, chỉ là lúc giữa trưa có chút kỳ quái, như vậy làm anh rất khó chịu, anh thà rằng anh ấy trực tiếp hỏi thẳng.” Nếu Hứa Minh Tâm hỏi, hấn cho thể bộc bạch nỗi lòng, nói lên tình yêu và sự quyết tâm của hấn dành cho Hứa Ngôn Tâm, hơn nữa cố gắng cảm động Hứa Minh Tâm, đét Hứa Minh Tâm chúc phúc bọn họ. Nhưng ai biết được Hứa Minh Tâm lại như vậy, làm cho Hàn Trình Quang có chút không chắc chắn .

Nhưng nỗi lo của Hàn Trình Quang cũng không ảnh hưởng gì đến Hứa Ngôn Tâm, Hứa Ngôn Tâm vui vào lòng Hàn Trình Quang hoàn toàn đắm chìm trong thế giới phim ảnh, Hàn Trình Quang nói gì cũng không nghe vô, khiến Hàn Trình Quang hết biết phải nói gì luôn.

“Được rồi, kệ đi, cứ thuận theo tự nhiên! chờ khi nào anh hai em hỏi thì tính Đúng rồi, ngày mai chúng ta đi ra ngoài đi dạo nha?”

Lực chú ý bị kéo về, Hứa Ngôn Tâm vừa nghe thấy phải ra ngoài, lập tức lộ ra vẻ mặt không bằng lòng, phim ảnh gì cũng hết hứng xem.

24. Chương 24

“Em xem em kia, đã ngồi trong phòng làm việc nửa tháng, bây giờ là lúc nên ra ngoài dạo chơi, như vậy mới tốt!” Vừa thấy vẻ mặt của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang đã biết Hứa Ngôn Tâm đang nghĩ gì, trực tiếp mở miệng nói.

“Vậy thì ngày mai em không đến phòng làm việc, em xem phim với anh.”

Lắc lắc đầu, Hàn Trình Quang vươn tay ôm chặt Hứa Ngôn Tâm. “Lúc còn ở trong nước em lâu lâu còn đi ra ngoài với anh, tại sao vừa đến đây lại không muốn đi?”

“Em không biết, em không muốn nhìn thấy những người bên ngoài, em chỉ muốn ở cạnh anh.” Ôm Hàn Trình Quang, giọng Hứa Ngôn Tâm có chút rầu rĩ.

“Đi ra ngoài cũng là đi cùng anh, hai đứa mình tản bộ vài vòng xung quanh đây, sau đó mua chút hoa quả rồi về.”

“.....” Chôn đầu, Hứa Ngôn Tâm không nói lời nào.

Lấy tay kéo Hứa Ngôn Tâm trong lòng ra, Hàn Trình Quang nâng cằm Hứa Ngôn Tâm lên, nhìn vẻ mặt không tình nguyện của Hứa Ngôn Tâm, cười cười hôn hôn môi Hứa Ngôn Tâm. “Ngoan, nghe lời..... Ngày mai nghỉ ngơi một ngày, hôm sau rồi hãy tiếp tục làm việc.”

Ngữ điệu cưng chiều của Hàn Trình Quang khiến Hứa Ngôn Tâm đỏ mặt, không được tự nhiên liếc mắt qua, gật gật đầu.

Phỏng chừng ông trời cũng hưởng ứng theo, hôm Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm đi ra ngoài chơi khí trời đặc biệt đẹp, thời tiết London từ tháng chín độ ẩm rất cao xung quanh bị bao phủ bởi sương mù, muốn nhìn thấy một chút ánh nắng cũng không dễ dàng, nhưng Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm rất may mắn gặp phải.

Sáng sớm dùng xong bữa sáng, Hàn Trình Quang kéo Hứa Ngôn Tâm đang dầy dụa không muốn đi đi ra ngoài, Hàn Trình Quang cũng không tính đi xa, chỉ đi dạo gần nhà thôi, mấy ngày hôm trước hắn lên mạng tra xét, khung cảnh gần đây rất tốt, có một công viên lớn, người dân trong khu đôi khi sẽ đi đến đó dạo chơi.

Hôm nay Hàn Trình Quang không cho Hứa Ngôn Tâm đeo kính đen, chỉ đội mũ, quàng khăn quàng cổ, thời

tiết đẹp như vậy nhiều cũng nên ngắm cảnh, vả lại cũng sẽ tốt cho đôi mắt.

Hai người đều mặc áo khoác, Hàn Trình Quang cầm một bàn tay Hứa Ngôn Tâm nhét vào trong túi áo, hai người chậm rì rì đi dạo, sau khi tới công viên nhìn thấy ở chỗ đó có rất nhiều tiết mục biểu diễn, Hàn Trình Quang lại kéo Hứa Ngôn Tâm nhìn ngắm khắp nơi.

May mắn tiếng Anh của Hàn Trình Quang cũng không tệ lắm, bởi vì chuyên viên máy tính yêu cầu trình độ Anh ngữ rất nghiêm, cho nên lúc học đại học Hàn Trình Quang cố gắng điên cuồng học tiếng Anh. Tuy rằng nói không lưu loát lắm, nhưng khả năng nghe không tệ, trừ phi gặp phải một người nói nhanh.

Hàn Trình Quang vốn tưởng rằng ở London người da trắng nhiều, nào ngờ dọc đường đi lại nhìn thấy rất nhiều người da đen còn có người da vàng, hình như là cứ mười người thì có hai ba người da đen và vàng.

Tối trưa Hàn Trình Quang cùng Hứa Ngôn Tâm ngồi nghỉ trong một tiệm cà phê, hai người còn gặp một người Trung Quốc.

Người nọ là nhân viên phục vụ trong tiệm cà phê, đi du học ở London, bình thường lúc không có giờ học thì sẽ làm thêm ở tiệm cà phê, tên là Vil, là con gái, bởi vì tên tiếng Trung là Ngụy Nhị, cho nên mới chọn một cái tên tiếng Anh đồng âm.

Sau khi nữ sinh kia biết Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm là người Trung Quốc, đặc biệt nhiệt tình, mời hai người uống cà phê, còn giới thiệu những món điểm tâm ngon trong tiệm, hơn nữa đặc biệt khen ngợi ngoại hình Hứa Ngôn Tâm thật đẹp, cũng gọi Hàn Trình Quang là anh đẹp trai.

“Anh đẹp trai, đây là menu của tiệm chúng em, em đã nói với chú đầu bếp, phần đặc biệt này của hai người tăng lượng không tăng giá!” Đặt hai phần điểm tâm trước mặt Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm, Ngụy Nhị ghé vào tai Hàn Trình Quang thì thầm một câu, nói xong còn nhìn Hàn Trình Quang chớp mắt vài cái, cười tươi.

“Vậy thì cảm ơn em nhiều.” Tha hương tương ngộ đồng hương, phỏng chừng chính là cảm giác của Hàn Trình Quang đối với Ngụy Nhị, vì thế cũng cười gật gật đầu với cô nàng.

“Không có việc gì, mọi người đều là đồng hương, anh đẹp trai chậm rãi dùng cơm nha, bye” Bởi vì Hứa Ngôn Tâm từ lúc tới đây đều mang bộ mặt lạnh như băng, khó gần, cho nên sau khi Ngụy Nhị chào hỏi Hứa Ngôn Tâm một câu, lúc sau chỉ trêu chọc Hàn Trình Quang.

Cười cười, Hàn Trình Quang quay đầu nhìn Hứa Ngôn Tâm, từ sáng sớm tới giờ, Hứa Ngôn Tâm luôn căng thẳng như vậy, không chút thả lỏng, đến tiệm cà phê cũng là vì giữa trưa ở công viên thừa thớt dần, tiệm cà phê từ bên ngoài nhìn vào thì thấy rất ít người, cho nên Hàn Trình Quang mới cùng Hứa Ngôn Tâm vào tiệm này.

“Ném thử điểm tâm này đi!” Đẩy cái đĩa đến trước mặt Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhẹ giọng nói.

“Em không ăn!” Một tay đẩy đĩa ra, Hứa Ngôn Tâm trầm giọng nói một câu.

“Không sao đâu, em ném thử chút đi.” Bởi vì mỗi lần Hứa Ngôn Tâm dùng bữa ở ngoài đều rất cẩn thận, cho nên lần này Hàn Trình Quang cũng không nghĩ nhiều, chỉ cười vươn tay ôm y, lại đẩy cái đĩa về phía trước.

Hàn Trình Quang ôm khiến Hứa Ngôn Tâm bình tĩnh lại, sắc mặt hòa hoãn hơn một chút, nhưng lại sống chết không muốn ăn một ngụm nào hết.

“Vẫn không ăn? Vậy anh ném thử trước, nếu ăn ngon thì em cũng ăn.” Không nghĩ tới Hứa Ngôn Tâm vẫn không chịu ăn, Hàn Trình Quang liền quyết định ăn một chút trước mặt Hứa Ngôn Tâm, nói không chừng Hứa Ngôn Tâm sẽ yên tâm hơn.

Đáng tiếc Hàn Trình Quang chưa kịp ăn vào miệng, Hứa Ngôn Tâm liền nói một câu: “Cũng không cho anh ăn!” Hơn nữa còn vung tay hất văng khối điểm tâm Hàn Trình Quang đang cầm, bởi vì vung tay quá mạnh cho nên quét trúng cả phê và cái đĩa trên bàn, nhất thời chúng bùm bùm vỡ đầy đất, cũng hấp dẫn toàn bộ ánh mắt mọi người trong tiệm.

“Tiểu Ngôn, em” Kinh ngạc vô cùng, Hàn Trình Quang không rõ Hứa Ngôn Tâm bị gì, đây là lần đầu tiên Hứa Ngôn Tâm cũng không cho hắn ăn.

“Sao vậy sao vậy? Là không cẩn thận sao? Em lập tức thu dọn cho các anh!” Lúc này Ngụy Nhị cũng vội vàng chạy tới, nhìn thấy vô số mảnh vỡ dưới đất thì nhìn hai người nhanh chóng nói hơn nửa cười cười ý bảo không có việc gì, sau đó liền lấy công cụ ra quét dọn.

Thấy Ngụy Nhị đi tới, Hàn Trình Quang cũng không có nói tiếp, gật gật đầu, chỉ nhìn về phía Hứa Ngôn Tâm, thì thấy Hứa Ngôn Tâm cúi thấp đầu, đôi môi cũng gât gao mím chặt.

Ngụy Nhị thu dọn sạch sẽ những mảnh vỡ trước mặt Hàn Trình Quang xong, lại chuyển tới chỗ Hứa Ngôn Tâm lau chùi bàn, nhưng đột nhiên, Hứa Ngôn Tâm ngẩng mạnh đầu lên, vươn tay dùng lực đẩy, làm cho Ngụy Nhị vốn không hề phòng bị ngã nhào xuống đất.

“Tiểu Ngôn!!!” Không nghĩ tới Hứa Ngôn Tâm đột nhiên làm vậy, Hàn Trình Quang vội vàng đứng dậy kéo Hứa Ngôn Tâm qua, chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm vừa cảnh giác vừa tràn ngập lửa giận trừng Ngụy Nhị vẫn đang kinh ngạc.

Giọng nói kinh ngạc của Hàn Trình Quang khiến thân thể Hứa Ngôn Tâm cương cứng, sau đó thấy Hàn Trình Quang muốn đi tới chỗ Ngụy Nhị, vội vàng giữ chặt Hàn Trình Quang lại.

“Trình Quang đừng đi, cô ta là người xấu!”

Không nghĩ tới Hứa Ngôn Tâm nói như vậy, Hàn Trình Quang dừng chân, quay đầu chỉ thấy Hứa Ngôn

Tâm đầy mặt kinh hoảng bộ dạng sốt ruột, hơn nữa còn dùng sức giữ chặt hân.

“Tiểu Ngôn, cô ấy không phải người xấu.” Thấy Hứa Ngôn Tâm kinh hoảng, Hàn Trình Quang liếc thấy Ngụy Nhị đã tự đứng dậy, vì thế cũng không qua đó, chỉ đặt một bàn tay lên lưng Hứa Ngôn Tâm.

“Không, cô ta là người xấu, Trình Quang, chúng ta về nhà, em không muốn ở trong này nữa, chúng ta về nhà có được hay không?”

“Không phải, Tiểu Ngôn em hãy nghe anh nói.....”

“Trình Quang, em muốn về nhà, chúng ta về nhà có được không, em muốn về nhà, em không muốn ở trong này nữa, đừng ở đây nữa mà.....”

Mất thấy thần sắc Hứa Ngôn Tâm càng ngày càng hoảng sợ, mà Hàn Trình Quang cũng chú ý thấy người chung quanh vẫn đang nhìn bọn họ, lại còn có mấy người đi tới, phỏng chừng là những người đó nhìn ngó làm Hứa Ngôn Tâm càng thêm khẩn trương, Hàn Trình Quang nghe Hứa Ngôn Tâm nói, giọng nói đã hơi run rẩy, hơn nữa ngữ khí cũng có chút nôn nóng.

“Được, chúng ta về nhà, lập tức về nhà.” Lấy ra khăn quàng cổ quấn kín cho Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang vươn cánh tay ra ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong lòng, cũng không quản những tiếng kinh ngạc của mọi người chung quanh, chỉ áy náy nói với Ngụy Nhị một câu.“Xin lỗi, đây là phí tổn hôm nay, nếu em bị thương, xin gọi vào số điện thoại này, bọn anh sẽ đền bù.”

Viết số điện thoại vào giấy gọi món, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm rời đi.

Dọc theo đường đi Hàn Trình Quang vẫn ôm Hứa Ngôn Tâm, vừa về đến trong nhà, Hứa Ngôn Tâm liền xoay người ôm lại Hàn Trình Quang, ôm Hàn Trình Quang không muốn buông tay.

“Sao vậy? Tiểu Ngôn có chuyện gì vậy?” Nghe được hai người trở về, Hứa Minh Tâm từ trong phòng đi ra liền nhìn thấy hai người đứng ở bên đó ôm nhau, hơn nữa thấy được thần sắc Hứa Ngôn Tâm có chút kinh hãi.

Hàn Trình Quang trầm mặc, kỳ thật hân cũng không rõ Hứa Ngôn Tâm bị sao, Hứa Ngôn Tâm không thích đi ra ngoài, bởi vì luôn cảm thấy sợ hãi, nhưng mỗi lần chỉ cần hân đi theo bên cạnh, nhất là sau này đã đi nhiều lần, lúc rời đi Hứa Ngôn Tâm cũng chỉ biểu hiện ra sự đề phòng và trầm mặc, căn bản là chưa làm ra hành vi quá khích nào, giống như hôm nay hất tung thứ trong tay hân, thậm chí hành động đẩy Ngụy Nhị ngã cũng khiến Hàn Trình Quang giật mình.

Bất quá tuy rằng giật mình, có thể thấy được hiện tại Hứa Ngôn Tâm quả thật đang rất sợ hãi, Hàn Trình Quang vẫn đau lòng vô cùng, cho nên hai tay cũng ôm chặt Hứa Ngôn Tâm, ôm Hứa Ngôn Tâm vào phòng khách ngồi xuống sofa.

Mà Hứa Ngôn Tâm từ khi về tới nhà cứ gắt gao ôm Hàn Trình Quang, ngồi trên sô pha cũng không buông tay, hơn nữa đem đầu chôn vào lòng Hàn Trình Quang không hề nhúc nhích, Hứa Minh Tâm bên cạnh hỏi cái gì cũng không trả lời.

“Hàn Trình Quang cậu nói, hai người vừa đi đâu?” Thấy Hứa Ngôn Tâm không trả lời, trong lòng Hứa Minh Tâm lo lắng không thôi, chỉ có thể hỏi Hàn Trình Quang.

Bàn tay nhẹ vỗ lưng Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cảm thấy Hứa Ngôn Tâm vẫn đang ra sức ôm hân, bởi vì lực quá mạnh nên hân cảm thấy hơi đau đớn.

Hàn Trình Quang đem từ đầu tới đuôi chuyện đi chơi của mình và Hứa Ngôn Tâm chậm rãi kể cho Hứa Minh Tâm nghe, bất quá khi Hàn Trình Quang nhắc tới cô bé Ngụy Nhị, Hứa Ngôn Tâm đột nhiên mở miệng.

“Cô ta là người xấu!”

“Tiểu Ngôn, vì sao em nghĩ cô ấy là người xấu?” Hứa Ngôn Tâm mở miệng làm cho Hàn Trình Quang yên lòng hơn chút ít, nhưng đồng thời lại phi thường khó hiểu lý do Hứa Ngôn Tâm nhận định như vậy.

“Cô ta là, cô ta là..... Trình Quang, anh phải tin em!!” câu hỏi của Hàn Trình Quang khiến Hứa Ngôn Tâm hơi chút kích động, ngữ khí cũng càng thêm nôn nóng.

Vừa thấy Hứa Ngôn Tâm sốt ruột, Hàn Trình Quang liền lập tức thu lại sự khó hiểu, vỗ về Hứa Ngôn Tâm, phụ họa nói:“Đúng đúng đúng, cô ta là người xấu, sau này chúng ta không đi tới tiệm đó nữa.”

Câu trấn an này của Hàn Trình Quang hiển nhiên rất hữu hiệu, Hứa Ngôn Tâm nghe xong chậm rãi bình tĩnh trở lại.

25. Chương 25

Vẫn luôn ngồi ở bên cạnh lắng nghe, lúc này trong lòng Hứa Minh Tâm không hề bình tĩnh, nếu anh không đoán lầm, Hứa Ngôn Tâm là đang ghen tị! chẳng lẽ Tiểu Ngôn thật sự thích Hàn Trình Quang đến vậy, chẳng lẽ anh thật sự không thể thay đổi cái suy nghĩ này của Tiểu Ngôn ư!?

Trong lúc nhất thời, Hứa Minh Tâm suy nghĩ dâng trào, nhìn Hứa Ngôn Tâm được Hàn Trình Quang trấn an, sau đó Hứa Ngôn Tâm dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Hàn Trình Quang, trong đó ngập tràn tình yêu và cả sự ỷ lại, nếu anh mang Hàn Trình Quang ra khỏi cuộc sống Hứa Ngôn Tâm, như vậy thì Hứa Ngôn Tâm sẽ thế nào đây?

– nó nhất định sẽ hận mình!!!

Một dọc thở dài, Hứa Minh Tâm mở miệng nói: “Ngụy Nhị gì đó mà hai đứa vừa nói, nếu cô ta bị thương, anh sẽ đền bù, cho nên Hàn Trình Quang cậu không cần để ý, Tiểu Ngôn cũng không cần lo lắng, anh hai sẽ giải quyết.”

Nói xong câu này, Hứa Minh Tâm lòng đầy thất lạc quay trở về phòng, hơn nữa theo thói quen móc điện thoại đi động ra.

.....

Trải qua chuyện lần này, Hứa Ngôn Tâm lại vô cùng bài xích chuyện đi ra ngoài, mà vì trấn an Hứa Ngôn Tâm, hơn nửa tháng sau đó Hàn Trình Quang cũng không đi đâu, chỉ ở trong nhà cùng Hứa Ngôn Tâm.

Chuyện thiết kế trang sức thành phẩm của Hứa Ngôn Tâm ngược lại bởi vì y không ra khỏi cửa cho nên hoàn thành rất nhanh, sau khi thành phẩm, Hứa Ngôn Tâm liền gửi cho cuộc thi, kế tiếp chính là chờ đợi kết quả cuối cùng, mà trong lúc đợi kết quả, vốn theo kế hoạch Hàn Trình Quang có thể cùng Hứa Ngôn Tâm đi ra ngoài du ngoạn, nào là xem ca kịch ăn đặc sản, đáng tiếc với tình hình trước mắt, Hứa Ngôn Tâm trốn ở trong nhà không chịu đi ra ngoài, hơn nữa còn xảy ra chút vấn đề khiến Hàn Trình Quang run sợ.

Là vào một buổi tối, cũng chính là sau cái ngày Hứa Ngôn Tâm gửi tác phẩm dự thi, nửa đêm Hàn Trình Quang bị đánh thức, hơn nữa là bởi một tiếng khóc.

Tỉnh lại, Hàn Trình Quang cả kinh trong lòng, vội vàng mở đèn ở đầu giường lên, liền nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm bên cạnh co ro người lại, bả vai cũng run lên, tiếng khóc phát ra từ Hứa Ngôn Tâm.

“Tiểu Ngôn.....” Không dám đánh thức Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang chỉ có thể dùng cánh tay ôm chặt y, sau đó ở bên tai Hứa Ngôn Tâm nhẹ giọng kêu một tiếng.

“Mẹ, mẹ.....” Đột nhiên, từ trong miệng Hứa Ngôn Tâm thì trào gọi ra một chữ khiến lòng Hàn Trình Quang chấn động.

Áp tai gần sát Hứa Ngôn Tâm, lúc này Hàn Trình Quang nghe được Hứa Ngôn Tâm không ngừng nói mấy câu, bởi vì giọng nói nhỏ lại mơ hồ, Hàn Trình Quang chỉ nghe thấy một câu mẹ mẹ còn có cứu cứu gì đó.

Hơn nữa Hứa Ngôn Tâm nhắm chặt hai mắt, nước mắt lại không ngừng chảy ra, Hàn Trình Quang nhìn thấy mà khó chịu trong lòng, lại sợ nếu gọi Hứa Ngôn Tâm đột ngột sẽ dọa Hứa Ngôn Tâm, cuối cùng nằm ở bên cạnh ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực, một tay nhẹ nhàng vỗ lưng Hứa Ngôn Tâm, đồng thời ở bên tai Hứa Ngôn Tâm nhẹ giọng an ủi: “Tiểu Ngôn không phải sợ, không có việc gì, đã không có việc gì, không phải sợ, không phải sợ.....”

Hàn Trình Quang an ủi quả nhiên có tác dụng không nhỏ, chỉ thấy tiếng khóc của Hứa Ngôn Tâm chậm rãi nhỏ dần, thân thể dịch lại gần Hàn Trình Quang, chậm chậm không nói mớ nữa, cuối cùng tựa hồ một lần nữa nặng nề ngủ.

Bất quá có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, sau đó khoảng một tuần, cơ hồ mỗi đêm Hứa Ngôn Tâm đều bị ác mộng quẩn thân, hoặc là nhỏ giọng khóc nức nở, hoặc là lạnh run. Mà mỗi lần Hàn Trình Quang đều sẽ ôm Hứa Ngôn Tâm nhẹ giọng dỗ dành.

Hứa Ngôn Tâm ban ngày dần dần cũng trở nên ít nói, cứ ngồi ở một chỗ trầm mặc, tựa hồ đang cố nhớ lại cái gì đó, khiến cảm giác bất an trong lòng Hàn Trình Quang càng ngày càng mãnh liệt.

Buổi tối hôm đó, Hàn Trình Quang lại nghe thấy tiếng khóc, vội vàng bật đèn nhìn về phía Hứa Ngôn Tâm, thế nhưng vừa nhìn thấy liền hoảng sợ, bởi vì Hứa Ngôn Tâm đang mở to mắt, ngẩn người ra.

“Tiểu Ngôn, em sao vậy? Có phải mơ thấy ác mộng hay không Không có việc gì, đó chỉ là giấc mộng mà thôi.” Chồm người dậy, Hàn Trình Quang kéo Hứa Ngôn Tâm qua, dùng cánh tay ôm chặt Hứa Ngôn Tâm.

“Mình không chết!” Đột nhiên Hứa Ngôn Tâm mở miệng, trong giọng nói là sợ hãi và sự mờ mịt.

“Đừng nói vậy, Tiểu Ngôn, vừa rồi là em nằm mơ, không nên suy nghĩ vậy bạ.” Câu nói của Hứa Ngôn Tâm khiến Hàn Trình Quang căng thẳng, lấy tay xoay đầu Hứa Ngôn Tâm lại để cho Hứa Ngôn Tâm nhìn về phía mình.

“..... Trình Quang”

“Là anh, vừa rồi chỉ là nằm mơ, không phải sự thật, cho nên không nên suy nghĩ vậy bạ.”

Thân thể có chút run rẩy, Hứa Ngôn Tâm vươn cánh tay ra ôm chặt Hàn Trình Quang: “Trình Quang, chúng mình về nhà, em muốn về nhà.”

Ngay lập tức hiểu được Hứa Ngôn Tâm nói về nhà là nhà của hắn, Hàn Trình Quang vội vàng đồng ý: “Được, về nhà, ngày mai sẽ nói với anh hai em, chúng ta lập tức trở về nhà Em đừng suy nghĩ vậy bạ, cũng đừng sợ, ta sẽ ở cạnh em, vĩnh viễn đều ở bên em.”

“..... Ừm.” Giọng nói mang theo một tia nức nở, Hứa Ngôn Tâm ôm sát Hàn Trình Quang.

Ngày thứ hai Hàn Trình Quang nói cho Hứa Minh Tâm nghe chuyện đêm qua, mấy ngày nay Hứa Minh Tâm cũng đặc biệt lo lắng cho Hứa Ngôn Tâm, thậm chí đã định lái Martin đến đây, hiện tại nghe Hứa Ngôn Tâm muốn về gia, vì thế không nói hai lời liền gọi điện thoại chuẩn bị vé máy bay, vào lúc ban đêm ba người ngồi trên máy bay.

.....

Vừa về đến nhà, Hàn Trình Quang liền ôm Hứa Ngôn Tâm vào phòng, nhanh chóng thay drap giường, thay áo ngủ cho Hứa Ngôn Tâm.

Hứa Ngôn Tâm tựa hồ càng thêm bài xích người ngoài, ngồi ở trên máy bay, Hứa Ngôn Tâm không hề chớp mắt, thần kinh buộc chặt ngay cả Hàn Trình Quang trấn an cũng không có tác dụng.

“Ngủ một giấc đi.” Ấn Hứa Ngôn Tâm xuống giường, Hàn Trình Quang kéo chăn lên che kín người Hứa Ngôn Tâm.

“Vậy còn anh?” Bàn tay vẫn nắm chặt Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm nằm ở trong ổ chăn mà mình an tâm, tâm tình khẩn trương rốt cuộc cũng có thể thả lỏng một chút.

“Anh dọn dẹp nhà cửa lại một chút còn có hành lý, vẫn ở trong nhà, anh sẽ không đi ra ngoài, đợi anh dọn dẹp xong sẽ ngủ cùng em.” Lấy tay vuốt vuốt trán Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cúi đầu hôn lên môi y, hơn nữa dùng đầu lưỡi cạy môi Hứa Ngôn Tâm ra, ở bên trong tinh tế quét một vòng.

Một nụ hôn khiến mặt Hứa Ngôn Tâm có chút hồng, bắt quá lại an tâm hơn hẳn, thả tay ra, Hứa Ngôn Tâm nhìn Hàn Trình Quang đứng dậy rời đi, nhưng lại không cho Hàn Trình Quang đóng cửa phòng, cứ như vậy xuyên qua cửa phòng cũng có thể nhìn thấy tình hình phòng khách.

Hứa Minh Tâm đưa Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm về sau đó kêu người chở mình đến chỗ Martin, đem bệnh trạng gần nhất của Hứa Ngôn Tâm nói cho Martin nghe.

Hàn Trình Quang sắp xếp nhà cửa, hành lý xong xuôi, lúc quay về phòng Hứa Ngôn Tâm vẫn chưa ngủ, bộ dạng mệt mỏi vô cùng, thoát nhìn là cứng rắn chống đỡ chờ hấn.

Vốn đang muốn tắm rửa một cái, Hàn Trình Quang nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm như vậy, vì thế chỉ rửa mặt và tay liền vào phòng, thay quần áo rồi chui vào ổ chăn.

Hàn Trình Quang ngủ bên cạnh, Hứa Ngôn Tâm triệt để an tâm, cánh tay vòng qua người Hàn Trình Quang, nhắm mắt lại, không đến năm phút đồng hồ đã thiếp đi.

Hàn Trình Quang cũng nhắm mắt lại, nhưng chưa ngủ bao nhiêu đã bị di động rung rung đánh thức, đầu tiên là nhìn Hứa Ngôn Tâm còn ngủ, liền vội vàng cầm di động xem, thấy số Hứa Minh Tâm, vì thế cầm tai nghe tiếp điện thoại.

“Muốn cho bác sĩ Martin gặp Hứa Ngôn Tâm?” Nhỏ giọng, Hàn Trình Quang còn bị Hứa Ngôn Tâm ôm, chỉ có thể giảm âm lượng phòng ngừa đánh thức Hứa Ngôn Tâm.

“Ừ, Martin muốn tiến hành thôi miên Tiểu Ngôn, như vậy có thể biết rõ hết thấy chuyện phát sinh lúc trước, còn có sự việc trước kia đến cùng đã tạo thành thương tổn gì cho Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn lúc được ôm về thì đã khóc suốt ba ngày, sau đó hôn mê tỉnh lại quên hết, cái này căn bản chính là trốn tránh, không giải quyết chuyện này, nó sẽ luôn bị khủng hoảng và sợ hãi bao vây, tôi sợ ngày nào đó cậu không chú ý tới, nó lại làm chuyện điên rồ thì biết làm sao?”

“Nhưng để cho Hứa Ngôn Tâm và Martin gặp mặt bằng cách nào?” Điều Hứa Minh Tâm băn khoăn cũng khiến Hàn Trình Quang lo lắng, bắt Hứa Ngôn Tâm gặp Martin còn nguyên ý trò chuyện với Martin để bị thôi miên, việc này Hàn Trình Quang cảm thấy có chút khó khăn.

“Cậu thử nói Martin là bạn của cậu muốn đến thăm cậu, Tiểu Ngôn tuy rằng từng gặp Martin, thế nhưng mỗi lần đều đang trong lúc kích động, nói không chừng không nhớ rõ hình dạng Martin, đến lúc đó tôi lại bảo Martin hóa trang Nếu không được thì cứ xài thuốc an thần, tóm lại nhất định phải để cho nó gặp Martin, để Martin thôi miên.” Câu cuối cùng Hứa Minh Tâm nói thật kiên quyết, nhưng lúc Hàn Trình Quang nghe thì chân mày cau lại.

Đợi Hứa Minh Tâm cúp điện thoại, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm trong lòng có chút ưu sầu.

Hàn Trình Quang nghiêng đầu tỉ mỉ ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của Hứa Ngôn Tâm, phỏng chừng là thật sự mệt mỏi hoặc là trở lại nơi này khiến Hứa Ngôn Tâm thực an tâm, lúc này Hứa Ngôn Tâm ngủ thật sự an ổn, không có gặp ác mộng như hồi ở London.

Lấy tay vẽ một đường trên môi Hứa Ngôn Tâm, trong mắt Hàn Trình Quang hiện lên ý cười, trong khoảng thời gian này Hứa Ngôn Tâm luôn căng thẳng sợ hãi, không có một phút thả lỏng, Hàn Trình Quang nhìn mà đau lòng lại không có cách nào, lúc này nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm im lặng thả lỏng ngủ say, trong lòng lại dâng lên cổ chua xót.

Bề ngoài Hứa Ngôn Tâm rất xinh đẹp, mi mắt, màu da, hình dáng không chỗ nào không khiến Hàn Trình Quang rung động, lúc Hứa Ngôn Tâm cười khiến người xem cảm thấy vô cùng diễm lệ, đáng tiếc thời điểm Hứa Ngôn Tâm chân chính thoải mái rất ít, bình thường Hứa Ngôn Tâm đều sẽ cau mày, thế cho nên ở giữa mi tâm đã có một nếp gấp nho nhỏ.

Ngón tay vuốt ve từng tác một, Hàn Trình Quang bắt đầu từ trán Hứa Ngôn Tâm, ở trên mặt Hứa Ngôn Tâm từng chút một chạm vào, lúc chạm tới mí mắt Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cảm nhận được đôi mắt Hứa Ngôn Tâm run run.

Ngón tay lướt tới cằm Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cũng không dừng lại, mà là tiếp tục sờ tới cổ, ***g ngực, eo bụng.....

“Ừ.....” Miệng phát ra tiếng rên khẽ, hô hấp Hứa Ngôn Tâm dần trở nên dồn dập.

Khẽ cười một tiếng, Hàn Trình Quang nghiêng người đè lên trên Hứa Ngôn Tâm, cúi đầu hôn y, đầu lưỡi vừa vươn ra Hứa Ngôn Tâm thật dịu ngoan mở miệng.

Sau một nụ hôn, chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm còn từ từ nhắm hai mắt, vừa rồi hẳn liền nhận ra Hứa Ngôn Tâm đã tỉnh, xem ra chuẩn bị giả bộ ngủ đến cùng.

Xấu xa cười một tiếng, bàn tay Hàn Trình Quang cầm lấy bộ vị kia của y nhanh chóng giật giật, liền nhìn thấy mặt Hứa Ngôn Tâm hơi đỏ lên, hít mạnh vào một hơi.

Lần này Hàn Trình Quang không chờ Hứa Ngôn Tâm trấn định, động tác dưới tay càng thêm dồn dập, khiến cho Hứa Ngôn Tâm không thể không mở mắt ra, nhưng rất nhanh Hứa Ngôn Tâm lại đắm chìm trong niềm vui thích Hàn Trình Quang mang lại.

Cuối cùng, Hứa Ngôn Tâm co rút người, thỏa mãn ở trong tay Hàn Trình Quang, sau đó nằm trên giường thở hổn hển.

Không có xử lý thứ trên tay, Hàn Trình Quang tiếp tục đè lên Hứa Ngôn Tâm, một bàn tay ôm Hứa Ngôn Tâm, một tay còn lại mang theo thứ lúc nãy thăm dò phía sau Hứa Ngôn Tâm.

Thân thể cứng đờ, Hứa Ngôn Tâm theo bản năng rút lui thân mình, cảm nhận được động tác ngón tay Hàn Trình Quang, sắc mặt đỏ au.

Cúi đầu kề sát Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang vừa cử động ngón tay, vừa khàn khàn nói: “Nếu khó chịu thì nói.”

“Trình Quang.....” Hừ nhẹ một tiếng, cánh tay Hứa Ngôn Tâm vòng qua cổ Hàn Trình Quang, rướn đầu lên hôn Hàn Trình Quang.

Thời điểm Hàn Trình Quang đi vào vẫn luôn nhìn Hứa Ngôn Tâm, chỉ cần nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm nhú mày, liền vội vàng dừng lại, đợi cho Hứa Ngôn Tâm thích ứng mới chậm rãi di động, cuối cùng lúc vào trọn trán hai người đều đầy mồ hôi, Hàn Trình Quang vẫn nắm bả vai Hứa Ngôn Tâm hỏi cảm giác của y, khiến Hứa Ngôn Tâm ngưỡng muốn chết, ngay cả lỗ tai và cổ đều đỏ tươi một mảng.

Bất quá bởi vì Hàn Trình Quang thật cẩn thận, Hứa Ngôn Tâm ngoại trừ lúc vừa mới bắt đầu cảm thấy có chút không thoải mái, lúc sau cũng chậm chậm chìm vào khoái cảm, vì Hàn Trình Quang sợ làm y đau nên làm rất nhẹ nhàng, bởi vậy y hơi siết chặt phía sau âm chỉ chịu đựng xấu hổ muốn Hàn Trình Quang nhanh hơn, khiến Hàn Trình Quang sưng sốt sau đó vui mừng quá đổi ra sức vận động hăng say.

26. Chương 26

Bởi vì Hàn Trình Quang rất cẩn thận nên sau đó Hứa Ngôn Tâm ngoại trừ cảm giác mặt sau có chút kỳ quái ra, cũng không có bị thương.

Nhưng cho dù như thế, Hàn Trình Quang vẫn ôm Hứa Ngôn Tâm đến phòng tắm, giúp Hứa Ngôn Tâm tẩy rửa thân thể, một lần nữa ôm y về giường, mình cũng nằm ở bên cạnh ôm y, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa eo Hứa Ngôn Tâm.

Hứa Ngôn Tâm tùy ý Hàn Trình Quang làm, cả người đều vùi sâu vào lòng Hàn Trình Quang, hưởng thụ Hàn Trình Quang mát xa.

“Em có đói bụng không? Trong phòng bếp cũng không có gì ăn, anh nấu đỡ ít cháo, đợi đến buổi chiều chúng ta đi mua đồ ăn, buổi tối nấu cho em một bữa hoành tráng.”

Xoa bóp eo cho Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhớ lại sau khi trở về ngủ một giấc lại vận động như thế, hai người cũng chưa ăn cái gì, phỏng chừng Hứa Ngôn Tâm đã rất đói bụng.

Hàn Trình Quang nói xong, không thấy Hứa Ngôn Tâm trả lời, cúi đầu nhìn thì thấy Hứa Ngôn Tâm đã tựa vào lòng hắn ngủ tiếp. Nhìn gương mặt say ngủ của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nở nụ cười, sau ôm Hứa Ngôn Tâm cũng cùng nhắm mắt lại.

Lần này ngủ một giấc thật sâu, cho đến khi Hàn Trình Quang bị đói tỉnh, tỉnh lại liền lay Hứa Ngôn Tâm còn đang mê mê mụ mụ dậy, Hàn Trình Quang vội vàng đi nấu cơm. Vốn muốn nấu một bữa tiệc ra trò, xem ra hiện tại chỉ có thể nấu đỡ cháo cầm cự mà thôi.

Hàn Trình Quang nấu cháo, cắt chân giò hun khói thành miếng nhỏ cho vào, lúc bưng đến trên bàn, Hứa Ngôn Tâm cũng vừa rửa mặt xong.

Hàn Trình Quang thấy Hứa Ngôn Tâm đi lại, lập tức buông tay bước nhanh đến trước mặt Hứa Ngôn Tâm ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực.

“Thân thể có chỗ nào không thoải mái không, hay em cứ ăn ở trên giường đi!”

Ngữ khí nồng đậm cưng chiều của Hàn Trình Quang khiến Hứa Ngôn Tâm đỏ mặt, nhưng trong lòng lại ngập tràn hạnh phúc vui vẻ. “Em không sao, anh không cần lo lắng.”

Đỏ mặt nói xong, Hứa Ngôn Tâm ngửa đầu ở trên môi Hàn Trình Quang hôn một cái liền đẩy ra, sau đó ngồi vào bàn húp cháo.

Hàn Trình Quang thấy Hứa Ngôn Tâm thật sự không có khó chịu gì hết, lúc này mới yên lòng ngồi xuống bên cạnh dùng bữa.

Sau khi cơm nước xong thì trời đã tối đen, tuy vậy hai người lại không buồn ngủ, Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm tựa vào thành giường chuẩn bị cùng nhau xem phim.

“Tiểu Ngôn, anh có thằng bạn, cậu ta tên là Martin..... Vừa rồi có gửi tin nhắn nói muốn đến thăm anh.” Vừa tìm phim, Hàn Trình Quang giống như vô tình nói. “Cậu ta phỏng chừng không phải ngày mai thì cũng hôm sau đến, hai đứa anh là bạn học hồi đại học, đã lâu không gặp, anh tính chiêu đãi cậu ta ở nhà mình, có thể chứ?”

“Là bạn của anh?” Tựa vào Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm hỏi.

“Ừ, bạn, còn là bạn thân Đúng rồi, anh ảnh chụp của cậu ta, em xem nè.” Lấy tấm ảnh tạo hình mới của Martin mà Hứa Minh Tâm vừa gửi qua đưa cho Hứa Ngôn Tâm xem thử có ấn tượng gì hay không.

Hàn Trình Quang cũng nhìn ảnh chụp, trên ảnh chụp Martin nhuộm lại tóc, từng là mái tóc vàng đặc biệt dễ khiến người khác chú ý lúc này đã biến thành màu nâu, hơn nữa kính mắt luôn đeo cũng bỏ ra, đổi thành kính áp tròng, hơn nữa là kính màu, biến màu mắt xanh thành màu nâu. Kiểu tóc cũng đổi luôn, vốn dĩ tóc dài nay biến thành ngắn, nếu không phải Hàn Trình Quang biết người nọ là Martin, thì ngay cả hắn cũng không thể xác nhận anh chàng đẹp trai tóc ngắn trên ảnh chụp là Martin.

Hơn nữa, tạo hình này của Martin hơi nhỏ hơn số tuổi 27-28, nói là bạn học của Hàn Trình Quang cũng không đủ.

“Cậu ta muốn đến nhà chúng ta ư?” Bộ dạng của Hứa Ngôn Tâm vừa nhìn đã biết y không nhận ra Martin, điều này làm cho Hàn Trình Quang có cảm giác kế hoạch có thể thực hiện.

“Ừ, bọn anh hồi đại học vô cùng thân nhau, lần này cậu ta từ xa đến đây thăm anh, đương nhiên anh muốn chiêu đãi ở nhà, không thì quá là không phải phép Hơn nữa anh nói với cậu ta là anh đã có người yêu, cho nên cậu ta cũng muốn tới gặp em.”

“.....”

Hàn Trình Quang lanh lồm thêm vào một câu, khiến Hứa Ngôn Tâm hơi đỏ mặt, hơn nữa trên mặt cũng bắt gặp hiện lên ý cười.

“Được không? Em cũng phải gặp cậu ta, không thì cậu ta nhất định cho rằng anh đang lừa cậu ta.”

“..... Được.” Suy xét hồi lâu, Hứa Ngôn Tâm lại nhìn người trên ảnh chụp, cuối cùng cũng gật đầu.

“Vậy đến lúc đó em cần phải tiếp đãi cậu ta thật tốt, thấy em cậu ta nhất định sẽ hâm mộ anh vô cùng.” Cảm thấy vui vẻ, Hàn Trình Quang quay đầu hôn lên môi Hứa Ngôn Tâm, làm cho y phải gật đầu.

Như vậy, chuyện thuyết phục Hứa Ngôn Tâm gặp mặt Martin đã xong, về phần trò chuyện thôi miên, thì phải xem bản lĩnh của Martin.

Martin là tận ngày hôm sau mới đến, bởi vì tốn thời gian một ngày để trao đổi khẩu cung với Hàn Trình Quang, bàn bạc một vài chuyện hồi đại học cùng Hàn Trình Quang, không thì sẽ rất dễ lộ tẩy.

Hôm đó Martin tới một mình, bởi vì nếu đi cùng Hứa Minh Tâm thì quá mức trùng hợp, cho nên ba người đã định trước, để Martin đến trước, sau đó tới giờ cơm thì Hứa Minh Tâm vô tình đi ngang qua ghé vào chơi, như vậy thoạt nhìn sẽ tự nhiên hơn.

Kết thúc bữa sáng thì Martin đến, vừa tới liền cười đùa trêu chọc Hàn Trình Quang, sau đó mới ngạc nhiên nhìn về phía Hứa Ngôn Tâm.

“Cậu nhất định là người yêu trong miệng Hàn Trình Quang rồi! Xin chào, tôi là Martin, bạn học hồi đại học của Hàn Trình Quang.” Trên mặt Martin lộ ra tươi cười ôn hòa, cả người toát ra câu ‘Tôi là người tốt’, giọng nói cũng rất êm dịu, lúc nói đến quan hệ với Hàn Trình Quang, ngữ khí càng thêm thân thiết, giống y như một người anh em tốt cái quần chia đôi với Hàn Trình Quang vậy.

– người này không phải là bác sĩ tâm lý, anh ta căn bản chính là một diễn viên chuyên nghiệp.

Trong lòng yên lặng phỉ nhổ một câu, Hàn Trình Quang nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm gật đầu với Martin, rõ ràng là ấn tượng đầu tiên của Martin khiến Hứa Ngôn Tâm buông sự đề phòng xuống. Đương nhiên còn có nguyên nhân sâu xa là Hứa Ngôn Tâm muốn để lại ấn tượng tốt trước mặt bạn thân của Hàn Trình Quang.

Thời điểm ngồi ở trong phòng khách trò chuyện, Martin chủ yếu là cùng Hàn Trình Quang nói chuyện phiếm, nói đến thời đại học của hai người, ôn lại chuyện xưa, giọng kể khôi hài hóm hỉnh, vẻ mặt rạng rỡ ôn hòa, làm cho khoảng thời trò chuyện trở nên vô cùng sinh động, thú vị.

Hàn Trình Quang trầm lặng quéo mồm, hẳn thật sự là rất bội phục Martin, rõ ràng chỉ là mấy sự tích vừa biên soạn ra ngày hôm qua, Martin lại nói vô cùng xuất thần, thậm chí làm cho Hàn Trình Quang có cảm giác mấy chuyện khôi hài kia hẳn đã từng trải qua thật, hơn nữa Martin cũng không gấp gáp bắt chuyện với Hứa Ngôn Tâm, hẳn rõ ràng xem Hứa Ngôn Tâm là nửa kia của Hàn Trình Quang, đang nói chuyện thảnh thơi mới cười hỏi Hứa Ngôn Tâm một câu: “Cậu biết Trình Quang nhà cậu lúc ấy nói gì không?”

Cứ như vậy từng chút từng chút khơi lên lòng hiếu kỳ của Hứa Ngôn Tâm, thậm chí cuối cùng y còn hỏi Martin dăm ba câu.

Sau đó thời gian dần trôi, lúc Hứa Minh Tâm tới cửa, Martin cơ hồ đã chiếm được sự tín nhiệm bước đầu của Hứa Ngôn Tâm, mà Hàn Trình Quang đã gờ không biết bao nhiêu ngón cái ở trong lòng cho Martin.

“Vị này hóa ra là anh trai của Ngôn Tâm, chào anh, tôi là bạn học của Hàn Trình Quang – Martin, thật không nghĩ tới hai anh em anh giống nhau như vậy –charming” (charming: đẹp, có sức quyến rũ)

Không dấu vết rút bàn tay ra, Hứa Minh Tâm thản nhiên nói “Hóa ra là bạn học của Hàn Trình Quang, trách không được cũng y như vậy –foolish” (foolish: ngu xuẩn, ngốc)

Đầu đen kịt, Hàn Trình Quang không nghĩ tới trong cảm nhận của ông anh vợ mình lại là như vậy — ngốc.

“Anh hai Martin, thật ngại quá, anh hai tôi chỉ là nói đùa với anh thôi.”

Khiến mọi người không ngờ tới, Hứa Ngôn Tâm lại lên tiếng giải thích với Martin, còn thêm oán liếc Hứa

Minh Tâm một cái.

Mắt sáng lên, Martin nhất thời nở nụ cười, nói thẳng là không sao cả, hắn với Hàn Trình Quang lúc còn học đại học cũng hay bị người ta đánh giá là ngây ngây ngốc ngốc.

Hàn Trình Quang cùng Hứa Minh Tâm ngồi xem một hồi, hai người đều vô cùng bội phục Martin, xem ra chỉ cần buông bỏ ấn tượng trước kia, Martin thật sự dễ dàng lấy được hảo cảm của Hứa Ngôn Tâm.

Sau đó Hàn Trình Quang đi làm cơm, Hứa Minh Tâm cũng mượn cớ không thích Martin đi tới ngồi xuống một góc, bởi vì Hứa Minh Tâm thường xuyên đến đây, hơn nữa rất nhiều lần chỉ đến nhìn Hứa Ngôn Tâm một hồi rồi tự mình tìm một chỗ lên mạng hoặc là đọc sách, cho nên Hứa Ngôn Tâm không để tâm đến hành động của Hứa Minh Tâm.

Trong phòng khách bây giờ chỉ còn lại có Martin và Hứa Ngôn Tâm, sau khi Hàn Trình Quang đi khỏi, Hứa Ngôn Tâm liền im lặng lại ngay, Martin có nói gì cũng chỉ là hơi cúi thấp đầu hoặc là cười cười.

Đột nhiên, Martin đứng dậy, đi đến ngồi xuống bên cạnh Hứa Ngôn Tâm, điều này làm cho Hứa Ngôn Tâm hoảng sợ, nhưng ngay khi y đang muốn dịch xa ra lại bị một câu của Martin làm dừng động tác.

“Ngôn Tâm, có phải anh hai cậu vẫn chưa biết chuyện của cậu và Trình Quang?”

Thân thể hơi nhích nhích ra, Hứa Ngôn Tâm tận lực cách xa Martin ra một chút. “Anh sao lại biết?”

Làm bộ như không có nhìn thấy động tác của Hứa Ngôn Tâm, Martin chỉ nhún vai. “Rất rõ ràng, hơn nữa Trình Quang thoát nhìn cũng rất sợ anh hai cậu, xem ra cậu ấy thực sự lo lắng anh cậu sẽ không đồng ý chuyện của hai người.”

“Không sai, Trình Quang rất lo lắng, bất quá cho dù anh hai tôi không đồng ý, tôi cũng sẽ ở bên anh ấy.”

“Tuy là như thế, thế nhưng nếu anh hai cậu đồng ý không phải càng tốt hơn sao, tương lai lúc hai người kết hôn anh hai cậu còn có thể chúc phúc cho hai người.”

Bởi vì lời Martin vừa nói, mặt Hứa Ngôn Tâm hơi ửng đỏ. “Kết, kết hôn?”

“Đúng vậy! chẳng lẽ tương lai hai cậu không chuẩn bị kết hôn, hiện tại ở nước ngoài có rất nhiều quốc gia chấp nhận đồng tính kết hôn, tôi dám cam đoan, Hàn Trình Quang ngay cả nằm mơ cũng đều mơ thấy được kết hôn với cậu.”

Martin nói khiến thần sắc Hứa Ngôn Tâm có chút xấu hổ, nhưng trên mặt cũng không tự chủ được lộ ra nét cao hứng.

Mặc dù ở trong phòng bếp nấu đồ ăn, Hàn Trình Quang cũng vẫn quan sát Hứa Ngôn Tâm cùng Martin trong phòng khách, chỉ thấy Martin đứng dậy ngồi xuống cạnh Hứa Ngôn Tâm, mà Hứa Ngôn Tâm lại không có đứng dậy bỏ đi, tiếp đó Martin nghiêng đầu kề gần Hứa Ngôn Tâm nói gì đó, Hứa Ngôn Tâm lại còn đỏ mặt Sau đó điều làm cho sắc mặt Hàn Trình Quang càng thêm khó coi là, cái tên Martin kia thể nhưng thừa dịp Hứa Ngôn Tâm không chú ý, mông từng chút một thụt lại gần về phía Hứa Ngôn Tâm.

Buông trái cà chua bị bóp nát ra, Hàn Trình Quang thề, nếu không phải nể tình Martin là bác sĩ tâm lý hơn nữa đang trị liệu cho Hứa Ngôn Tâm, hẳn nhất định phải lôi Martin ra tấn một trận.

Mà ngồi cách đó không xa, Hứa Minh Tâm kỳ thật cũng vẫn lên chú ý tới Martin và Hứa Ngôn Tâm, nhìn thấy Martin càng ngày càng tiến gần lại phía Hứa Ngôn Tâm, sắc mặt cũng dần trở nên khó coi, bất quá lý do tại sao lại khó coi? Phỏng chừng cũng chỉ có một mình Hứa Minh Tâm tự biết.

27. Chương 27

Martin cứ làm như vô tình dần rút ngắn cự ly với Hứa Ngôn Tâm, cho đến khi cách Hứa Ngôn Tâm một phạm vi nhất định mới ngồi yên, mà phạm vi này chính là phạm vi an toàn theo bản năng của mỗi người.

“Nói cho cậu nghe một biện pháp khiến cho anh hai cậu có thể nhanh chóng chấp thuận nè.”

“Cái gì?” Hoàn toàn không ý thức được Martin đã ở rất gần mình, Hứa Ngôn Tâm chỉ là rất ngạc nhiên hỏi.

“Tự cậu chủ động đi nói với anh hai cậu.”

“Cứ như vậy?”

“Ừ, cậu chủ động nói ra anh hai cậu nhất định sẽ đồng ý, sau đó lại bảo Trình Quang thật trọng gắp mặt trò chuyện với anh ấy, đến lúc đó khi hai người kết hôn anh hai cậu nhất định sẽ chúc phúc.”

Trên mặt hiện lên nụ cười tươi mang theo sự chờ mong hứng khởi, Hứa Ngôn Tâm rất hào hứng với tương lai mà Martin đã vẽ ra.

Sau đó Martin lại lôi ra vài đề tài liên quan tới Hàn Trình Quang, cùng Hứa Ngôn Tâm hàn huyên rộn rã, mà lần này Hứa Ngôn Tâm cũng đáp lời lại Martin, một hồi sau Martin từ trong ngực lấy ra một đồng tiền xu.

“Ngôn Tâm, tôi với cậu chơi một trò chơi nha.” Đặt tiền xu lên trên bàn, Martin nhú mày, ra vẻ cực kỳ thú vị.

Tò mò nhìn đồng tiền xu, Hứa Ngôn Tâm gật gật đầu.

Thấy Hứa Ngôn Tâm đồng ý, Martin dùng hai ngón tay kẹp đồng tiền xu, giơ lên trước mắt Hứa Ngôn Tâm.

Động tác của Martin khiến Hàn Trình Quang cùng Hứa Minh Tâm đều ngừng hô hấp, nhưng hai người một thì giả vờ không có hứng thú, một thì muốn nấu cơm, vì thế đều cố gắng dựng đứng lỗ tai nghe ngóng.

Hàn Trình Quang và Hứa Minh Tâm chỉ nghe thấy Martin thấp giọng nói gì đó, ngữ khí bằng bằng ôn hòa, sau đó cả căn phòng cũng chỉ còn lại mỗi tiếng nói của Martin, Hứa Minh Tâm không lật sách nữa, mà Hàn Trình Quang cũng dừng động tác cắt thái lại — cho đến khi tay trái Martin búng một phát. Sau đó thân thể Hứa Ngôn Tâm lả đi, Martin vội vàng đỡ được Hứa Ngôn Tâm, đặt Hứa Ngôn Tâm nằm thẳng trên sofa.

“Đây là thôi miên?” Hàn Trình Quang cùng Hứa Minh Tâm chạy tới, trên mặt tràn đầy khiếp sợ và kinh ngạc.

“Ừm, hơn nữa chỉ khi nghe thấy tôi ra hiệu mới có thể tỉnh lại.” Bỏ tiền xu vào trong túi áo, giọng nói Martin khôi phục lý tính, một chút cũng không hề ôn hòa hay nghịch ngợm như vừa rồi trò chuyện cùng Hứa Ngôn Tâm.

Hàn Trình Quang và Hứa Minh Tâm đều dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn Martin, sau đó đều dời tầm mắt về phía Hứa Ngôn Tâm đang ngủ bên kia. Lúc này khi Martin nói chuyện không giống hai người bọn họ cố ý nhỏ giọng, nhưng Hứa Ngôn Tâm không hề bị đánh thức.

“Được rồi, hiện tại hai người các anh ra khỏi phòng khách đi, tốt nhất cứ đợi ở trong phòng, tôi bắt đầu làm việc đây.”

“Chúng tôi không thể ở lại nơi này nghe sao?” Hứa Minh Tâm nhìn Martin nhịn không được mở miệng.

“Không thể, ở đây chỉ có thể có hai người chúng tôi.” Không hề do dự cự tuyệt, Martin kéo một chiếc ghế ngồi ở trước mặt Hứa Ngôn Tâm.

Nhìn nhau một hồi, Hàn Trình Quang và Hứa Minh Tâm chỉ có thể đi vào phòng ngủ, không những thế, Martin lại còn khóa ngoài, khiến hai người triệt để câm nín.

Suốt quá trình đợi chờ ở trong phòng ngủ, Hàn Trình Quang và Hứa Minh Tâm không hề nói chuyện, hai người lúc này đều rất lo lắng cho tình huống bên ngoài, căn bản không có tâm tư đối thoại, hơn nữa hai người còn thay phiên dán lỗ tai dán lên cánh cửa, ý đồ nghe ngóng chút tiếng vang ở ngoài kia.

Mãi đến gần một giờ sau, cửa phòng mới được mở ra. Hàn Trình Quang và Hứa Minh Tâm vội vàng đi ra ngoài, chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm như cũ nằm ở trên sofa ngủ, hơn nữa trông vẻ mặt hình như vừa khóc

xong.

“Thế nào!?” Hàn Trình Quang nhìn mà đau lòng, vội vàng đi tới ngồi xổm trước sô pha, hơn nữa quay đầu nhìn về phía Martin.

“Cậu nhỏ giọng một chút, hiện tại cậu ấy là ngủ bình thường. Hai người đừng làm ồn, để cậu ấy an ổn ngủ một giấc.” Giọng nói có chút khàn khàn, Martin đi tới bàn tự rót cho mình ly nước, xem ra vừa rồi nói không ít.

“Vậy khi tỉnh lại nó còn nhớ rõ không?” Hứa Minh Tâm đề thấp giọng, nhìn nhìn Hứa Ngôn Tâm trên sô pha.

“Cậu ấy sẽ nhớ rõ bốn người chúng ta cùng nhau ăn cơm, sau đó cơm nước xong tôi và anh rời đi, Hàn Trình Quang và cậu ấy ngủ trưa thẳng đến khi tỉnh ngủ mới thôi.”

“Vậy chuyện trước kia của Tiểu Ngôn?”

“Chuyện này chúng ta nói sau đi, để Hàn Trình Quang cùng cậu Ngôn nghỉ ngơi một chút!”

“Được rồi!..... Vậy Hàn Trình Quang ở với Tiểu Ngôn, hai người chúng ta đi trước.” Gật gật đầu, Hứa Minh Tâm nhìn Hàn Trình Quang dằn dò, mà Hàn Trình Quang cũng gật đầu đồng ý.

Đợi cho Martin cùng Hứa Minh Tâm rời đi, Hàn Trình Quang dùng sức ôm Hứa Ngôn Tâm lên khỏi sô pha.

Hứa Ngôn Tâm thân là một người con trai trưởng thành, cho dù gây cách mấy cũng không quá nhẹ, bất quá may mà phòng khách cách phòng ngủ khá gần, Hàn Trình Quang mới có thể cố gắng lết về đến phòng.

Đặt Hứa Ngôn Tâm lên trên giường, Hàn Trình Quang nhẹ nhàng cởi áo ngoài của Hứa Ngôn Tâm ra, sau đó chính mình cũng cởi áo nằm xuống bên cạnh, ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực.

Hứa Ngôn Tâm ngủ thẳng tới khoảng sáu giờ chiều mới tỉnh dậy, sau khi dậy còn lười biếng duỗi eo, sau đó miễn cưỡng ôm Hàn Trình Quang.

“Tỉnh ngủ” Thấy tâm tình Hứa Ngôn Tâm tựa hồ cũng không tệ lắm, Hàn Trình Quang thoáng kinh ngạc, liền cười hân hân Hứa Ngôn Tâm.

“Ừm.....” Dựa vào Hàn Trình Quang, ngữ khí Hứa Ngôn Tâm nghe có chút biếng nhác.

“Vậy em có đói bụng không, trưa hôm nay nhiều người, anh cũng chưa ăn no, còn em?”

“Em cũng rất đói bụng.” Lấy tay xoa xoa bụng, Hứa Ngôn Tâm cũng cười nói.

Đương nhiên sẽ đói bụng, buổi trưa căn bản là chưa ăn. Trong lòng yên lặng niệm một câu, Hàn Trình Quang hôn hôn môi Hứa Ngôn Tâm rồi đứng lên.

“Muốn nằm thêm chốc lát hay không, anh đi hâm lại đồ ăn còn sót lại hồi trưa, xong rồi sẽ gọi em.”

Gật gật đầu, Hứa Ngôn Tâm tiếp tục nằm ở trên giường, y thoải mái thở dài, cứ có cảm giác giấc ngủ trưa hôm nay rất khá, dường như được phát tiết ra hết thấy, tựa hồ những sợ hãi, thương tâm không biết tên vẫn luôn chất đọng ở trong lòng đều đã tuôn hết ra ngoài, tuy rằng ở đáy lòng vẫn còn rất sợ hãi khổ sở, nhưng cảm giác không còn nặng nề như trước, mà đã vơi đi phần nào.

Hàn Trình Quang nấu xong đồ ăn liền gọi Hứa Ngôn Tâm, sau đó cùng Hứa Ngôn Tâm ăn cơm, trong lúc dùng bữa tâm tình Hứa Ngôn Tâm thoát nhìn vẫn rất khá, làm cho Hàn Trình Quang cũng cao hứng theo.

Cơm nước xong Hàn Trình Quang mượn cơ hội để Hứa Ngôn Tâm cùng mình đi ra ngoài, đi mua đồ này nọ, mà lần này Hứa Ngôn Tâm chỉ hơi chút do dự liền cùng Hàn Trình Quang đi ra ngoài, Hàn Trình Quang vui vẻ ở trên đường ôm Hứa Ngôn Tâm hưng hăng hôn hai ngụm.

Buổi tối đợi đến nửa đêm Hứa Ngôn Tâm ngủ say, Hàn Trình Quang ở trong phòng tắm cầm di động thật cao hứng gọi điện thoại cho Hứa Minh Tâm và Martin, cảm thấy để cho Martin thôi miên Hứa Ngôn Tâm thêm vài lần có lẽ sẽ chữa khỏi bệnh cho Hứa Ngôn Tâm.

Thế nhưng Martin lại không cho là dễ dàng như vậy, hôm nay lúc thôi miên hắn làm cho Hứa Ngôn Tâm nói ra những ký ức trước kia, đây là lần đầu tiên Hứa Ngôn Tâm kể cho người khác nghe về nỗi sợ hãi của mình, đương nhiên sau khi tỉnh lại sẽ có thoải mái, nhưng lần thứ hai kể ra, lần thứ ba kể ra, phỏng chừng sẽ không có hiệu quả như vậy, hơn nữa còn có thể hoàn toàn phản tác dụng khiến nội tâm Hứa Ngôn Tâm thống khổ.

“Như vậy lúc bé đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Là điều gì khiến Hứa Ngôn Tâm kinh hoàng như vậy?” Rốt cuộc Hàn Trình Quang nhịn không được hỏi ra tình hình thực tế mà mình rất muốn biết.

Martin nghe thấy câu hỏi của Hàn Trình Quang, liền mở loa ngoài điện thoại, hôm nay lúc Hứa Minh Tâm hỏi, hắn đã đoán được buổi tối Hàn Trình Quang cũng sẽ hỏi, cho nên buổi tối ở lại nhà Hứa Minh Tâm chờ Hàn Trình Quang điện thoại, dự tính nói duy nhất một lần cho cả hai người cùng nghe.

“Hôm nay thôi miên tôi làm cho Hứa Ngôn Tâm kể ra chuyện trước đây, những gì Hứa Ngôn Tâm kể đương nhiên là từ góc độ mà cậu ấy nhìn thấy, nghe được.

Hứa Ngôn Tâm tuy rằng là con riêng của ông Hứa, nhưng ông Hứa vẫn thường đến chỗ Triệu Nhã — cũng chính là mẹ Hứa Ngôn Tâm, đến thăm Hứa Ngôn Tâm, cho nên cho tới nay trong lòng Hứa Ngôn Tâm không hề có cảm giác mình là con riêng, ngược lại cho rằng mình không khác gì những đứa bạn cùng tuổi, ba mẹ đều ở bên cạnh, chỉ là ba mình bận đi công tác, cho nên không thường có mặt ở nhà.

Sau đó mẹ của ngài Hứa đây qua đời, Triệu Nhã tìm ông Hứa muốn có danh phận, khi đó trong trí nhớ của Hứa Ngôn Tâm, chính là lúc ba mẹ có mâu thuẫn bắt đầu cãi nhau, cho đến một ngày ở ngoài cửa phòng cậu ấy nghe thấy nội dung cuộc tranh cãi của họ.

Dựa theo lời kể của Hứa Ngôn Tâm, lúc ấy cậu ấy nghe được Triệu Nhã, mẹ mình nói một câu: ‘Ông không phải rất yêu Ngôn Ngôn sao?’ sau đó ông Hứa đã đáp trả một câu: ‘Thì sao, tôi cũng không phải chỉ có mỗi một đứa con.’ sau đó Triệu Nhã lại hô to một câu: ‘Ông không sợ tôi sẽ khiến cả đời ông cũng không nhìn thấy Ngôn Ngôn ư?’ mà ông Hứa trả lời là: ‘Tùy cô, cô có thể thử xem’

Hai câu này vẫn luôn chiếm đóng trong lòng Hứa Ngôn Tâm, cho đến hôm nay kể ra cậu ấy vẫn còn khóc, tiếp theo chính là buổi tối Triệu Nhã chết, lúc ấy Triệu Nhã và Hứa Ngôn Tâm hai người ăn đồ ăn có độc, Hứa Ngôn Tâm bởi vì tuổi còn nhỏ bắt đầu đau bụng, cậu ấy khóc tìm Triệu Nhã, nhưng Triệu Nhã lại cứ ung dung ngồi ở trên bàn ăn cơm, hơn nữa thấy cậu ấy đi tới lại còn nắm lại dứt hai ngụm cơm, miệng còn nói: ‘Ba của mày không cần mày, ông ta cũng mặc kệ sự sống chết của mày, nếu như vậy, mày sống làm gì.’

Sau đó Triệu Nhã phát độc, bởi vì ăn rất nhiều, Triệu Nhã rất nhanh liền ói ra máu, hơn nữa vẻ mặt rất dữ tợn, khi đó Hứa Ngôn Tâm mới biết được đồ ăn mà cậu ấy và Triệu Nhã ăn đã bị hạ độc, ngay lúc đó trong lòng cậu ấy đã hình thành ý niệm ‘Mẹ mình muốn giết mình’, kế tiếp cậu ấy thấy Triệu Nhã độc phát mà chết, mà trước khi chết câu cuối cùng bà ta nói chính là: ‘Không ai cần mày hết, ba mày luôn trông cho mày chết, cho nên mẹ ở bên dưới chờ mày, mày nhất định phải tới.’

Những lời này vẫn tồn tại ở trong lòng Hứa Ngôn Tâm, cho nên cậu ấy luôn có cảm giác mình sẽ chết, luôn sợ hãi, dần dần thì ảo tưởng ra chung quanh có người muốn hại mình, bị những người đó giết chết, tuy rằng bởi vì thương tâm sợ hãi quá độ nên tạm thời cậu ấy quên mất những chuyện đã xảy ra, nhưng cảnh tượng ấy vẫn luôn tồn tại ở sâu trong đáy lòng cậu ấy, cho nên cậu ấy luôn luôn cảm thấy bất an và sợ hãi, về phần bệnh tình tăng thêm hẳn là do ông Hứa qua đời, ăn khớp với chấp niệm ‘Ba không cần mình’, cho nên mới khiến bệnh tình tái phát.”

“Sao lại có thể như vậy!!!” Trong giọng nói ngập tràn sự khó tin, Hàn Trình Quang không nghĩ tới câu chuyện là cái dạng này, mẹ Hứa Ngôn Tâm, có thể ra tay ác độc với chính con mình như vậy, lại còn thốt ra những lời tàn nhẫn cùng cực.

“Đúng là như vậy, khó trách Tiểu Ngôn vẫn cứ nói có người muốn giết nó!” Trong điện thoại vang lên tiếng nói đau lòng của Hứa Minh Tâm.

Đúng rồi, lần trước khi Hứa Ngôn Tâm tỉnh lại sau cơn ác mộng, câu đầu tiên nói chính là ‘Mình không chết’.

Trong lòng Hàn Trình Quang nhất thời có chút rét lạnh, cũng vội vàng kể lại cho Martin nghe lần Hứa Ngôn Tâm đã nói ‘Mình không chết’.

28. Chương 28

“Vốn là ký ức bị cố ý lãng quên, chỉ là cho tới nay tất cả mọi người ở trước mặt cậu ấy luôn tránh nhắc tới đề tài này, cho nên mới dẫn đến chuyện giống như cậu ấy thật sự bị mất đoạn ký ức kia, nhưng kỳ thật chỉ cần hơi chút gợi nhớ, những ký ức kia sẽ chậm rãi thức tỉnh ngay.”

“Vậy nếu triệt để nhớ lại thì sao?” Martin phân tích khiến Hàn Trình Quang lo lắng.

“Cho nên trước khi cậu ấy nhớ ra chúng ta phải giúp cậu ấy, để cậu ấy có đủ khả năng thừa nhận thống khổ, có dũng khí, quyết tâm đối đầu với nó.”

“Đừng nói mấy câu hoa hòe lá hẹ nữa, cụ thể phải làm như thế nào?!!” Lần này không đợi Hàn Trình Quang mở miệng, bên kia điện thoại giọng Hứa Minh Tâm bình tĩnh nói.

“Cái này cụ thể tôi cũng không biết phải làm như thế nào, nội tâm con người kỳ thật rất khó để định ra một số liệu nào đó để mà tiến hành, không một ai có thể biết được một người nghĩ gì sau mỗi giây, hoặc là trong lòng sẽ phát sinh những biến hóa gì.”

Hứa Minh Tâm:“.....”

Hàn Trình Quang:“.....”

Hoàn toàn đặt hết lòng tin lên người Martin, hai người đều không biết nói gì, chỉ đầy phần nộ, thời khắc máu chốt anh lại nói không biết là sao!!!

Cuối cùng trước sự kiên quyết không mở miệng của Hàn Trình Quang và Hứa Minh Tâm, Martin bất đắc dĩ nói: Cho cậu ấy sự quan tâm, tình thương, bầu bạn Cả một loạt những từ ngữ tốt đẹp, cuối cùng hai người họ mới bỏ qua cho Martin.

Thế nhưng tuy rằng miệng nói như vậy, cách vài ngày Martin vẫn thường tới nhà của Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm, mỗi lần tới đều nói chuyện phiếm với Hứa Ngôn Tâm, ở trước mặt Hứa Ngôn Tâm, Martin tuyệt đối giữ hình tượng hài hước, ôn hòa, vui tươi, hơn nữa sau mỗi lần trò chuyện Hứa Ngôn Tâm thoải mái hơn rõ rệt, điều này làm cho Hàn Trình Quang cùng Hứa Minh Tâm đều an tâm không ít.

Bất quá cũng có chút tác dụng phụ, từ những cuộc trò chuyện với Martin, ký ức của Hứa Ngôn Tâm đồng thời cũng dần dần thức tỉnh, biểu hiện rõ nhất chính là cơn ác mộng mỗi buổi tối, rất nhiều đêm Hứa Ngôn Tâm đều sẽ rất thương tâm bởi vì những cảnh tượng trong mộng.

Những lúc ấy, Hàn Trình Quang đều sẽ ôm Hứa Ngôn Tâm nhẹ giọng dỗ dành, giọng nói của hắn tựa hồ thật sự có thể trấn an Hứa Ngôn Tâm, mỗi lần hắn dỗ dành như vậy độ nửa tiếng, trên cơ bản Hứa Ngôn Tâm sẽ chậm rãi an tâm.

Đã nhiều đêm liền, Hàn Trình Quang không hề ngủ sâu, chỉ cần Hứa Ngôn Tâm ở bên cạnh phát ra tiếng động, ngay lập tức hần liền tỉnh lại, sau đó mở đèn ngủ, xem trạng thái Hứa Ngôn Tâm một chút, rồi lại ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực vỗ về.

Buổi tối hôm nay, Hàn Trình Quang lại nghe thấy tiếng khóc của Hứa Ngôn Tâm, bật đèn lên thì thấy Hứa Ngôn Tâm vẫn còn nhắm nghiền hai mắt, vì thế liền vươn cánh tay ôm chặt Hứa Ngôn Tâm, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng y, miệng cũng nhẹ giọng nói: “Tiểu Ngôn không cần sợ, đều chỉ là nằm mơ, chớ sợ, chớ sợ.....”

“..... Không phải mơ, mẹ, mẹ muốn, giết em.”

Đột nhiên, vẫn đang vui mình trong lòng Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm mở miệng, ngữ khí ngập tràn sự mờ mịt và e ngại.

Trong lòng chấn động, Hàn Trình Quang vội vàng bật dậy, đặt Hứa Ngôn Tâm nằm thẳng trên giường, sau đó Hàn Trình Quang liền nhìn thấy được ở trong mắt Hứa Ngôn Tâm là nỗi đậm bi thương cùng tuyệt vọng.

“Tiểu Ngôn.....” Trong lòng yêu thương xen lẫn khổ sở, Hàn Trình Quang lấy tay nhẹ nhàng đặt lên trên trán Hứa Ngôn Tâm.

“Mẹ muốn giết em, nhưng em không chết..... Mẹ nói mẹ chờ em, mẹ vẫn đều luôn đợi em”

“Không phải!!! Hứa Ngôn Tâm.....” Trong lòng cả kinh, Hàn Trình Quang nhìn về mặt Hứa Ngôn Tâm đột nhiên đại ra, miệng lải nhải lặp đi lặp lại một câu như vậy, nhất thời sợ tới mức hô to lên một tiếng.

Tiếng hô của Hàn Trình Quang khiến Hứa Ngôn Tâm hồi phục một chút thần trí, nhưng vẫn còn hoảng sợ, bị Hàn Trình Quang dùng lực nắm nên bả vai co quắp lại.

Hít sâu một hơi, Hàn Trình Quang bình phục tâm tình, sau đó dùng sức ôm chặt Hứa Ngôn Tâm vào trong lòng: “Tiểu Ngôn, chớ nên suy nghĩ bậy bạ, em như vậy khiến anh thực rất lo lắng.” Câu cuối cùng giọng Hàn Trình Quang cơ hồ có chút nghẹn ngào.

“Trình Quang..... Anh đừng lo lắng!” Vội vàng vươn tay ôm chặt Hàn Trình Quang, ngữ khí Hứa Ngôn Tâm hơi chút mờ mịt, tựa hồ có chút không rõ vì sao Hàn Trình Quang lại lo lắng, quên đi tình trạng bản thân, vội nói.

Bàn tay lên vào sau gáy Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nâng đầu y lên, hôn xuống, bàn tay cũng lần vào trong áo Hứa Ngôn Tâm chậm rãi vuốt ve.

Rất nhanh, Hứa Ngôn Tâm bị Hàn Trình Quang khơi mào dục vọng, hai má và cổ ửng đỏ một mảng lớn, dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông, trái tim bùm bùm loạn nhịp.

Mỗi lần bắt đầu Hàn Trình Quang đều rất ôn nhu, cơ hồ không làm cho Hứa Ngôn Tâm có chút khó chịu nào, đợi cho Hứa Ngôn Tâm thích ứng động tác mới dần trở nên kịch liệt.

Hơn nữa mỗi lần, Hứa Ngôn Tâm đều sẽ bị Hàn Trình Quang dẫn đường vào một cảm xúc hoàn toàn mới lạ, thời điểm ấy bất luận là trái tim hay là thân thể y, tất cả đều bởi vì Hàn Trình Quang mà động.

“Tiểu Ngôn..... Nói em yêu anh, em vĩnh viễn cũng sẽ không rời bỏ anh.” Lúc sắp lên tới đỉnh điểm, Hàn Trình Quang dừng động tác lại, bàn tay giam chặt Hứa Ngôn Tâm, ở bên tai y kiên định nói.

Hàn Trình Quang chưa từng yêu cầu Hứa Ngôn Tâm nói câu yêu mình, cũng không bức bách Hứa Ngôn Tâm đưa ra lời hứa hẹn, nhưng buổi tối hôm nay, Hàn Trình Quang cố gắng muốn Hứa Ngôn Tâm thốt ra câu nói ấy.

Trước mắt cơ hồ hoa cả lên, thể xác lẫn tinh thần của Hứa Ngôn Tâm đều bị kiềm hãm khi đang ở trong sự hưng phấn cực độ, cánh tay ôm Hàn Trình Quang cũng vô thức siết chặt, miệng phát ra những tiếng rên rỉ khó kiềm nén.

“Trình Quang, Trình Quang..... Em yêu anh, em yêu anh, em vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa anh —!!!” Một chữ cuối cùng vừa bật ra, Hứa Ngôn Tâm được Hàn Trình Quang đưa đến trên những đám mây.

Đợi đến lúc Hứa Ngôn Tâm lấy lại tinh thần một lần nữa, liền cảm nhận được Hàn Trình Quang đang không ngừng hôn ở trên cổ trên mặt mình.

Trên người cả hai đều bị một tầng mồ hôi bao phủ, Hàn Trình Quang ném được vị mặn mặn, nhưng mặc dù như thế, khối thân thể này vẫn luôn có sức hấp dẫn trí mạng đối với hắn.

Cơ hồ hôn khắp thân thể Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang một lần nữa dời môi đến gương mặt y, từ trán một đường hôn đến trên môi, mà đôi môi Hứa Ngôn Tâm giống như là một quan đạo vì hắn mà kiến tạo, ngay khi hắn vừa hôn tới liền hé mở ra nghênh đón, dung nạp hắn.

Hai người quấn lấy nhau, nhiệt liệt hôn, không ngừng hấp thu đối phương, cho đến khi cạn kiệt không khí mới không thể không dừng lại.

Ôm Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang luyến tiếc buông tay ra, hắn nghĩ cái cảm giác ‘đặt ở trong lòng bàn tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan’ mà mọi người thường nói phỏng chừng chính cảm giác giờ phút này của hắn.

Bất quá cho dù không muốn buông tay, thân thể Hứa Ngôn Tâm cũng cần phải tẩy rửa, cho nên cuối cùng Hàn Trình Quang lưu luyến không thôi đành phải ôm Hứa Ngôn Tâm đến phòng tắm.

Lúc này đây Hàn Trình Quang để lại một ít dấu vết trên người Hứa Ngôn Tâm, ở ***g ngực Hứa Ngôn Tâm in đầy dấu răng, trên cổ cũng có rất nhiều dấu hôn, bụng, đùi, khuỷu tay thậm chí quai hàm cũng đều

có vài vết ô mai be bé.

“Ngày mai anh em đến đây mà nhìn thấy, khẳng định sẽ muốn giết anh.” Ôm Hứa Ngôn Tâm trở về phòng nằm trên giường, Hàn Trình Quang nhìn mấy dấu hôn kia cười nói, nhưng mặc dù như thế, hấn lại nhện không được tiếp tục hôn hôn lên trên mấy dấu hôn kia.

“Em cũng tạo dấu cho anh, như vậy công bằng, anh hai em sẽ không chỉ nói anh.” Khẽ cười một tiếng, Hứa Ngôn Tâm kéo đầu Hàn Trình Quang qua, ở trên mặt Hàn Trình Quang dùng sức mút mạnh một cái, trên má phải liền hiện lên một dấu hôn dị thường bắt mắt.

“A? Sao lại ở chỗ này chứ!!!” Không nghĩ tới Hứa Ngôn Tâm hôn lên mặt, đầu Hàn Trình Quang nhất thời đầy hắc tuyến. (==””)

“Tiếp tục nào!” Hứa Ngôn Tâm như là phát hiện ra trò hay, lại cắn một ngụm ở trên môi Hàn Trình Quang, khiến cho môi Hàn Trình Quang sưng lên.

“Oái, em bảo anh ngày mai làm sao gặp người đây!” Nhìn Hứa Ngôn Tâm cười rộ lên, Hàn Trình Quang liền biết môi mình nhất định đã sưng vù, nhất thời ai oán than một tiếng. Bất quá cánh tay lại vẫn cứ gắt gao ôm Hứa Ngôn Tâm, nhìn Hứa Ngôn Tâm tươi cười lòng tràn đầy sung sướng.

Ngày hôm sau tình cờ Hứa Minh Tâm và Martin hai người đều đến đây, nghênh đón hai người là Hàn Trình Quang, cho nên khi Hàn Trình Quang vừa mở cửa, Hứa Minh Tâm liền hiện ra bộ dạng khiếp sợ khó có thể tin, anh không nghĩ tới em trai anh lại mạnh bạo như vậy.

Còn Martin thì nhúu mày, ở sau lưng Hứa Minh Tâm lén giơ ngón cái với Hàn Trình Quang, ám chỉ hai người kịch liệt quá đi à nha!

Bất quá khi Hứa Minh Tâm, Martin hai người lại nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm, sắc mặt lại thay đổi.

Hứa Minh Tâm rõ ràng là level khiếp sợ lại bỏ tăng thêm một bậc kèm theo lửa giận, mà ánh mắt Martin nhìn về phía Hàn Trình Quang càng thêm bội phục, ở phía sau Hứa Minh Tâm trực tiếp bật ra hai ngón cái cho Hàn Trình Quang.

Hứa Minh Tâm cơ hồ muốn phát điên, hấn vẫn nghĩ Hứa Ngôn Tâm thích Hàn Trình Quang, cho dù Tiểu Ngôn có thích Hàn Trình Quang như thế nào thì cũng là Tiểu Ngôn thích, Hàn Trình Quang không thể có ý gì được, lại càng không được làm gì Tiểu Ngôn nhà hấn hết! Nhưng hiện tại thoát nhìn, Hàn Trình Quang, cái tên khốn kiếp này đã cái gì cái gì với em trai hấn rồi!!!

Kỳ thật tâm lý vặn vẹo của Hứa đại ca chính là: Hứa Ngôn Tâm có thể như vậy như vậy Hàn Trình Quang, thể nhưng Hàn Trình Quang không thể như vậy như vậy Hứa Ngôn Tâm.

Hàn Trình Quang kỳ thật rất xấu hổ, lúc nhìn thấy Hứa Minh Tâm và Martin còn theo bản năng che che

mặt, Hứa Ngôn Tâm thì ngược lại, bình thường lúc ở trước mặt Hàn Trình Quang thì rất dễ đỏ mặt, nhưng khi đối mặt với Hứa Minh Tâm và Martin thì lại rất thản nhiên, gương mặt đầy dấu tây vô cùng bình tĩnh.

“Tiểu Ngôn, anh muốn nói chuyện với em!” Ngồi trên sofa, Hứa Minh Tâm thật sự là bị nội tâm tra tấn đứng ngồi không yên, rốt cuộc nhịn không được mở miệng.

Cuối cùng Hứa Ngôn Tâm và Hứa Minh Tâm hai anh em đi vào phòng ngủ, lưu lại Hàn Trình Quang khấn trương cùng Martin cười tươi.

“Cậu không cần khấn trương, cái tên Hứa Minh Tâm ‘cuồng em trai’ tuyệt đối sẽ không ngăn cản hai người.” Tựa vào sofa, Martin gác chân, trong tay bưng tách trà tự nhiên uống.

“cuồng em trai!” Đen mặt nhìn Martin, Hàn Trình Quang đột nhiên ý thức được không biết từ lúc nào Martin bắt đầu kêu thẳng họ tên Hứa Minh Tâm, không giống trước kia một câu ngài Hứa hai câu ngài Hứa nữa.

Nửa giờ sau, Hứa Ngôn Tâm từ trong phòng đi ra, bảo Hàn Trình Quang đi vào.

Nhìn sắc mặt Hứa Ngôn Tâm khá tốt, Hàn Trình Quang nhẹ nhàng thở ra, nhưng nghe lại bảo mình đi vào, nhất thời hiểu ra hôm nay Hứa Minh Tâm là muốn dùng thân phận gia trưởng thị uy, đây là tương đương với ra mắt gia trưởng [.....]

Hàn Trình Quang vừa bước vào liền cảm nhận được ánh mắt đăm đăm của Hứa Minh Tâm. Hứa Minh Tâm ngồi ở bên giường, bởi vì trong phòng cũng không có khoảng trống dư thừa nào, Hàn Trình Quang vốn định ngồi xuống giường luôn, nhưng khi đến gần nhìn thấy cái ghế nhỏ trước mặt Hứa Minh Tâm, nhất thời trán ứa mồ hôi.

Cuối cùng lặng thầm do dự, so đo một hồi, Hàn Trình Quang ngồi xuống chiếc ghế nhỏ trước mặt Hứa Minh Tâm, khẽ ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Minh Tâm, trưng ra bộ dạng cô vợ nhỏ!!!

29. Chương 29

Hàn Trình Quang co rúc trên ghế chờ đợi Hứa Minh Tâm cất tiếng, nhưng đợi nửa ngày cuối cùng chỉ đợi được một tiếng hừ lạnh, nhất thời trong lòng có chút sợ hãi.

“Anh vợ à”

“Ai là anh vợ của cậu hả!!!” Trán căng ra một sợi gân xanh, Hứa Minh Tâm nhìn Hàn Trình Quang với ánh mắt sắc nhọn.

“Ế.....” Chết bà, ông anh vợ không thừa nhận, xem ra sự việc không mấy thuận lợi rồi.

“Muốn xưng hô thì tôi phải là anh chồng của cậu, cậu cũng chỉ có thể là em dâu tôi thôi!!!”

“ ồ Ồ!” Nhất thời Hàn Trình Quang sững sờ chết lặng, qua hơn nửa ngày mới tỉnh lại, ho nhẹ một tiếng nói:“Dạ, anh hai.”

‘Bụp’ một tiếng vỗ mạnh lên giường, Hứa Minh Tâm cắn chặt răng:“Hiện tại không phải lúc bàn về chuyện xưng hô, đương nhiên chuyện đó cũng rất quan trọng, nhưng tôi muốn hỏi..... Đến cùng là cậu ‘rù quẩy’ Tiểu Ngôn nhà tôi, hay là Tiểu Ngôn nhà tôi bị cậu dụ dỗ!” (=))))))))))

Hai vế trên chẳng lẽ không cùng một ý? Hàn Trình Quang cảm thấy anh hai Hứa đây đã nóng giận tới hồ đồ.

“Kỳ thật chúng em là..... lưỡng tình tương duyệt!”

“@# %.....” Lưỡng tình tương duyệt con khỉ khô, Hứa Minh Tâm hung hăng đem Hàn Trình Quang mắng một trận xối xả ở trong lòng.

“Anh hai, anh yên tâm, em thích Tiểu Ngôn, em nhất định nhất định sẽ đối xử tốt với em ấy, em sẽ luôn chăm sóc em ấy, quan tâm em ấy, tuyệt không để cho em ấy chịu nửa phần ủy khuất, anh hãy đồng ý cho chúng em đi!”

“..... Cậu mơ đẹp nhỉ, ở bên Tiểu Ngôn hai người sẽ không có con cái gì hết, nhà cậu chỉ có mỗi mình cậu, cậu không có con thì hương khói nhà cậu kể như xong.” Thở sâu, Hứa Minh Tâm lúc này mới trấn tĩnh lại, nghiêm túc nói.

“Không có việc gì, họ Hàn nhiều như vậy, cũng không thể vì thiếu một mình em mà tuyệt dòng, em cũng không cần con cái, Tiểu Ngôn chính là bé cưng , chẳng những em sẽ yêu em ấy, còn sẽ thương em ấy.” Vội vàng cười cam đoan, lúc này đây Hàn Trình Quang căn bản không cần vạch sẵn ra mấy lời ngon tiếng ngọt trong đầu, chỉ là thuận miệng nói ra mấy câu trong lòng.

“Còn nữa, muốn ở bên Tiểu Ngôn nhà tôi thì nhất định phải là cậu gả lại, sau khi gả tới cậu phải nhập gia phả bên đây.....” Nhìn bộ dạng cao hứng của Hàn Trình Quang, trong lòng Hứa Minh Tâm liền không thoải mái, nghĩ nghĩ nhất thời lại gờ gờ khóe miệng nói.

“Ồi..... thời đại nào rồi còn nhập gia phả?”

“Nhà chúng tôi là một gia đình vô cùng truyền thống, cậu gả lại đây thì phải nhập gia phả, đến lúc đó tên nhất định phải đổi sang họ Hứa!” Lên mặt, Hứa Minh Tâm âm thầm cười lạnh một tiếng.

Xem ra không để ông anh hai vừa lòng là không được, Hàn Trình Quang gật gật đầu: “Ồ kê Hứa thì Hứa, đến lúc đó cứ viết Hứa Hàn Trình Quang.”

Nhất thời cảm nín trước độ dày của da mặt Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm trừng mắt nhìn Hàn Trình Quang rồi mở cửa đi ra ngoài.

“Ai u..... Hóa ra ông anh vợ cũng rất dễ nói chuyện!” Đợi Hứa Minh Tâm rời khỏi, Hàn Trình Quang mới đứng dậy co duỗi tay chân.

“Là ANH CHỒNG..... Còn nữa, cậu cảm thấy tôi rất dễ nói chuyện!?” Đột nhiên, Hứa Minh Tâm đứng ở mép cửa quay đầu lại, híp mắt, trên mặt hiện lên nét nguy hiểm.

“..... A! Anh hai, em sai rồi, tha cho em dẫu một lần đi!” Thiếu chút nữa bị dọa bỏ nhào xuống giường, Hàn Trình Quang vội vàng co rúm người vào trên ghế, bộ dạng đáng thương hể hể.

‘Oành’ một tiếng, là tiếng cửa phòng được đóng một cách thô bạo.

Lúc Hàn Trình Quang đi ra ngoài liền nghe thấy Hứa Minh Tâm oán giận nói với Hứa Ngôn Tâm.

“Vì sao em lại thích Hàn Trình Quang chứ? Cậu ta mặt dày như vậy, lại còn ngu ngốc, nếu em thật sự thích con trai, anh lập tức giới thiệu cho em hơn trăm thằng, tùy tiện lôi ra một thằng cũng đều tuyệt đối ăn đứt Hàn Trình Quang!”

Nhún vai, Hàn Trình Quang vội vàng chạy tới, từ phía sau kéo Hứa Ngôn Tâm vào trong lòng.

“Anh hai, anh không thể không phúc hậu như thế, sao lại có thể dụ dỗ ông xã của em ngoại tình cơ chứ!”

Che trán, Hứa Minh Tâm triệt để hết lời nào để nói với Hàn Trình Quang.....

“Trình Quang, em chỉ thích anh.” Bởi vì xưng hô Hàn Trình Quang vừa thốt ra nên mặt đỏ, Hứa Ngôn Tâm vội vàng xoay người ôm Hàn Trình Quang bày tỏ cõi lòng.

Đắc ý nhếch nhếch mép, Hàn Trình Quang ngây ngô cười ôm Hứa Ngôn Tâm.

“Martin, tôi phải đi, cậu cũng đi cùng tôi đi.” Đã không đành lòng nhìn tiếp, Hứa Minh Tâm trực tiếp đứng lên, nói với Martin một câu liền đi ra ngoài.

Cũng nhin không được bật cười, Martin cùng đứng dậy: “Tôi đây cũng không muốn làm kì đà, bye bye.....”

“Anh hai đi thông thả, hôm nào đó em sẽ đích thân tới cửa chào hỏi.” Nhìn theo bóng lưng vợ và rời đi của Hứa Minh Tâm hô một tiếng, Hàn Trình Quang chỉ thấy thân thể Hứa Minh Tâm hơi lảo đảo, tiếp đó liền mất dạng.

Sau khi Hứa Minh Tâm cùng Martin ra về, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm hoan hô một tiếng, vốn tưởng rằng thu phục ông anh vợ không dễ dàng, không nghĩ tới qua cửa nhanh gọn lẹ như vậy, thật đúng là khiến Hàn Trình Quang kinh ngạc, vui sướng ngoài ý muốn.

“Chờ thêm vài ngày chúng mình tới nhà anh của em, đi thăm anh ấy!”

Hứa Minh Tâm đồng ý chuyện bọn họ, mới vừa rồi Hàn Trình Quang nói tới cửa chào hỏi cũng không phải nói lung tung, nếu hẳn dẫn Hứa Ngôn Tâm về nhà, Hứa Minh Tâm nhất định sẽ rất vui.

Tâm tình vui vẻ của Hàn Trình Quang cũng lây nhiễm qua Hứa Ngôn Tâm, Hứa Ngôn Tâm cũng tươi cười, bất quá vừa nghe đến về nhà, sắc mặt nhất thời hơi hơi cứng đờ, nhưng lại bị Hàn Trình Quang cao hứng ôm lấy, Hứa Ngôn Tâm khẽ rử mắt.

Hàn Trình Quang cao hứng suốt nguyên một ngày, nhưng khi đêm đến lại cao hứng không nổi, bởi vì nhớ tới mấy câu Hứa Ngôn Tâm nói đêm qua, hiện tại Hàn Trình Quang có chút kinh hoảng trước những cơn ác mộng buổi tối của y, cơn ác mộng mỗi buổi tối chẳng những tra tấn Hứa Ngôn Tâm, đồng thời cũng tra tấn Hàn Trình Quang, khiến Hàn Trình Quang trơ mắt nhìn Hứa Ngôn Tâm thương tâm mà khổ sở trong lòng.

Buổi tối đến, hai người nằm ở trên giường, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm nhẹ giọng trò chuyện, tận lực nói những chuyện khiến Hứa Ngôn Tâm thoải mái, hơn nữa Hứa Ngôn Tâm cũng rất phối hợp, bất luận Hàn Trình Quang nói cái gì Hứa Ngôn Tâm đều sẽ đáp lời.

“Kết hôn!?” Trong lòng chấn động, Hàn Trình Quang trực tiếp thò tay bật đèn ngủ ở đầu giường lên, sau đó quay đầu nhìn Hứa Ngôn Tâm.

Mặt đỏ bừng, Hứa Ngôn Tâm kéo chăn lên che khuất nửa khuôn mặt. “Martin nói, chỉ cần anh hai em đồng ý, chúng mình có thể kết hôn.”

Tim đập có chút dồn dập, giờ này phút này Hàn Trình Quang hận không thể mặt giáp mặt để mà cảm ơn Martin.

“Anh không nghĩ tới à?”

“Không không không không..... Không phải, anh có nghĩ, nhưng mà chỉ là vụng trộm nghĩ, a a a..... anh chỉ không ngờ.” Vừa kích động, nói năng cũng lộn xộn, Hàn Trình Quang trực tiếp vươn tay ôm Hứa Ngôn Tâm, khuôn mặt tràn đầy vui sướng.

Được Hàn Trình Quang ôm lấy, Hứa Ngôn Tâm cũng vươn cánh tay ôm lại, ôm Hàn Trình Quang nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trên mặt là an bình và hạnh phúc.

Buổi tối hôm nay, bởi vì niềm vui to lớn bất ngờ ập đến, khiến cho Hàn Trình Quang nằm ở trên giường nhưng mãi cũng không thể ngủ, hắn đưa tay khẽ sờ sờ gương mặt Hứa Ngôn Tâm, xác định Hứa Ngôn Tâm ngủ mới nhẹ nhàng đứng dậy ra khỏi phòng.

Đứng ở bên trong phòng khách, Hàn Trình Quang bặm môi, đưa tay túm tóc không ngừng đi tới đi lui.

Nói thật, từ năm mười lăm tuổi hắn đã biết tính hướng của mình, qua nhiều năm, những khi bạn bè bên cạnh lết lút nhìn chăm chú mấy nữ sinh trong ban thì hắn lại vụng trộm quan sát nam sinh, nhưng mà tuy rằng ngẫu nhiên cũng cảm tình vài người, nhưng lại chưa từng rung động với một ai, cho đến đại học.

Khi đó, hắn còn có đoạn thời gian cho rằng bản thân có cũng không mấy thích nam sinh, tại vì chưa từng rung động trước một nam sinh nào cả, mãi cho đến trong lúc vô tình nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm.

Càng nói tiếp càng khó có thể tin được, ngày đó lúc đi ngang qua nhà hàng kia, chẳng qua hắn chỉ vô tình quay đầu liền nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm đang ngồi bên cửa sổ, vậy là chỉ một cái liếc mắt như thế, lúc ấy trong lòng hắn liền toát ra một câu ‘Hàn Trình Quang, mày thật sự thích con trai rồi.’

Tiếp đó, hắn liền trầm luân..... sống lâu như vậy Hứa Ngôn Tâm là người duy nhất hắn, lại chỉ bằng một cái nhìn thoáng qua, chỉ nhìn như thế liền khiến hắn thích suốt hai năm, mà ngay khi hắn cảm thấy cuộc đời mình vô vọng, hắn lại ngoài ý muốn đụng phải Hứa Ngôn Tâm, có khi hắn thật sự có cảm giác điều này chính là do Thượng Đế đã an bài [không, đây là tác giả an bài], nó cũng là duyên phận của hắn và Hứa Ngôn Tâm, hai người bọn họ nhất định, nhất định phải luôn ở bên nhau.

Mà hiện tại, ngay ngày hôm nay, hắn triệt triệt để để có được Hứa Ngôn Tâm, Hứa Ngôn Tâm từ nay về sau chính là của Hàn Trình Quang hắn, là người hắn yêu, cũng chính là người yêu của hắn

Ở trong phòng khách kích động đi hết nửa buổi tối, Hàn Trình Quang lại lặng lẽ trở về phòng ngủ, lặng lẽ chui vào ổ chăn sau đó bình tĩnh mỗi một thiếp đi.

Ngay khi Hàn Trình Quang vừa ngủ, Hứa Ngôn Tâm ở bên cạnh liền mở mắt ra, nghiêng người đối mặt với Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm vươn cánh tay nhẹ nhàng ôm chặt Hàn Trình Quang lại.

Hàn Trình Quang một đêm ngon giấc, tối hôm qua Hứa Ngôn Tâm dường như không có gặp ác mộng, cùng hắn ngủ thẳng cho đến tám giờ sáng hôm sau mới tỉnh dậy, sau khi ngủ dậy hai người cùng nhau rửa mặt chải đầu, sau đó Hàn Trình Quang nấu điểm tâm, Hứa Ngôn Tâm quét dọn nhà, đợi Hàn Trình Quang nấu xong hai người cùng ăn, ăn xong Hứa Ngôn Tâm sẽ nghe một vài bản nhạc xem vài vở ca kịch hoặc là lật tạp chí đọc.

Còn Hàn Trình Quang rửa bát đĩa xong thì đem quần áo dơ nhét vào máy giặt, rửa tay rồi đi lại sofa xử.

Vừa ngồi lên sô pha, di động Hàn Trình Quang liền reo.

Vừa thấy dây số lạ, Hàn Trình Quang kinh ngạc chốc lát rồi bắt máy.

“Xin hỏi đây có phải là số anh Hàn hay không?”

“Phải, xin chào, xin hỏi anh là?”

“Chào anh Hàn, tôi là đồng sự trưởng tập đoàn Huệ Phong, tôi họ Tống.....”

“..... Ngài Tống!?” Bị thân phận của đối phương làm cho hoảng sợ, Hàn Trình Quang không hiểu đường đường chủ tịch tập đoàn Huệ Phong nổi danh tìm hắn có chuyện gì?

“Là như vậy, tôi được ngài Hứa Minh Tâm Hứa giới thiệu cho, tôi nghe nói anh là bạn của Minh Tâm.”

Minh Tâm? Nghe nói? Bạn?

“..... Khụ, không sai, chúng tôi là bạn, không biết anh tìm tôi có chuyện gì không?”

“Tôi xin đi thẳng vào vấn đề, Hứa Minh Tâm cũng là bạn của tôi, hệ thống phòng ngự trong máy tính của anh ta là do anh cài đặt đúng không?”

“Đúng vậy.” Hàn Trình Quang đã hơi đoán ra đối phương tìm mình vì chuyện gì rồi.

“Tôi muốn mời anh giúp tôi trang bị một hệ thống giống hệt vậy, tôi đã nhìn thấy hệ thống trên máy tính của Hứa Minh Tâm, nó có thể phòng ngự hơn hai mươi loại virus khó trị nhất, cho nên tôi cũng muốn anh Hàn giúp tôi cài đặt một cái, đương nhiên..... chuyện giá cả có thể thương lượng.”

“Anh với anh hai..... anh Hứa là bạn, vậy cũng chính là bạn của tôi, tiền bạc gì chứ, chỉ là một hệ thống mà thôi.”

“Điều này không thể, tuy là bạn bè, thế nhưng cũng không thể miễn phí, anh biết rõ hệ thống này của anh có thể giúp tôi phòng ngừa biết bao nhiêu tiền bị mất cắp.”

30. Chương 30

“..... Ha ha, nếu anh Tống kiên trì như thế, vậy anh cứ ra giá! Tôi cũng không biết một hệ thống như thế trị giá bao nhiêu tiền?”

“Ba trăm vạn, anh Hàn giúp tôi cài một hệ thống tốt, tôi sẽ chuyển ba trăm vạn tới tài khoản của anh?”

Ba trăm vạn? Khuôn mặt vốn đang tươi cười của Hàn Trình Quang ngay lập tức đơ lại.

“Cái này phải chăng là đã quá nhiều?”

“Anh Hàn quá khiêm tốn rồi, hệ thống của anh có thể giúp tôi kiếm không chỉ gấp 10 lần ba trăm vạn thôi Được, vậy cứ quyết định như thế nhé, tôi sẽ kêu người mang máy tính tới, tiền chuyển khoản đợi lát nữa sẽ thông báo tới di động của anh.”

Cúp điện thoại, Hàn Trình Quang vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, bất quá còn chưa kịp vui lâu điện thoại lại vang lên, lần này là Hứa Minh Tâm gọi.

“Anh hai?”

“Hàn Trình Quang, đợi lát nữa có một người họ Tống sẽ gọi điện thoại nhờ cậu giúp hắn làm hệ thống, nhớ kỹ một hệ thống ít nhất cũng phải thu hắn năm trăm vạn, không thì không làm, có nghe hay không!!!”

Hàn Trình Quang [-]:“Năm trăm vạn, hơi nhiều quá thì phải!”

“Năm trăm vạn vẫn là ít, cậu cài giúp hắn hệ thống, tên kia kiếm được còn không chỉ năm trăm vạn, ít nhất cũng phải một tỷ, cho nên thu hắn năm trăm vạn cũng không đủ.”

“.....”

“Hàn Trình Quang, cậu có nghe hay không, tôi đang nói chuyện với cậu đấy!”

“..... Nhưng mà, vừa rồi anh ta đã điện thoại cho em, chúng em đã định giá ba trăm vạn!”

“Đồ ngu!!! Tống Hình tên khốn kiếp này, dám hót tay trên ông mày, dám lừa cả người của ông”

Bên đầu dây bên kia, ngữ khí Hứa Minh Tâm dần dần trầm thấp, sau đó không đợi Hàn Trình Quang mở miệng liền cúp điện thoại. Mà vẫn đang ôm di động Hàn Trình Quang vô cùng cảm động trước câu nói cuối cùng ‘người của ông’, hóa ra anh hai nhanh như vậy đã xem hắn là người một nhà.

Đặt di động xuống, Hàn Trình Quang bước nhanh đi đến cạnh bên sofa, đang muốn kể cho Hứa Ngôn Tâm nghe chuyện vừa rồi, nhưng lại nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm nghiêng người cuộn mình trên sofa, ngủ.

Nhẹ nhàng đi tới, Hàn Trình Quang ngồi xổm trước sofa, nhìn Hứa Ngôn Tâm từ từ nhắm hai mắt chậm rãi hô hấp, hiển nhiên đã ngủ say.

“Sớm như vậy đã mệt rồi!” Nhìn gương mặt say ngủ của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cười cười định vươn tay bồng Hứa Ngôn Tâm về phòng, nhưng khi Hàn Trình Quang vừa định ôm Hứa Ngôn Tâm lên, chân mày y liền nhíu lại, hô hấp cũng là trầm xuống, giống như là muốn tỉnh, Hàn Trình Quang hoảng hồn vội vàng đặt người xuống sofa lại.

Không dám động đến Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang chỉ đành phải đi tới trong phòng lấy ra một tấm thảm dày, sau đó tăng độ ấm trong phòng khách lên cao một chút, hiện tại đã là tháng mười hai, mấy ngày nay nhiệt độ không khí lại hạ xuống vài độ.

Cuối cùng đến ngày hôm sau, Hứa Minh Tâm mang đến chiếc máy tính cần Hàn Trình Quang cần thiết kế phòng ngủ, hơn nữa sau khi Hàn Trình Quang dùng hai ngày thiết kế xong xuôi lại mang đến tờ chi phiếu năm trăm vạn, hơn nữa còn bắt đắc dĩ khai thông cho Hàn Trình Quang, phỏng chừng về sau sẽ có nhiều người tìm đến nhờ Hàn Trình Quang thiết kế hệ thống này nọ, bảo Hàn Trình Quang liệt ra một loạt hệ thống theo các cấp bậc khác nhau, còn anh sẽ đề ra những cái giá hợp lý cho những hệ thống ấy.

Mười lăm tháng mười hai là ngày công bố kết quả cuộc thi HRD mà Hứa Ngôn Tâm tham gia, Hứa Ngôn Tâm không có đoạt được giải quán quân, chỉ nằm trong top4, đạt được 2500 \$.

Kết quả công bố khiến Hứa Ngôn Tâm thất vọng, rõ ràng có chút thất lạc. Nhưng mất hai năm bị nhốt ở trong nhà, đừng nói tiếp xúc với giới trang sức, ngay cả thể giới bên cũng không thể tiếp xúc, điều này khiến Hứa Ngôn Tâm chẳng những mất đi linh cảm sáng tác còn khiến cho tay nghề có chút suy giảm, bất quá cho dù như thế, tác phẩm của Hứa Ngôn Tâm có thể lọt vào vòng trong hơn nữa còn đoạt được giải thưởng, cũng chứng tỏ Hứa Ngôn Tâm rất lợi hại.

Hứa Ngôn Tâm vẫn rầu rĩ không vui hai ngày, cuối cùng đến khi Hàn Trình Quang cam đoan kì thi đấu tiếp theo sẽ vẫn cùng Hứa Ngôn Tâm tham gia, cảm xúc của Hứa Ngôn Tâm mới dần dần tốt lên.

Từ ngày 25/12 bắt đầu bước sang những ngày cuối năm, năm nay 15/1 âm lịch chính là 30 Tết, hai mươi ngày này cũng như năm trước vừa đủ thời gian để tổng vệ sinh và mua sắm này nọ.

Buổi tối, Hàn Trình Quang cùng Hứa Ngôn Tâm ngủ sớm, bởi vì quyết định ngày hôm sau sẽ đi shopping, cho nên Hàn Trình Quang quyết định hai người ngủ sớm, mà Hàn Trình Quang quyết định, ngoài trừ vẫn còn có chút mâu thuẫn đối với việc đi ra ngoài ra, mặt khác Hứa Ngôn Tâm đều rất nghe lời Hàn Trình Quang.

Buổi tối ngủ độ nửa giấc, Hàn Trình Quang đột nhiên mơ mơ màng màng tỉnh lại một lần, vốn lại muốn nhắm mắt ngủ tiếp nhưng khi vươn tay sờ sờ bên cạnh lại thấy trống không, nhất thời trở nên tỉnh táo đôi chút.

Nhanh chóng đứng dậy mở đèn bàn lên, Hàn Trình Quang nhìn bên cạnh quả thật không thấy Hứa Ngôn Tâm đâu, mấy ngày qua, buổi tối Hứa Ngôn Tâm không còn gặp ác mộng, không khóc cũng không có nói mớ, mấy ngày này Hàn Trình Quang ngủ ngon hơn, hơn nữa trong lòng cao hứng nghĩ rằng Hứa Ngôn Tâm có lẽ đã nghĩ thông suốt hoặc là đã buông xuống.

Nhanh chóng từ trên giường bước xuống dưới, Hàn Trình Quang mang giày vào liền đi ra ngoài, trên đường đầu óc bỗng nhiên thông suốt, mấy ngày qua Hứa Ngôn Tâm không có mơ thấy ác mộng phải chăng chính là vì Hứa Ngôn Tâm căn bản không có ngủ, hơn nữa cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, ban ngày Hứa Ngôn Tâm thoát nhìn có chút mệt mỏi, hơn nữa mỗi lần đọc tạp chí đều sẽ ngủ.

Ra khỏi phòng, quả nhiên Hàn Trình Quang nhìn thấy đèn bàn chỗ sofa trong phòng khách được mở lên, mà Hứa Ngôn Tâm khoác một tấm thảm trên người co ro trên sofa, vẫn không nhúc nhích cũng không biết đang làm cái gì?

“Tiểu Ngôn..... sao em lại ở đây?” Bước nhanh đi qua, Hàn Trình Quang nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm bị hoảng sợ, quay đầu nhìn thấy hấn trên mặt liền hiện lên thần sắc kinh hoảng.

“Trình Quang, sao anh lại đi ra em, em đi vệ sinh!” Cuống quít đứng lên, Hứa Ngôn Tâm tránh đi tầm mắt của Hàn Trình Quang.

Đi qua nắm tay Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, nhất thời trong lòng có chút bức mình, cầm tấm thảm trên sofa lên quần lên người Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhanh chóng kéo Hứa Ngôn Tâm trở lại phòng.

Hàn Trình Quang trầm mặc khiến trong lòng Hứa Ngôn Tâm có chút thấp thỏm, bị Hàn Trình Quang lôi kéo cũng ngậm miệng không nói gì thêm.

Đặt Hứa Ngôn Tâm nằm lại giường, Hàn Trình Quang cũng cùng nằm xuống, hơn nữa ôm Hứa Ngôn Tâm cả người lạnh tanh vào trong ngực ấm.

“Buổi tối không ngủ được sao?” Ôm Hứa Ngôn Tâm, trầm mặc một hồi Hàn Trình Quang mới mở miệng hỏi.

“..... Ừm.” Biết Hàn Trình Quang không có tin tưởng lời mình vừa nói, Hứa Ngôn Tâm cắn cắn môi, những lời định nói tràn tới bên miệng lại biến thành khẳng định.

Hơi khê nhúu mày, Hàn Trình Quang đưa tay trượt lên trượt xuống trên lưng Hứa Ngôn Tâm.“Cho dù ngủ không được cũng không nên đi ra ngoài, bên ngoài lạnh như vậy? Nếu bị cảm thì làm sao đây?”

“Em sợ làm ồn tới anh, em chỉ là đêm nay đột nhiên ngủ không được.” Buổi tối hôm trước chính là bởi vì không dám ngủ, nhưng hễ y trở mình thì thiếu chút nữa đánh thức Hàn Trình Quang, cho nên hai hôm nay nửa đêm Hứa Ngôn Tâm mới lặng lẽ chạy đến phòng khách ở đó một đêm, sau đó buổi sáng lại quay về phòng.

“Sao lại sợ đánh thức anh cơ chứ? Em ngủ không được thì kêu anh, anh thức cùng em, đợi lát nữa em sẽ ngủ thôi.” Bàn tay vuốt vuốt tóc Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang dịu dàng nói, ấn đầu Hứa Ngôn Tâm tựa vào bả vai của mình.

Gật gật đầu, Hứa Ngôn Tâm dùng lực ôm Hàn Trình Quang.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc Hàn Trình Quang tỉnh lại Hứa Ngôn Tâm vẫn chưa tỉnh ngủ. Tối hôm qua, đến cuối cùng Hàn Trình Quang vẫn ôm Hứa Ngôn Tâm, lấy tay nhẹ nhàng vỗ về lưng y, không đến một hồi Hứa Ngôn Tâm đã ngủ, hơn nữa ngủ một hồi lại như cũ gặp ác mộng, được Hàn Trình Quang ôm vào trong ngực, nhẹ giọng dỗ dành mới không có tỉnh lại.

Hàn Trình Quang vẫn nằm ở trên giường cùng Hứa Ngôn Tâm, hai người ngủ thẳng đến giữa trưa mười hai giờ mới tỉnh, thời điểm Hứa Ngôn Tâm tỉnh lại đầu óc vẫn hơi mơ hồ, tỉnh lại nửa ngày cứ mở to mắt vẫn không nhúc nhích, chỉ là ôm Hàn Trình Quang không buông tay, Hàn Trình Quang nói gì cũng không phản ứng lại.

“Tiểu Ngôn, tỉnh ngủ thì dậy nào, chúng ta ăn cơm còn phải đi mua vài thứ, còn phải dọn dẹp nhà cửa đón năm mới nữa! Chúng mình nên bắt đầu chuẩn bị sớm một chút, đến thời điểm đó sẽ không luống cuống.” Bàn tay từng chút vỗ vỗ lưng Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhìn nét mặt Hứa Ngôn Tâm, chỉ thấy sau khi nói xong Hứa Ngôn Tâm hơi mím môi.

“Ngoan, dậy..... em có muốn nằm thêm một chút, anh đi làm điểm tâm.” Thấy Hứa Ngôn Tâm vẫn là không chịu rời giường, Hàn Trình Quang cho rằng Hứa Ngôn Tâm còn buồn ngủ, nên quyết định mình dậy trước nấu bữa sáng.

Hàn Trình Quang ngồi dậy, bàn tay Hứa Ngôn Tâm vẫn còn níu Hàn Trình Quang, bị Hàn Trình Quang kéo ngồi dậy theo.

Nét mặt tựa hồ có chút mất hứng, Hứa Ngôn Tâm không nói gì, bất quá khi Hàn Trình Quang mặc quần áo cũng cùng mặc quần áo vào, sau đó cùng đi tới phòng tắm rửa mặt.

Lúc Hàn Trình Quang làm điểm tâm, Hứa Ngôn Tâm gốc gốc ngồi ở trên sô pha, cho đến khi Hàn Trình Quang nhắc kêu ăn cơm mới xem như là phục hồi tinh thần, sau đó ngồi vào trước bàn ăn.

“Làm sao? Có phải không ngủ ngon, hôm nay chúng ta không ra ngoài nữa, anh sẽ ở trong nhà với em.” Sáng sớm tỉnh lại liền không nói qua một câu, ngồi vào trước bàn ăn tinh thần của Hứa Ngôn Tâm thoạt nhìn cũng có chút hoảng hốt, Hàn Trình Quang nhìn mà trong lòng hơi chút lo lắng.

Nhìn Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm lắc lắc đầu. “Em không mệt.” Nói ba chữ, Hứa Ngôn Tâm liền cúi đầu bắt đầu ăn sáng.

Không yên lòng nhìn Hứa Ngôn Tâm một hồi, Hàn Trình Quang đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Hứa Ngôn Tâm.

“Tiểu Ngôn, đợi lát nữa cơm nước xong anh với em ngủ tiếp một chút, chúng ta hôm nay không đi nữa.”

“Em không ngủ được, em không mệt, hôm nay phải đi mua sắm vài thứ, sắp Tết rồi”

Vẫn luôn không thích đi ra ngoài thế nhưng Hứa Ngôn Tâm lại nói muốn đi mua sắm, điều này càng khiến Hàn Trình Quang cảm giác không yên lòng thêm.

Cơm nước xong, Hàn Trình Quang chậm chậm dọn rửa bát đĩa, đi ra khỏi phòng bếp bất ngờ nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm đã thay quần áo xong xuôi, đội mũ, kính mắt còn quấn cả khăn quàng cổ.

Bất gặp Hàn Trình Quang đứng lì một chỗ không nhúc nhích, Hứa Ngôn Tâm kéo kính đen xuống nghi hoặc nhìn Hàn Trình Quang.

Vào phòng ngủ cũng thay quần áo, Hàn Trình Quang đi đến bên cạnh Hứa Ngôn Tâm đem bàn tay Hứa Ngôn Tâm cầm chặt trong lòng bàn tay mình.

“Đợi lát nữa đi ra ngoài nhớ đi cạnh anh, chúng ta cùng nhau chọn lựa.”

Đeo kính đen, Hứa Ngôn Tâm gật gật đầu, ngoan ngoãn tùy ý Hàn Trình Quang giữ chặt tay mình.

Lại kiểm tra một phen, Hàn Trình Quang giúp Hứa Ngôn Tâm chỉnh quần áo thật kín, lại cầm ví tiền, chìa khóa còn có di động, lúc này mới vội vã kéo tay Hứa Ngôn Tâm đi ra khỏi cửa phòng.

Lúc ra tới bên ngoài, Hàn Trình Quang cảm thấy cơ thể Hứa Ngôn Tâm cứng còng, nhưng nếu là dĩ vãng Hứa Ngôn Tâm đều sẽ kể sất lại hần cần hần trấn an sau đó mới có thể đi ra ngoài, nhưng hôm nay Hứa Ngôn Tâm chỉ hơi dừng chân một lát liền dứt khoát đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi, Hứa Ngôn Tâm đều đi theo sau Hàn Trình Quang, hai người bọn họ cùng nhau đi dạo rất nhiều cửa hàng, mua rất nhiều thứ, có drap giường mới, chăn mới, thảm mới, bọc sofa mới, giấy dán tường mới (vân vân), mấy thứ này đều là mua về để mấy ngày nữa là có thể bắt tay chuẩn bị.

Tết năm nay, bởi vì trong nhà có thêm Hứa Ngôn Tâm, cho nên Hàn Trình Quang mới quyết định đổi mới vào thứ, chủ yếu là chọn một ít phong cách Hứa Ngôn Tâm thích, như vậy mới có thể khiến Hứa Ngôn Tâm sống càng thêm thoải mái.

Giông bão sắp kéo đến rồi ^^

31. Chương 31

Mua sắm khắp Đông Tây hầu như Hàn Trình Quang đều để Hứa Ngôn Tâm chọn lựa, cuối cùng thậm chí còn định bảo Hứa Ngôn Tâm chọn một bộ sô pha mà y thích, bất quá bởi vì Hứa Ngôn Tâm nói mình thích bộ sô pha hiện tại, lúc này Hàn Trình Quang mới dẹp cái ý định đó.

“Tiểu Ngôn, em xem có cái gối ôm nào em thích không, chúng mình mua vài cái” Một bàn tay vẫn luôn nắm tay Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang dùng một tay còn lại lật xem gối ôm, nhưng hắn nói nửa ngày vẫn không thấy Hứa Ngôn Tâm trả lời, vì thế nghi hoặc quay đầu nhìn, thì thấy thần sắc Hứa Ngôn Tâm có chút hoảng hốt, nhìn về một chỗ.

Nhìn theo tầm mắt Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang không thấy gì hết, vì thế vươn tay quơ qua quơ lại trước mắt Hứa Ngôn Tâm.

“Tiểu Ngôn, em sao vậy?”

Phục hồi tinh thần, Hứa Ngôn Tâm áp chế cảm xúc trong lòng, đảo mắt liền nhìn thấy Hàn Trình Quang đang lo lắng nhìn mình.

“..... Em không sao!”

“Cái gì mà không sao, cả ngày hôm nay em cứ luôn ngẩn người, Tiểu Ngôn, nói cho anh biết..... em đang suy nghĩ cái gì?” Kéo Hứa Ngôn Tâm đến một góc khuất, Hàn Trình Quang dùng hai tay đè lên bả vai Hứa Ngôn Tâm, bắt Hứa Ngôn Tâm đối mặt với mình.

“Em”

“Nói cho anh biết, vừa rồi em đã nhìn cái gì?”

Rủ mắt, trong đầu Hứa Ngôn Tâm lại nhớ tới cảnh tượng mà vừa nãy mình bắt gặp — người phụ nữ dẫn bé trai cùng nhau đi mua sắm. Cảnh tượng ấy, khi y nhìn thấy lại cảm giác trong lòng phát lạnh, có một loại cảm xúc không thể nói rõ — khổ sở và..... phẫn nộ.

Thấy Hứa Ngôn Tâm không trả lời, trong lòng Hàn Trình Quang có chút sốt ruột, nhưng lại không dám hối thúc tránh xao động Hứa Ngôn Tâm nói chuyện, chỉ đành phải vươn một bàn tay kéo Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực.

“Chúng ta về nhà đi!”

“Ừm.” Lần này Hứa Ngôn Tâm ngược lại trả lời Hàn Trình Quang rất nhanh.

Hai người hai tay đan vào nhau, tay còn lại thì xách đồ, cùng nhau đi ra khỏi trung tâm mua sắm.

Dọc theo đường đi, Hứa Ngôn Tâm đều bị Hàn Trình Quang kéo tay, ngoan ngoãn đi ở một bên, thần sắc cũng không còn hoảng hốt nữa, chỉ là vẫn không nói một lời, lại đeo kính đen, trong lúc nhất thời khiến Hàn Trình Quang nhìn không ra có gì không thích hợp.

Lúc đi qua ngã tư, Hàn Trình Quang mãi chú ý tới đèn tín hiệu, nên không tiếp tục chú ý tới động tĩnh của Hứa Ngôn Tâm.

“Đừng chạy..... Dương Dương, mẹ chờ con mà.”

Bên cạnh, một người phụ nữ hô lên với một cậu bé đang chuẩn bị chạy tới từ phía đối diện, mà Hứa Ngôn Tâm, sau khi nghe được câu nói của người phụ nữ kia, tinh thần hốt hoảng, bỗng đứng trong đầu lại nhớ tới cảnh tượng trong mộng bấy lâu nay.

‘Ngôn Ngôn, mẹ chờ mày, mẹ ở dưới sẽ chờ mày đến.’

‘Ngôn Ngôn, không có ai yêu mày hết, ba mày căn bản không cần mày, ông ta còn ngóng trông mày chết nữa đó chứ!’

‘Ngôn Ngôn, nếu ba mày đã muốn mày chết đến vậy, thế thì mẹ sẽ cùng mày.’

‘Ngôn... Ngôn..... Nhớ kỹ, mẹ, mẹ ở đó, ở dưới chờ..... mày, đợi xuống tới dưới..... mẹ, mẹ sẽ chăm sóc, mày.....’

.....

“Mẹ mẹ đang đợi mình, bà đang đợi mình, mình sẽ chết, mình sẽ chết Mình không muốn chết, mình không muốn chết! Mình sẽ chết! Mình sẽ chết! Mẹ muốn giết mình, ba muốn mình chết, bọn họ đều muốn giết mình!!!”

Mất thấy đèn xanh sáng, Hàn Trình Quang kéo Hứa Ngôn Tâm chuẩn bị qua đường, nhưng mới vừa đi hai bước, Hứa Ngôn Tâm ở bên cạnh đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, rồi ném đồ trong tay đi, cũng đẩy hẳn ra, sau đó đưa hai tay che đầu hoảng sợ hét to lên.

Trong đầu Hứa Ngôn Tâm vô cùng hỗn loạn, y cảm thấy cảnh sắc trong mắt mình chỉ toàn một màu đỏ, y nhìn thấy mẹ y ngồi ở trước bàn cơm gọi y đến ăn cơm, ăn cơm xong bụng y rất đau, nhưng mẹ y cứ giữ y lại không ngừng nhét thức ăn vào miệng y, trên mặt mẹ là nụ cười tươi, cười nói với y rằng muốn y chết. Ba y cũng đứng ở bên cạnh, cũng tươi cười, miệng nói muốn y chết.

Y bị ba mẹ nhét vào miệng đồ ăn có độc, bọn họ đều muốn y chết, mẹ ở dưới chờ y, ba hiện tại cũng vậy,

bọn họ đều chờ y, y sẽ chết

“Tiểu Ngôn!!!”

Bỗng dưng rống to khiến hai mắt Hứa Ngôn Tâm sáng lên, đột nhiên thấy rõ hết thấy, nhưng sau khi nhìn thấy rõ Hứa Ngôn Tâm chỉ trợn to hai mắt, bởi vì trước mắt đang có một chiếc xe lớn lao đến.

‘Ngôn Ngôn, mẹ sẽ ở phía dưới chờ mày.’

Trong đầu vẫn luôn vang vọng những lời nói ấy, Hứa Ngôn Tâm nhìn chiếc xe lớn về mặt dần trở nên bình tĩnh, thậm chí cảm giác sợ hãi bất an cũng chậm chậm bình ổn lại, tựa hồ giờ phút này chính là thời khắc mình chờ mong đã lâu.

“Tiểu Ngôn.....”

Bên tai bỗng truyền đến một tiếng gọi quen thuộc, Hứa Ngôn Tâm theo bản năng nhìn về phía tiếng kêu ấy, nhưng đầu vẫn chưa quay lại, bên tai truyền đến tiếng còi chói tai, y đã bị một thân ảnh nhanh chóng vọt tới đánh ngã, sau đó đầu tê rần liền mất đi ý thức.

Ôm chặt Hứa Ngôn Tâm lăn vài vòng mới dừng lại, sau khi dừng lại Hàn Trình Quang mới mở mắt ra, ý thức được mình vẫn còn sống thì sững sốt một chút liền vội vàng cúi đầu xem xét Hứa Ngôn Tâm trong lòng, nhưng lại nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm hôn mê thì vô cùng kinh hãi.

“Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn em sao vậy? Em tỉnh, tỉnh, em đừng làm anh sợ, em bị thương chỗ nào!!!” Giọng nói đều có chút run rẩy, một bàn tay của Hàn Trình Quang sờ loạn trên người Hứa Ngôn Tâm, nhưng cho dù gọi thế nào Hứa Ngôn Tâm cũng không tỉnh lại.

Lúc này người chung quanh cũng đều xông tới, mọi người hốt hoảng hỏi thăm, vài cá nhân và tài xế cũng chạy lại xem xét tình huống của Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm, có người lấy điện thoại ra bắt đầu gọi cấp cứu.

Hứa Ngôn Tâm hôn mê không có phản ứng, trong lòng Hàn Trình Quang càng ngày càng lạnh, đám người chung quanh hỏi thăm, tranh cãi ầm ĩ Hàn Trình Quang đều không chú ý tới, vẫn cứ ôm chặt Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực, khi nhìn thấy chân mày Hứa Ngôn Tâm đột nhiên hơi nhíu lại, rốt cuộc chịu đựng không nổi nữa, trực tiếp hít một hơi đem Hứa Ngôn Tâm ôm vào trong ngực, gắng gượng đứng dậy.

Người chung quanh thấy Hàn Trình Quang đứng dậy thì giật nảy mình, phản ứng lại liền vội vàng vươn tay đỡ, nhưng lại bị Hàn Trình Quang nghiêng ngã lão đảo đẩy ra.

Ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực, trong lòng Hàn Trình Quang rối bời, trong đầu chỉ có mỗi suy nghĩ là phải mau đưa Hứa Ngôn Tâm đến bệnh viện, nhưng chỉ mới bước được hai bước chân đã lão đảo ngã xuống đất.

Che chở cho Hứa Ngôn Tâm mình thì té xuống đất, lúc này Hàn Trình Quang mới cảm giác được cổ chân đau thấu xương, cái loại đau đớn chết lặng này khiến hắn có cảm giác chân đã không còn tồn tại nữa.

Giây dụa muốn đứng lên, đầu óc Hàn Trình Quang vô cùng hỗn loạn, kinh hoảng và cả mờ mịt, muốn ôm Hứa Ngôn Tâm đi bệnh viện, muốn xem xem chân mình còn đó hay không, muốn vội vàng gọi điện cho Hứa Minh Tâm Nhưng cuối cùng, trước mắt Hàn Trình Quang lại bỗng tối đen, mọi ý thức đều tan biến mất.

Trong lòng vẫn vội vàng, Hàn Trình Quang cảm giác chính mình bị nhốt ở một chỗ, hắn vẫn ở cái kia địa phương không ngừng đi, muốn đi ra ngoài, bởi vì hắn trong lòng thực cấp, thực loạn, rất sợ, tựa hồ không ra ngoài hắn sẽ chết giống nhau.

.....

Đột nhiên mở to mắt, Hàn Trình Quang liền nhìn thấy được Hứa Minh Tâm đang ở trước mặt, nhìn thấy Hứa Minh Tâm sau khi thấy hắn tỉnh lại trong nháy mắt lộ ra nét vui mừng, nhưng không đợi Hứa Minh Tâm mở miệng, Hàn Trình Quang đã trực tiếp vươn tay túm chặt góc áo Hứa Minh Tâm.

“Tiểu..... Ngôn..... em ấy.....” Vừa mở miệng cổ họng liền cảm thấy khô khốc, đau đớn, Hàn Trình Quang phát ra những tiếng khàn khàn, nhỏ xíu.

Nhìn thấy Hàn Trình Quang câu đầu tiên tỉnh lại hỏi đến lại là Hứa Ngôn Tâm, trong lúc nhất thời Hứa Minh Tâm cảm thấy đau xót trong lòng, và cả sự xúc động muốn rơi nước mắt.

Nắm tay Hàn Trình Quang đặt về trong ổ chăn, Hứa Minh Tâm vỗ vỗ chăn Hàn Trình Quang: “Cậu yên tâm, Tiểu Ngôn không có việc gì, hôm đó chỉ ngã trúng đầu, bác sĩ nói là não hơi chấn động, nghỉ ngơi một đoạn thời gian là khỏe.”

Gật gật đầu, Hàn Trình Quang lúc này mới yên lòng.

Lấy ra mảnh vải thấm nước, Hứa Minh Tâm giúp Hàn Trình Quang lau miệng, sau đó đỡ Hàn Trình Quang uống chút nước ấm.

Uống nước xong Hàn Trình Quang cảm thấy yết hầu dễ chịu hơn, đầu óc cũng thanh tỉnh hơn rất nhiều.

“Anh hai, anh vừa nói ‘Hôm đó’, em ngủ bao lâu rồi? Còn có..... chân của em!!!” Trái tim lại hoảng nhịp, Hàn Trình Quang muốn động dậy chân trái, lại phát hiện không thể khống chế, hiện tại ngay cả đau hắn cũng không có cảm giác!

“Cậu đã mê man ba ngày, chân trái của cậu bị xe nghiền qua, gãy xương..... Sau khi phẫu thuật tôi bảo bác sĩ kê thuốc giảm đau cho cậu, hiện tại chân cậu mới không có cảm giác.”

Lại yên lòng, vừa rồi trên trán Hàn Trình Quang đều toát ra mồ hôi lạnh.

“Tiểu Ngôn hiện tại ở đâu? Em bất tỉnh ba ngày, vậy em ấy đâu?” Lại nghĩ đến một vấn đề, Hàn Trình Quang vội vàng hỏi tiếp.

Cau mày, Hứa Minh Tâm đặt ly nước lên trên bàn.

“Sao mà hỏi lảm thế, Tiểu Ngôn đương nhiên là tôi chăm sóc, hiện tại việc cậu cần làm chính là dưỡng thương cho thật tốt, đừng nói nữa, mau nghỉ ngơi đi.”

Chỉ mới nói vài câu, Hàn Trình Quang quả thật cảm thấy có chút mệt nhọc, phỏng chừng là do mất máu quá nhiều! Tóm lại có cảm giác chỉ cần nhắm mắt lại liền sẽ ngủ ngay, nhưng Hàn Trình Quang lại gắng gượng không muốn ngủ.

“Anh hai, ngày đó cảm xúc của Tiểu Ngôn không thích hợp, mấy ngày liền em ấy đều không có ngủ, em không phát hiện, ngày đó em không nên dẫn em ấy đi ra ngoài, dọc đường đi tinh thần em ấy đều rất hoảng loạn, là em sơ sót..... Tiểu Ngôn, hiện tại em ấy ở đâu? Em ấy có bị dọa sợ hay không em muốn gặp em ấy!”

“Hàn Trình Quang, hiện tại việc cậu cần làm là nghỉ ngơi, cậu biết rõ chân của cậu bị thương rất nghiêm trọng, bị một chiếc xe lớn trực tiếp nghiền qua, giải phẫu mất hơn mười mấy tiếng, cậu không chịu ngoan ngoãn nghỉ ngơi, về sau bị tàn tật thì cậu muốn tôi giao Tiểu Ngôn cho cậu chăm sóc thế nào được!” Hứa Minh Tâm nghiêm túc.

“Em.....”

“Được rồi, không cần nói nữa, cậu nghỉ ngơi cho tốt, chờ thân thể cậu tốt lên một chút, tôi sẽ dẫn Tiểu Ngôn đến thăm cậu, cậu biết rõ nó không thích bệnh viện, cũng không thích nhìn thấy bác sĩ.”

Nghe Hứa Minh Tâm nói những lời này, Hàn Trình Quang rốt cuộc gật gật đầu hơn nữa nhắm hai mắt lại, chỉ chốc lát sau liền ngủ.

Hàn Trình Quang không biết mình ngủ bao lâu, bất quá khi hắn tuy rằng vẫn đang nhắm mắt lại, thể nhưng ý thức dần dần tỉnh táo hơn, liền cảm giác chân trái truyền đến từng trận đau đớn, hơn nữa còn nghe được tiếng Hứa Minh Tâm cố ý nhỏ giọng nói chuyện.

“Vẫn như cũ sao tôi biết, nhưng tôi, tôi hiểu rõ, cậu đừng nói nữa!!! Tôi đồng ý, cậu dùng thuốc đi!”

32. Chương 32

‘Dùng thuốc’, vừa nghe đến hai chữ này, trong lòng Hàn Trình Quang liền có dự cảm không tốt, đau đớn cách mấy cũng bắt chấp chú ý, trực tiếp mở mắt ra, há miệng nói: “Anh muốn cho ai dùng thuốc? Tiểu Ngôn sao? Anh lại cho Tiểu Ngôn dùng thuốc, thuốc an thần hay gì nữa!!!”

“Cậu tỉnh?” Hàn Trình Quang đột nhiên lên tiếng dọa Hứa Minh Tâm nhảy dựng, cũng vội vàng cúp điện thoại.

“Anh hai, anh lại cho Tiểu Ngôn dùng thuốc, có phải hay không?!” Cổ nén cơn đau từ cổ chân truyền đến, Hàn Trình Quang khẩn trương, cắn răng hỏi.

“Trước tiên cậu khoan động đậy đã, hiện tại cậu cần phải trị thương cho tốt.” Mày gắt gao nhú lại, Hứa Minh Tâm hiển nhiên không định thảo luận vấn đề này.

“Không được, hôm nay anh phải nói cho em biết anh đã làm gì Hứa Ngôn Tâm?” Cánh tay chống đỡ cố sức chuyển động thân thể, Hàn Trình Quang bởi vì động tác ấy mà đau tới mức toát ra mồ hôi lạnh khắp trán.

“Cậu đừng động, cẩn thận miệng vết thương!” Nhìn ra Hàn Trình Quang đau đến lợi hại, Hứa Minh Tâm vội vàng đi qua muốn đỡ Hàn Trình Quang nằm xuống, nhưng lại bị Hàn Trình Quang hất văng bàn tay.

“Đếm cùng anh đã làm gì Hứa Ngôn Tâm?” Nhìn chăm chăm Hứa Minh Tâm, khẩu khí Hàn Trình Quang cực kỳ kiên quyết.

Bị đánh văng bàn tay, sắc mặt Hứa Minh Tâm hơi trầm xuống, nhưng khi nhìn thấy Hàn Trình Quang đau đớn, môi bắt đầu trắng bệch, trong lòng lại có chút nôn nóng, lo lắng.

“Được, tôi nói, tôi đã cho nó dùng thuốc!”

“Vì sao? Vì sao lại làm như vậy?!”

“Ngày hôm đó lúc tôi chạy tới, bác sĩ nói tình huống của cậu nguy hiểm cần phải nhanh chóng phẫu thuật, nhưng không khéo là Tiểu Ngôn lại tỉnh lại, nó nhìn thấy bác sĩ đẩy cậu đi liền bắt đầu không ngừng chế được cảm xúc, cứ ôm người không chịu buông tay, nhưng vết thương trên chân cậu không thể trì hoãn, nếu không nhanh chóng làm phẫu thuật, sợ rằng một chân không giữ được, cho nên tôi mới để người ta tiêm thuốc an thần cho nó, sau đó ba ngày, cậu vẫn hôn mê, tôi căn bản không dám dẫn Tiểu ngôn đến bệnh viện thăm cậu, tôi mang nó về nhà, nhưng nó chỉ cần vừa tỉnh lại liền thất khống, căn bản giống y hệt hai năm trước kia, không ăn cơm, không ngủ được, không để người khác tới gần, hề chút là hoảng sợ la to, kêu Martin đến cũng không có biện pháp, tôi hết cách cũng chỉ đành cho nó dùng thuốc.”

Hứa Minh Tâm miêu tả, Hàn Trình Quang nghe mà trong lòng chua xót, đau lòng không thôi, đồng thời lại có chút tức giận.

“Vậy cũng không thể cho em ấy dùng thuốc, anh không biết em ấy sợ nhất là chích sao Anh mang Tiểu Ngôn đến đây, em đã không sao không thì cho em xuất viện.” Hốc mắt có chút đỏ lên, Hàn Trình Quang trừng Hứa Minh Tâm.

“Cậu hiện tại sao có thể xuất viện, cậu không cần chân nữa à!!”

“Vậy anh mang Tiểu Ngôn đến đây, tóm lại em muốn trông thấy em ấy.”

“Hiện tại cảm xúc của nó không ổn định, bộ dạng cậu thế này, nó đến đây nếu lại làm cậu bị thương thì phải làm sao?” Chân mày Hứa Minh Tâm cau lại.

“Em mặc kệ, tóm lại em muốn gặp Tiểu Ngôn, không thì bệnh viện này em không ở nữa!” Hất tay xốc chăn đắp trên người lên, Hàn Trình Quang cắn răng muốn cử động thân mình.

“Cậu được được được, hai thằng nhóc các cậu đều y hết nhau Nếu cậu muốn nó đến tôi liền dẫn nó đến, các cậu muốn thế nào thì cứ thế đó!” Bị Hàn Trình Quang làm cho tức giận đến cười ngược, Hứa Minh Tâm cố nén lửa giận nói xong liền xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, hơn nữa đóng cửa phòng bệnh ‘oành’ một tiếng lớn.

Hứa Minh Tâm đi một lát sau, Hứa Ngôn Tâm được đẩy từ bên ngoài vào, bởi vì bị chích thuốc an thần cho nên vẫn đang mê man.

Hàn Trình Quang vừa thấy thấy Hứa Ngôn Tâm trong lòng chỉ là nôn nóng, chăm chú nhìn hộ sĩ đặt Hứa Ngôn Tâm xuống giường bên cạnh mình.

Trên người Hứa Ngôn Tâm vẫn còn mặc bộ quần áo ngày hôm đó bọn họ đi ra ngoài, quần áo đã nhăn thành một nhúm. Tuy rằng bị tiêm thuốc ngủ, nhưng thần sắc Hứa Ngôn Tâm vẫn luôn thống khổ, chân mày cũng nhíu chặt, bộ dạng giống như cố gắng muốn tỉnh lại.

“Các người chuyển em ấy qua giường tôi đi.” Nhìn mà đau lòng, Hàn Trình Quang hận không thể ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực an ủi một phen.

Hộ sĩ có chút do dự, giường bệnh căn bản không chứa đủ hai người đàn ông trưởng thành, huống hồ chân Hàn Trình Quang còn bị cố định không thể cử động.

“Kê thêm một chiếc giường bên cạnh đi.” Hứa Minh Tâm vừa mới đến thì nghe thấy lời Hàn Trình Quang nói, nhìn hộ sĩ đang do dự liền biết lý do, bộ dạng Hàn Trình Quang lại vô cùng kiên định.

Nghe Hứa Minh Tâm nói, hộ sĩ liền kê thêm một giường kê sát giường Hàn Trình Quang, sau đó Hứa Minh Tâm ôm Hứa Ngôn Tâm đến trên giường.

Đắp chặn cho Hứa Ngôn Tâm xong, Hứa Minh Tâm lấy tay sờ sờ đầu Hứa Ngôn Tâm, nhìn Hứa Ngôn Tâm thống khổ, lòng căng tràn khó chịu.

“Đợi nó tỉnh lại cậu bắt nó ăn một chút, tôi mua chút cháo..... Còn nữa, bác sĩ nói não nó bị chấn động, hỏi xem nó còn có chỗ nào khó chịu, trên người còn chỗ nào đau, còn có..... bảo nó đừng, hận tôi.”

“Anh hai.....”

Bàn tay vẫn sờ đầu Hứa Ngôn Tâm, qua hồi lâu Hứa Minh Tâm mới ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Trình Quang.

“Martin nói Tiểu Ngôn hẳn là đã nhớ lại mọi chuyện, sự cố lần này phỏng chừng không phải ngoài ý muốn, khi tôi xem camera giao thông, Tiểu Ngôn là vì đột nhiên thất khống chạy ra giữa đường, lúc xe lao tới nó cũng chỉ đứng ở đó không hề nhúc nhích, khi đó nó hẳn là tỉnh táo.”

“Ý của anh là em ấy cố ý đứng bất động tại chỗ”

“Không sai, hơn nữa Tiểu Ngôn cũng nhận ra Martin, mấy ngày nay là Martin tiêm thuốc cho nó.”

Hứa Minh Tâm nói xong, trong lòng Hàn Trình Quang liền lộp bộp đôi chút, nếu Hứa Ngôn Tâm nhận ra Martin, vậy lúc trước hẳn nói với Hứa Ngôn Tâm Martin là bạn học của hắn, thế thì

“Trình..... Trình.....”

Ngay lúc Hàn Trình Quang cùng Hứa Minh Tâm nói chuyện, miệng Hứa Ngôn Tâm phát ra tiếng vang, mày cũng càng nhíu càng chặt, nộ dạng giãy dụa muốn tỉnh lại.

“Tiểu Ngôn.....”

“Tiểu Ngôn.....”

Nghe thấy tiếng nói của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang và Hứa Minh Tâm đồng thời mở miệng, Hàn Trình Quang thò tay bắt lấy tay Hứa Ngôn Tâm, mà Hứa Minh Tâm sau khi kêu một tiếng, thần sắc ảm đạm vươn tay đặt lên đỉnh đầu Hứa Ngôn Tâm.

“Tôi lại thương tổn Tiểu Ngôn một lần nữa” Nó vẫn luôn cầu xin tôi, xin tôi dẫn nó tới gặp cậu, nhưng mà, tôi không đáp ứng..... Thời điểm không thể trấn an được Tiểu Ngôn, một lần nữa tôi lại đồng ý tiêm thuốc cho nó” Nói tới đây, Hứa Minh Tâm nói không được nữa, đến bây giờ anh vẫn còn nhớ rõ ánh mắt lúc ấy Hứa Ngôn Tâm nhìn về phía anh.

“Anh hai.....” Há miệng, Hàn Trình Quang nhìn vẻ mặt Hứa Minh Tâm trong lòng cũng khó chịu theo, nhưng lại không thể thốt ra câu an ủi.

“Được rồi, nó sắp tỉnh, tôi đi ra ngoài trước Nếu, có chuyện gì cậu hãy rung chuông.”

Đợi cho Hứa Minh Tâm rời đi, Hàn Trình Quang quay đầu nhìn về phía Hứa Ngôn Tâm, liền thấy Hứa Ngôn Tâm đã chậm rãi mở mắt, ngay tức khắc thần sắc Hứa Ngôn Tâm có chút ngốc lăng, nhưng không đến một giây vẻ mặt liền biến đổi, bên trong mắt lộ ra vẻ nôn nóng sợ hãi, thân thể cũng bắt đầu phát run. Mà bàn tay bị Hàn Trình Quang nắm cũng thoáng siết chặt.

Hàn Trình Quang cảm nhận được rõ bàn tay ấm áp vừa rồi trong tay hắn đã trở nên lạnh lẽo.

Thần sắc của Hứa Ngôn Tâm khiến cõi lòng Hàn Trình Quang tê tái, đồng thời có chút khản trương, lo lắng.

“Tiểu Ngôn đừng sợ, anh là Trình Quang!” Cố gắng bỏ qua sự đau đớn trên chân, Hàn Trình Quang hơi nghiêng thân ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực.

“.....” Bị động tác bất ngờ của Hàn Trình Quang dọa sợ tới mức cả người cứng đờ, Hứa Ngôn Tâm ngốc lăng ngược nhìn Hàn Trình Quang.

“Tiểu Ngôn, là anh.” Nét mặt Hứa Ngôn Tâm khiến Hàn Trình Quang đau lòng, ôm Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang vươn tay khẽ chạm lên mặt Hứa Ngôn Tâm.

“Trình..... Quang.” Mở miệng, giọng nói của Hứa Ngôn Tâm hơi chút khàn khàn, vẻ mặt cũng có chút không dám xác định.

“Ừ, là anh.” Chóp mũi có chút chua xót, Hàn Trình Quang lấy tay vuốt vuốt trán Hứa Ngôn Tâm, cúi đầu ở trên môi Hứa Ngôn Tâm hôn một cái.

“Trình Quang, Trình Quang, Trình Quang.....” Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, Hứa Ngôn Tâm vươn tay ôm chặt lấy Hàn Trình Quang, chôn đầu vào lòng Hàn Trình Quang.

“Tiểu Ngôn.....”

Ôm lấy Hàn Trình Quang, ban đầu miệng Hứa Ngôn Tâm chỉ phát ra tiếng nức nở, nhưng đến cuối cùng không kiềm được khóc lên thành tiếng, ôm Hàn Trình Quang khóc hết sức thương tâm.

“Tiểu Ngôn đừng khóc, đừng khóc!” Nghe tiếng khóc của Hứa Ngôn Tâm, trong lúc nhất thời hốc mắt Hàn Trình Quang cũng có chút đỏ lên.

“Trình Quang..... đó, những người đó mang anh đi, bọn họ không cho em nhìn thấy anh, bọn họ chích em.” Tiếng nấc nghẹn ngào, Hứa Ngôn Tâm tràn đầy thương tâm khổ sở. Thời điểm không nhìn thấy Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm là nôn nóng, sợ hãi và phẫn nộ, nhưng khi nhìn thấy Hàn Trình Quang, trong lòng Hứa Ngôn Tâm cũng chỉ còn lại sự thương tâm và ủy khuất khôn nguôi.

“Anh biết..... em đừng khổ sở, sẽ không, về sau cũng sẽ không như vậy nữa.” Trong lòng cũng khổ sở và đau lòng vô cùng, Hàn Trình Quang vươn tay từng chút vỗ về lưng Hứa Ngôn Tâm.

Bởi vì từng nhìn thấy Hàn Trình Quang bị người ta đẩy đi, trong lòng Hứa Ngôn Tâm vẫn luôn nôn nóng kinh hoàng, bất quá lần này tỉnh lại liền nhìn thấy Hàn Trình Quang, điều này làm cho Hứa Ngôn Tâm lập tức an tâm hơn.

Nghe thấy tiếng khóc của Hứa Ngôn Tâm nhỏ dần, Hàn Trình Quang kéo Hứa Ngôn Tâm trong lòng mình ra, chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm tuy rằng không khóc, nhưng lại nhúu chặt mày, thần sắc có chút thống khổ.

Nhất thời khẩn trương, Hàn Trình Quang nhớ lại lời Hứa Minh Tâm nói: “Tiểu Ngôn, em sao vậy? Có phải khó chịu chỗ nào không?”

Bị Hàn Trình Quang kéo ra, Hứa Ngôn Tâm giương mắt nhìn Hàn Trình Quang, liền lại ôm chặt lấy Hàn Trình Quang.

Lại bị Hứa Ngôn Tâm ôm chặt, Hàn Trình Quang chống đầu giường ngồi dậy, cũng kéo Hứa Ngôn Tâm ngồi dậy, nhưng cho dù ngồi dậy, Hứa Ngôn Tâm vẫn cứ gắt gao ôm Hàn Trình Quang.

“Nói cho anh biết chỗ nào khó chịu, có đau ở đâu hay không?”

Ôm chặt lấy Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm tựa đầu lên vai Hàn Trình Quang: “..... Đau đầu.”

Vừa nghe Hứa Ngôn Tâm nói đau đầu, Hàn Trình Quang liền có chút lo lắng, bác sĩ nói Hứa Ngôn Tâm bị chấn động não.

Lần tay đến sau gáy Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang liền đụng đến cục u sau gáy Hứa Ngôn Tâm, hẳn là lúc bị ngã tạo thành.

“Nơi này đau?”

“..... Ừm.”

“Vậy còn đau chỗ nào khác nữa không, trên người thì sao?”

Được Hàn Trình Quang ôn nhu che chở, Hứa Ngôn Tâm trong lòng càng thêm ủy khuất khổ sở, ôm chặt tay Hàn Trình Quang một chút cũng không nguyện buông ra.

“Bả vai đau.”

“Bả vai..... để anh xem xem.” Trần an vỗ vỗ lưng Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang ý bảo Hứa Ngôn Tâm buông hẳn ra.

Hứa Ngôn Tâm không muốn buông Hàn Trình Quang ra, nhưng nghe thấy Hàn Trình Quang nói vậy liền có chút do dự, cuối cùng trong lòng rồi rã một hồi, Hứa Ngôn Tâm buông Hàn Trình Quang ra, nhưng lại đổi thành hai tay túm chặt áo Hàn Trình Quang.

33. Chương 33

Cởi bỏ đồ Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang kiểm tra bả vai Hứa Ngôn Tâm, phát hiện trên vai trái Hứa Ngôn Tâm xanh tím một mảng lớn.

Hàn Trình Quang lại kiểm tra kỹ khắp người Hứa Ngôn Tâm, phát hiện nghiêm trọng nhất cũng chính là ở bả vai, những chỗ khác chỉ là trầy da.

Hàn Trình Quang giúp Hứa Ngôn Tâm mặc quần áo vào, quần áo vừa mặc xong, Hứa Ngôn Tâm liền lại thò tay ôm lấy Hàn Trình Quang.

Biết Hứa Ngôn Tâm như vậy là vì kinh hoảng, Hàn Trình Quang cũng tràn đầy đau lòng.

“Em có đói bụng không, có muốn ăn chút cháo không?” Hứa Minh Tâm đặt cháo vừa mua đến ở trên bàn cạnh giường bệnh, là cháo hải sản mà Hứa Ngôn Tâm thích ăn nhất.

Ôm Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm gật gật đầu.

Với tay đưa cháo tới trước mặt Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang vươn cánh tay ôm chặt Hứa Ngôn Tâm.

“Em ăn cháo, anh ôm em, không cần sợ.”

Ngẩng đầu nhìn Hàn Trình Quang một hồi, trong mắt Hứa Ngôn Tâm vẫn là kinh sợ, bất quá nghe thấy Hàn Trình Quang nói xong, Hứa Ngôn Tâm thật nghe lời buông Hàn Trình Quang ra cầm lấy cháo trước mắt, được Hàn Trình Quang ôm liền dựa sát vào Hàn Trình Quang, sau đó mở nắp cầm thìa từng ngụm ăn.

Lúc Hứa Ngôn Tâm húp được một nửa cháo, cửa phòng bệnh thoáng hé mở, tựa hồ có người không cẩn thận chạm vào một phát, cửa không mở toạc ra.

Nhưng cho dù như vậy vẫn khiến Hứa Ngôn Tâm hoảng sợ, húp được một nửa cháo cũng không húp nổi nữa, buông cháo xuống vội xoay người ôm chặt lấy Hàn Trình Quang, mặc cho Hàn Trình Quang có nói gì cũng lắc đầu không buông tay.

Hứa Ngôn Tâm không phối hợp, Hàn Trình Quang không có cách nào trong lòng có chút sốt ruột. Nghe Hứa Minh Tâm nói, ba ngày qua Hứa Ngôn Tâm cơ hồ không ăn gì hết, hiện tại ngay cả một bát cháo nhỏ cũng chỉ húp mấy ngụm mà thôi, như vậy dạ dày Hứa Ngôn Tâm sao mà chịu nổi.

“Không có ai vào hết, nơi này chỉ có anh và em, không có ai mang anh đi hoặc là mang em đi hết.”

Lắc lắc đầu, Hứa Ngôn Tâm vẫn cứ ôm Hàn Trình Quang không buông tay, xuyên qua khe hở từ trong lòng Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm nhìn nhìn xung quanh. Nơi này cũng không phải nhà của bọn họ.

“Trình Quang..... Nơi này là chỗ nào? Em muốn về nhà.”

“Chúng ta bây giờ chưa thể về nhà được, nơi này là bệnh viện, Tiểu Ngôn.....” Nói tới đây, Hàn Trình Quang dừng một lát, thần sắc có chút do dự: “Em còn nhớ rõ không, chúng ta bị tai nạn giao thông.”

“Tai nạn giao thông?”

“Không sai, chúng ta bị đụng xe, là một chiếc xe lớn, ở ngay xa lộ lớn.”

Trong đầu chợt lóe lên một đoạn phim ngắn, sắc mặt Hứa Ngôn Tâm trong lúc nhất thời trở nên có chút khó coi.

Chiếc xe kia lao tới, mà y cứ đứng ở nơi đó không nhúc nhích, sau đó Hàn Trình Quang chạy tới.....

“Chiếc xe kia Trình Quang, anh có bị thương hay không, nơi này là bệnh viện!” Kinh hoàng nhận ra Hàn Trình Quang đang mặc đồ bệnh nhân, nhất thời sắc mặt Hứa Ngôn Tâm tái nhợt.

“Không cần lo lắng, anh không sao, chỉ là chân bị thương, bác sĩ đã giúp anh trị liệu.” Hàn Trình Quang nói xong, nhưng sắc mặt Hứa Ngôn Tâm như cũ vẫn rất khó xem, bởi vì y nhớ tới tình hình hôm đó, lúc ấy y đứng ở giữa đường, là Hàn Trình Quang cứu y, cũng chính bởi vì vậy Hàn Trình Quang mới bị thương.

“Tiểu Ngôn.....” thấy hồi lâu mà Hứa Ngôn Tâm không nói gì cả, Hàn Trình Quang kéo Hứa Ngôn Tâm ra nhìn nhìn, liền thấy mặt Hứa Ngôn Tâm vô cùng khó coi.

“Em Em.....” Siết chặt tay, mặt Hứa Ngôn Tâm trắng bệch lại ôm chặt lấy Hàn Trình Quang.

Thần sắc Hứa Ngôn Tâm khiến Hàn Trình Quang lộp bộp trong lòng, nhớ tới lời Hứa Minh Tâm nói, lúc ấy Hứa Ngôn Tâm là tỉnh táo, Hứa Ngôn Tâm không có tránh né xe, cố ý đứng ở chỗ đó, lúc ấy Hứa Ngôn Tâm là định

Trong lúc nhất thời, hai người đều có chút trầm mặc, Hứa Ngôn Tâm vẫn gắt gao ôm Hàn Trình Quang không buông tay, đem đầu chôn trong lòng Hàn Trình Quang, mà Hàn Trình Quang là vì trong lòng lo lắng bất an, không biết nên nói gì cả?

Cửa lại vang lên một tiếng, lần này cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, người vào là một vị hộ sĩ, trong tay bưng khay thuốc.

“Anh Hàn Trình Quang đã tới giờ uống thuốc rồi.” Hộ sĩ tiến vào nhìn thấy Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm thì hơi dừng một lát, sau đó cúi đầu đặt thuốc lên trên bàn liền đi ra ngoài.

Lúc hộ sĩ đi vào, Hàn Trình Quang cảm nhận được thân thể Hứa Ngôn Tâm có chút căng thẳng, cánh tay ôm hân cũng hơi dùng lực, dường như rất sợ hãi. Cho đến khi hộ sĩ rời đi y mới chậm rãi thả lỏng.

Nhưng mà khiến Hàn Trình Quang không ngờ tới là, hộ sĩ vừa rời khỏi, Hứa Ngôn Tâm liền trực tiếp đảo cánh tay, quét tung hết thuốc mà hộ sĩ vừa đặt ở trên bàn.

“Tiểu Ngôn, em—”

“Trình Quang đừng uống, bọn họ muốn hại anh.”

Thần sắc kinh hoàng, khẩn trương trên mặt Hứa Ngôn Tâm khiến Hàn Trình Quang trong lúc nhất thời có chút trầm mặc, trong lòng vô cùng phức tạp.

“Tiểu Ngôn, nơi này là bệnh viện, vừa vào là hộ sĩ, thuốc đó là để trị thương cho anh , không phải muốn hại anh.” Áp chế những cảm xúc đang dâng trào trong lòng xuống, Hàn Trình Quang thấp giọng nói, nhẹ nhàng ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực.

“Không phải, bọn họ cho anh uống thuốc, đó là thuốc độc, uống thuốc vào anh sẽ ngủ, bọn họ liền sẽ mang anh đi, không để em gặp anh nữa.” Trong giọng nói tràn đầy kinh sợ, Hứa Ngôn Tâm nắm chặt Hàn Trình Quang.

“Tiểu Ngôn, đừng như vậy, đừng sợ.....” Trong lòng khó chịu, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm, ngẩng đầu lên nhắm chặt mắt.

Nặng nề thở ra một hơi, Hàn Trình Quang một lần nữa mở to mắt, nâng đầu Hứa Ngôn Tâm lên nhìn vào

mình.

“Tiểu Ngôn, em tin tưởng anh không?”

Bình tĩnh nhìn vào mắt Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm sửng sốt một chút liền gật gật đầu.

“Vậy không cần lo lắng, thuốc kia không phải hại anh, là để chữa bệnh cho anh, đợi đến khi anh hết bệnh, anh liền mang em về nhà.”

“Về nhà……” Miệng niệm hai chữ này, Hứa Ngôn Tâm nhìn Hàn Trình Quang, hốc mắt chậm rãi đỏ lên.

“Ừ, chờ cho chân anh tốt lên, chúng ta trở về nhà.” Ngón tay khẽ chạm lên khoeo mắt Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhẹ giọng nói, nói xong cúi đầu ở trên môi Hứa Ngôn Tâm hôn một chút.

Vành mắt đỏ hoe nhìn Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm lại gật gật đầu.

Cuối cùng, Hứa Ngôn Tâm dưới sự yêu cầu của Hàn Trình Quang nhặt số thuốc dưới mặt đất lên.

“Tiểu Ngôn, đưa thuốc cho anh.” Hàn Trình Quang vươn tay tới trước mặt Hứa Ngôn Tâm.

Siết chặt gói thuốc trong tay, Hứa Ngôn Tâm mím chặt môi, nhìn Hàn Trình Quang bên trong mắt là không yên lòng.

“Nghe lời, đưa thuốc cho anh, tuyệt đối không có việc gì.” Hàn Trình Quang kiên nhẫn lặp lại.

Cuối cùng, dưới sự kiên nhẫn của Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm đưa số thuốc trong tay cho Hàn Trình Quang, trơ mắt nhìn Hàn Trình Quang một ngụm nước uống xong thuốc.

Nhìn Hàn Trình Quang uống thuốc xong, Hứa Ngôn Tâm lại lập tức chảy nước mắt, hơn nữa vội vàng vươn cánh tay ôm lấy Hàn Trình Quang.

“Ta không có việc gì, thật sự không có việc gì.” Nhẹ nhàng vỗ lưng Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang vội vàng dịu dàng dỗ dành.

Hàn Trình Quang uống thuốc xong một tiếng đồng hồ, trên mặt Hứa Ngôn Tâm vẫn luôn khẩn trương và ưu sầu, chăm chú nhìn chăm chăm Hàn Trình Quang, ôm Hàn Trình Quang vào trong ngực không buông tay, cứ nhìn Hàn Trình Quang miết, mãi đến hơn một giờ sau, mắt thấy Hàn Trình Quang thật sự không có việc gì mới xem như thoáng an tâm.

“Không cần lo lắng, anh đã nói nơi này là bệnh viện, ở trong này đều là bác sĩ và hộ sĩ, bọn họ sẽ không hại anh Đợi lát nữa anh kêu bác sĩ đến kiểm tra cho em một chút.” Sở đầu Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang châm chọc từ ngữ, nhẹ giọng nói.

“Không, em không cần kiểm tra.” Nhanh chóng lắc lắc đầu, Hứa Ngôn Tâm vùi thân thể vào lòng Hàn Trình Quang.

“Nghe lời, trên người em nhiều miệng vết thương như vậy phải thoa thuốc mới được, còn có bả vai của em, để cho bác sĩ khám.”

“..... Em không muốn.”

“Tiểu Ngôn..... Em không phải nói tin tưởng anh sao? Chẳng lẽ anh bảo bác sĩ giúp em kiểm tra thân thể em cũng không tin tưởng, em cảm giác anh sẽ hại em?”

“Không phải..... Em.....” Vội vàng lắc lắc đầu, Hứa Ngôn Tâm ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Trình Quang, bên trong đôi mắt tràn đầy nôn nóng.

“Đừng nóng vội, anh biết em sợ hãi, nhưng anh cùng em em còn sợ cái gì.....” Nói tới đây, đầu óc Hàn Trình Quang chuyển vài vòng, nhìn Hứa Ngôn Tâm ưu sầu nói.“Hay là em thấy chân anh bị thương, cho nên cho rằng anh không bảo vệ được em.”

“Em không có!” Thấy Hàn Trình Quang buồn bã thất lạc, trong lòng Hứa Ngôn Tâm khẩn trương, cầm tay Hàn Trình Quang vội vàng phản bác.

“Nếu em không để cho bác sĩ kiểm tra chính là nghĩ như vậy.” Bĩu môi, Hàn Trình Quang chơi xấu nói.

“Trình Quang.....” Trên mặt hiện lên nét khó xử, Hứa Ngôn Tâm cắn chặt môi.

“Ngoan, đừng cự tuyệt, để bác sĩ khám giúp em, không thì anh sẽ lo lắng.” Vươn tay ôm chặt Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang kéo Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực.

“..... Ừm.” Qua hồi lâu, được Hàn Trình Quang ôm vào trong ngực Hứa Ngôn Tâm mới nhỏ giọng lên tiếng.

Hứa Ngôn Tâm thỏa hiệp khiến Hàn Trình Quang cao hứng một phen, ôm Hứa Ngôn Tâm ở trên mặt Hứa Ngôn Tâm hôn hai ngụm, sau đó liền vội vàng rung chuông gọi bác sĩ.

Bác sĩ rất nhanh dẫn theo hộ sĩ đến, đi theo phía sau bác sĩ còn có Hứa Minh Tâm.

Thời điểm bác sĩ bước vào Hứa Ngôn Tâm gắt gao ôm Hàn Trình Quang, vùi đầu vào lòng Hàn Trình

Quang, một chút cũng không nhìn về phía bác sĩ.

Gật gật đầu với Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang nói với bác sĩ người cần kiểm tra là Hứa Ngôn Tâm trong lòng hần, hơn nữa đem thương tích của Hứa Ngôn Tâm nói cho bác sĩ nghe.

Bác sĩ đề nghị muốn xem vết thương trên gáy và vai của Hứa Ngôn Tâm.

“Tiểu Ngôn.....” Lắc lắc Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang ý bảo Hứa Ngôn Tâm phối hợp với bác sĩ.

Cơ hồ muốn vùi toàn bộ thân mình vào sâu trong lòng Hàn Trình Quang, khi Hứa Ngôn Tâm cảm nhận được ở phía sau có một người đứng rất gần mình, lông tơ toàn thân như muốn dựng đứng lên, trong lòng cũng không khỏi căng thẳng, tràn đầy kinh hoàng sợ hãi.

“Để cho bác sĩ xem vết thương của em.” Ở bên tai Hứa Ngôn Tâm dịu giọng nói, Hàn Trình Quang vươn một tay ôm Hứa Ngôn Tâm, một tay thò lên phía trước cởi cúc áo Hứa Ngôn Tâm, sau đó kéo áo Hứa Ngôn Tâm xuống lộ ra bả vai.

Hàn Trình Quang đưa tay nắm lấy cánh tay bên phía bả vai lộ ra của Hứa Ngôn Tâm, mà Hứa Ngôn Tâm vẫn như trước cuộn người trốn ở trong lòng Hàn Trình Quang.

Bác sĩ nhìn mảng xanh tím trên vai Hứa Ngôn Tâm, nói với Hàn Trình Quang một câu muốn kiểm tra một chút, liền vươn tay ấn lên chỗ xanh tím kia.

Cảm nhận rõ cánh tay trong tay run lên, Hàn Trình Quang dùng lực đè lại cánh tay muốn vùng lên của Hứa Ngôn Tâm, đồng thời nhẹ giọng an ủi bên tai Hứa Ngôn Tâm.

Bác sĩ kiểm tra một chút liền buông tay, sau đó lại dùng tay sờ sờ cục u trên ót Hứa Ngôn Tâm.

“Vết thương trên vai không có trở ngại, chỉ cần bôi chút thuốc giảm sưng tấy là được, còn vết thương trên đầu thì tôi cần phải hỏi bệnh nhân vài câu.”

34. Chương 34

Bác sĩ kiểm tra xong, Hàn Trình Quang chỉnh áo Hứa Ngôn Tâm lại, sau đó buông cánh tay Hứa Ngôn Tâm ra, ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực.

“Bác sĩ cứ hỏi.”

“Trong khoảng thời gian này bệnh nhân có đau đầu, buồn nôn, choáng váng này nọ...hay không?”

Bác sĩ hỏi xong, Hàn Trình Quang liền cúi đầu ở bên tai Hứa Ngôn Tâm lặp lại câu hỏi: “Có đau đầu, buồn nôn hoặc là choáng hay không?”

Vùi đầu trong lòng Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm gật gật đầu.

“Bác sĩ, có.”

“Trong ba ngày luôn như vậy sao?”

Bác sĩ hỏi xong Hứa Ngôn Tâm cũng không trả lời, đợi cho Hàn Trình Quang hỏi lại một lần nữa mới lại gật gật đầu.

“Tôi cần phải đo huyết áp, hô hấp còn có mạch đập của bệnh nhân.”

“Vâng.” Lời bác sĩ nói khiến Hàn Trình Quang lo lắng, cảm giác bệnh trạng của Hứa Ngôn Tâm có chút nghiêm trọng, cho nên sau khi bác sĩ nói ra Hàn Trình Quang liền trực tiếp đáp ứng ngay.

Hộ sĩ đem dụng cụ đo huyết áp, hô hấp và mạch đập đến, nhưng khi bác sĩ cần phải giúp Hứa Ngôn Tâm kiểm tra, Hứa Ngôn Tâm lại một lần nữa không phối hợp, căn bản là không chịu vươn cánh tay ra.

“Tiểu Ngôn, để bác sĩ giúp em kiểm tra.” Trong lòng lo lắng cho thân thể Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang vẫn nhẹ giọng dỗ dành Hứa Ngôn Tâm.

Hé môi, Hứa Ngôn Tâm ôm chặt lấy Hàn Trình Quang, không buông tay.

Trong lòng vừa nôn nóng vừa lo lắng, Hàn Trình Quang thấy Hứa Ngôn Tâm vẫn không nói chuyện, trực tiếp lôi cánh tay Hứa Ngôn Tâm đến trước mặt bác sĩ.

“Không..... em không muốn” Ngay lúc bác sĩ lấy dụng cụ tới, rốt cuộc Hứa Ngôn Tâm cũng mở miệng, đồng thời dùng lực tránh khỏi tay Hàn Trình Quang.

“Tiểu Ngôn, nghe lời!!!” Lớn tiếng quát một câu, Hàn Trình Quang bởi vì trong lòng lo lắng trong lúc nhất thời không khống chế được cảm xúc của mình.

Hét lên một câu với Hứa Ngôn Tâm, sau đó Hàn Trình Quang trực tiếp kéo cánh tay Hứa Ngôn Tâm lại vạch tay áo lên để cho bác sĩ kiểm tra.

Hàn Trình Quang đột nhiên hét lớn khiến Hứa Ngôn Tâm sợ tới mức bả vai rụt lại, sau đó là ngẩn ra, tiếp đến liền trở mắt nhìn Hàn Trình Quang kéo cánh tay mình mặc cho bác sĩ kiểm tra.

Lúc đội dụng cụ kiểm tra, Hứa Ngôn Tâm theo bản năng rụt cánh tay lại, nhưng khi cảm giác được Hàn Trình Quang dùng lực giữ chặt lập tức liền dừng giãy dụa.

“Huyết áp, hô hấp, mạch đập đều bình thường.”

Nghe được bác sĩ nói câu này, Hàn Trình Quang thở phào nhẹ nhõm, kéo tay áo Hứa Ngôn Tâm xuống dưới sau đó mới nhìn Hứa Ngôn Tâm.

“Ổn rồi, không sao cả.”

Nhìn thấy vẻ yên lòng trên mặt Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm vươn tay bắt lấy áo Hàn Trình Quang.

Hơi mím môi, Hứa Ngôn Tâm nhìn về phía Hàn Trình Quang: “Trình Quang, đừng giận em.”

Hứa Ngôn Tâm nói ra khiến Hàn Trình Quang bỗng dưng sững sờ, một lát sau mới ý thức được ngữ khí hoài nghi của mình. Nhìn về phía Hứa Ngôn Tâm, chỉ thấy trên mặt Hứa Ngôn Tâm có lo sợ, bất an và cả cẩn thận.

Vươn tay đem Hứa Ngôn Tâm ôm vào trong ngực, Hàn Trình Quang cảm nhận được Hứa Ngôn Tâm lập tức siết chặt lấy hắn.

“Anh không giận em, vừa rồi anh chỉ là có chút sốt ruột..... Thật xin lỗi.”

Hàn Trình Quang nói xin lỗi, Hứa Ngôn Tâm không nói gì, chỉ là gắt gao ôm Hàn Trình Quang.

“Bác sĩ, thân thể cậu ấy không có việc gì phải không?”

“Tôi sẽ kêu hộ sĩ đưa thuốc bôi tới, vết thương trên đầu là vì va chạm mới khiến não chấn động, mấy ngày này bệnh nhân phải nghỉ ngơi thật tốt, qua một đoạn thời gian sẽ không có việc gì.”

Nói câu cảm ơn với bác sĩ, Hàn Trình Quang nhìn thấy sau khi bác sĩ rời đi Hứa Minh Tâm nhìn Hứa Ngôn Tâm một chút cũng cùng đi ra ngoài.

Đội hộ sĩ đem thuốc đến, Hàn Trình Quang giúp Hứa Ngôn Tâm thoa thuốc lên miệng vết thương.

“Muốn ăn thêm một chút gì nữa không, vừa rồi em chỉ ăn có một chút à.” Sờ đầu Hứa Ngôn Tâm, Hàn

Trình Quang nhìn thấy sắc mặt Hứa Ngôn Tâm có chút mệt mỏi.

Lắc lắc đầu, lúc này Hứa Ngôn Tâm thoát nhìn vô cùng uể oải, nhưng cho dù như thế, bàn tay vẫn luôn nắm chặt Hàn Trình Quang.

“Vậy thì nằm xuống nghỉ ngơi, đợi lát nữa tỉnh ngủ lại ăn.” Thấy Hứa Ngôn Tâm giống như thật sự mệt chết đi, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm nằm xuống, bất quá bởi vì chân bị thương nên Hàn Trình Quang không thể nghiêng người, liền bị Hứa Ngôn Tâm ôm lấy. Bàn tay Hàn Trình Quang bọc lấy tay Hứa Ngôn Tâm.

Đầu Hứa Ngôn Tâm kề bên đầu Hàn Trình Quang, tiếng hít thở rất rõ ràng truyền đến tai Hàn Trình Quang, Hàn Trình Quang chỉ cần hơi nghiêng đầu là đã có thể hôn lên mi mắt Hứa Ngôn Tâm.

“Trình Quang.....”

Đột nhiên, Hứa Ngôn Tâm nhẹ giọng kêu một tiếng, Hàn Trình Quang lên tiếng trả lời nghiêng đầu sang, cho rằng Hứa Ngôn Tâm có lời gì muốn nói, ai ngờ quay sang nhìn thì thấy hai mắt Hứa Ngôn Tâm đã nhắm nghiền, hô hấp cũng trở nên đều đặn, rõ ràng là đã ngủ.

Cong cong khoe miệng, Hàn Trình Quang khẽ hôn lên mắt Hứa Ngôn Tâm một chút, nghiêng đầu cũng nhắm mắt lại.

Lần này có cảm giác hai người đều ngủ rất an tâm, Hàn Trình Quang cũng không biết bọn họ ngủ bao lâu, chỉ biết là sau khi tỉnh lại thì rất đói bụng, cứ như bị bỏ đói suốt cả ngày vậy.

Mắt thấy Hứa Ngôn Tâm vẫn chưa tỉnh dậy, Hàn Trình Quang vội vàng mò lấy di động trên bàn nhắn tin cho Hứa Minh Tâm.

Gửi tin nhắn xong đặt điện thoại di động qua một bên, đúng lúc này Hứa Ngôn Tâm cũng đã tỉnh, cánh tay vòng qua ngực Hàn Trình Quang giờ chuyển thành ôm lấy cổ hần.

Hứa Ngôn Tâm lại tựa đầu cọ cọ Hàn Trình Quang, hơi thở trực tiếp phả vào trên cổ Hàn Trình Quang, khiến Hàn Trình Quang có chút nhột nhạt.

Rụt rụt cổ, Hàn Trình Quang nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Ngôn Tâm.

“Đầu còn đau không?”

“..... Hơi hơi, không quá đau.”

Hàn Trình Quang nghiêng đầu, Hứa Ngôn Tâm đồng thời cũng giương mắt nhìn về phía Hàn Trình Quang, hai người kề sát vào nhau, có thể cảm nhận được nhịp thở của đối phương.

Dần dà hai luồng hô hấp chậm rãi quyện lấy nhau, Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm hai người nhìn vào mắt đối phương, cho đến khi Hàn Trình Quang đột nhiên cười ra tiếng đến, mà Hứa Ngôn Tâm sau khi thấy Hàn Trình Quang cười rộ lên cũng cong khóe môi theo, bên trong ánh mắt chan chứa ý cười.

Bật cười vài tiếng, Hàn Trình Quang cọ cọ cằm, ý bảo Hứa Ngôn Tâm ngược đầu lên, Hứa Ngôn Tâm cười cười ngẩng đầu, môi hai người tự nhiên dán vào nhau.

Dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng quăn lấy đầu lưỡi Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang bình tĩnh nhìn Hứa Ngôn Tâm, chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm dưới ánh nhìn chăm chú của hắn mặt càng ngày càng hồng, đầu lưỡi cũng trốn trốn tránh tránh.

Nhìn ra Hứa Ngôn Tâm ngượng ngùng, bên trong mắt Hàn Trình Quang hiện lên ý cười, vươn tay đè lại đầu Hứa Ngôn Tâm làm sâu sắc thêm nụ hôn.

Một nụ hôn qua đi, tay Hàn Trình Quang đặt ở trên đầu Hứa Ngôn Tâm.

“Có đói bụng không? Muốn ăn chút gì không?”

Đầu theo bản năng cọ cọ lòng bàn tay Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm lúc này vô cùng thả lỏng và hưởng thụ.

“Anh ăn cái gì thì em ăn cái đó!”

“Vậy..... anh kêu anh hai mang chút thức ăn cho chúng ta.”

Về mặt vốn thả lỏng nhất thời cứng đờ lại, Hứa Ngôn Tâm giương mắt nhìn về phía Hàn Trình Quang.

“Sao nào?”

Rũ mắt, Hứa Ngôn Tâm chôn đầu vào sát người Hàn Trình Quang.

Thấy Hứa Ngôn Tâm không nói lời nào, bàn tay Hàn Trình Quang nhẹ nhàng xoa đầu Hứa Ngôn Tâm “Là vì mấy ngày nay.....anh hai em không dẫn em tới gặp anh, cho nên em giận anh ấy à.”

Như cũ chôn đầu, Hứa Ngôn Tâm không nói lời nào.

“Anh hai đã nói với anh, anh ấy không dẫn em tới đây là vì lúc ấy anh còn hôn mê, anh ấy là vì muốn tốt cho em, không phải cố ý không cho em gặp anh.”

“Nhưng mà anh ấy bảo những người dpa tiem em, còn có.....” Nói tới đây, Hứa Ngôn Tâm ngừng, thể nhưng lực đạo ôm lấy tay Hàn Trình Quang càng thêm siết chặt.

“Tiểu Ngôn.....”

“Trình Quang, anh là người đối xử với em tốt nhất, chỉ có anh em chỉ cần anh.”

“Tiểu Ngôn, anh hai em cũng rất yêu em.”

“Không, anh ấy gạt em, anh ấy vẫn luôn gạt em.”

“Sao lại có thể, anh hai em lừa em cái gì?” Kinh ngạc với ngữ khí phẫn hận của Hứa Ngôn Tâm, trong đầu Hàn Trình Quang không khỏi hồi tưởng lại khoảng thời gian ở chung, phát hiện Hứa Minh Tâm không có lừa gạt Hứa Ngôn Tâm gì cả!

Hàn Trình Quang vừa hỏi, Hứa Ngôn Tâm lại lập tức ngậm miệng, một chữ cũng không nguyện ý nói, chỉ là gắt gao ôm Hàn Trình Quang.

“Tiểu Ngôn, anh hai em.....” Đột nhiên, nói đến một nửa Hàn Trình Quang chợt lóe lên một ý nghĩ, Hứa Ngôn Tâm nói Hứa Minh Tâm lừa gạt y phải chăng chính là chuyện Martin!

Hứa Minh Tâm không phải đã nói Hứa Ngôn Tâm đã nhớ ra Martin, vậy nhất định cho rằng Martin là người từng được Hứa Minh Tâm tìm đến bắt y.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hàn Trình Quang lại rục rịch, một khi đã như vậy, lúc trước hẳn nói Martin là bạn học của hắn, Hứa Ngôn Tâm cũng có thể cho rằng hắn cũng lừa y, nhưng vừa rồi nghe Hứa Ngôn Tâm nói, hình như không cho rằng như vậy!

“Tiểu Ngôn, em là nói về chuyện..... Martin!” Do dự một hồi, Hàn Trình Quang nhẹ giọng hỏi.

Cảm thấy Hứa Ngôn Tâm túm chặt lấy mình, Hàn Trình Quang liền biết mình nói đúng rồi, nhưng vì sao chuyện Martin, Hứa Ngôn Tâm cũng chỉ đổ hết tội lên người Hứa Minh Tâm chứ không trách hắn!

“Kỳ thật..... Martin là một người rất tốt, lúc trước anh cũng... lừa em, anh hy vọng em với Martin có thể trở thành bạn, nói chuyện phiếm với anh ta sẽ khiến em thoải mái vui vẻ.”

Hàn Trình Quang nói xong, Hứa Ngôn Tâm vẫn không nói gì.

Nửa ngày mà vẫn không thấy Hứa Ngôn Tâm phản ứng, Hàn Trình Quang vươn tay nâng khuôn mặt Hứa Ngôn Tâm đang chôn ở bên cánh tay hẳn lên.

“Tiểu Ngôn, em” Nâng mặt Hứa Ngôn Tâm lên, Hàn Trình Quang bất chợt nhìn thấy nước mắt của Hứa Ngôn Tâm chảy xuống.

“Trình Quang, anh không có gạt em, anh sẽ không gạt em, anh từng nói anh yêu em, anh vĩnh viễn cũng sẽ không gạt em thương tổn em.” Vươn cánh tay ra gắt gao ôm cổ Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm khẽ tựa vào người Hàn Trình Quang.

“Tiểu Ngôn.....”

“Trình Quang, anh từng nói anh yêu em.” Ngược mắt nhìn về phía Hàn Trình Quang, bên trong mắt Hứa Ngôn Tâm ướt sũng nước mắt, thần sắc vô cùng thương tâm, sợ hãi.

“Đúng, anh yêu em, anh yêu em.” Ôm lấy Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang đau lòng vội vàng nói.

Nghe được Hàn Trình Quang trả lời, Hứa Ngôn Tâm vùi đầu vào trong lòng Hàn Trình Quang, ôm chặt lấy Hàn Trình Quang. “Trình Quang, anh không thể lừa gạt em, anh cũng không thể thương tổn em, chỉ có anh.....”

“Được, anh sẽ không bao giờ lừa gạt em, anh vĩnh viễn cũng sẽ không thương tổn em, anh yêu em, anh sẽ mãi mãi yêu em.”

Nâng đầu Hứa Ngôn Tâm lên, Hàn Trình Quang lấy tay vuốt vuốt khóe mắt Hứa Ngôn Tâm, sau đó cố định đầu Hứa Ngôn Tâm lại từng chút một hôn lên mắt y.

“Tiểu Ngôn, thật xin lỗi.....”

“Trình Quang –” Cắn môi dưới, trên mặt Hứa Ngôn Tâm lộ ra thần sắc muốn khóc.

“Ngoan, đừng khóc, kéo lại đau đầu.” Bàn tay đặt ở sau gáy Hứa Ngôn Tâm nhẹ nhàng xoa xoa, Hàn Trình Quang cực kỳ đau lòng.

Kỳ thật Hàn Trình Quang ẩn ẩn có chút hiểu suy nghĩ của Hứa Ngôn Tâm, Martin đã từng nói, hiện tại đối với Hứa Ngôn Tâm mà nói hẳn là quan trọng nhất, từ lúc trước đụng phải hẳn đến bây giờ Hứa Ngôn Tâm yêu hẳn, hẳn giống như thế giới của Hứa Ngôn Tâm vậy, nếu hẳn thương tổn Hứa Ngôn Tâm, vậy đối với Hứa Ngôn Tâm mà nói cơ hồ chính là đòn trí mạng, cho nên Hứa Ngôn Tâm không muốn thừa nhận hẳn lừa gạt, hoặc là có thể nói không dám thừa nhận.

35. Chương 35

Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm an ủi hồi lâu, cho đến khi cảm xúc của Hứa Ngôn Tâm bình phục lại mới dùng ngữ khí thương lượng nói với Hứa Ngôn Tâm: “Hai người chúng ta đều ở bệnh viện, nếu không để anh hai em đưa cơm tới vậy thì phải ăn đồ ăn của bệnh viện, để anh gọi hộ sĩ mang chút thức ăn cho chúng ta.”

Kỳ thật Hứa Ngôn Tâm đều rất bài xích với cả hai phương án trên, nhưng vấn đề hiện tại là, cơm tất yếu phải ăn, chỉ là đến cùng nên ăn theo phương án nào.

Hứa Ngôn Tâm do dự, Hàn Trình Quang nhìn ra thần sắc khó xử trên mặt Hứa Ngôn Tâm.

“Anh nghe nói thức ăn trong bệnh viện không ngon, hương vị cũng kém, hơn nữa chúng ta không quen mấy hộ sĩ kia lắm”

Nói, Hàn Trình Quang nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm không chỉ càng ngày càng nhảnh nhảnh, miệng cũng mím chặt, hẳn đoán, câu cuối cùng mới chính là trọng điểm khiến cho Hứa Ngôn Tâm nhũn mỳ.

“Tuy rằng..... trong chuyện Martin là anh hai lừa em, nhưng em không thể phủ nhận anh hai em thật lòng đối xử tốt với em, hay là chúng mình gọi anh ấy đưa chút thức ăn đến.” Nói xong một câu cuối, Hàn Trình Quang quan sát vẻ mặt Hứa Ngôn Tâm, thấy Hứa Ngôn Tâm không có đồng ý, thế nhưng cũng không thấy Hứa Ngôn Tâm phản đối.

“Nếu em không phản đối anh coi như em đồng ý, hiện tại anh đói lắm rồi, không ăn là chết đói liền luôn á!” Thử lấy di động bên cạnh qua, Hàn Trình Quang lúc lắc điện thoại trước mắt Hứa Ngôn Tâm.

Hứa Ngôn Tâm nắm chặt góc áo Hàn Trình Quang không nói gì, chỉ là rũ mắt. Hàn Trình Quang cầm điện thoại gọi cho Hứa Minh Tâm.

Hàn Trình Quang cúp điện thoại, trong khoảng thời gian Hứa Minh Tâm chưa đến, vẻ mặt Hứa Ngôn Tâm rất khó chịu, thường thường nhìn về phía cửa ra vào, nghe được tiếng cửa phòng mở liền nhích lại gần Hàn Trình Quang.

Lúc Hứa Minh Tâm bước vào, Hứa Ngôn Tâm chỉ nhìn thoáng qua liền quay đầu, vươn tay túm lấy cánh tay Hàn Trình Quang, quay lưng về phía Hứa Minh Tâm.

Hành động kia của Hứa Ngôn Tâm khiến bước chân Hứa Minh Tâm dừng một lát, nhìn bóng lưng Hứa Ngôn Tâm, Hứa Minh Tâm nở một nụ cười khổ.

Hứa Minh Tâm giúp Hàn Trình Quang nâng giường lên rồi đặt thức ăn lên trên bàn.

“Tiểu Ngôn, anh có mang tới sủi cảo tôm em thích ăn nhất nè.” Đặt một cà-men tới trước mặt Hứa Ngôn

Tâm, trong giọng nói của Hứa Minh Tâm đầy vẻ lấy lòng và cẩn thận.

Lắc lắc đầu, Hứa Ngôn Tâm chỉ nín chặt lấy áo Hàn Trình Quang, không hề để ý tới Hứa Minh Tâm.

Nhìn thấy vẻ thất lạc trên mặt Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang có chút không đành lòng, vươn tay ôm lấy bả vai Hứa Ngôn Tâm kéo y đến bàn cơm.

Hứa Minh Tâm đứng ở trong phòng bệnh, Hứa Ngôn Tâm chết sống cũng không chịu động tới đồ ăn, cuối cùng Hứa Minh Tâm đành phải rời đi.

Sau khi Hứa Minh Tâm đi khỏi, Hứa Ngôn Tâm đối diện bàn thức ăn vẫn như cũ không động tới dù chỉ chút ít, cả khuôn mặt hiện lên sự bài xích và không muốn, Hàn Trình Quang chỉ đành ôm Hứa Ngôn Tâm dỗ dành hồi lâu, nhưng mặc dù như thế, cuối cùng Hứa Ngôn Tâm cũng chỉ ăn vồn vện một chút liền không chịu há miệng ra tiếp.

Khoảng thời gian trước, lúc quan hệ của Hứa Ngôn Tâm và Hứa Minh Tâm dịu đi, Hứa Ngôn Tâm vẫn chưa chịu ăn đồ ăn của Hứa Minh Tâm, huống chi là hiện tại, mỗi bữa ăn của Hứa Ngôn Tâm, chỉ có thức ăn Hàn Trình Quang nấu y mới có thể không hề phòng bị mà ăn.

Thương cân động cốt một trăm ngày, lần này Hàn Trình Quang bị thương chân rất nghiêm trọng, Hứa Minh Tâm cố ý tìm bác sĩ khoa chỉnh hình tốt nhất chữa trị cho Hàn Trình Quang, bởi vì lần trước Hứa Ngôn Tâm nhìn Hàn Trình Quang uống thuốc, cho nên sau này lại mỗi khi thuốc được phát đến, Hàn Trình Quang đều sẽ giao cho Hứa Ngôn Tâm để Hứa Ngôn Tâm kiểm tra trước một lần sau đó mới uống. Mà mỗi lần bác sĩ lại đây kiểm tra cho Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm cũng nhất định phải ở một bên quan sát.

Thấy thời gian cách Tết càng ngày càng gần, đến ngày hai mươi chín, Hàn Trình Quang xin bác sĩ cho về nhà đón năm mới, mà bác sĩ cũng đồng ý.

Vừa nghe đến về nhà, vốn luôn khấn trương khó chịu khi ở trong bệnh viện, hai mắt Hứa Ngôn Tâm sáng rực cả lên, ngày hai mươi chín vội vàng thu dọn đồ của Hàn Trình Quang, ăn điểm tâm xong hai người được Hứa Minh Tâm đón ra khỏi bệnh viện.

Đẩy Hàn Trình Quang ra khỏi thang máy, đến cửa, Hứa Ngôn Tâm lấy chìa khóa ngay lập tức mở cửa ra, Hàn Trình Quang nhìn động tác nóng vội của Hứa Ngôn Tâm, trong lòng vừa cao hứng nhưng cũng vô cùng ưu sầu.

Mở cửa ra, Hứa Ngôn Tâm quay lại đẩy Hàn Trình Quang đi vào, thể nhưng vừa bước vào hai người, Hàn Trình Quang và cả Hứa Ngôn Tâm, đều ngây ngẩn cả người.

Tường phòng khách được thay giấy dán tường mới, sô pha cũng đổi mới, còn có drap sô pha, gối ôm. Chiếc bàn phía trước sô pha còn đặt hai ly sứ, hơn nữa điều khiến hai người kinh ngạc không chỉ vig căn phòng rực rỡ mà là những thứ kia đều là những món đồ mà ngày đó hai người đi rangòai sắm sửa.

Hai ly sứ kia cũng là đích thân Hàn Trình Quang chọn, Hàn Trình Quang nhớ rõ lúc ấy trên xa lộ, những thứ kia đều bị văng ra rồi bị chiếc xe cán nghiền, ly sứ cũng vỡ đầy đất.

Trong tay cầm số thuốc hai ngày của Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm từ phía sau đi đến, vừa bước tới liền nhìn thấy hai người đang sưng sờ ở chỗ đó.

“Anh giúp hai đứa quét dọn nhà cửa, mấy thứ này đều là đồ hai đứa chọn.”

Trong lòng nóng lên, Hàn Trình Quang quay đầu nhìn về phía Hứa Minh Tâm. “Anh hai, cảm ơn anh.”

Lấy tay vỗ vỗ vai Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm chuyển tầm mắt về phía Hứa Ngôn Tâm.

Cảm nhận được ánh mắt của Hứa Minh Tâm, Hứa Ngôn Tâm cúi đầu hơi mím môi vòng qua bên kia Hàn Trình Quang, thò tay túm lấy áo Hàn Trình Quang.

Trong lòng có chút thất lạc, Hứa Minh Tâm đặt thuốc của Hàn Trình Quang lên bàn.

“Chỉ mỗi hai đứa ổn chứ? Có cần anh ở lại không?!”

Cảm thấy tay Hứa Ngôn Tâm túm lấy mình hơi siết chặt, Hàn Trình Quang vội vàng cười nói với Hứa Minh Tâm: “Không thành vấn đề, chân em chỉ cần không động đến thì vô sự, anh hai không cần lo lắng.”

“Vậy được rồi! nếu có chuyện gì hai đứa cứ gọi điện thoại cho anh, cần cái gì cũng gọi điện thoại, di động anh luôn mở máy.” Nhìn quanh bốn phía một vòng, Hứa Minh Tâm xác định đều ổn cả, cuối cùng mới dặn dò một câu.

Hứa Minh Tâm vừa đi, Hàn Trình Quang liền vươn tay kéo Hứa Ngôn Tâm qua, đưa tay nhéo nhéo người Hứa Ngôn Tâm.

“Hai ngày này em cần phải ăn cơm nhiều nhiều một chút, đã gầy đi lắm rồi.”

Nắm tay Hàn Trình Quang, trên mặt Hứa Ngôn Tâm hiện lên nụ cười tươi, y bị tay Hàn Trình Quang nhéo nên có chút ngứa ngáy.

Hai tay ôm chặt eo Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cũng cười. “Giúp anh tắm rửa một cái, mấy ngày nay cứ ở trong bệnh viện cả người thối phải biết.”

Gật gật đầu, Hứa Ngôn Tâm đẩy Hàn Trình Quang tới phòng tắm.

Trước giúp Hàn Trình Quang cố định chân thật tốt, Hứa Ngôn Tâm đỡ Hàn Trình Quang ngồi vào trong bồn tắm, mở nước sau đó liền xắn tay áo giúp Hàn Trình Quang tẩy rửa.

Lúc gội đầu, Hứa Ngôn Tâm bưng ghế nhỏ tới ngồi vào trước bồn, để Hàn Trình Quang gối đầu lên đùi mình, nhẹ nhàng xoa đầu Hàn Trình Quang.

Không có nhắm mắt lại, lúc Hứa Ngôn Tâm giúp gội đầu, Hàn Trình Quang vẫn mở to mắt nhìn Hứa Ngôn Tâm ở phía trên.

Hứa Ngôn Tâm gội rất nghiêm túc, làm ướt tóc, chà xà phòng, lúc xoa bóp đầu Hàn Trình Quang lực ngón tay rất nhẹ, còn thường thường chú ý xem bọt xà phòng có chảy vào mắt Hàn Trình Quang hay không.

Sau khi Hứa Ngôn Tâm rửa sạch xà phòng trên đầu Hàn Trình Quang, Hàn Trình Quang lấy tay dè đầu Hứa Ngôn Tâm lại, ở trên môi Hứa Ngôn Tâm khê hôn một chút.

Hơi mím môi, Hứa Ngôn Tâm ngoài miệng không nói gì, nhưng bên trong mắt lại hiện rõ ý cười.

Giúp Hàn Trình Quang tắm rửa xong, Hứa Ngôn Tâm lại đỡ Hàn Trình Quang ra khỏi bồn, lau khô thân thể sau đó thay một bộ đồ ngủ thoải mái.

Đẩy Hàn Trình Quang trở lại phòng khách, Hứa Ngôn Tâm giúp Hàn Trình Quang sấy khô tóc.

“Em cũng đi tắm rửa đi, anh đi nấu cơm.” Đợi cho Hứa Ngôn Tâm thu dọn xong xuôi, Hàn Trình Quang cầm tay Hứa Ngôn Tâm, nói.

“Hay là để em nấu đi!” Nhìn chân Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm liền lắc lắc đầu.

“Em nấu cơm lại không ngon bằng anh, chân của anh không sao cả, không phải có cái này sao!” Chỉ chỉ cặp nặng ở chỗ sô pha, Hàn Trình Quang cười cười với Hứa Ngôn Tâm, nói xong thấy Hứa Ngôn Tâm vẫn không yên lòng, trực tiếp vươn tay lấy nặng chống dậy.

Chống nặng, Hàn Trình Quang thực lưu loát đi một bước, mấu chốt chỉ là chân bị thương, bởi vì chân không có việc gì, cho nên đi đường cử động chân không sao hết, chỉ là chân không có lực mà thôi.

Thấy Hàn Trình Quang thật sự sao, Hứa Ngôn Tâm lại đứng ở cửa phòng bếp tận mắt chứng kiến Hàn Trình Quang hành động ổn định, lúc này mới yên tâm đi vào phòng tắm.

Mấy ngày nay ở trong bệnh viện, Hàn Trình Quang bởi vì vừa uống thuốc bổ của bệnh viện thuốc vừa uống thuốc bổ Hứa Minh Tâm mang tới, rõ ràng béo lên mấy cân, bất quá Hứa Ngôn Tâm thì ngược lại, ở trong bệnh viện luôn bất an và lo sợ, buổi tối ngủ không tốt cơm cũng không ăn bao nhiêu, gây đi một vòng, cả người tiêu tụy không ít.

Trong tủ lạnh có một thùng rau dưa, thịt mới toanh, Hàn Trình Quang trực tiếp nấu một bàn thức ăn hoành tráng, tất cả đều là những món Hứa Ngôn Tâm thích ăn.

Nấu cơm xong, dọn lên bàn xong, Hàn Trình Quang nhìn nhìn đồng hồ, Hứa Ngôn Tâm đi vào đã một tiếng, sao vẫn còn chưa đi ra.

Trong lòng có chút lo lắng, Hàn Trình Quang ngồi xuống xe lăn đi vào phòng tắm.

Trực tiếp mở cửa ra đẩy xe lăn đi vào, Hàn Trình Quang nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm nằm ở trong bồn tắm, đầu gối trên cánh tay, ngủ vùi.

Vội vàng rút khăn tắm đắp lên mảnh vai lộ ra bên ngoài của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang đưa tay lắc tỉnh Hứa Ngôn Tâm.

“Sao lại ngủ, nước lạnh hết rồi, cẩn thận cảm lạnh!”

Bị lắc tỉnh, Hứa Ngôn Tâm trong chốc lát có chút mơ hồ, lúc bị Hàn Trình Quang ôm ra khỏi bồn theo bản năng liền mở cánh tay ra, ôm chặt lấy Hàn Trình Quang.

Trên người bị thân thể ướt sũng của Hứa Ngôn Tâm làm ướt theo, ngón tay Hàn Trình Quang chạm đến da thịt bóng loáng, liền bị Hứa Ngôn Tâm cọ cọ.

Rút chiếc khăn ẩm trên người Hứa Ngôn Tâm ra, Hàn Trình Quang lại lấy một chiếc khăn khác bọc Hứa Ngôn Tâm lại.

Mở giá để chân phía dưới xe lăn ra, Hàn Trình Quang đặt chân lên, sau đó ôm Hứa Ngôn Tâm để y ngồi ở trên đùi mình.

Lúc này Hứa Ngôn Tâm đã tỉnh, cả kinh phát hiện ra mình đang ở trên đùi Hàn Trình Quang liền muốn đứng dậy, nhưng bị Hàn Trình Quang đè lại.

“Không có việc gì, chân của anh lại không bị chấn động, anh trực tiếp ‘Lái xe’ chở em về phòng ngủ.” Cười cười, Hàn Trình Quang mở chốt chạy bằng điện bên phải xe lăn ra, chỉ huy xe lăn chuyển động về hướng phòng ngủ.

Đến phòng ngủ, Hứa Ngôn Tâm đi xuống khỏi người Hàn Trình Quang cũng trực tiếp thay đồ ngủ.

Ánh mắt vẫn là có chút nhập nhèm, bộ dạng Hứa Ngôn Tâm như còn chưa ngủ đủ, há miệng ngáp bị Hàn Trình Quang kéo ngồi xuống trước bàn cơm.

Bữa cơm này Hứa Ngôn Tâm ăn rất ngon miệng, phỏng chừng là do ở trong nhà mình nên yên tâm, từ sau khi trở về Hứa Ngôn Tâm rất thả lỏng.

36. Chương 36

Cơm nước xong, Hàn Trình Quang cứng rắn lời Hứa Ngôn Tâm đang buồn ngủ dậy, để Hứa Ngôn Tâm không nên vừa ăn cơm xong đã ngủ ngay.

Ngồi ở trên giường, Hứa Ngôn Tâm tựa đầu lên người Hàn Trình Quang, không ngừng ngáp ngấn ngáp dài, nhưng cho dù như thế, cặp mắt xốn vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính trước mặt.

“Được rồi, ngủ đi!” Nhìn đồng hồ đã qua nửa tiếng, Hàn Trình Quang giật giật bả vai.

Như là nhận được thánh chỉ vậy, Hàn Trình Quang vừa thốt ra lời này, Hứa Ngôn Tâm trực tiếp trượt vô trong chăn, vươn tay ôm lấy Hàn Trình Quang liền nhắm lại mắt.

Sau khi Hứa Ngôn Tâm ngủ Hàn Trình Quang tắt phim, nhưng không tắt máy tính, mà một lần nữa gõ gõ bấm bấm mở ra một trang.

Lần này Hứa Ngôn Tâm ngủ rất an tâm thoải mái, một giấc tỉnh lại thì trời đã sẩm tối, vừa tỉnh táo mở mắt ra liền nghe thấy tiếng gõ bàn phím.

Cảm thấy cánh tay ôm eo mình giật giật, Hàn Trình Quang dừng động tác lại cúi đầu nhìn xuống, liền nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm đã mở to mắt nhìn hắn.

Dưới ngọn đèn, khuôn mặt Hứa Ngôn Tâm thoát nhìn vừa dịu dàng vừa ôn nhu, khiến trái tim Hàn Trình Quang đập dồn dập.

Đặt máy tính qua một bên, Hàn Trình Quang cúi thấp người cố định Hứa Ngôn Tâm lại hôn y.

Bị Hàn Trình Quang hôn, Hứa Ngôn Tâm dịu ngoan mở miệng, Hứa Ngôn Tâm nhu thuận khiến Hàn Trình Quang càng thêm rung động, đầu lưỡi quẹt lấy Hứa Ngôn Tâm, hoàn toàn cuốn Hứa Ngôn Tâm hòa theo động tác của mình.

Hừ nhẹ một tiếng, hô hấp Hứa Ngôn Tâm dần dần trở nên nặng nề, mà Hàn Trình Quang cũng đã kéo bung áo Hứa Ngôn Tâm ra.

Rời khỏi môi Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhìn ngắm vẻ mặt có chút mê ly của Hứa Ngôn Tâm và cả gương mặt như quả táo chín kia nữa.

“Thích anh hôn em như vậy không?” Lại hôn hôn lên môi y, giọng Hàn Trình Quang êm nhẹ pha chút ái muội.

“..... Thích.” Bình tĩnh nhìn Hàn Trình Quang, thật sâu trong mắt Hứa Ngôn Tâm phản chiếu rõ thân ảnh Hàn Trình Quang.

“Vậy thế này thì sao.....” Vùi đầu, bờ môi Hàn Trình Quang từng tắc một hôn tới cổ và ***g ngực Hứa Ngôn Tâm.

“Trình Quang..... Thích.....” Bàn tay theo bản năng bắt lấy Hàn Trình Quang, tất cả tâm tư Hứa Ngôn Tâm đều đặt vào xúc cảm của thân thể.

Bàn tay ngao du ở trên người Hứa Ngôn Tâm đã cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể y, Hàn Trình Quang ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Ngôn Tâm, liền bắt gặp gương mặt động tình của y cùng sự tin cậy toàn tâm toàn ý.

Trái tim hơi chút căng đầy, Hàn Trình Quang lại cúi đầu hôn Hứa Ngôn Tâm, đồng thời tay kia bắt đầu cử động giúp Hứa Ngôn Tâm.

Mãi cho đến khi Hứa Ngôn Tâm giải quyết xong, Hàn Trình Quang mới ôm chặt Hứa Ngôn Tâm, kéo Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực mình.

Kích động qua đi, trên mặt Hứa Ngôn Tâm lộ ra vẻ thoải mái, tuy rằng cả mặt đỏ bừng bừng, thế nhưng lại hai mắt lại lấp lánh nhìn Hàn Trình Quang.

“..... Em cũng giúp anh.” Khóe miệng Hứa Ngôn Tâm nhẹ nhàng cong lên, ngẩng đầu đến gần bên tai Hàn Trình Quang nhẹ giọng nói một câu, nói xong liền bắt đầu hành động thực tế.

Hứa Ngôn Tâm tỉnh dậy vào sáu giờ chiều, nhưng mãi đến bảy giờ hai người vẫn còn đang nường trên giường.

“Tiểu Ngôn, em có đói bụng không?” Nằm thẳng cẳng ở trên giường, Hàn Trình Quang nhích nhích bả vai Hứa Ngôn Tâm nằm sát bên cạnh.

“Không đói bụng.....”

“Giữa trưa ăn nhiều lắm.” Cảm thấy Hứa Ngôn Tâm nắm tay mình, Hàn Trình Quang giật giật đầu ngón tay rồi tùy ý Hứa Ngôn Tâm nắm.

“Vậy đợi lát nữa đói bụng anh nấu chút mì cho em ăn.”

“Ừm.....”

Hai người trầm mặc một hồi, Hàn Trình Quang nghĩ nghĩ cuối cùng nghiêng người qua nói với Hứa Ngôn Tâm.

“Tiểu Ngôn, ngày mai là ba mươi Chúng mình mời anh hai em đến đây ăn bữa cơm giao thừa với mình nha.”

Hàn Trình Quang nói xong, chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm biến sắc.

“Trước hết em nghe anh nói đã, năm nay em đón năm mới với anh, vậy trong nhà không phải chỉ còn lại có mỗi mình anh hai em, một thân một mình đón tân niên thật sự không dễ chịu đâu.” Cười khổ một tiếng, đối với việc cô độc chào năm mới Hàn Trình Quang hiểu quá rõ.

Hơi mím môi, Hứa Ngôn Tâm không nói gì.

“Anh biết em là bởi vì chuyện Martin mới trách anh hai em, nhưng anh có thể cam đoan, Martin không phải người xấu, anh hai em bảo Martin tiếp cận em cũng không phải muốn hại em.”

“Nếu không phải muốn hại em vậy thì vì sao?”

“Này..... Chuyện này anh nghĩ về sau anh hai em sẽ nói cho em biết, thế nhưng em cũng đừng vì chuyện này mà trách anh ấy, em ngẫm lại xem ngày mai là giao thừa, để anh hai em cô đơn thế, vậy thì tịch mịch khó chịu biết bao nhiêu.”

Rũ mắt, Hứa Ngôn Tâm nửa ngày không nói chuyện, hồi lâu mới than thở một câu.“Trong nhà cũng không phải chỉ có mỗi mình anh, không phải vẫn còn dì Trương và bác Vương à.”

“Được rồi, em biết rõ anh hai em muốn ở cùng ai nhất mà.” Sờ sờ đầu Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cười hân hân môi y.

Cau môi, trên mặt Hứa Ngôn Tâm tuy rằng vẫn là biểu tình không tình nguyện, nhưng cũng không cự tuyệt nữa.

“Có muốn gọi điện thoại nói với anh hai em không?!” Lấy di động, Hàn Trình Quang dùng một lát đưa điện thoại di động đến trước mặt Hứa Ngôn Tâm.

Dùng ánh mắt trừng Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm không có tiếp nhận, hơn nữa trực tiếp xoay người quay lưng về phía Hàn Trình Quang.

Bị ánh mắt Hứa Ngôn Tâm chọc cười, đây là lần đầu tiên Hàn Trình Quang nhìn thấy đáng vẻ trờn trợn của Hứa Ngôn Tâm, chẳng những không đáng sợ, mà còn đặc biệt buồn cười.

Trộm cười ôm ôm Hứa Ngôn Tâm một chốc, Hàn Trình Quang mới ngừng cười gọi điện thoại cho Hứa Minh Tâm.

Bên đầu dây bên kia Hứa Minh Tâm nghe thấy lời mời dùng cơm ba mươi, đầu tiên là vui vẻ sau lại trầm giọng hỏi ý Hứa Ngôn Tâm, từ Hàn Trình Quang biết được Hứa Ngôn Tâm cũng nói như vậy, trong giọng nói mới hiện ra vẻ cao hứng.

Ngày ba mươi hôm đó, Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm ngủ thẳng tới mười giờ sáng mới dậy, hai người ăn điểm tâm xong lúc Hàn Trình Quang quyết định cùng Hứa Ngôn Tâm đi ra mua vài thứ, Hứa Minh Tâm đến.

Hứa Minh Tâm đến xách đầy tay, nào là rau dưa hoa quả, gà thịt cá tất cả đều có.

“Anh đoán mấy đứa cũng không kịp mua gì hết, trực tiếp mang tới đây.”

“Cám ơn anh hai.” Ngồi trên sofa, Hàn Trình Quang đẩy đẩy Hứa Ngôn Tâm đang dựa vào mình.

Liếc nhìn Hàn Trình Quang một cái, Hứa Ngôn Tâm hơi mím môi rồi đứng lên, đi qua tiếp nhận mấy thứ trong tay Hứa Minh Tâm.

“Tiểu Ngôn.....”

Trầm mặc đứng ở trước mặt Hứa Minh Tâm, Hứa Ngôn Tâm lại quay đầu nhìn Hàn Trình Quang, qua hồi lâu mới nhỏ giọng kêu một tiếng: “Anh hai.....”

“Tiểu Ngôn!” Bởi vì một tiếng anh hai của Hứa Ngôn Tâm, chớp mũi Hứa Minh Tâm có chút chua xót, vươn tay định ôm Hứa Ngôn Tâm một cái. Thế nhưng Hứa Minh Tâm chỉ có thể vươn cánh tay ra, bởi vì anh chưa kịp ôm, Hứa Ngôn Tâm ngay lập tức đã lui về phía sau một bước.

Trong lòng âm ỉ, Hứa Minh Tâm buông cánh tay, đi vào phòng khách ngồi xuống sofa.

“Chân của cậu thế nào rồi?” Hứa Minh Tâm nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm đi xuống phòng bếp dọn đồ, vì thế sửa sang lại cảm xúc tựa vào trên sofa nhìn về phía Hàn Trình Quang hỏi.

“Đã không có việc gì.”

“Tốt nhất là không có việc gì, nếu cậu không trị liệu cho tốt mà tàn tật, cũng đừng mong tôi giao Tiểu

Ngôn cho một tên què.”

“.....” Người anh hai mấy ngày hôm trước quan tâm hần đầu mất rồi!!!

Hứa Ngôn Tâm cất đồ xong quay trở lại bên cạnh Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm vừa ngồi xuống, Hứa Minh Tâm lại lấy ra mấy quyển tạp chí từ trong gói to mang theo đưa qua.

“Tiểu Ngôn, đây là ứng dụng và đánh giá về tác phẩm của em trong cuộc thi HRD lần này, trên đó còn có tác phẩm của em.”

Lời Hứa Minh Tâm nói hơi dời lực chú ý của Hứa Ngôn Tâm.

“Còn nữa, lần trước anh gặp được đồng sự công ty Nice, chính là Nghiêm Lâm, cậu ta cảm thấy rất hứng thú đối với thiết kế của em, hy vọng có thể cùng em hợp tác.”

“Công ty Nice, cái này em biết, một công ty trang sức khá có tiếng.” Hàn Trình Quang nghĩ nghĩ, nhất thời mắt sáng lên.

Từ khi biết được Hứa Ngôn Tâm làm nghề thiết kế trang sức, Hàn Trình Quang đã nạp đầy đủ tri thức về giới trang sức, những công ty nào nổi tiếng, những người thiết kế nào giỏi, thậm chí ngay cả trình tự thiết kế trang sức hần cũng xem qua một lần.

Bất quá Hàn Trình Quang nói xong, Hứa Minh Tâm và Hứa Ngôn Tâm hai người vẫn chưa trả lời. Hứa Minh Tâm là chờ Hứa Ngôn Tâm đưa ra câu trả lời thuyết phục, Hứa Ngôn Tâm lại là trầm mặc vươn ngón tay vuốt vuốt trang tạp chí.

“Nghiêm Lâm..... cậu ta hiện tại là đồng sự công ty Nice.” Ngón tay sờ sờ hai chữ trang sức trên tờ tạp chí, giọng nói của Hứa Ngôn Tâm có chút thấp.

“Ừ..... Lần trước gặp mặt cậu ta còn hỏi thăm em, nói lần sau muốn cùng em ăn bữa cơm.”

Cau mày, Hàn Trình Quang nghe hai anh em đối thoại, sao cứ có cảm giác Nghiêm Lâm này với Hứa Ngôn Tâm có gì đó nha! còn nữa, Hứa Minh Tâm vì sao lại đột nhiên nhắc tới tên Nghiêm Lâm này, biết rõ Hứa Ngôn Tâm sẽ không dùng bữa với người ngoài lại còn bảo Hứa Ngôn Tâm đi dùng cơm với cậu ta, không phải là muốn giới thiệu cho Hứa Ngôn Tâm một người bạn trai tốt hơn đó chứ!

“Anh hai, không thể ngờ anh lại không phúc hậu như thế, không phải anh đã lôi em vào trong gia phả nhà anh rồi sao, em đã là em dâu của anh, anh sao lại còn giới thiệu đối tượng cho Tiểu Ngôn nữa cơ chứ.” Hàn Trình Quang lập tức mặc kệ, vội vàng ôm Hứa Ngôn Tâm ở bên cạnh, bắt mãi ồm ồm ào ào với Hứa Minh Tâm một trận.

“Hàn Trình Quang, cậu ăn nói bậy bạ gì đó! chuyện gì mà.....” Mặt đèn sì, Hứa Minh Tâm không nói gì nhìn về phía Hàn Trình Quang.

“Ai nói bậy gì đâu, anh bảo Tiểu Ngôn dùng bữa với tên Nghiêm Lâm kia Em nói cho anh biết, em với Tiểu Ngôn đều đã quyết định sẽ kết hôn.”

“Nghiêm Lâm kia..... Cái gì, hai đứa muốn kết hôn!!!”

“Không sai, chờ cho chân em khỏi, chúng em liền đi kết hôn.” Ôm sát Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang đắc ý đầy mặt.

“Hàn Trình Quang, cậu –” Tức giận đến biến sắc, Hứa Minh Tâm đang muốn tiếp tục nói, nhưng khi nhìn tới Hứa Ngôn Tâm bị Hàn Trình Quang ôm vào trong ngực, tuy rằng đỏ mặt, nhưng vẻ mặt lại là không nhìn được cao hứng. Nhất thời, Hứa Minh Tâm muốn nói mà nói không nên lời, chỉ đành phải gượng gạo nuốt cục tức này xuống cổ họng.

“Trình Quang, Nghiêm Lâm là bạn học cũ của em, chúng em cùng đi London du học.” Cầm tay Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm cong khoe miệng giải thích cho Hàn Trình Quang nghe.

“Bạn học? Chỉ là bạn học!” Kinh ngạc, Hàn Trình Quang không nghĩ tới Nghiêm Lâm kia chỉ là bạn học của Hứa Ngôn Tâm.

“Ừ, là bạn học hồi năm nhất.”

“..... À, hóa ra là vậy.” Yên lòng, Hàn Trình Quang lúc này mới bình phục cơn kích động. Một lần nữa nhìn về phía Hứa Minh Tâm, chỉ thấy Hứa Minh Tâm cho hắn một cái nhìn nguy hiểm.

“A..... Em còn cho rằng anh hai anh Ha ha, hiểu lầm hiểu lầm..... Cái kia, nếu là bạn học, vậy thì cùng nhau ăn một bữa cơm, mọi người trao đổi tình cảm với nhau, không phải cậu ta còn muốn tìm em hợp tác sao! thuận tiện còn có thể bàn chuyện hợp tác, nhất cử lưỡng tiện.” Biết lại chọc giận Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang vội vàng hòa theo Hứa Minh Tâm khuyên Hứa Ngôn Tâm.

“Em không đi.” Cúi thấp đầu, Hứa Ngôn Tâm đặt tạp chí về trên bàn.

37. Chương 37

Hứa Ngôn Tâm vừa cự tuyệt, không đợi Hàn Trình Quang tiếp tục khuyên bảo, Hứa Minh Tâm liền không để ý nói: “Không có việc gì, nếu Tiểu Ngôn không muốn đi thì đừng đi, bất quá chuyện hợp tác em có thể cân nhắc một chút, đợi đến lúc nào suy xét rõ ràng thì nói cho anh biết, anh sẽ thuyết phục Nghiêm Lâm.”

Hàn Trình Quang nhìn Hứa Minh Tâm quàng qua một ánh mắt khó hiểu, Hứa Minh Tâm đầu tiên là trừng Hàn Trình Quang một cái, sau đó chỉ chỉ di động, ý bảo đến lúc nào đó gọi điện thoại trò chuyện .

Trong lòng thoáng vui vẻ, Hàn Trình Quang hiện tại mới phát hiện, Hứa Ngôn Tâm Hứa Minh Tâm hai anh em nhà này lúc trừng người thần sắc đặc biệt giống nhau, trước kia chưa thấy Hứa Ngôn Tâm trừng mắt nên không biết, hiện tại đã thấy, ánh mắt kia, thật đúng là giống mà.....

Đến giữa trưa, bắt đầu chuẩn bị đại tiệc buổi tối, theo thường lệ thì Hàn Trình Quang là đầu bếp, bắt quá lần này Hứa Ngôn Tâm cùng nhau vào phòng bếp, một mặt là không yên lòng một mình Hàn Trình Quang làm, sợ Hàn Trình Quang bất tiện, về mặt khác là đến bây giờ Hứa Ngôn Tâm vẫn không muốn đối mặt với Hứa Minh Tâm.

Mà Hứa Minh Tâm, lúc Hàn Trình Quang Hứa Ngôn Tâm nấu cơm, theo thói quen tựa vào trên sofa xem TV, thỉnh thoảng nhắn vài tin với Martin.

Chuẩn bị xong nguyên liệu, Hàn Trình Quang trộn nhân rồi lại nhào bột làm da sủi cảo, mang hai loại này chuyển đến phòng khách.

“Sủi cảo chúng ta cùng nhau gói, ba người sức ăn cũng không ít, một mình em thì gói đến lúc nào.” Đặt đồ xuống, Hàn Trình Quang vất chân ngồi xuống sofa, Hứa Ngôn Tâm theo sau xách vài thứ còn lại.

“Gói sủi cảo, việc này tôi thật sự không biết.” Buông điều khiển, Hứa Minh Tâm nhìn nhìn ngó ngó mấy thứ trước mặt, nhún vai.

“Ồ! động tác này của anh hai nhìn quen mắt ghê.” Hàn Trình Quang hí hí mắt, nhìn Hứa Minh Tâm nhún vai.

“Khụ..... đừng nói mấy câu vô nghĩa nữa, tôi nói cho cậu biết, Tiểu Ngôn cũng sẽ không.”

Bĩu bĩu môi, Hàn Trình Quang kéo Hứa Ngôn Tâm ngồi xuống bên cạnh mình.“Sớm đoán được hai đại thiếu gia các người sẽ không biếng, bắt quá em sẽ chỉ! Hai người thông minh như vậy, khẳng định vừa học đã biết..... Hiện tại, anh hai đi rửa tay đi ạ!”

Mắt thấy bộ dạng Hứa Ngôn Tâm nóng lòng muốn thử, Hứa Minh Tâm cũng có chút hứng thú với việc gói sủi cảo, xắn tay áo đi đến phòng tắm rửa tay, rồi quay ra xem Hàn Trình Quang tay cầm tay dạy Hứa Ngôn Tâm cách gói sủi cảo.

Hứa Ngôn Tâm gói xong một miếng sủi cảo, trên mặt lộ ra thần sắc cao hứng, ngay lập tức Hàn Trình Quang hôn nhẹ lên môi Hứa Ngôn Tâm một cái.

Bước chân dừng lại, Hứa Minh Tâm nhất thời sững sờ một hồi, tuy rằng trong lòng anh đã chấp nhận sự thật là Hàn Trình Quang ở bên Hứa Ngôn Tâm, hơn nữa trong lòng cũng biết hai người này đã đều làm qua

những hành vi thân mật hơn, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Hứa Minh Tâm nhìn thấy hai người con trai hôn nhau, trong lúc nhất thời khiến Hứa Minh Tâm có chút phản ứng và cả cảm giác khó chấp nhận nữa.

“Anh hai, anh rửa sạch rồi thì mau tới đây, Tiểu Ngôn đã gói được một cái.”

“..... A, ừ.” Phục hồi tinh thần, Hứa Minh Tâm ngồi vào chỗ cũ.

Gói đầy cả ba khay sủi cỏ, ba người vẫn gói đến lúc bắt đầu tiệc tối tắt niên cuối cùng mới xong.

Một mình Hàn Trình Quang gói một nửa, nửa kia là Hứa Minh Tâm và Hứa Ngôn Tâm hai người gói.

Hứa Ngôn Tâm gói sủi cỏ như tính cách lúc bình thường vậy, cẩn thận tỉ mỉ, còn chú ý đến vẻ ngoài và độ kết dính sau khi gói xong nữa, hơn nữa lúc đặt lên khay đặc biệt chỉnh tề, để bên cạnh sủi cỏ Hàn Trình Quang gói.

Còn lúc Hứa Minh Tâm gói sủi cỏ thì giống như không chuyên tâm lắm, được Hàn Trình Quang chỉ dẫn rồi sau đó một mình trầm mặc tự hời, hơn nữa sủi cỏ gói ra lớn nhỏ không đồng nhất, cái thì quá to cái lại quá nhỏ, còn xếp tùy ý, cuối cùng Hàn Trình Quang phải sắp xếp chỉnh tề lại một lần nữa.

Tối giờ, Hàn Trình Quang bảo hai người ngồi trên sofa xem TV, mình thì đi vào bếp chuẩn bị cơm tắt niên, bất quá Hàn Trình Quang vào phòng bếp không đến một phút, Hứa Ngôn Tâm lại mò vào theo.

Từ phòng bếp nhìn vào phòng khách, Hàn Trình Quang nhìn thấy Hứa Minh Tâm ngồi ở trước TV trong tay lại cầm di động không biết đang xem cái gì, bất quá nhìn ra Hứa Minh Tâm không có nhàm chán nên không bảo Hứa Ngôn Tâm đi ra phòng khách, mà để y theo sau mình hỗ trợ nấu ăn.

Trước tiên Hàn Trình Quang nấu một ít món ăn vặt bảo Hứa Ngôn Tâm bưng đến phòng khách, sau đó mới bắt tay chuẩn bị một bàn cơm tắt niên phong phú.

Hàn Trình Quang Hứa Ngôn Tâm nấu cơm độ chừng ba giờ, Hứa Minh Tâm ngồi ở trước TV xem được mười phút, còn lại hơn hai tiếng tắt cả đều nhìn chăm chăm di động, hơn nữa sắc mặt càng ngày càng nghiêm túc.

Dọn xong một bàn đồ ăn, Hàn Trình Quang nhìn nhìn sắc mặt Hứa Minh Tâm, liền dùng tay đẩy đẩy Hứa Ngôn Tâm.

“Đi gọi anh hai em lại đây ăn cơm.”

Toàn bộ quá trình nấu ăn Hứa Ngôn Tâm vẫn là rất vui vẻ, cho nên nghe Hàn Trình Quang dặn dò cũng chỉ là quyết miệng mà không có cự tuyệt.

Hứa Ngôn Tâm tự mình đi mời Hứa Minh Tâm, Hứa Minh Tâm rõ ràng rất cao hứng, mà toàn bộ quá trình dùng cơm cũng rất hài hòa, Hứa Minh Tâm còn mang theo một chai rượu ngon, ba người cũng chạm mấy ly.

Mười hai giờ sắp điểm, Hàn Trình Quang đi vào trong phòng bếp nấu sủi cảo, mỗi người một chén, ba người đều bưng bát ngồi ở phòng khách, vừa ăn sủi cảo vừa nghe bài hát mừng năm mới.

Ăn xong sủi cảo, tiệc tối mừng tân niên cũng xong, Hứa Minh Tâm cũng không ngồi nữa, chào một tiếng liền đi.

“Hàn Trình Quang, ngày mai là mừng một Tết, cậu dẫn Tiểu Ngôn tới đây, ngày mai sẽ sai người đến đón hai đứa.” Ngồi trước bực cửa mang giày vào, trước khi đi Hứa Minh Tâm trực tiếp căn dặn Hàn Trình Quang một câu, nói xong nhìn về mặt kính ngác của Hàn Trình Quang, không đợi Hàn Trình Quang mở miệng liền quét mắt qua khiến Hàn Trình Quang ngậm miệng lại ngay, cuối cùng dời tầm mắt nhìn về phía Hứa Ngôn Tâm đang ngả người xuống sofa, mới mở cửa đi ra ngoài.

Được rồi! ai bảo Hứa Minh Tâm anh hai Hứa gia cơ chứ, tục ngữ có câu anh lớn như ba, ba Hứa Ngôn Tâm không ở đây, Hứa Minh Tâm chính là trưởng bối duy nhất của Hứa Ngôn Tâm, đối đãi với Hứa Minh Tâm nhất định phải như giống như đối đãi ba vợ, nhất định phải làm được: Cung kính hiếu thảo.

Lắc lắc Hứa Ngôn Tâm tỉnh, Hàn Trình Quang kéo Hứa Ngôn Tâm đi rửa mặt đánh răng.

Phỏng chừng là uống hơi nhiều, mặt Hứa Ngôn Tâm nóng ửng ửng, vừa đặt lưng xuống giường ôm Hàn Trình Quang liền thiếp đi ngay.

Hàn Trình Quang vốn đang muốn nói với Hứa Ngôn Tâm chuyện ngày mai đi tới chỗ Hứa Minh Tâm, cuối cùng cũng chỉ có thể ‘sống chết mặc bay’.

Hứa Ngôn Tâm ngủ, Hàn Trình Quang không ngủ, mà lấy máy tính ra ngồi ở trên giường gõ gõ bấm bấm.

Hàn Trình Quang đánh máy tính đánh nửa buổi tối, thẳng đến rạng sáng bốn giờ mới đóng máy tính lại, cài báo thức vào di động rồi vội vàng chui vào ổ chăn.

Sáng sớm tám giờ đồng hồ báo thức reo vang, Hàn Trình Quang tỉnh dậy, sau đó liền bắt đầu gọi Hứa Ngôn Tâm.

“Tiểu Ngôn, ngày hôm qua em với anh hai nói tới Nghiêm Lâm kia, bảo là dùng bữa với cậu ta sao em lại mất hứng.” Lấy tay nhéo nhéo lỗ tai Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang muốn Hứa Ngôn Tâm mau tỉnh dậy.

Híp mắt hơi hơi hé mở, Hứa Ngôn Tâm nhìn Hàn Trình Quang một cái lại gục đầu xuống.

Lấy tay kéo kéo áo ngủ Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm mở miệng ngữ khí có chút phức tạp. “Em với Nghiêm Lâm học cùng một khóa, năm đó lúc ở London, thành tích của cậu cậu ta kém hơn em, hiện tại cậu ta là đồng sự Nice, còn em thì –”

“Em cũng đầu kém, tham gia cuộc thi thiết kế trang sức, còn được giải, hơn nữa hai lần đều được giải.”

Hơi mím môi, khoe miệng Hứa Ngôn Tâm gượng ra một nụ cười khổ. “Sau khi tốt nghiệp, em cũng chỉ thiết kế một tác phẩm như thế, sau đó vài năm, căn bản em chẳng thiết kế gì cả Nếu đến lúc đó gặp mặt cậu ta hỏi đến, chẳng lẽ muốn em nói rằng em bị chính anh trai mình giam lại, cách biệt hai năm, mấy tháng trước mới trốn ra.”

Vốn Nghiêm Lâm chỉ là một lời dẫn, Hàn Trình Quang chuẩn bị trò chuyện chốc lát rồi chuyển đề tài tới chuyện đi tới nhà Hứa Minh Tâm, không nghĩ tới lại hỏi ra một đoạn như vậy, còn khiến Hứa Ngôn Tâm nhớ tới chuyện Hứa Minh Tâm nhốt y.

“Tiểu Ngôn..... anh hai em anh ấy.”

“Anh ta chính là muốn hại em, cho dù hiện tại không phải, khi đó quả thực là vậy.” Trực tiếp đánh gãy lời Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm nói, ngữ khí khẳng định.

“Khẳng định không phải, em quên rồi sao, anh hai em nói lúc ấy là vì em tự sát mới giam em lại.”

“Em không có tự sát — tuyệt đối không có, anh nói vậy, anh muốn giam em lại.” Giọng điệu Hứa Ngôn Tâm dần trở nên kịch liệt.

“Không phải, em tự ngẫm lại đi, đang yên đang lành anh hai em vì sao lại muốn giam em lại, căn bản không có lý do.”

“Có — anh ta bắt giam em lại bởi vì em căn bản không phải em trai ruột của anh ta.” Gượng người ngồi dậy, Hứa Ngôn Tâm nhìn về phía Hàn Trình Quang la lớn.

“Tiểu Ngôn, em — em nhớ lại cả rồi.” Trong lòng chấn kinh, Hàn Trình Quang vội vàng ngồi dậy theo.

Thấp cúi đầu, Hứa Ngôn Tâm trầm mặc một hồi một lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Trình Quang. “Đúng, em nhớ lại hết rồi, em không phải em trai ruột của Hứa Minh Tâm, bọn em không phải cùng một mẹ sinh ra, em là sau khi mẹ ruột chết mới được ba đón trở về, em căn bản chính là đứa con riêng của Hứa gia.”

“Tiểu Ngôn.....” Trầm mặc một hồi, Hàn Trình Quang liền vươn cánh tay ra ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong lòng.

Bị Hàn Trình Quang ôm, Hứa Ngôn Tâm nhếch môi dưới, vươn tay nắm chặt Hàn Trình Quang.

“Vậy chuyện của mẹ em em cũng nhớ rồi.”

“..... nhớ, mẹ em bà ấy lúc ấy cũng muốn em chết, chết cùng bà ta.”

Cảm thấy cổ âm ỉm, Hàn Trình Quang siết chặt vòng tay ôm Hứa Ngôn Tâm. “Tiểu Ngôn, đừng khổ sở cách làm của mẹ em có chút rất cực đoan, bà ấy không đúng, nhưng em còn sống, đây là sự an bài của ông trời. Anh cảm thấy vô cùng may mắn khi em không có việc gì, không thì anh cũng sẽ không gặp được em, nếu không gặp được em, anh phải thích ai đây!”

Nâng cánh tay lên ôm chặt cổ Hàn Trình Quang, giọng Hứa Ngôn Tâm có chút nghẹn ngào. “Anh chỉ có thể thích em, ngoại trừ em anh không thể thích ai hết, không một ai.”

“Đúng, anh chỉ có thể thích em, cho nên em nhất định phải sống cùng anh mãi mãi về sau, không thì anh sẽ không có người để thích!”

“..... Ừm.” Bởi vì những lời này của Hàn Trình Quang, nỗi thương tâm của Hứa Ngôn Tâm bị vơi đi rất nhiều.

Ôm Hứa Ngôn Tâm một hồi, Hàn Trình Quang liền kéo Hứa Ngôn Tâm, đưa tay sờ sờ khóe mắt Hứa Ngôn Tâm.

“Khi nào thì em nhớ ra mấy chuyện kia?”

“Từ sau khi trở về từ London mỗi ngày đều nằm mơ, ban đầu không nhớ được, sau đó chậm chậm nhớ kỹ, sau đó nữa thì đột nhiên nhớ ra.”

“Cho nên có đoạn thời gian buổi tối em không dám ngủ, là bởi vì điều này.”

“Ừm.....”

Có chút đau lòng, Hàn Trình Quang lấy tay xoa xoa đầu Hứa Ngôn Tâm.

“Trình Quang, anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em, cũng sẽ vĩnh viễn thích em, đúng không?” Bắt lấy tay Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm nhìn Hàn Trình Quang.

“Đương nhiên, đời này anh cũng chỉ thích mỗi mình em, tin anh.”

“Em tin anh, em tin anh Trình Quang, Trình Quang, Trình Quang.....” Ôm lấy Hàn Trình Quang, trong giọng nói Hứa Ngôn Tâm tràn đầy tin cậy và hạnh phúc.

38. Chương 38

Sáng sớm nghe Hứa Ngôn Tâm nói mấy câu như vậy, Hàn Trình Quang cũng không dám khuyên Hứa Ngôn Tâm cùng đi tới chỗ Hứa Minh Tâm nữa, chỉ có nhân lúc đi WC gọi một cuộc điện thoại cho Hứa Minh Tâm.

Ở trong điện thoại Hàn Trình Quang đem hết những lời nói lúc sáng sớm của Hứa Ngôn Tâm từ đầu tới cuối thuật lại một lần cho Hứa Minh Tâm nghe.

“Tiểu Ngôn đã nhớ lại tất cả!”

“Không sai, trước kia em ấy nói anh nhốt em ấy nhưng không tìm ra lý do, hiện tại trực tiếp tự mình đưa ra lý do, nói bởi vì không phải em trai ruột cho nên anh mới nhốt em ấy lại.”

“Khó trách trong lúc cậu hôn mê sau khi nó tỉnh lại nhìn tôi với ánh mắt tôi cảm giác không thích hợp.” Bên kia điện thoại, giọng Hứa Minh Tâm có chút ảm đạm cùng bất đắc dĩ.

“Anh hai, anh đừng khổ sở.....”

“Yên tâm đi! Tôi không sao, nói thật..... Tôi đã khá quen rồi! Nó hiểu lầm tôi không sao, tôi chỉ sợ nó có thể sẽ làm chuyện điên rồ.”

Vừa nghe đến Hứa Ngôn Tâm làm chuyện điên rồ, Hàn Trình Quang cũng đồng dạng lo lắng: “Anh không hỏi Martin xem, bây giờ còn có biện pháp gì không? Không thể cứ để như vậy mãi được.”

“Tôi hỏi Martin, Martin nói hiện tại biện pháp chính là, để Tiểu Ngôn uống thuốc, còn muốn tự nó nhận ra bản thân bị bệnh, chấp nhận cho Martin trị liệu.”

“..... Cái này, bảo Tiểu Ngôn uống thuốc phỏng chừng em còn có thể làm được, nhưng cho em ấy biết mình có bệnh..... Em sợ em ấy không chấp nhận được, em ấy cũng tuyệt đối sẽ không tin tưởng.”

“Nó nhất định phải nhận trị liệu, nếu cậu không thể khuyên nó tiếp nhận trị liệu, vậy đến lúc đó..... tôi sẽ dẫn nó đi.”

“..... Dẫn em ấy đi!!! Anh muốn dẫn em ấy đi đâu?”

“Dẫn nó đi chữa bệnh, dù sao nó cũng đã hận tôi như vậy Tôi sẽ không để mặc nó như vậy được nữa, Martin nói ở nước ngoài có một bệnh viện tâm thần khá giỏi, loại bệnh của Hứa Ngôn Tâm nếu đưa đến chỗ đó thì rất có hy vọng khôi phục bình thường, tôiu không mong muốn Tiểu ngôn cả đời như thế này, bản thân nó đáng lẽ phải tốt hơn so rất nhiều người, tôi không muốn có một ngày nào đó những người quen biết nó biết được nó là bệnh nhân tâm thần.”

“Không được, anh sao có thể đưa em ấy đến bệnh viện tâm thần chứ!!!” Vừa nghe đến bốn chữ bệnh viện tâm thần, trong lòng Hàn Trình Quang liền không thể chấp nhận.

Bên kia điện thoại, Hứa Minh Tâm trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thở dài cúp điện thoại.

Buông di động, chân mày Hàn Trình Quang cau chặt.

Ăn xong điểm tâm, Hứa Ngôn Tâm đi xuống bếp thu dọn bát đĩa, Hàn Trình Quang ngồi ở trong phòng khách chòm vào suy nghĩ sâu xa, cho đến khi Hứa Ngôn Tâm dọn dẹp xong ngồi xuống bên cạnh mới hồi phục tinh thần lại.

“Tiểu Ngôn.....” Xoay người cầm tay Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhìn Hứa Ngôn Tâm ở trước mặt trong lòng vô cùng khó chịu. Chỉ cần vừa nghĩ đến Hứa Minh Tâm đưa Hứa Ngôn Tâm đến cái loại địa phương như bệnh viện tâm thần, ngực Hàn Trình Quang quặn đau.

Bộ dạng muốn nói lại thôi của Hàn Trình Quang khiến Hứa Ngôn Tâm có chút nghi hoặc, rút tay ra dè lên đuôi mày Hàn Trình Quang.

Kéo tay Hứa Ngôn Tâm xuống, Hàn Trình Quang thò tay ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực.

“Tiểu Ngôn, gần đây em gầy đi rất nhiều, thân thể cũng có chút không tốt, anh mua cho em bình vitamin để em uống.”

Vừa nghe đến uống thuốc, Hứa Ngôn Tâm liền có chút trầm mặc, nhưng vừa nghĩ đến bộ dạng lúc nãy của Hàn Trình Quang, hẳn là vì muốn y uống thuốc nên khó xử đây mà!

“Được.”

“Em chịu uống!” Không nghĩ tới lần này Hứa Ngôn Tâm nghe lời như vậy, Hàn Trình Quang nhất thời có chút kinh ngạc.

“Ừ, anh sẽ không hại em, thuốc anh đưa cho em, em sẽ uống.”

“Tiểu Ngôn.....” Trong lòng nhất thời không biết là tư vị gì, Hàn Trình Quang vươn ra ôm chặt Hứa Ngôn Tâm vào trong lòng.

Sau khi quyết định cho Hứa Ngôn Tâm uống thuốc, Hàn Trình Quang tìm trong nhà một cái chai vitamin rỗng, chuẩn bị đến buổi tối đem thuốc Martin lên đưa cho hắn đổ vào trong chai vitamin.

Buổi tối, Hàn Trình Quang vẫn đợi cho Hứa Ngôn Tâm ngủ say, mới vụng trộm đứng dậy, lấy ra hai lọ thuốc giấu dưới gối.

Cầm thuốc kháng bệnh tâm thần Martin từng đưa, Hàn Trình Quang cúi đầu liếc mắt nhìn Hứa Ngôn Tâm đang ôm hắn yên ổn ngủ bên cạnh.

Vặn nắp đây, Hàn Trình Quang nhìn mấy viên thuốc kia lại do dự, ở trong lòng nghĩ nghĩ một hồi, lấy máy tính trên tủ đầu giường qua mở ra.

Mở ra máy tính, Hàn Trình Quang lên website tìm kiếm về loại thuốc kia.

Đọc xong hết hiệu quả thuốc, Hàn Trình Quang kéo đến phần tác dụng phụ sau khi dùng thuốc.

“Có tác dụng trấn tĩnh, thôi miên, nhưng sẽ khiến bệnh nhân phản ứng chậm trước những kích thích của thế giới bên ngoài, lâu dài sẽ dẫn đến bệnh nhân hoa mắt, lực chú ý kém, không tập trung, không quan tâm tới thế giới bên ngoài, sẽ phát sinh tình trạng ngủ nhiều”

Khép máy tính lại, trong lòng Hàn Trình Quang cực kỳ khó chịu.

Sáng sớm hôm sau, ăn xong điểm tâm Hứa Ngôn Tâm liền hỏi Hàn Trình Quang chuyện vitamin.

“Vitamin ngày hôm qua anh không tìm được, phỏng chừng là bỏ quên trong bệnh viện.”

“À.....” Nghe được không tìm thấy thuốc, trong lòng Hứa Ngôn Tâm rất cao hứng, bất quá lại không biểu hiện ra ngoài mặt, mà chỉ bưng bát đĩa đến phòng bếp rửa.

Hứa Ngôn Tâm đi rồi, Hàn Trình Quang có chút khó chịu gãi gãi đầu.

Buổi chiều, Hàn Trình Quang ngồi trên sofa ôm máy tính không ngừng đánh, mà Hứa Ngôn Tâm tựa vào một bên trong tay cầm quyển tạp chí Hứa Minh Tâm mang đến đọc.

Rốt cuộc tìm ra thứ mình muốn tìm, Hàn Trình Quang ôm máy tính giật giật bả vai.

“Sao vậy?”

“Tiểu Ngôn, em đã đọc báo một lúc rồi chúng mình xem phim điện ảnh đi!”

Nghe được Hàn Trình Quang muốn mình xem phim cùng, Hứa Ngôn Tâm trực tiếp khép tạp chí lại.

Hàn Trình Quang dùng thời gian buổi trưa ở trong máy tính tìm một bộ phim điện ảnh, nội dung là về một nhà khoa học có chứng vọng tưởng tinh thần phân liệt.

Trong suốt quá trình xem phim Hàn Trình Quang vẫn luôn chú ý tới phản ứng của Hứa Ngôn Tâm, phát hiện Hứa Ngôn Tâm xem đến thật sự nghiêm túc, 135 phút phim, vẫn đợi đến khi xem xong, Hàn Trình Quang mới thử hỏi Hứa Ngôn Tâm.

“Tiểu Ngôn, bộ phim này hay không?”

“Ừm.”

“..... Vậy em xem xong có cảm nhận gì không?”

“Cảm nhận? Không có.....”

“Vậy em cảm thấy nhân vật chính mắc cái bệnh kia, đáng sợ không?”

“Tuy rằng nhân vật chính bị bệnh tâm thần, nhưng vợ ông ấy vẫn rất yêu ông ấy, cũng vẫn luôn bên cạnh ông, cho nên cũng không đáng sợ như vậy, cuối cùng ông ấy không phải còn giành được thành tựu đấy sao.”

Hứa Ngôn Tâm trả lời, Hàn Trình Quang nghe thực vừa lòng, cũng thực yên tâm.

Đợi đến thời điểm buổi tối, Hàn Trình Quang tựa vào đầu giường nghịch máy tính, đến khi Hứa Ngôn Tâm chui vô ổ chăn ôm hân, liền lập tức đóng máy tính cũng chui theo vào ổ chăn.

Đổi mặt Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang vươn cánh tay ôm lại Hứa Ngôn Tâm.

“Tiểu Ngôn..... hôm nay anh có đọc được mẩu tin, nó nói trong cuộc sống của mỗi người chúng ta, chính là tất cả mọi người, kỳ thật hoặc nhiều hoặc ít đều tồn tại một ít loại tật bệnh tinh thần.”

“Phải không? Vậy còn anh, anh mắc bệnh tâm thần gì nào.” Bên trong mắt hiện lên ý cười, Hứa Ngôn Tâm nhìn Hàn Trình Quang hỏi.

Trùng mắt nhìn, Hàn Trình Quang một phen ôm chầm lấy Hứa Ngôn Tâm chôn đầu chôn vào trong lòng Hứa Ngôn Tâm. “Anh có cảm giác thiếu an toàn, anh sợ mất đi em, anh sợ em không yêu anh, anh sợ em bỏ anh, anh còn sợ em giận anh.”

Râm rì nói một hồi, Hàn Trình Quang nói xong Hứa Ngôn Tâm liền nở nụ cười.

“Đừng cười, anh nói thật đấy.”

“Được rồi! Em cũng mắc chứng bệnh giống anh, em cũng sợ mất đi anh, cũng sợ rời xa anh, cũng sợ anh không yêu em, cũng sợ anh giận em.”

“Thật sự.....” Rời khỏi cái ôm của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang kề sát mặt Hứa Ngôn Tâm thấp giọng hỏi.

“Ừ.”

Cúi đầu hôn lên bờ môi Hứa Ngôn Tâm một chút, Hàn Trình Quang lại ngẩng đầu lên, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu Hứa Ngôn Tâm.

Cảm giác Hàn Trình Quang tựa hồ có chuyện muốn nói với mình, Hứa Ngôn Tâm đưa tay giật giật ao ngủ Hàn Trình Quang.

“Tiểu Ngôn, anh muốn em đi gặp Martin.”

Không nghĩ tới Hàn Trình Quang đột nhiên nói đến Martin, Hứa Ngôn Tâm hơi sửng sốt.

“Vì sao! Em không muốn thấy anh ta.”

“Tiểu Ngôn, Martin..... Anh ta kỳ thật là bác sĩ.”

“Bác sĩ?”

“Không sai, Martin là bác sĩ, anh ấy là một bác sĩ tâm lý.” Cắn chặt răng, Hàn Trình Quang nói thẳng ra.

“Bác sĩ tâm lý” Thần sắc có chút ngây ngốc, bàn tay Hứa Ngôn Tâm nín áo Hàn Trình Quang dần dần thả lỏng, vẻ mặt cũng thay đổi từ kinh ngạc lúc đầu trở nên khiếp sợ đến cuối cùng là không dám tin.

Bất ngờ đẩy Hàn Trình Quang ở trước mặt ra, Hứa Ngôn Tâm ngồi dậy nhìn Hàn Trình Quang.

“Anh nói Martin là bác sĩ tâm lý, anh bảo em đi gặp Martin..... Cho nên hôm nay em mới kêu em xem bộ phim kia!” Giọng nói có chút run rẩy, Hứa Ngôn Tâm nhìn về phía Hàn Trình Quang ánh mắt tràn đầy không dám tin.

“Tiểu Ngôn..... Kỳ thật gặp Martin chỉ là tán gẫu với anh ta, anh không phải đã nói với em rồi sao, mỗi người chúng ta đều có một ít bệnh tinh thần, Martin là bác sĩ tâm lý, không riêng gì em, anh cũng cùng đi với em, cùng Martin nói chuyện biết đâu còn có thể giảm bớt áp lực tâm lý đó chứ!”

Hàn Trình Quang vội vàng giải thích, giải thích xong liền nắm lấy tay Hứa Ngôn Tâm, nhưng lại bị Hứa Ngôn Tâm hất ra.

Không hề nhìn về phía Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm cúi đầu.

“Tiểu Ngôn.....” Trong lòng có chút nôn nóng, Hàn Trình Quang nhẹ giọng kêu Hứa Ngôn Tâm một tiếng.

Vẫn cúi đầu trầm mặc, cho đến qua hồi lâu, Hứa Ngôn Tâm mới ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Trình Quang, trong mắt mịt mờ: “Tôi không có bệnh.....”

Lúc nói đến bốn chữ kia, trong giọng nói Hứa Ngôn Tâm có đau xót cùng với lo sợ không yên.

“Tiểu Ngôn, anh chưa nói em có bệnh, anh chỉ là, chỉ là muốn em trò chuyện với Martin mà thôi.”

Cắn chặt môi, Hứa Ngôn Tâm nhìn về mặt nôn nóng của Hàn Trình Quang, trong lòng quặn đau không thôi.

“Lúc trước anh vì muốn tôi gặp Martin, giúp anh tôi gạt tôi gặp mặt Martin, còn anh tôi giam tôi lại, anh luôn miệng nói anh tôi không hại tôi, anh ấy chỉ muốn tốt cho tôi, Martin cũng không phải người xấu..... hai năm tôi bị giam cầm bọn họ đều xem tôi là tên tâm thần!!!” Ban đầu thần sắc Hứa Ngôn Tâm có chút hoảng hốt và thương tâm, nhưng càng nói về sau trong giọng nói đã mang theo phần hận.

“Trình Quang, anh cũng xem tôi là tên tâm thần, anh vẫn đều xem tôi là tên tâm thần!”

“Không phải, Tiểu Ngôn.....” Nhìn ra sắc mặt Hứa Ngôn Tâm trở nên có chút không đúng, trong lòng Hàn Trình Quang có chút kinh hoảng, có chút hối hận bản thân đêm nay hơi nóng nảy, hẳn không nên trực tiếp nói thẳng ra như vậy.

“Đúng vậy, anh vẫn xem tôi là kẻ có bệnh, anh luôn nói anh tôi là người tốt, anh còn gạt tôi gặp Martin, buổi chiều hôm nay anh cố ý mở bộ phim điện ảnh kia cho tôi xem.....” Nói xong lời cuối cùng, nước mắt trong khóe mắt Hứa Ngôn Tâm chảy xuống, đôi người nhìn về phía Hàn Trình Quang ngập tràn không dám tin xen lẫn thống khổ.

“Tiểu Ngôn.....” Nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm thống khổ, Hàn Trình Quang cũng khó chịu vô cùng, vội vàng tiến tới kéo Hứa Ngôn Tâm vào trong lòng.

39. Chương 39

Bị Hàn Trình Quang ôm, Hứa Ngôn Tâm đầu tiên là trầm mặc, sau đó liền dùng sức đẩy Hàn Trình Quang ra.

“Tiểu Ngôn –” Không nghĩ tới Hứa Ngôn Tâm đột nhiên đẩy mình ra, Hàn Trình Quang bị đẩy ngã xuống một bên.

Sau khi phản ứng lại, Hàn Trình Quang nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm từ trên giường đi xuống, nhất thời trong lòng cả kinh vội vàng đứng dậy.

“Tiểu ngôn, chớ đi!!!”

Hứa Ngôn Tâm trực tiếp xoay người chạy đi ra ngoài, Hàn Trình Quang nhất thời kinh hãi, xuống giường liền đuổi theo, nhất thời quên chân đang bị thương, đau đớn ngã quỵ xuống đất.

Đợi khi Hàn Trình Quang đứng dậy mới vừa đi đến cửa phòng ngủ, đã nghe thấy tiếng cửa nhà mở ra, nhất thời trong lòng chợt lạnh.

Trong lòng vạn phần kinh hoảng lo lắng, Hàn Trình Quang vội vàng bỏ nhào tới giường, cầm lấy di động gọi cho Hứa Minh Tâm.

“Anh hai Mau, Tiểu Ngôn chạy ra khỏi nhà, anh mau sai người đi tìm em ấy!”

“Cái gì!!! Hàn Trình Quang, đến cùng đã phát sinh chuyện gì?”

“Anh khoan hỏi đã, anh mau kêu người đi tìm Tiểu ngôn, em sợ..... em sợ em ấy xảy ra chuyện.” Gấp tới nỗi nước mắt đã trào ra, Hàn Trình Quang siết chặt di động đến mức muốn biến hình.

Bên kia Hứa Minh Tâm nhanh chóng cúp điện thoại.

Nói chuyện điện thoại xong, Hàn Trình Quang đỡ chân chạy vội tới phòng khách, lấy nạng ra rồi vội vàng ra ngoài.

Chống nạng, Hàn Trình Quang chạy suốt đêm, trên đường gặp người nào cũng hỏi có gặp một người mặc áo ngủ hay không.

Tìm cả một buổi tối, cổ họng Hàn Trình Quang đều khàn đau, băng vải trên chân cũng bị bung tróc, có chỗ còn chảy cả máu.

Rạng sáng 5h, phía sau Hàn Trình Quang có một chiếc xe chạy tới, xe dừng ở bên cạnh Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm từ trong xe bước xuống, nhanh chóng đi đến trước mặt Hàn Trình Quang.

“Anh hai Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn tìm được rồi sao?” Nhìn Hứa Minh Tâm, ánh mắt Hàn Trình Quang nhất thời sáng lên, ném cặp nạng trong tay xuống liền túm lấy Hứa Minh Tâm.

“Tìm được, yên tâm đi! Nó đã không có việc gì.” Đỡ lấy Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm nói xong liền cảm thấy thân thể Hàn Trình Quang thân thể lay động, vội vàng nâng tay Hàn Trình Quang đỡ hẳn lên xe.

Ngồi vào trong xe, Hàn Trình Quang trấn định một hồi mới lại tiếp tục hỏi: “Tìm được ở đâu, vừa rồi sao anh lại nói đã không có việc gì?!”

“Người tôi phái ra tìm được nó ở dưới sông.” Nhìn sắc mặt Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm quay đầu sang một bên giọng nói có chút trầm thấp.

“Em ấy, em ấy” Không nghĩ tới Hứa Ngôn Tâm thật sự làm việc ngốc nghếch, Hàn Trình Quang lúc này vừa đau lòng vừa kinh sợ.

“Ở trong bệnh viện cấp cứu hai tiếng, vừa mới thoát khỏi nguy hiểm.”

“Là em, tất cả đều là sai lầm của em, tất cả đều là tại em.” Nâng tay lên che mắt lại, giọng Hàn Trình Quang có chút run rẩy.

Lấy tay vỗ vỗ bả vai Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm cũng không an ủi gì hết.

“Anh hai, anh dẫn em đi gặp Tiểu Ngôn.....”

“.....” Tựa đầu nhìn sang một bên, Hứa Minh Tâm nửa ngày không nói gì.

“Anh hai?” Không rõ Hứa Minh Tâm vì sao lại im lặng, trong lòng Hàn Trình Quang đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Sau khi Tiểu Ngôn tỉnh ta bảo bác sĩ tiêm thuốc an thần cho nó, rồi bảo Martin mang theo Tiểu Ngôn lên máy bay tư nhân đi rồi.”

Lời Hứa Minh Tâm nói ra giống như tia sét đánh vào đầu Hàn Trình Quang, khiến Hàn Trình Quang hồi lâu vẫn không phản ứng lại.

“Vì sao?! Anh là muốn đưa Tiểu Ngôn đến bệnh viện tâm thần mà Martin nói đúng không, vì sao anh không nói trước cho em biết một tiếng?!” Túm lấy áo Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang vô cùng kích

động và phần nộ.

“Tôi nói cho cậu biết cậu sẽ để yên cho tôi mang Tiểu Ngôn đi sao?” Tùy ý Hàn Trình Quang túm lấy mình, Hứa Minh Tâm bình tĩnh nói.

“Nhưng anh có nghĩ tới hay không, nếu em ấy tỉnh lại phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ thì sẽ thế nào, em ấy sẽ hoảng sợ –” Bàn tay siết chặt áo Hứa Minh Tâm cuộn cuộn gân xanh, trên trán Hàn Trình Quang là mồ hôi lạnh và cả nước mắt cùng trượt xuống, cho đến khi Hàn Trình Quang mất đi ý thức cũng không ngừng tuôn.

“Hàn Trình Quang, Hàn Trình Quang!!!”

.....

Lúc Hàn Trình Quang lại khôi phục ý thức, bên ngoài trời đã sáng, nằm trên giường bệnh không đến một giây, Hàn Trình Quang đã vội vàng ngồi dậy.

Bất quá ngay khi Hàn Trình Quang vừa động, bả vai đã bị đè lại.

“Anh hai”

“Cậu đừng động, miệng vết thương giải phẫu lần trước bị vỡ ra, bác sĩ nói đúng lúc xương cốt cũng bị dịch vị, nếu cậu cứ muốn đi xuống, vậy thì đừng hòng giữ lại giờ.”

Lúc này Hàn Trình Quang mới cảm giác được chân mình bị cố định.

“Anh hai, em van cầu anh, anh đừng đưa Tiểu Ngôn đến chỗ đó!” Nằm ở chỗ đó không động đậy, Hàn Trình Quang vội vàng thò tay bắt lấy cánh tay Hứa Minh Tâm.

“Cậu hôn mê suốt hai ngày, Tiểu Ngôn sớm đã đến nơi, Martin cũng đã làm thủ tục nhập viện.”

“Anh, anh sao có thể đối xử với em ấy như vậy!!!” Nắm chặt cổ tay Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang tràn đầy phần nộ trong lòng.

“Vậy cậu nói tôi phải làm như thế nào..... Vẫn cứ để mặc nó như vậy, cậu có thể làm cho Tiểu Ngôn nghe lời cậu nói, vậy lần này vì sao nó lại từ chỗ cậu chạy ra ngoài, lại vì sao một lần nữa tự sát.” Từ giây phút Hứa Ngôn Tâm bị đưa đi, trong lòng Hứa Minh Tâm cũng đồng dạng khó chịu, vẫn luôn nhấn tâm kiên trì với quyết định của mình, nhưng lúc này bị Hàn Trình Quang nói như vậy, nhất thời cũng có chút bạo phát.

Hứa Minh Tâm nói ra khiến Hàn Trình Quang không biết phải nói gì nữa, ngăn người buông lỏng tay ra.

Nhìn thấy vẻ tự trách và đau lòng trên mặt Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm thở dài ngồi xuống trước giường.

“Tôi với viện trưởng đã kí hiệp nghị, Tiểu Ngôn sẽ nhận được sự trị liệu và đãi ngộ tốt nhất, nó sẽ không chịu ủy khuất, trị liệu chia làm năm đợt, một đợt trị liệu là nửa năm, Martin nói bình thường sau một đợt trị liệu đại đa số bệnh nhân đều sẽ có sự cải thiện rõ rệt”

Xoay người, Hàn Trình Quang thật sự không muốn nghe mấy lời nói suông như thế, hắn không thể chịu được Hứa Ngôn Tâm bị xem như bệnh nhân tâm thần tiếp nhận trị liệu, đặc biệt là ở một nơi ngập tràn bệnh tâm thần.

“Vậy cũng cho em đi theo, em cũng tới đó.” Sau khi Hứa Minh Tâm nói xong, Hàn Trình Quang quay đầu nhìn chằm chằm Hứa Minh Tâm ngữ khí kiên định nói.

“Không được, trước hết cậu lo chữa khỏi cái chân đi.”

“Em tới đó cũng có thể chữa trị.”

“Không được.....”

“Vì sao, em sẽ không mang Tiểu Ngôn đi, em chỉ muốn ở cùng em ấy.”

“..... Không được, cho dù muốn gặp, cũng phải đợi sau nửa năm đã, đợi cho một đợt trị liệu chấm dứt cậu mới được đi thăm.”

“Vì sao?!” Hứa Minh Tâm một lời cự tuyệt, khiến Hàn Trình Quang cảm tức trong lòng.

“Cậu biết Tiểu Ngôn đã uống số thuốc đầu tiên như thế nào không Martin nói với Tiểu Ngôn, nếu nó tiếp nhận trị liệu, thì sẽ để cho nó gặp người.”

“Anh Các anh.....” Trong lòng khiếp sợ không thôi, Hàn Trình Quang không nghĩ tới bọn họ lại đối xử với Hứa Ngôn Tâm như vậy.

Hiểu rõ tâm tình lúc này của Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm nhắm chặt mắt. “Cậu đừng nghĩ tự mình vùng trộm chạy tới đó, ở trong thành phố này không một ai có thể trốn thoát khỏi tầm mắt của tôi được cả, còn có tư liệu của Martin, cậu cũng sẽ không tra được, tôi biết kỹ thuật máy tính của cậu giỏi, nhưng cho dù giỏi cách mấy tôi cũng có thể khiến cậu không thấy được Tiểu Ngôn..... Cậu hãy ở nơi này an tâm dưỡng thương, chờ chân cậu khôi phục bình thường, tôi sẽ dẫn cậu đi gặp Tiểu Ngôn.” Nói xong đoạn này, Hứa Minh Tâm không có nhìn mặt Hàn Trình Quang, trực tiếp đứng lên rời đi.

Sau khi Hứa Minh Tâm đi khỏi, Hàn Trình Quang dùng lực siết chặt drab giường, lòng tràn đầy phẫn nộ,

không cam tâm.

Hứa Minh Tâm thuê cho Hàn Trình Quang một hộ lí, mỗi ngày chăm sóc Hàn Trình Quang sinh hoạt và ăn uống, mà chính anh thì chạy qua chạy lại giữa Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm.

Martin đang ở New Zealand, trại an dưỡng của Hứa Ngôn Tâm ở trong một thôn trấn yên bình xinh đẹp, bác sĩ trị liệu cho Hứa Ngôn Tâm là bác sĩ tâm lý Martin cố ý mời tới, đối với loại bệnh của Hứa Ngôn Tâm có nghiên cứu chuyên sâu, cũng rất có quyền uy.

Mỗi lần Hứa Minh Tâm đi đến trại an dưỡng thăm Hứa Ngôn Tâm, cũng chỉ đứng ở nơi Hứa Ngôn Tâm không nhìn thấy ngắm một hồi, nhìn xem tình trạng gần nhất của Hứa Ngôn Tâm, hơn nữa cũng hỏi bác sĩ chuyên trị vài tình trạng của Hứa Ngôn Tâm, sau đó sẽ lặng lẽ chụp vài tấm hình mang về.

Hàn Trình Quang ở trong bệnh viện Hứa Minh Tâm an bài, tâm tình từ bắt đầu không cam tâm phần nộ chuyển thành bất đắc dĩ đau lòng, đến cuối cùng chỉ còn là đau lòng chờ đợi.

Mỗi lần ở trong bệnh viện, Hàn Trình Quang luôn hy vọng Hứa Minh Tâm có thể mang ảnh chụp về. Ban đầu đã một tháng trôi qua nhưng một tấm ảnh chụp Hứa Minh Tâm cũng chưa mang đến, hơn nữa bất luận Hàn Trình Quang hỏi cách mấy cũng không nói ra tình hình gần đây của Hứa Ngôn Tâm, cho đến một tháng sau mới mang về một hai tấm ảnh chụp Hứa Ngôn Tâm, hơn nữa tất cả đều là lúc ngủ, khiến Hàn Trình Quang vô cùng lo lắng Hứa Ngôn Tâm có phải đã bị tiêm thuốc an thần hay không, hỏi Hứa Minh Tâm, Hứa Minh Tâm cũng chỉ ngậm miệng không nói.

Mà đến tháng thứ ba, số ảnh chụp Hứa Minh Tâm mang đến nhiều hơn, hơn nữa ngoài trừ ảnh Hứa Ngôn Tâm ngủ ra còn có mấy tấm chụp Hứa Ngôn Tâm ngồi ở trên ghế, đứng ở một chỗ.

Bởi vì muốn né Hứa Ngôn Tâm, cho nên ảnh chụp Hứa Minh Tâm đều chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng hoặc là sườn mặt của y mà thôi, trên cơ bản là nhìn không rõ chính diện Hứa Ngôn Tâm, cho nên Hàn Trình Quang cũng không biết hiện tại Hứa Ngôn Tâm đến cùng ra sao.

Hơn nữa mỗi lần xem ảnh chụp, khiến cho Hàn Trình Quang cảm thấy chói mắt chính là bộ đồ bệnh nhân trên người Hứa Ngôn Tâm, bộ đồ bệnh rộng rãi màu xanh bao trùm lấy người Hứa Ngôn Tâm, mỗi lần xem trong lòng Hàn Trình Quang vừa đau đớn vừa khó chịu.

“Chỗ đó không thể mặc quần áo khác sao? Vì sao nhất định bắt em ấy mặc bộ đồ này, hơn nữa Tiểu Ngôn cũng không thích màu xanh. Còn có tóc của em ấy, không có ai cắt tỉa giùm được sao, đều đã dài tới dưới lỗ tai, sẽ rất nóng”

Nhanh chóng đoạt lại di động, Hứa Minh Tâm khóa điện thoại thả vào túi của mình.

“Anh làm gì vậy?!!” Bởi vì Hứa Ngôn Tâm bị Hứa Minh Tâm mang đi, trong khoảng thời gian này tâm tình Hàn Trình Quang vẫn luôn không tốt, nhìn Hứa Minh Tâm cũng cứ mang bộ dạng tức giận.

Nheo mắt, Hứa Minh Tâm áp chế lửa giận nhen rất lâu ở trong lòng, cố gắng tự nhủ với bản thân, không nên chấp nhặt với một tên què mắc bệnh tương tư.

“Đến giờ cậu đi làm vật lí trị liệu rồi.”

Bởi vì lần đó nên chân Hàn Trình Quang nặng thêm, sau đó lại giải phẫu hai lần cho Hàn Trình Quang, hơn nữa bác sĩ khẳng định cho dù giải phẫu thành công cũng có khả năng để lại di chứng hoặc là chân hơi thọt một chút.

Khi thầy thuốc nói những lời này cho Hứa Minh Tâm nghe, lúc ấy Hứa Minh Tâm liền nói thẳng không thể, thậm chí từ nước ngoài mời tới một chuyên gia giúp Hàn Trình Quang khôi phục.

Nghe được lời Hứa Minh Tâm nói, Hàn Trình Quang tức giận, hừ lạnh một tiếng, được hộ lí đỡ đi tới phòng vật lí trị liệu.

40. Chương 40

Bởi vì Hứa Minh Tâm hứa hẹn, chỉ cần chân khỏe lên sẽ dẫn hắn đến thăm Hứa Ngôn Tâm ngay, cho nên mỗi ngày Hàn Trình Quang đều rất nghiêm túc cố gắng tập vật lí trị liệu, hắn cũng không muốn đến lúc đi gặp Hứa Ngôn Tâm thì giống như một gã què cả thọt cả thọt.

Chuyên viên phục hồi chức năng Hứa Minh Tâm mời đến cũng rất lợi hại, trong vòng một tháng đã giúp cho Hàn Trình Quang từ chân thọt chuyển thành hơi cà nhắc.

Chân khỏe lại, Hàn Trình Quang liền đi tìm Hứa Minh Tâm, bất quá cuối cùng yêu cầu hồi lâu Hứa Minh Tâm vẫn là không đồng ý.

“Em đã khỏe, anh cũng nên giữ lời chứ.”

“Chờ cậu hết xi-cà-que rồi hãy nói lời này.” Tựa vào trên ghế, Hứa Minh Tâm sửa sang lại sách báo trong tay, nhìn qua tâm tình ngược lại là rất tốt.

“Anh” Vẻ mặt của Hứa Minh Tâm khiến Hàn Trình Quang càng thêm buồn bực, tức giận đến một cước đạp nghiêng cái bàn trước mặt.

“Xem ra vị chuyên gia kia không tệ, chân đã có lực như vậy.” Buông sách báo xuống, Hứa Minh Tâm nhìn bộ dạng của Hàn Trình Quang, bật cười một tiếng.

Hung hăng trừng mắt nhìn Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang không muốn nói nữa.

Trong mắt chợt lóe ý cười, Hứa Minh Tâm đứng lên đi đến bên cạnh Hàn Trình Quang ngồi xuống sô pha.

“Biết ngày hôm qua phát sinh chuyện gì không?”

“Anh xảy ra chuyện gì sao em biết!” Hừ một tiếng, Hàn Trình Quang tức giận nói.

Tựa vào trên sô pha gõ gõ tay, Hứa Minh Tâm đầy mặt vui mừng: “Ngày hôm qua tôi gặp Tiểu Ngôn”

Hơi đứng thẳng dậy, Hàn Trình Quang nhanh chóng nhìn về phía Hứa Minh Tâm: “Anh nhìn thấy Tiểu Ngôn, vậy hiện tại em ấy thế nào?”

“Bác sĩ Martin mời tới quả thực không tồi, tôi chỉ gặp Tiểu Ngôn năm phút, bất quá lần này Tiểu Ngôn nhìn thấy tôi thần sắc rất bình tĩnh, còn gọi tôi một tiếng anh hai, bảo tôi lần sau lúc đến thăm nó thì mang cho nó mấy quyển sách.”

“Vậy còn em! Em ấy có hỏi thăm em hay không?” Vội nghiêng thân qua, Hàn Trình Quang nhìn về phía Hứa Minh Tâm.

Bàn tay gõ sô pha chợt dừng, nụ cười trên mặt Hứa Minh Tâm biến mất: “Kỳ thật lần này tôi cũng rất kỳ quái, sao nó lại không hỏi tôi về cậu.”

“Anh nói Tiểu Ngôn không có hỏi tới em?” Chấn kinh, trong lòng Hàn Trình Quang có chút không thể tin được.

“Ừ..... Lúc bắt đầu một câu Tiểu Ngôn cũng chưa nói, tôi định chuẩn nói với nó rằng cậu vẫn khỏe để dụ nó mở miệng, nhưng không đợi tôi nói xong, Tiểu Ngôn đã cắt ngang lời tôi, bảo tôi mang sách tới cho nó.”

“Vì sao.....”

“Tôi hỏi Martin, nhưng Martin không nói cho tôi biết nguyên nhân, chỉ là dặn dò tôi một tháng sau dẫn cậu tới, còn nhất quyết phải đi.”

Hai bàn tay đặt ở bên cạnh gắt gao siết chặt, Hàn Trình Quang lúc này đứng dậy rời đi.

“Hàn Trình Quang, cậu đi đâu?!”

“Em đi luyện tập.”

Sau khi Hàn Trình Quang đi khỏi, Hứa Minh Tâm ngồi ở tại chỗ nghĩ nghĩ, vẫn là không nghĩ thông suốt

nguyên nhân, căn cứ vào lời nói ban đầu của Martin , Tiểu Ngôn là nghe Martin nói được gặp Hàn Trình Quang mới uống thuốc, chấp nhận trị liệu, điều này chứng tỏ Tiểu Ngôn vẫn đối với Hàn Trình Quang giống như trước đây.

Nhưng lần trước lúc anh đi gặp Tiểu Ngôn, vì sao đối phương một câu cũng không có hỏi tới Hàn Trình Quang, hơn nữa xem ra cũng không muốn nhắc đến.

Bởi vì Hứa Minh Tâm là người bị Hứa Ngôn Tâm xem là kẻ sẽ hại mình, cho nên vị bác sĩ phụ trách kia ngay từ lúc bắt đầu đã cấm Hứa Minh Tâm gặp mặt Hứa Ngôn Tâm, bởi vì nếu Hứa Ngôn Tâm nhìn thấy Hứa Minh Tâm, không chừng lại xem đây là âm mưu của Hứa Minh Tâm.

Lần này để cho Hứa Minh Tâm gặp mặt Hứa Ngôn Tâm cũng là bác sĩ kia yêu cầu, chủ yếu chính là xem mức độ hồi phục của Hứa Ngôn Tâm, địa điểm Hứa Ngôn Tâm gặp Hứa Minh Tâm tất cả đều được ghi lại thông qua camera, lấy cái này để phán đoán xem Hứa Ngôn Tâm là thật sự khôi phục hay là tại cố ý làm bộ khôi phục.

Thông qua video ghi lại sau khi quan sát, khiến cho bác sĩ và Martin vui mừng là vì Hứa Ngôn Tâm thật sự đã hồi phục.

Hứa Minh Tâm mua hết số sách Hứa Ngôn Tâm muốn đọc, đợi đến lần thứ hai gặp mặt sẽ mang theo những quyển sách này đến cho Hứa Ngôn Tâm.

Cũng giống như lần trước, lần này thời gian gặp mặt cũng chỉ có năm phút đồng hồ mà thôi, Hứa Minh Tâm chờ ở trong phòng khách, Hứa Ngôn Tâm được dẫn lại.

“Tiểu Ngôn.....” Nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm, Hứa Minh Tâm vô cùng kích động, đứng lên liền bước tới.

Lúc Hứa Minh Tâm tới gần, Hứa Ngôn Tâm vẫn theo bản năng lui về phía sau một chút, đợi cho Hứa Minh Tâm đứng vững không tiếp cận nữa, Hứa Ngôn Tâm mới nhìn Hứa Minh Tâm kêu một tiếng:“Anh hai.”

Bảo trì cự ly với Hứa Ngôn Tâm, Hứa Minh Tâm đợi cho Hứa Ngôn Tâm ngồi xuống mới ngồi vào chỗ đối diện, sau đó lấy sách ra đưa qua.

“Đây là mấy quyển sách lần trước em dặn anh mang tới.”

Nhận lấy, Hứa Ngôn Tâm nhìn qua một chốc, sau đó nói câu cảm ơn với Hứa Minh Tâm.

“Tiểu Ngôn.....” Sau khi nói cảm ơn xong Hứa Ngôn Tâm lại im lặng, Hứa Minh Tâm nhìn Hứa Ngôn Tâm ngồi yên cúi đầu phía bên kia, bộ dạng trầm mặc không nói câu nào, trong lòng có chút nôn nóng và khó chịu.

“Tiểu Ngôn, chân Hàn Trình Quang đã khỏi, đợi hai mươi ngày nữa, anh sẽ dẫn cậu ta đến thăm em.”

Bàn tay cầm sách bỗng co rúm lại, Hứa Ngôn Tâm đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Minh Tâm. “Đừng! Anh đừng dẫn anh ấy đến, em không muốn gặp anh ấy!!!”

Hứa Ngôn Tâm đột nhiên kinh hoảng thất khống la lên, khiến Hứa Minh Tâm kinh ngạc. “Tiểu Ngôn, em –”

Hứa Minh Tâm còn chưa nói xong, cửa phòng đã bị mở ra, bước vào là hai hộ sĩ.

Sau khi nhìn thấy hai hộ sĩ kia, vẻ mặt kinh hoảng của Hứa Ngôn Tâm nhất thời ngẩn ra, sau khẽ ngậm miệng không nói gì thêm.

Hai hộ sĩ đi đến bên cạnh Hứa Ngôn Tâm, nhẹ giọng nói với Hứa Ngôn Tâm là đã đến giờ, cần trở về uống thuốc.

Sau khi nói xong hộ sĩ cũng không chạm vào người Hứa Ngôn Tâm, mà chỉ đứng cách xa Hứa Ngôn Tâm một khoảng cách nhất định, đợi cho Hứa Ngôn Tâm đứng lên mới theo sau cùng nhau rời đi.

Lúc Hứa Ngôn Tâm đi tới cạnh cửa, quay đầu nhìn Hứa Minh Tâm một cái, trong đôi mắt tràn ngập khẩn cầu.

Hứa Ngôn Tâm đi khỏi, Hứa Minh Tâm ngồi tại chỗ thật lâu cũng không động đậy, cho đến khi Martin từ ngoài cửa bước vào.

“Martin, đến cùng các người đã làm gì Tiểu Ngôn, nó –” Vừa thấy Martin đến, ngay lập tức Hứa Minh Tâm kéo Martin qua, vội vàng hỏi.

“Hiện tại cậu ấy hồi phục rất tốt, hơn nữa đã bắt đầu chấp nhận sự thật mình có bệnh, một tháng qua cũng rất phối hợp trị liệu.”

“Nhưng vì sao nó không muốn gặp Hàn Trình Quang, điều này thật sự không bình thường, tôi biết Tiểu Ngôn ỷ lại Hàn Trình Quang bao nhiêu, thế nhưng hiện tại nó lại không muốn gặp Hàn Trình Quang.”

“Ngay cả như vậy, một tháng sau anh nhất định phải dẫn Hàn Trình Quang đến.”

“Nói nguyên nhân cho tôi biết, các cậu đã làm gì Tiểu Ngôn, nếu không nói rõ ràng, tôi tất phải suy xét xem có nên tiếp tục cho Tiểu Ngôn ở lại đây hay không.”

Hứa Minh Tâm khí thế bức người, khiến cho Martin có chút bất đắc dĩ, nhìn vẻ kiên quyết trên mặt Hứa Minh Tâm, Martin chỉ có thể nhún vai nói: “Được rồi! Tôi nói, bởi vì có một lần Hứa Ngôn Tâm cự tuyệt

trị liệu nên tôi đã nói với cậu ấy: ‘Nếu cậu ấy không tiếp nhận trị liệu, chẳng lẽ muốn Hàn Trình Quang về sau sẽ chung sống mãi với một người mắc chứng tâm thần hay sao?’ ”

Thần sắc biến đổi, lúc này Hứa Minh Tâm đứng dậy túm lấy cổ áo Martin: “Cậu mà cũng dám nói Tiểu Ngôn như vậy.....”

Martin vội vàng giơ tay đẩy ra: “Tôi thừa nhận! lần đó tôi nói hơi quá, bởi vì anh vẫn luôn lo lắng cho bệnh tình của Hứa Ngôn Tâm, cho nên tôi cũng muốn nhanh chóng giúp Hứa Ngôn Tâm hồi phục, cậu ấy cứ cự tuyệt trị liệu mãi, tôi sốt ruột cho nên nói chuyện hơi có chút quá phận.”

“Đáng giận, cho tới nay tôi cũng không nỡ nặng lời với Tiểu Ngôn cho dù chỉ là một câu, không muốn tổn thương nó, hiện tại tôi giao nó cho các người, cậu lại đối xử với nó như vậy, Martin..... uống cho tôi tin tưởng cậu như vậy, một tay giao Tiểu Ngôn cho cậu, cậu lại làm như vậy.”

Một chương kéo Martin bị mình đẩy ngã trên sofa lên, Hứa Minh Tâm phần nộ không thôi.

“Anh đừng giận, tôi thừa nhận lúc ấy quả thật tôi không đúng, nhưng thực ngoài ý muốn, từ sau hôm đó Hứa Ngôn Tâm đã bắt đầu nhận trị liệu, hơn nữa một lần cũng không kháng cự.”

“Nhưng cậu nói như vậy, cậu làm cho Tiểu Ngôn khổ sở trong lòng, tôi còn tưởng nó không muốn gặp Hàn Trình Quang, hóa ra là không dám gặp Hàn Trình Quang..... Không được, tôi phải mang Hàn Trình Quang đến.”

“Hiện tại không thể mang Hàn Trình Quang đến đây.” Vội vàng đứng dậy bắt lấy tay Hứa Minh Tâm, Martin kéo Hứa Minh Tâm lại để Hứa Minh Tâm không thể đi.

“Tuy rằng lời tôi nói khiến Hứa Ngôn Tâm khó chịu trong lòng, nhưng không thể phủ nhận làm như vậy thì Hứa Ngôn Tâm sẽ tiếp nhận trị liệu, chỉ cần thêm một tháng, trong một tháng này chỉ cần Hứa Ngôn Tâm được trị liệu đúng hạn, bệnh tình của cậu ấy sẽ ổn định, đến lúc đó anh hãy dẫn Hàn Trình Quang đến.”

Lời Martin nói khiến Hứa Minh Tâm dừng động tác lại, suy xét: “Cậu nói suốt một tháng qua Tiểu Ngôn đều ngoan ngoãn tiếp nhận trị liệu.”

“Một tháng vừa rồi không phản kháng dù chỉ một lần, những hạng mục cần làm đều làm, thuốc cần phải uống cũng đều uống.” Vừa thấy Hứa Minh Tâm bắt đầu suy xét, Martin nhất thời yên lòng, bắt quá bàn tay nín giữ Hứa Minh Tâm lại ngậm không buông ra.

Không có chú ý tới động tác của Martin, Hứa Minh Tâm đang bận chìm vào suy nghĩ của chính mình, cho đến qua hồi lâu, Hứa Minh Tâm mới cau mày trầm giọng nói: “Nếu như vậy, không bằng đừng để Hàn Trình Quang đến đây, như vậy Tiểu Ngôn còn có thể tiếp tục ngoan ngoãn trị liệu như vậy.”

Hứa Minh Tâm vừa mở miệng, Martin nhất thời phục hồi tinh thần, sau khi nghe được câu Hứa Minh Tâm

nói liền vội vàng lắc lắc đầu. “Khó mà làm được, tuy rằng Hàn Trình Quang là động lực giúp Hứa Ngôn Tâm nhận trị liệu, nhưng nếu Hàn Trình Quang vẫn không xuất hiện, tôi sợ Hứa Ngôn Tâm sẽ không chống đỡ được lâu, đến thời điểm không nổi nữa chẳng những biết bản thân có bệnh, mà còn lo lắng bệnh tình của mình khiến cho Hàn Trình Quang chán ghét. Tình huống như vậy, kết quả không cần tôi nói chắc anh cũng có thể đoán được đúng không!”

Nghe Martin miêu tả Hứa Minh Tâm thoáng suy nghĩ liền cả kinh, nhất thời chặn lại nói: “Tháng sau tôi sẽ mang Hàn Trình Quang đến Tôi nói cho cậu biết, nếu cậu còn dám nói mấy câu như vậy với Tiểu Ngôn nữa, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Hứa Minh Tâm nói xong, nhắm mắt, hất tay Martin ra. Trực tiếp đứng dậy rời đi.

Sau khi Hứa Minh Tâm đi khỏi, Martin nhìn tay mình, nhú mào, sau đó nhếch môi cười cùng cùng rời đi.

Lại nhìn thấy Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm nhú nhú mào, cuối cùng trong lòng so đo một hồi mới kêu Hàn Trình Quang.

“Có phải gần đây Tiểu Ngôn lại có chuyện gì hay không?” Vừa đến trước mặt Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang vội vàng hỏi.

Không đáp lại Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm chỉ nghiêm túc chăm chú nhìn Hàn Trình Quang.

“Anh hai?”

“Hàn Trình Quang, Tiểu Ngôn nhà chúng tôi khi nào thì cậu thích nó.”

“!!!” Không rõ Hứa Minh Tâm vì sao lại đột nhiên hỏi như vậy, nháy mắt Hàn Trình Quang phản ứng không kịp.

“Lúc cậu thích Tiểu Ngôn thì đã biết nó có bệnh hay sao?” Thấy Hàn Trình Quang không đáp lại, Hứa Minh Tâm lại đổi cách hỏi.

41. Chương 41

Sau khi Hứa Minh Tâm hỏi xong thêm một câu, sửng sốt trên mặt Hàn Trình Quang khôi phục bình thường, nhìn Hứa Minh Tâm rồi mở miệng đáp: “Lần đầu tiên em nhìn thấy Tiểu Ngôn đã thích em ấy ngay, rồi sau đó biết em ấy có bệnh, em lại vẫn cứ bắt tri bắt giác mà yêu em ấy.”

Tuy rằng không muốn thừa nhận, bất quá sau khi Hàn Trình Quang trả lời xong, Hứa Minh Tâm đích xác

đã thở phào một hơi ở trong lòng.

Tựa lưng vào sô pha, Hứa Minh Tâm đan tay đặt ở trên đùi nhìn Hàn Trình Quang. “Cậu biết rõ Tiểu Ngôn có bệnh còn yêu nó.”

“Phải, em yêu em ấy, bất luận em ấy có bệnh hay không, bất kể dạng gì, em đều yêu.”

“Bệnh của Tiểu Ngôn cũng không thể trị tận gốc, thời gian về sau tùy thời đều có khả năng tái phát.....”

“Thì sao chứ! Anh hai hôm nay vì sao lại nói với em như vậy.” Cắt ngang lời Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang vô cùng nghi hoặc.

Hừ nhẹ một tiếng, Hứa Minh Tâm giật giật ngón trỏ. “Không có gì, chỉ là muốn xem xét coi lần sau lúc tôi đi gặp Tiểu Ngôn có nên dẫn cậu theo hay không thôi.”

“Anh hai!!!!”

Không hề nhìn Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm đứng lên. “Lần sau tới lúc đi tôi sẽ tới đón cậu, mấy ngày này hãy lo mà rèn luyện một chút đi! Nếu đến lúc đó Tiểu Ngôn nhìn chân cậu, phỏng chừng sẽ thương tâm tự trách.” Nói xong, Hứa Minh Tâm liền bỏ đi.

Lời Hứa Minh Tâm nói khiến lòng Hàn Trình Quang nhất thời rung lên, nhìn theo bóng lưng Hứa Minh Tâm vội hô một câu. “Cám ơn anh hai, em nhất định sẽ phục hồi triệt để!”

Câu nói của Hứa Minh Tâm làm cho Hàn Trình Quang hậm hực gần nửa năm có thêm chút phần chấn, càng thêm liều mạng cố gắng luyện tập đi đứng, cho đến lúc chân rốt cuộc cũng khôi phục đến mức bước đi giống như trước đây, chỉ là nếu chạy nhanh thì vẫn còn đau nhức.

Bất quá cho dù như vậy, chuyên gia phục hồi vẫn rất khiếp sợ, luôn miệng khen Hàn Trình Quang hồi phục giỏi.

Mặt trời cứ mọc rồi lại lặn, cuối cùng Hàn Trình Quang cũng đợi được đến ngày đi gặp Hứa Ngôn Tâm.

Ngày đó mới sáng sớm, Hứa Minh Tâm đã gọi điện cho Hàn Trình Quang, nói cho Hàn Trình Quang biết giữa trưa sẽ xuất phát bảo Hàn Trình Quang chuẩn bị tốt.

Đến giữa trưa, Hứa Minh Tâm trực tiếp ngồi xe tới đón Hàn Trình Quang, đến sân bay rồi đăng ký.

Bay suốt một ngày một đêm, Hàn Trình Quang cơ hồ không tài nào nhắm mắt được, nghĩ đến cảnh tượng ngày hôm đó Hứa Ngôn Tâm chạy ra khỏi nhà, trong lòng liên lo lắng không biết có phải Hứa Ngôn Tâm

tức giận vì mấy lời nói lúc ấy của hắn hay không, cho nên mới không muốn gặp hắn.

Máy bay đáp cánh, Hứa Minh Tâm trực tiếp gọi xe chở hai người đến trại an dưỡng của Hứa Ngôn Tâm, anh cũng biết kêu Hàn Trình Quang nghỉ ngơi là tuyệt đối không có khả năng, hơn nữa anh cũng rất muốn gặp Hứa Ngôn Tâm.

Nguyên nhân Hứa Ngôn Tâm không muốn gặp Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm không có nói cho Hàn Trình Quang biết, trong tư tâm, Hứa Minh Tâm không muốn Hứa Ngôn Tâm ở thế bị động như vậy, ở trong lòng anh, em trai anh là hoàn mỹ, là vĩ đại, anh không muốn Hứa Ngôn Tâm lúc đối mặt với Hàn Trình Quang cứ mang bộ dạng thật cẩn thận luôn lo lắng, anh cũng lại càng không chấp nhận Hàn Trình Quang bởi vì tình trạng của Hứa Ngôn Tâm mà âm thầm chậm trễ Hứa Ngôn Tâm.

Cho nên ngày đó anh hỏi Hàn Trình Quang tình cảm dành cho Hứa Ngôn Tâm, thậm chí vì không để cho Hứa Ngôn Tâm về sau yếu kém trong chuyện tình cảm, Hứa Minh Tâm đã quyết định trong lòng, nếu Hàn Trình Quang yêu Hứa Ngôn Tâm vào thời điểm không biết bệnh tình của nó, hoặc là có tâm lý khác thường đối với chứng bệnh của Hứa Ngôn Tâm, như vậy anh nhất định sẽ mang Hứa Ngôn Tâm đi, sẽ không cho Hứa Ngôn Tâm gặp lại Hàn Trình Quang, bởi vì em trai anh, đứa em mà anh đặt ở đầu quả tim, anh không muốn nó phải chịu cho dù chỉ là một chút ủy khuất.

Bên trong phòng khách, Hàn Trình Quang cùng Hứa Minh Tâm ngồi chờ, vì để cho Hứa Ngôn Tâm chịu gặp Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm chỉ nói với Hứa Ngôn Tâm là chỉ có một mình anh đến.

Đợi không đến mười phút, Hứa Ngôn Tâm đã được dẫn đến, Hứa Ngôn Tâm mặc bộ đồ bệnh mà xanh lá, đầu hơi cúi thấp đi ở phía trước, hai hộ sĩ theo sau.

Nhìn chằm chằm vào phía cửa ra vào, ngay khi cửa vừa mở ra, Hàn Trình Quang đã thấy được Hứa Ngôn Tâm bước vào. Gương mặt tái nhợt cùng bộ dạng gầy gò, Hứa Ngôn Tâm khiến người ta có cảm giác y dường như đã thay đổi rất nhiều, thần sắc đại ra, trong ánh mắt là sự mờ mịt cùng chết lặng.

“Tiểu Ngôn.....” Trái tim kịch liệt nhói đau, Hàn Trình Quang khẽ đứng lên.

Đôi mắt vốn đang rũ xuống, Hứa Ngôn Tâm vừa nghe thấy tiếng kêu kia thân thể không khỏi cứng đờ lại, không dám tin ngẩng đầu liền thấy được Hàn Trình Quang, nhất thời vẻ mặt vô cùng hoảng hốt.

“Tiểu Ngôn –” Lòng cực kì khó chịu và đau lòng, Hàn Trình Quang bước nhanh đi về phía Hứa Ngôn Tâm.

Nhếch nhếch miệng, Hứa Ngôn Tâm có chút ngốc lăng, bất quá khi nhìn thấy Hàn Trình Quang đi tới chỗ mình, đột nhiên xoay người đẩy hộ sĩ ở sau ra rồi vội vàng chạy ra ngoài.

“Tiểu Ngôn.....” Hứa Minh Tâm ngăn người, vội vàng hô.

Hai vị hộ sĩ kia cũng không nghĩ tới Hứa Ngôn Tâm sẽ đột nhiên chạy đi, cũng bị hoảng sợ, miệng huyền

thuyền nói một chuỗi câu dài, một hộ sĩ vội vã đuổi theo, một người khác vội vàng cầm lấy thiết bị trên người ẩn thông báo.

Hàn Trình Quang thấy Hứa Ngôn Tâm chạy đi, trong lòng nhất thời hoảng loạn, nhìn phản ứng của hai hộ sĩ trong lòng càng thêm lo lắng, ngay lập tức đuổi theo sau.

Bởi vì chạy quá vội, chân Hàn Trình Quang có chút nhức, tốc độ không nhanh được nên càng thêm sốt ruột.

Chạy dọc theo hành lang, Hàn Trình Quang nhìn thấy ở chỗ vườn hoa có rất nhiều người tụ lại, rất nhiều người mặc đồ hộ sĩ vây quanh ở đó.

Trong lòng nhất thời có cảm giác không ổn, Hàn Trình Quang chạy nhanh tới, vừa đi vào liền nghe thấy tiếng Hứa Ngôn Tâm.

“Buông tôi ra, buông tôi ra —”

“Tiểu Ngôn.....” Dùng lực đẩy hộ sĩ trước mặt ra, Hàn Trình Quang len người vào liền nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm bị hai nam hộ sĩ đè chặt bả vai, còn có một người đang dùng vải quấn quanh người Hứa Ngôn Tâm.

“Các người làm gì vậy!!!” Trong lòng phần nộ không thôi, Hàn Trình Quang không nghĩ tới bọn họ quá đáng với Hứa Ngôn Tâm như vậy.

Hàn Trình Quang kinh sợ vội vội tới, tháo tay hai người đang giữ chặt Hứa Ngôn Tâm ra, lại đẩy vị hộ sĩ đang trói Hứa Ngôn Tâm sang.

“Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn.....” Một tay ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực, trong lòng Hàn Trình Quang khó chịu không thôi.

Mấy hộ sĩ bị đẩy ra nhìn Hàn Trình Quang kinh ngạc không thôi, đứng ở một bên không ngừng tuôn ngoại ngữ, bất quá Hàn Trình Quang không hề để ý tới, chỉ lo ôm Hứa Ngôn Tâm cởi bỏ mảnh vải trên người y ra.

Từ sau khi bị Hàn Trình Quang ôm lấy, Hứa Ngôn Tâm trầm mặc, đợi đến khi Hàn Trình Quang cởi bỏ mảnh vải trên người xong, Hứa Ngôn Tâm liền thò tay đẩy Hàn Trình Quang ra.

“Tiểu Ngôn — em còn giận anh sao?” Không nghĩ tới bị Hứa Ngôn Tâm đẩy ra, Hàn Trình Quang nhất thời thấp thỏm không yên.

Lúc này, Hứa Minh Tâm mang theo Martin đuổi tới, Martin nhìn tình huống của Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm, nói vài câu với mấy hộ sĩ kia, họ chậm rãi rời đi.

“Đừng đứng ở trong này, về phòng trước đi!”

Martin nói xong, Hứa Ngôn Tâm liền đứng lên khỏi mặt đất, sau đó cũng không thèm nhìn tới Hàn Trình Quang một cái, trực tiếp nhanh chóng bỏ đi.

“Tiểu Ngôn.....” Đứng ở tại chỗ sững sốt một hồi, Hàn Trình Quang nhìn bóng dáng Hứa Ngôn Tâm càng chạy càng nhanh, trong lòng vô cùng bức bối khó chịu.

“Hàn Trình Quang, Tiểu Ngôn nó –” Nhìn vẻ mặt Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm có chút không đành lòng.

Bất quá Hứa Minh Tâm chưa kịp nói hết câu giải thích, Hàn Trình Quang đã liều mạng xách giò vội vã đuổi theo Hứa Ngôn Tâm.

“Anh không cần phải lo lắng, tôi dám cam đoan, Hàn Trình Quang tuyệt đối có thể dễ dàng được Hứa Ngôn Tâm.” Sờ cằm, Martin nhìn về phía Hàn Trình Quang rồi đi, nói.

Hàn Trình Quang đuổi kịp Hứa Ngôn Tâm liền gắt gao đi theo sát phía sau Hứa Ngôn Tâm, cùng Hứa Ngôn Tâm trực tiếp đi tới phòng bệnh của y.

Sau khi vào phòng Hứa Ngôn Tâm muốn nhanh chóng đóng cửa lại, nhưng bị Hàn Trình Quang luôn chú ý ở phía sau phát giác, cho nên khi Hứa Ngôn Tâm vừa muốn đóng cửa lại, Hàn Trình Quang đã bước lên chặn một chân ở giữa khe cửa.

Không thèm nhìn Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm định dùng sức đóng cửa lại.

“Tiểu Ngôn, chân của anh vừa mới khỏi.....” Ngón tay cạy cạy khe cửa, Hàn Trình Quang nhìn Hứa Ngôn Tâm phía bên trong.

Bàn tay đóng cửa nhất thời sững lại, lực đạo đẩy cửa của Hứa Ngôn Tâm hơi giảm đi.

Hứa Ngôn Tâm phản ứng, khiến Hàn Trình Quang vốn không yên lòng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng châm chọc tình huống xem ra không quá mức tồi tệ.

Hứa Ngôn Tâm không dùng lực nữa, Hàn Trình Quang lập tức đẩy mạnh cửa ra, Hứa Ngôn Tâm hơi bị đẩy lùi về phía sau vài bước, cũng nhân cơ hội Hàn Trình Quang lẹ chân vọt vào phòng.

Sau khi bước vào, đầu tiên Hàn Trình Quang nhìn quanh bốn phía, phát hiện bài trí bên trong bố trí không tồi, một gian phòng rất ấm áp thoải mái, bố cục và màu sắc bên trong đều là dựa theo sở thích của Hứa Ngôn Tâm để thiết kế.

Sau khi Hàn Trình Quang vào phòng, chỉ thấy đầu Hứa Ngôn Tâm càng ngày càng cúi thấp, thậm chí còn đi đến một góc phòng quay lưng về phía Hàn Trình Quang, bày ra bộ dạng không muốn thấy hẳn.

“Tiểu Ngôn, đừng không để ý tới anh, anh nhớ em muốn chết luôn.” Hứa Ngôn Tâm cự tuyệt khiến Hàn Trình Quang nhú nhú mày, bất quá chỉ vài giây Hàn Trình Quang lại nhướng mày, bước nhanh đến trực tiếp không để ý Hứa Ngôn Tâm cự tuyệt, một tay kéo Hứa Ngôn Tâm ôm vào trong ngực.

42. Chương 42

Cảm thấy Hứa Ngôn Tâm giãy dụa, Hàn Trình Quang tăng thêm lực đạo, dùng lực kéo Hứa Ngôn Tâm cùng ngồi xuống giường.

Từ lúc gặp mặt đến bây giờ, Hứa Ngôn Tâm chưa nói với Hàn Trình Quang một câu nào, điều này làm cho Hàn Trình Quang có chút nóng ruột.

“Tiểu Ngôn..... Em đừng giận anh, chúng mình đã nửa năm không gặp, anh rất nhớ em, mỗi ngày anh đều lo lắng cho em, nhớ em.”

Cúi đầu, Hứa Ngôn Tâm đưa tay che mặt Hàn Trình Quang lại.

“Tiểu Ngôn, đừng đối xử với anh như vậy, nếu còn giận anh, vậy em mắng anh, em đánh anh đều được, nhưng đừng không để ý tới anh.” Bàn tay đặt ở trên lưng Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang đưa tay sờ sờ, cảm thấy Hứa Ngôn Tâm gầy đi rất nhiều.

“Để anh xem nào, sao lại gầy đến vậy, do không thích thức ăn nơi này hay là những thứ kia không thể ăn.” Vươn tay nâng cằm Hứa Ngôn Tâm lên, bất quá Hàn Trình Quang mới vừa dùng một chút lực đã cảm thấy Hứa Ngôn Tâm kháng cự, cho nên buông tay xuống.

Hứa Ngôn Tâm không cho xem, Hàn Trình Quang cũng không buông tay, bàn tay trực tiếp sờ soạng khắp người Hứa Ngôn Tâm.

“Thật sự gầy đi rất nhiều.” Thỉnh thoảng bóp bóp eo Hứa Ngôn Tâm, lại nắn nắn đùi y. Hàn Trình Quang vừa niết vừa đau lòng thở dài.

“Tiểu Ngôn..... em thật sự không để ý tới anh.” Nhìn đỉnh đầu Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang hỏi, đồng thời trong lòng nhanh chóng suy nghĩ chuyển đổi sách.

Hàn Trình Quang hỏi xong thấy Hứa Ngôn Tâm không trả lời, vì thế trong lòng nghĩ ra một chủ ý, đưa tay nhẹ nhàng đặt bên hông Hứa Ngôn Tâm, giật giật ngón tay gãi gãi eo y.

Cảm thấy thân mình Hứa Ngôn Tâm thoáng run rẩy, nhưng chỉ run lên một chút lại nhịn xuống bất động ngay.

Trước kia Hứa Ngôn Tâm sợ nhất chính là Hàn Trình Quang cù lét y, nhất là ở phần eo, Hàn Trình Quang chỉ cần gãi gãi, Hứa Ngôn Tâm đã nhột không chịu nổi.

Nhưng làm cho Hàn Trình Quang bất ngờ là, Hứa Ngôn Tâm vì không để ý tới hần, ngay cả nhột cũng có thể cố chịu đựng.

“Tiểu Ngôn, em thật sự thật sự không để ý tới anh!” Hai tay đều vận sức chuẩn bị tổng tấn công eo Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang hỏi xong cảm thấy thân thể Hứa Ngôn Tâm nhẹ nhàng run lên một chút, nhưng vẫn không chịu nói chuyện với hần. Vì thế, Hàn Trình Quang nheo mắt hai tay bắt đầu ra quân.

Cảm thấy bàn tay che trước mặt mình đã chuyển sang túm lấy áo mình, Hàn Trình Quang cảm thấy Hứa Ngôn Tâm nhẫn nhịn thật sự khó chịu, thế nhưng vẫn không chịu nói chuyện với hần.

Dừng tay cù lét lại, Hàn Trình Quang lại lần một bàn tay xuống dưới bụng Hứa Ngôn Tâm.

Bàn tay vừa chạm vào chỗ đó, Hàn Trình Quang liền cảm thấy thân thể Hứa Ngôn Tâm cứng còng, bàn tay túm lấy áo mình cũng siết thật chặt.

“Tiểu Ngôn, em thật sự không định để ý tới anh sao?” Một cánh tay luồn ra sau Hứa Ngôn Tâm gắt gao giam cầm y vào trong lòng mình, ngón tay Hàn Trình Quang đặt ở bụng Hứa Ngôn Tâm bắt đầu cử động.

“Anh –” Hứa Ngôn Tâm rớt cuộc mở miệng, đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Trình Quang, bên trong mắt là buồn bực và ủy khuất, trong giọng nói cũng mang theo tiếng nức nở.

“Tiểu Ngôn, cuối cùng em cũng để ý tới anh.” Bỏ qua cơn giận của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang bởi vì một chữ của Hứa Ngôn Tâm mà trong lòng nhẹ nhàng thở ra, bàn tay cũng vội vàng rời khỏi phần bụng mẫn cảm của Hứa Ngôn Tâm chuyển thành ôm chặt lấy y.

“Tôi không để ý tới anh.” Trong lòng vốn đang có một nửa ủy khuất lập tức tắt cả đều biến thành tức giận, Hứa Ngôn Tâm trừng Hàn Trình Quang, tức giận thốt ra một câu.

Thấy Hứa Ngôn Tâm thật sự giận, Hàn Trình Quang vội vàng phụ họa theo. “Đúng đúng đúng, em không để ý tới anh, em không để ý tới anh”

“Anh.....” Giọng điệu của Hàn Trình Quang khiến Hứa Ngôn Tâm càng thêm tức giận, thân mình khẽ giãy dụa, muốn tránh khỏi cái ôm của Hàn Trình Quang.

“Anh sai rồi, em tha thứ cho anh đi mà! Đừng giận anh.” Ôm chặt lấy Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang

không để ý tới Hứa Ngôn Tâm giãy dụa, ôm Hứa Ngôn Tâm nhất quyết không buông tay.

Bị Hàn Trình Quang giam cầm giẫy cách mấy cũng không thoát, Hứa Ngôn Tâm nghe được Hàn Trình Quang lại giải thích một lần nữa, động tác giẫy dụa ngừng lại. “Anh không phải vẫn luôn coi tôi là một tên tâm thần sao? Vậy sao anh còn tới tìm tôi?” Giọng nói có chút thương tâm, Hứa Ngôn Tâm xoay người không hề nhìn về phía Hàn Trình Quang.

Trước đây khi Hàn Trình Quang không tới đây, trong lòng Hứa Ngôn Tâm luôn lo lắng sợ hãi, y sợ bởi vì bệnh của mình, Hàn Trình Quang sẽ chán ghét y, sẽ không thích y nữa, y sợ nghĩ đến điều này, vừa nghĩ đến trong lòng y khổ sở không thôi, y thậm chí cũng không dám đối mặt Hàn Trình Quang, nhưng khi Hàn Trình Quang thật sự đứng ở trước mặt y, lại còn giải thích với y, những khúc mắc bấy lâu trong lòng y thoáng buông lỏng, nhưng cùng lúc đó những ủy khuất, vô hạn thương tâm lại ập đến.

“Anh không coi em là..... anh vẫn luôn yêu em, anh cũng chưa từng có cảm giác căn bệnh này là trở ngại của chúng ta, anh chỉ là..... chỉ là mỗi lần nhìn thấy em kinh hoàng sợ hãi thì trong lòng lại khó chịu, anh muốn em gặp Martin cũng không phải vì anh ghét bỏ bệnh của em, mà là vì anh muốn em về sau có thể có cuộc sống tốt hơn, không chỉ vui vẻ khi ở bên cạnh anh, anh hy vọng mỗi giây mỗi phút em đều luôn vui vẻ, thoải mái.” Nhanh chóng nghe ra ý tứ trong lời nói của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang ngay lập tức hiểu rõ vì sao Hứa Ngôn Tâm không chịu gặp hẳn, vội vàng giải thích.

Cắn cắn môi, Hứa Ngôn Tâm không nói gì, nhưng hốc mắt đã đỏ hoe.

Đưa tay ấn đầu Hứa Ngôn Tâm qua, Hàn Trình Quang nhìn sắc mặt Hứa Ngôn Tâm, trong lòng cũng rất thương tâm, vươn tay lau nhẹ khóe mắt Hứa Ngôn Tâm, rồi cúi đầu hôn lên môi Hứa Ngôn Tâm.

Bị Hàn Trình Quang hôn, ban đầu Hứa Ngôn Tâm còn mím chặt môi, nhưng không đến một hồi, dưới sự cố chấp bám riết không tha mút lấy mút để của Hàn Trình Quang, miệng chậm rãi hé mở.

Hứa Ngôn Tâm vừa mở miệng, Hàn Trình Quang liền đưa lưỡi vào dò xét, vội vàng quấn lấy Hứa Ngôn Tâm triển miên, đem nửa năm tưởng niệm bộc phát ra hết, hận không thể ngậm Hứa Ngôn Tâm vào trong miệng, như vậy Hứa Ngôn Tâm sẽ không rời khỏi hắn được nữa.

Nụ hôn của Hàn Trình Quang khiến trong lòng Hứa Ngôn Tâm nhức nhối nhưng cũng rất hạnh phúc, cánh tay cũng vô thức chậm rãi ôm chặt Hàn Trình Quang.

Nụ hôn kịch liệt qua đi, hô hấp của hai người đều đã có chút dồn dập, nhưng Hứa Ngôn Tâm tựa vào trong lòng Hàn Trình Quang, ánh mắt lại dường như không chống đỡ được, muốn đóng lại.

“Làm sao?” Nhìn bộ dạng của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang có chút lo lắng.

Lắc lắc đầu, cánh tay Hứa Ngôn Tâm ôm chặt lấy Hàn Trình Quang. “Em mệt.....”

Không nghĩ tới Hứa Ngôn Tâm đột nhiên lại mệt mỏi, Hàn Trình Quang nhìn thần sắc Hứa Ngôn Tâm xác thực có chút mệt mỏi, liền ôm Hứa Ngôn Tâm trực tiếp nằm xuống giường.

“Trình Quang, anh đừng đi.....ở đây với em, được không?” Nằm ở trên giường, tinh thần Hứa Ngôn Tâm càng thêm bất ổn, bất quá bàn tay vẫn cứ gắt gao nắm lấy Hàn Trình Quang.

Hứa Ngôn Tâm đột nhiên mệt mỏi khiến Hàn Trình Quang cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng sau khi nghe Hứa Ngôn Tâm nói, Hàn Trình Quang vội vàng vươn cánh tay ôm Hứa Ngôn Tâm.“Nơi nào anh cũng không đi, anh chỉ ở bên cạnh em.”

Lời Hàn Trình Quang nói khiến Hứa Ngôn Tâm an tâm hơn rất nhiều, trên mặt thậm chí còn nở nụ cười.

“Em rất sợ anh sẽ chán ghét em rồi xa em bởi vì bệnh của em.” Tay nắm chặt tay Hàn Trình Quang, hai mắt Hứa Ngôn Tâm khép hờ, nhưng vẫn chưa ngủ, chỉ tựa đầu vào người Hàn Trình Quang, nhẹ giọng nói.

“Sao có thể.....” Nói đến đây, Hàn Trình Quang đột nhiên nhớ tới lần đó Hứa Minh Tâm hỏi hẩn, trong lòng nhất thời thông suốt rất nhiều.“Em nghĩ như vậy nhất định là không biết anh đã yêu em như thế nào đâu.”

Câu thứ hai của Hàn Trình Quang hơi gợi lên hứng thú của Hứa Ngôn Tâm, vì thế Hứa Ngôn Tâm cố gắng mở to mắt nhìn về phía Hàn Trình Quang, biểu tình muốn biết.

Trong lòng buồn cười, Hàn Trình Quang dưới cặp mắt chờ đợi của Hứa Ngôn Tâm lấy tay vỗ nhẹ lên lưng Hứa Ngôn Tâm.

“Em không phải rất mệt à, mau ngủ đi!”

Trong lòng hơi nóng nảy, Hứa Ngôn Tâm vươn tay vô lực lắc lắc Hàn Trình Quang.“Anh nói cho em biết đi.....”

“Ngủ đi! chờ em tỉnh ngủ anh sẽ nói cho em biết.” Nhìn ra Hứa Ngôn Tâm thật sự đã rất mệt, Hàn Trình Quang vươn tay ấn đầu Hứa Ngôn Tâm vào trong lòng mình, ở bên tai Hứa Ngôn Tâm nhẹ giọng nói một câu, bàn tay chậm rãi vỗ lưng Hứa Ngôn Tâm.

Sau khi bị ấn vào trong lòng mình, Hàn Trình Quang nghe được Hứa Ngôn Tâm nhỏ giọng nói thầm một câu gì đó, tiếp đến nín thở lắng nghe im lặng.

Cúi đầu xem xét, phát hiện Hứa Ngôn Tâm quả thực đã ngủ, Hàn Trình Quang vươn tay kéo chăn ở bên cạnh qua đắp lên mình hai người.

Hứa Ngôn Tâm thỉnh thoảng có tình trạng mệt mỏi khiến Hàn Trình Quang có chút hoài nghi, hoài nghi có phải Hứa Ngôn Tâm đã uống thuốc gì hoặc là đã bị tác dụng phụ của phương pháp điều trị nào đó, lúc

ở nhà Hàn Trình Quang đã tra xét rất nhiều tác dụng phụ và kết quả trị liệu của chứng bệnh tinh thần, trong đó có ghi sẽ xuất hiện hiện trạng tinh thần không tốt, mệt mỏi giống vậy.

43. Chương 43

Sau khi Hứa Ngôn Tâm ngủ, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm một chốc cũng ngủ theo. Nói gì thì nói đã ngồi máy bay lâu như vậy, lại còn không nghỉ ngơi, lúc này nằm ở bên cạnh Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cũng có chút mệt nhọc.

Có cảm giác cuối cùng cũng ngủ được một giấc an ổn, nửa năm qua đây là giấc ngủ ngon nhất của Hàn Trình Quang, tỉnh ngủ thì đã đến buổi chiều, mở mắt ra nhìn về phía Hứa Ngôn Tâm ở trước mặt, chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm đã sớm tỉnh lại, mở to mắt nhìn hắn,

Cánh tay dùng sức kéo sát Hứa Ngôn Tâm vào trong lòng, Hàn Trình Quang thoải mái thở hắt ra.

“Đột nhiên có cảm giác, nếu mỗi ngày tỉnh dậy anh đều có thể nhìn thấy em, vậy đời này sống không uổng mà.”

Hàn Trình Quang than thở làm cho Hứa Ngôn Tâm nhìn không được khóe miệng cong cong, không đợi Hàn Trình Quang cảm thán xong, Hứa Ngôn Tâm lập tức ngẩng đầu nhìn Hàn Trình Quang nói: “Anh còn chưa nói cho em biết anh sao lại yêu em.” Nói xong, mặt Hứa Ngôn Tâm có chút hồng, bất quá ánh mắt cực kỳ chờ mong câu trả lời của Hàn Trình Quang.

Nhìn bộ dạng ngóng trông của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhú mày, hắn không nghĩ tới Hứa Ngôn Tâm lại tò mò chuyện này như vậy.

“Cụ thể tại sao yêu anh cũng không biết, chỉ là bất tri bất giác yêu.” Sờ sờ cằm, Hàn Trình Quang hỏi ngược lại, phát hiện thật đúng là nghĩ không ra mình đã yêu Hứa Ngôn Tâm như thế nào.

Lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm hắn liền thích Hứa Ngôn Tâm ngay, bất quá cái loại thích ấy chỉ là một loại thích trong ảo tưởng, bởi vì Hứa Ngôn Tâm là dạng người gì hắn không hề biết, mà sau đó trong lúc vô tình gặp được Hứa Ngôn Tâm, hắn có thể sống chung với Hứa Ngôn Tâm, bắt đầu giúp hắn hiểu thêm về Hứa Ngôn Tâm..... Nên nói như thế nào nhỉ? Sống chung với Hứa Ngôn Tâm kỳ thật không giống với cảm giác mà hắn đã từng tưởng tượng ra.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm sau đó thích Hứa Ngôn Tâm, rất nhiều ngày ngày đêm đêm hắn vô số lần ảo tưởng Hứa Ngôn Tâm là kiểu người như thế nào, nếu hắn sống chung với Hứa Ngôn Tâm thì sẽ ra sao, ở trong lòng mình, hắn đem Hứa Ngôn Tâm đắp nên thành một hình tượng tình nhân trong mộng.

Nhưng mà, trong hiện thực đụng phải Hứa Ngôn Tâm, sau đó cùng Hứa Ngôn Tâm ở chung, một Hứa Ngôn Tâm chân chính căn bản không có một điểm tương tự với Hứa Ngôn Tâm mà hắn hằng tưởng tượng,

nhưng cho dù như thế, khiến bản thân hắn cũng cảm thấy ngoài ý muốn là, hắn vẫn yêu Hứa Ngôn Tâm, hơn nữa còn có cảm giác, một Hứa Ngôn Tâm như vậy mới đúng Hứa Ngôn Tâm mà hắn yêu, mới khiến hắn yêu người kia cho đến tận bây giờ

Câu trả lời của Hàn Trình Quang hiển nhiên khiến Hứa Ngôn Tâm có chút bất mãn, cái gì gọi là ‘bất tri bất giác yêu’ chứ?

Chìm đắm trong hồi ức, Hàn Trình Quang nhớ lại từng khoảnh khắc ở bên Hứa Ngôn Tâm, khóe miệng không khỏi tươi cười, cho nên không có chú ý tới người nào đó đã sớm bởi vì câu trả lời của hắn mà mất hứng.

“Tiểu Ngôn..... em có nhớ từng có một lần anh vụng trộm hôn em không?” Nghĩ đủ, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm cười hỏi.

Đó là lần đầu tiên hắn lén hôn môi Hứa Ngôn Tâm, lúc ấy hôn xong Hứa Ngôn Tâm mở mắt, dọa hắn cả kinh, mà lúc ấy Hứa Ngôn Tâm bộ dạng không phản ứng, khiến Hàn Trình Quang cảm thấy may mắn trong lòng, cho rằng Hứa Ngôn Tâm không có phát hiện.

Vốn đang vui vào lòng Hàn Trình Quang bực bực dọc dọc, Hứa Ngôn Tâm khi nghe Hàn Trình Quang hỏi, không tự chủ được cũng cùng nghĩ nghĩ.

“Sau khi hết sốt, anh hôn em.”

“Không phải lần đó, đó là lần thứ hai..... Xem ra em thật sự không biết.” Bất cười một tiếng, sau khi Hàn Trình Quang biết Hứa Ngôn Tâm không biết, trên mặt mang dáng vẻ chiếm được tiện nghi bự.

“Lần thứ hai?” Nhìn về phía Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm hiện lên vẻ nghi hoặc.

Cười nhìn Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nói:“Trước lần đó, có một lần anh trộm hôn em, bất quá em không biết, lúc ấy lén hôn em anh sợ quá chừng, sợ bị em phát hiện..... Vẫn là hiện tại tốt hơn, em là của anh, anh có thể quang minh chính đại hôn em, có thể vĩnh viễn hôn em”

Nói xong một chữ cuối cùng, Hàn Trình Quang trực tiếp nghiêng người đè lên người Hứa Ngôn Tâm, hai tay bưng đầu Hứa Ngôn Tâm hôn xuống.

“Tiểu Ngôn, có nhớ anh không.....” Buông đầu lưỡi Hứa Ngôn Tâm đang dây dưa với mình ra, Hàn Trình Quang buông tha nhưng vẫn kề sát môi Hứa Ngôn Tâm nhẹ giọng hỏi.

Khí tức Hàn Trình Quang thả ra khiến bờ môi Hứa Ngôn Tâm có chút tê ngứa, tim đập cũng nhanh hơn.

“Nhớ” Nói ra chữ này, Hứa Ngôn Tâm rướn người dùng môi mình ma sát trên môi Hàn Trình Quang.

Khóe miệng cong lên, Hàn Trình Quang lại một ngụm nuốt lấy môi Hứa Ngôn Tâm. “Anh cũng rất nhớ em”

Vừa hôn Hứa Ngôn Tâm, bàn tay Hàn Trình Quang cũng lưu luyến qua lại ở eo bụng Hứa Ngôn Tâm, khiến cho Hứa Ngôn Tâm hé miệng phát ra tiếng hừ nhẹ.

Vẫn đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào, hai người đều không có nghe được ở bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa cùng với tiếng mở cửa.

Gõ cửa hồi lâu nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì, Hứa Minh Tâm cảm giác có chút kỳ quái và lo lắng, vì thế đợi chừng mười phút liền trực tiếp dùng mật mã bệnh viện cung cấp mở cửa ra.

“Hàn Trình Quang, cậu với Tiểu Ngôn –” Câu nói kế tiếp đều kết hết ở trong cổ họng, Hứa Minh Tâm khiếp sợ nhìn cảnh tượng trên giường.

Hàn Trình Quang!!! NẮM ĐỀ LÊN NGƯỜI Hứa Ngôn Tâm!!!

Tuy rằng câu nói kế tiếp bị nghẹn lại, nhưng Hàn Trình Quang vẫn nghe thấy tiếng Hứa Minh Tâm gọi mình, nhất thời trong lòng cả kinh, rời khỏi môi Hứa Ngôn Tâm nhìn ngay về phía cửa, liền thấy được Hứa Minh Tâm đứng ở chỗ đó sắc mặt biến đổi liên tục.

Quần áo của Hứa Ngôn Tâm đã bị Hàn Trình Quang cởi bỏ hơn phân nửa, hơn nữa bị hôn nên sắc mặt ửng hồng thần sắc mê ly.

Vội vàng một tay ôm chặt lấy Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực, một tay còn lại Hàn Trình Quang kéo cái chăn bị hai người vứt sang một bên qua che lại.

“Trình Quang.....” Không rõ tình hình, Hứa Ngôn Tâm bị Hàn Trình Quang ôm vào trong ngực lại dùng chăn đắp kín, không biết Hứa Minh Tâm đến, vươn tay ôm lấy cổ Hàn Trình Quang, giọng nói biếng nhác gợi cảm, bất mãn Hàn Trình Quang đốt lửa xong lại đột nhiên ngừng ngang.

Hứa Ngôn Tâm vừa thốt ra câu này, Hàn Trình Quang nhìn thấy đứng ở bên kia sắc mặt Hứa Minh Tâm cực độ biến hóa, tựa hồ giống như sắp vỡ vụn thành từng mảnh, sau đó không đợi Hàn Trình Quang mở miệng, Hứa Minh Tâm trực tiếp xoay người mở cửa vội vã chạy ra ngoài.

Hàn Trình Quang không nghĩ tới Hứa Minh Tâm lại đi! Hơn nữa còn vội vàng như thế, nhất thời có chút ngây ngốc.

“Tiểu Ngôn, vừa.....” Sau khi Hứa Minh Tâm đi khỏi, Hàn Trình Quang kéo chăn ra muốn báo cho Hứa Ngôn Tâm biết tin tức này, nhưng Hàn Trình Quang vừa mới nói vài chữ, Hứa Ngôn Tâm đã nâng đầu đến sát trước mặt Hàn Trình Quang, hôn lên môi Hàn Trình Quang.

Hôn Hàn Trình Quang xong, trên mặt Hứa Ngôn Tâm càng hồng thêm, rũ mi mắt vươn ngón tay kích thích ***g ngực Hàn Trình Quang.

Ý tứ của Hứa Ngôn Tâm không cần nói cũng có thể hiểu, Hàn Trình Quang nhất thời quăng chuyện Hứa Minh Tâm ra sau đầu, trực tiếp bỏ nhào vào người Hứa Ngôn Tâm.

.....

Lúc ôm Hứa Ngôn Tâm ở trong phòng tắm tẩy rửa, hai tay Hứa Ngôn Tâm vẫn luôn níu giữ Hàn Trình Quang.

Giúp Hứa Ngôn Tâm tẩy rửa sạch sẽ, Hàn Trình Quang cũng rửa một chút, rồi ôm Hứa Ngôn Tâm trở lại giường.

“Em khó chịu không? Có cần anh đi tìm thuốc không?” Bởi vì nơi này không có thuốc bôi trơn, nửa năm không gặp hai người cũng đều có chút vội vàng, cho nên mặt sau của Hứa Ngôn Tâm hơi bị thương. Phải biết rằng lần đầu tiên Hàn Trình Quang cũng chưa làm Hứa Ngôn Tâm bị thương, lại không nghĩ tới lần này lại thương tổn Hứa Ngôn Tâm.

“Không cần..... Trình Quang, anh đừng đi, anh ở đây với em là được.”

Cúi đầu hôn hôn môi Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhẹ giọng nói:“Được, anh không đi nhưng anh phải đi xem cơm chiều.”

“Sáu giờ bọn họ sẽ đưa đồ ăn tới.” Giữ chặt Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm nói.

“Sáu giờ Hiện tại đã hơn bảy giờ gần tám giờ rồi.” Nhìn nhìn đồng hồ, Hàn Trình Quang đột nhiên nghĩ không ai đến đưa cơm, chắc không phải là do Hứa Minh Tâm làm đó chứ!

Hàn Trình Quang suy đoán một chút cũng không sai, từ trong phòng Hứa Ngôn Tâm đi ra ngoài, Hứa Minh Tâm tuy rằng trong lòng ngũ vị tạp trần, nhưng khi nhìn thấy hộ sĩ bưng đồ ăn đi tới chỗ Hứa Ngôn Tâm, vội vàng ngăn cản hộ sĩ lại, thuốc buổi tối cũng không cho hộ sĩ đưa tới, tóm lại hết thấy những sinh vật muốn đến gần cửa phòng Hứa Ngôn Tâm đều bị Hứa Minh Tâm đuổi đi một cách nhanh chóng.

Gãi đầu, Hàn Trình Quang chậm chậm lấy di động qua, hít một hơi thật sâu rồi gọi vào số Hứa Minh Tâm.

Hứa Minh Tâm:“.....”

Bên này điện thoại, Hàn Trình Quang chỉ nghe thấy tiếng Hứa Minh Tâm hít thở, nghe vào tai lại áp lực vạn phần.

“Ách..... anh hai, Tiểu Ngôn đói bụng?” Cũng chưa dám nói mình đói bụng, Hàn Trình Quang trực tiếp đẩy Hứa Ngôn Tâm ra.

“..... Biết”

“Còn có..... có thể đưa chút cháo lại đây không ạ?” =))))))

‘Cạch’ bên kia điện thoại cúp máy, Hàn Trình Quang nhìn di động một cái, nhún vai.

Không đến nửa tiếng, liền có hộ sĩ đưa đồ ăn tới, đồng thời còn đem đến thuốc Hứa Ngôn Tâm cần uống cùng một cái hộp nhỏ.

Sau khi hộ sĩ rời khỏi, Hàn Trình Quang mở chiếc hộp kia ra, chỉ thấy bên trong là thuốc hạ sốt, miếng dán hạ sốt, băng gạc linh tinh này nọ.

Nháy mắt mình bạch mấy thứ này để làm gì, Hàn Trình Quang nhất thời hô to ngoài ý muốn ở trong lòng, không nghĩ tới ông anh hai lại thấu tình đạt lý như vậy.

Có thuốc, Hàn Trình Quang vội vàng xử lý vết thương phía sau của Hứa Ngôn Tâm, sau đó cùng Hứa Ngôn Tâm cùng nhau ăn đồ ăn.

Lúc Hứa Ngôn Tâm uống thuốc Hàn Trình Quang còn hơi lo lắng, lại không nghĩ rằng, cầm lấy thuốc Hứa Ngôn Tâm chỉ nhìn thoáng qua, liền ngoan ngoãn một ngụm uống cạn thuốc, một chút do dự kháng cự cũng không có.

Vào lúc ban đêm, Hàn Trình Quang cũng không có rời đi, cùng ngủ với Hứa Ngôn Tâm.

Đợi đến ngày hôm sau, căn cứ theo lịch hẹn, sau khi Hứa Ngôn Tâm ăn điểm tâm xong phải tới phòng trị liệu tiếp nhận trị liệu, bởi vậy Hàn Trình Quang cùng Hứa Ngôn Tâm ăn sáng liền theo Hứa Ngôn Tâm cùng đi tới phòng trị liệu.

Đến phòng trị liệu, Hàn Trình Quang không thể vào trong, chỉ có thể ở bên ngoài chờ Hứa Ngôn Tâm.

Đứng ở ngoài cửa phòng trị liệu, Hứa Ngôn Tâm ngóng trông nhìn Hàn Trình Quang.

“Em yên tâm, anh ở đây đợi em, không đi đâu hết.” Đưa tay xoa xoa đầu Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang lại gần hôn nhẹ lên trán Hứa Ngôn Tâm.

Yên lòng, Hứa Ngôn Tâm nhìn Hàn Trình Quang vài lần, mới chậm chậm bước vào phòng trị liệu.

Hứa Ngôn Tâm đi, Hàn Trình Quang ngồi yên ở hành lang bên ngoài chờ, bất quá không đến một hồi, Hứa Minh Tâm và Martin cũng đi tới.

“Tiểu Ngôn đi vào?” Nhìn thấy Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm liền hỏi.

“Vâng, vừa đi vào.”

“Không ngờ, trước kia chán ghét trị liệu này nhất lần này Hứa Ngôn Tâm lại nghe lời như vậy.” Nhìn nhìn phòng trị liệu, Martin có chút bất ngờ nói.

44. Chương 44

Lời Martin nói gợi sự chú ý của Hàn Trình Quang. “Tiểu Ngôn rất ghét trị liệu này?”

“Ừ, đây là liệu pháp điện giật, thông qua kích thích thần kinh cộng thêm bác sĩ dẫn đường khiến bệnh nhân thành lập quan điểm chính xác, bởi vì khi trị liệu sẽ có cảm giác đau đớn, hơn nữa sau khi trị liệu bệnh nhân có lúc sẽ xuất hiện bệnh trạng ký ức hỗn loạn và ký ức thiếu sót Bất quá nơi này của chúng tôi có trang thiết bị tiên tiến nhất, sau khi trị liệu khoảng nửa tiếng thì bệnh trạng sẽ chậm rãi khôi phục, sẽ không lưu lại di chứng gì cả.” Nhìn ra bởi vì miêu tả của mình mà thần sắc Hàn Trình Quang có chút khẩn trương nôn nóng, Martin vội vàng lại giải thích thêm.

“Ngày hôm qua Tiểu Ngôn đột nhiên rất mệt, đây có phải cũng là di chứng hoặc là tác dụng phụ?” Martin giải thích khiến Hàn Trình Quang thoáng yên tâm hơn, nhưng vừa nghĩ đến bệnh trạng ngày hôm qua của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang lập tức lại vội vàng hỏi.

“Mệt mỗi vô lực là do thuốc, đối với tình trạng bệnh của Hứa Ngôn Tâm, chúng tôi đã tận lực hạ tác dụng phụ đến mức thấp nhất, phương diện thuốc thang cũng được điều chỉnh, bất quá cho dù có điều chỉnh cũng vẫn sẽ có tác dụng phụ nào đó, mệt mỗi vô lực chính là một dạng không thể tiêu trừ, bởi vậy nhất định phải vận động nhiều, thế nhưng đáng tiếc Hứa Ngôn Tâm lại chán ghét tiếp xúc với người lạ với những địa phương đông đúc, cho dù chứng bệnh được giảm bớt, giúp cậu ấy giảm bớt tâm lý bị hại, nhưng sự chán ghét này lại không có cách nào thay đổi, cho nên bình thường lượng vận động của cậu ấy cũng không nhiều.”

Martin nói xong, Hàn Trình Quang lại nhìn về phía Hứa Minh Tâm. “Anh hai, em muốn ở lại đây với Tiểu Ngôn.”

“Nơi này là bệnh viện tâm thần, cậu ở trong này làm gì?”

“Anh hai, lần này mặc kệ anh có đồng ý hay không, em nhất định phải ở đây!” Đứng lên nhìn Hứa Minh Tâm, lần này Hàn Trình Quang bằng mọi giá đều phải ở lại chỗ này.

Cung tay, Hứa Minh Tâm bình tĩnh nhìn Hàn Trình Quang, hai người mắt to mắt nhỏ trừng đối phương.

“Được thôi” Đứng một bên Martin thấy vậy nhin không được nở nụ cười một tiếng, lấy tay vỗ vỗ vai Hứa Minh Tâm rồi nói với Hàn Trình Quang: “Hứa Minh Tâm đã thuyết minh tình huống với viện trưởng, hơn nữa cũng đã được viện trưởng phá lệ đồng ý cho cậu ở chung với Hứa Ngôn Tâm Hàn Trình Quang, cậu là thân nhân duy nhất được sống trong này của chúng tôi đấy.”

Trừng mắt liếc Hàn Trình Quang một cái, Hứa Minh Tâm hừ lạnh một tiếng, anh còn đang tức giận vì cảnh tượng bất gặp tối hôm qua, cho dù đã được Martin khai đạo cả đêm.

“Bất quá để báo đáp, tôi hy vọng cậu có giúp đỡ một chuyện.”

“Chuyện gì? Chỉ cần anh nói, tôi nhất định đáp ứng.”

“Gần đây bệnh viện có một bệnh nhân mới vào, là một cao thủ cường máy tính mắc chứng cố chấp, từ khi bệnh nhân này đến, hệ thống máy tính trong bệnh viện cứ cách ba ngày lại bị tê liệt, nghe nói kỹ thuật máy tính của cậu rất giỏi, cho nên muốn mời cậu giúp đỡ một chút.”

Hàn Trình Quang “-..... Cao thủ cường máy tính mắc chứng cố chấp, được rồi! Tôi sẽ thử xem.”

“Bởi vì có chứng cố chấp, bệnh nhân này luôn cho rằng mình là cao thủ máy tính số 1 trên thế giới, luôn tùy ý xâm nhập vào máy người khác làm tê liệt máy đối phương, việc cậu cần làm chính là đánh vỡ cái loại siêu phàm mà ông ta tự phong này, làm cho ông ta nhận ra bản thân cũng không phải cao thủ vĩ đại gì cả.”

“Còn có loại người này.....” Hắc tuyến nghệt đầu, Hàn Trình Quang nhất thời cảm thấy, Tiểu Ngôn nhà bọn họ kỳ thật còn rất tốt Tối thiểu chưa từng có thương tổn tới người khác hoặc là gây trở ngại cho ai cả.

Thời gian Hứa Ngôn Tâm trị liệu là một giờ, lúc bước ra khỏi phòng trị liệu, sắc mặt Hứa Ngôn Tâm thật sự không tốt, thoát nhìn rất mỗi mệ, bất quá vừa ra khỏi phòng nhìn thấy Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm vươn cánh tay ra liền lao tới chỗ Hàn Trình Quang.

Bước nhanh đến đón được Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cảm thấy Hứa Ngôn Tâm đem hơn phân nửa sức nặng chuyển sang trên người hắn.

“Có phải rất khó chịu hay không, đau đầu?” Ôm Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang đau lòng hỏi.

Ôm Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm lắc lắc đầu, một câu cũng không muốn nói.

“Cậu dẫn cậu ấy đi nghỉ ngơi một lát đi! buổi chiều ra ngoài tản bộ rèn luyện một chút.”

Nhìn Martin gật gật đầu, Hàn Trình Quang đỡ Hứa Ngôn Tâm rời đi.

Nhìn thân ảnh Hàn Trình Quang cùng Hứa Ngôn Tâm rời đi, Hứa Minh Tâm thở dài ngồi xuống ghế trên hành lang.

“Sao vậy, còn chưa nghĩ thông suốt à.....” Lấy tay nâng kính mắt, Martin ngồi xuống cạnh Hứa Minh Tâm.

“Kỳ thật trong lòng tôi đã xem Hàn Trình Quang là người nhà, cậu ta đối tốt với Tiểu Ngôn tôi đều nhìn thấy, tôi cũng biết, trên đời này phỏng chừng sẽ không tìm thấy người thứ hai có thể đối xử với Tiểu Ngôn như vậy Nhưng mà, vì sao Tiểu Ngôn lại là người bị — đề chứ!!!” Bốn chữ cuối cùng, Hứa Minh Tâm nghiêng rằng nghiêng lợi vô cùng không cam tâm thốt ra.

Nâng một bàn tay che trán, trên mặt Martin lộ ra vẻ bất đắc dĩ.....con ngựa thần cuồng em trai này thật khó thu phục mà, Hứa Ngôn Tâm rõ ràng vừa nhìn đã biết là thụ, vì sao Hứa Minh Tâm cứ mãi cho rằng em trai nhà mình nhất định là công cơ chứ!

Hàn Trình Quang đỡ Hứa Ngôn Tâm trở lại phòng, nằm xuống giường rồi Hứa Ngôn Tâm vẫn nín chặt góc áo Hàn Trình Quang.

Nhìn vẻ mặt tái nhợt của Hứa Ngôn Tâm, chân mày cũng nhíu chặt, trong lòng Hàn Trình Quang rất là lo lắng.

“Có cần anh gọi bác sĩ hay không, anh thấy em rất khó chịu.”

Lắc lắc đầu, Hứa Ngôn Tâm gương mặt nhìn về phía Hàn Trình Quang, sắc mặt tuy rằng không tốt, nhưng biểu tình lại có chút cao hứng.

“Trình Quang, lần trước anh nói sẽ cùng em đi tới rạp hát xem ca kịch, còn cùng em đi ăn ngon.”

Hứa Ngôn Tâm nói ra khiến Hàn Trình Quang sững sốt một chút, đây hẳn là nói đến lần đi London! Hứa Ngôn Tâm đột nhiên nhắc đến, hẳn chính là ký ức hỗn loạn mà Martin nói!

Vươn tay ôm lấy Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhắm chặt mắt ôn nhu nói:“Ừ, chờ em ngủ một giấc tỉnh lại thư thái, anh sẽ đi với em, cùng em xem ca kịch cả ngày luôn.”

Hàn Trình Quang hứa hẹn khiến khí miệng Hứa Ngôn Tâm hiện lên tia tươi cười.“Martin nói, chờ em hết bệnh rồi là có thể kết hôn với anh, ở đây chúng ta có thể đăng kí.”

Nhìn về phía Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhìn thấy khuôn mặt vốn tái nhợt của Hứa Ngôn Tâm thế nhưng chậm rãi đỏ lên, sau khi nói xong ánh mắt nhìn về phía hắn cũng ngập tràn chờ mong.

Trong lòng nhất thời vừa chua xót lại vi vạ căng tràn, cánh tay Hàn Trình Quang ôm sát Hứa Ngôn Tâm. “Đúng vậy, chờ em hết bệnh rồi chúng ta liền kết hôn, kết hôn xong chúng sẽ đi du lịch, sau đó anh sẽ cùng em xem hết mấy vở ca kịch em muốn xem, anh còn muốn cùng em tham gia cuộc thi thiết kế trang sức, nhìn em đoạt giải……”

Hàn Trình Quang miêu tả, khiến Hứa Ngôn Tâm ức chế không được nở nụ cười và cả khát khao.

Lấy tay vuốt vuốt trán Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang lại hôn nhẹ lên môi Hứa Ngôn Tâm. “Được rồi, hiện tại em ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi……”

Gật gật đầu, Hứa Ngôn Tâm dựa vào người Hàn Trình Quang. “Anh phải ở cạnh em, không được đi đâu hết.”

“Được.”

Hứa Ngôn Tâm ngủ một giấc, tinh thần khá hơn rất nhiều, hơn nữa lần này lúc trị liệu và lúc khó chịu đều có Hàn Trình Quang bên cạnh, điều này làm cho tâm tình Hứa Ngôn Tâm càng thêm tốt, sau khi tỉnh dậy hộ sĩ đưa thuốc đến cũng trực tiếp uống ngay.

Không giống mọi khi trị liệu xong một mình khó chịu nằm ở trong phòng, ngủ một giấc tỉnh dậy lại nhìn thấy mấy viên thuốc đáng ghét, dẫn đến tính tình rất kém, còn vô cùng bài xích uống thuốc.

Đợi đến sau bữa trưa, Hàn Trình Quang kéo Hứa Ngôn Tâm ra khỏi phòng, chậm rãi tản bộ trong vườn hoa, mà đối với Hứa Ngôn Tâm, chỉ cần là Hàn Trình Quang muốn, vô luận bảo y làm gì y đều không cự tuyệt.

Sau giờ Ngọ hai người tản bộ trở về, ở trên đường đúng lúc gặp vị viện trưởng đang đi tìm Hàn Trình Quang — một ông lão râu đầy mặt.

“Vị này hẳn chính là người yêu của cậu Hứa Ngôn Tâm, cậu Hàn Trình Quang.” Viện trưởng nhìn đôi tay nắm chặt của Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm, cười cười dùng tiếng Anh hỏi.

Phỏng chừng do xưng hô của viện trưởng nên Hứa Ngôn Tâm đặc biệt vui vẻ, cười quay đầu nhìn về phía Hàn Trình Quang, đến khi nhìn thấy Hàn Trình Quang gật đầu, khóe miệng nhin không được cong lên.

Quét mắt nhìn vẻ mặt của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang thầm cười ở trong lòng, ngón tay nhéo nhéo tay Hứa Ngôn Tâm một cái rồi bắt đầu trò chuyện với viện trưởng.

Viện trưởng đột nhiên tìm đến Hàn Trình Quang là vì máy tính xảy ra vấn đề, bởi vì người bệnh là bệnh nhân tâm thần, cho nên lúc đi ra ngoài mời mấy vị chuyên gia vì tính tương đối lợi hại, đều lắc đầu cự tuyệt sau khi nghe địa điểm là bệnh viện tâm thần, ai cũng không chịu đến bệnh viện tâm thần để so tài với một người bệnh cả.

Mới đây thôi, năm phút trước, tên bệnh nhân cuồng máy tính kia lại làm cho toàn bộ hệ thống máy tính ở bệnh viện tê liệt hết, hiện tại ngay cả mật mã ngoài cửa phòng bệnh cũng đều hỏng mất, rất nhiều bệnh nhân đột nhiên bị nhốt ở trong phòng, điều này làm cho một vài bệnh nhân đặc thù sợ hãi.

Bởi vì rất biết ơn viện trưởng đã chấp nhận cho mình ở lại nơi này cùng Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nghe viện trưởng xong, liền kéo Hứa Ngôn Tâm đến phòng điều khiển máy tính chủ.

Đến phòng điều khiển, Hàn Trình Quang không nói hai lời ngồi xuống trước máy tính bắt đầu thao tác, mà Hứa Ngôn Tâm ngồi ở một bên lẳng lặng nhìn.

Hàn Trình Quang nhìn chằm chằm máy tính ngón tay nhanh chóng gõ bấm, vốn đang mỉm cười nhìn ngắm, nụ cười trên mặt Hứa Ngôn Tâm đột nhiên chậm rãi biến mất.....

Nhập xong một loạt kí tự, Hàn Trình Quang chờ máy tính khôi phục, nghỉ tay nhìn về phía Hứa Ngôn Tâm, chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm cúi đầu nhúu mày suy nghĩ điều gì đó?

Nhanh chóng kéo tay Hứa Ngôn Tâm qua, Hàn Trình Quang nghiêng người dùng bả vai cọ cọ Hứa Ngôn Tâm.

“Suy nghĩ gì vậy?”

Ngắc đầu, Hứa Ngôn Tâm nhìn về phía máy tính, thì thấy trên màn hình máy tính xuất hiện một tỉ lệ phần trăm, hàng loạt phần trăm liên tục nhảy lên.

“Trình Quang..... Bởi vì em mà anh bị mất việc” Cúi thấp đầu, giọng Hứa Ngôn Tâm nhỏ dần. Nhờ trị liệu, Hứa Ngôn Tâm chậm rãi không chỉ không chú ý đến việc bị hại nữa, mà còn bắt đầu một lần nữa nhớ lại cuộc sống của mình trước kia cũng một lần nữa cảm nhận cuộc sống Mà vừa rồi khi nhìn thấy ánh mắt rực sáng của Hàn Trình Quang lúc ngồi trước máy tính, Hứa Ngôn Tâm đột nhiên nhớ lại lần đó về thất lạc của Hàn Trình Quang sau khi bị công ty sa thải.

Ôm chặt bả vai Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cười cười: “Chỉ có thể, anh còn tưởng chuyện gì nữa chứ! Công việc không có anh còn có thể tìm, nếu lúc ấy không có em, anh đây sẽ hối hận chết mất..... Lại nói hiện tại anh cũng không tệ, nhờ anh hai giới thiệu nên có rất nhiều người tìm anh làm hệ thống, còn thuê anh đối phó hacker, em không biết nửa năm này ở trong giới máy tính anh là nhân vật đắt giá đấy nhé, rất lợi hại!” Nói, Hàn Trình Quang nắm chặt nắm tay vươn thẳng tay lên trời, làm ra vẻ ta đây rất mạnh cho Hứa Ngôn Tâm xem.

Bộ dạng của Hàn Trình Quang chọc cười Hứa Ngôn Tâm, bất quá cũng khiến lòng Hứa Ngôn Tâm ảm áp hơn hẳn, ý niệm không muốn xa rời Hàn Trình Quang cũng càng thêm khắc sâu.

45. Chương 45

Hàn Trình Quang cuối cùng đã chữa khỏi cho máy tính, khiến viện trưởng thật sự kinh ngạc và cảm kích, điều này thuyết minh kỹ thuật của Hàn Trình Quang nhất định trên cơ vị bệnh nhân kia, như vậy không riêng gì vấn đề an toàn của hệ thống bệnh viện, mà cả vấn đề trị liệu cho vị bệnh nhân kia cũng đều được giải quyết.

Đến bây giờ, Hàn Trình Quang cùng Hứa Ngôn Tâm ở trong trại an dưỡng, mỗi ngày cùng Hứa Ngôn Tâm trị liệu, cùng Hứa Ngôn Tâm tản bộ rèn luyện, thỉnh thoảng được mời đi sửa chữa máy tính hoặc là tỷ thí với bệnh nhân.

Hứa Minh Tâm bởi vì chuyện công ty nên không thể ở trong này mãi, cho nên cứ vài ngày sẽ bay trở về đi xử lý công việc, bất quá cho dù bận rộn cách mấy, mỗi tháng Hứa Minh Tâm cũng sẽ rút ra thời gian ít nhất một tuần lại đây thăm Hứa Ngôn Tâm.

Lần này, Hứa Minh Tâm lại đi đến trại an dưỡng, sau khi hỏi thăm hộ sĩ liền đi tới vườn hoa tìm Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm.

Lúc đến vườn hoa, Hứa Minh Tâm vừa nhìn đã thấy Hứa Ngôn Tâm đang ngồi phơi nắng trên ghế. Bên cạnh Hứa Ngôn Tâm không thấy Hàn Trình Quang đâu, bất quá Hứa Minh Tâm nhìn theo tầm mắt Hứa Ngôn Tâm liền tìm ra Hàn Trình Quang ngay.

Hàn Trình Quang đang ngồi trước bàn trong vườn hoa, ngồi đối diện là một người đàn ông, máy tính hai người tựa lưng vào nhau, mỗi người nhìn chăm chăm máy tính tay không ngừng gõ.

Tình cảnh như vậy Hứa Minh Tâm đã bắt gặp rất nhiều lần, vì thế cũng không để ý, trực tiếp đi tới ngồi xuống bên cạnh Hứa Ngôn Tâm.

“Anh hai.....” Cảm thấy bên người có người ngồi xuống, Hứa Ngôn Tâm quay đầu nhìn, thấy Hứa Minh Tâm liền cười một cái.

“Anh vừa gặp bác sĩ của em, ông ấy nói em đã khỏe lên rất nhiều.” Dùng ánh mắt tinh tế đánh giá Hứa Ngôn Tâm, tâm tình Hứa Minh Tâm rất tốt, nói.

Hai tháng nay khí sắc Hứa Ngôn Tâm khá hơn rất nhiều, trên mặt cũng thường xuyên có thể nhìn thấy nụ cười, hơn nữa hai má vốn gầy nhom cũng căng đầy lên.

Mím môi khẽ cười, Hứa Ngôn Tâm lại chuyển tầm mắt về phía Hàn Trình Quang cách đó không xa, cứ như vậy bình tĩnh nhìn Hàn Trình Quang.

Rõ ràng thấy được trong mắt Hứa Ngôn Tâm là ý lại và tình yêu, Hứa Minh Tâm thầm thở dài.

“Tiểu Ngôn..... em với Hàn Trình Quang, hai đứa –” Lấy tay sờ cằm, ngữ khí Hứa Minh Tâm có chút do dự.

Vừa nghe Hứa Minh Tâm nhắc đến Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm liền hơi quay đầu nhìn về phía Hứa Minh Tâm.

“Anh muốn biết, trong mối quan hệ của em và Hàn Trình Quang, hai đứa ai là công ai là thụ?” Cẩn chặt rằng, Hứa Minh Tâm cảm giác điều này ảnh hưởng đến nửa đời sau của em trai nhà mình, nhất định phải hỏi rõ ràng.

“A” Nghi hoặc nhìn về phía Hứa Minh Tâm, Hứa Ngôn Tâm có chút không rõ công thụ trong lời Hứa Minh Tâm.

Nhìn ra Hứa Ngôn Tâm không hiểu, trong lòng Hứa Minh Tâm nhất thời bùng lên lửa giận và không cam tâm, em trai nhà mình cái gì cũng không hiểu, cứ như vậy bị Hàn Trình Quang nhân cơ hội đặt ở dưới thân.

“Công thụ là Kỳ thật chính là.” Thật sự không biết giải thích như thế nào với Hứa Ngôn Tâm, Hứa Minh Tâm sờ cằm chầm chước hồi lâu, rốt cuộc mắt sáng lên một lần nữa nói:“Tiểu Ngôn, em với Hàn Trình Quang ai nghe lời ai?”

“Ai nghe ai Em không biết.” Quay đầu mắt nhìn Hàn Trình Quang, nửa ngày Hứa Ngôn Tâm lắc lắc đầu.

“Cái này cũng không biết..... ví dụ nhé, nếu có một ngày hai đứa muốn đi du lịch, em muốn đi Anh, nhưng Hàn Trình Quang muốn đi Nga, cuối cùng tới lúc quyết định, là Hàn Trình Quang theo em đi Anh, hay là em theo cậu ta đi Nga?”

“Trình Quang đã đáp ứng theo em đi London, xem ca kịch cả ngày.....”

“Không phải ý này..... Vậy nếu Hàn Trình Quang nhất định muốn đi Nga thì sao?”

“Em sẽ đi Nga với anh ấy.”

Hứa Ngôn Tâm không chút suy nghĩ đã trả lời, khiến Hứa Minh Tâm nhất thời ghen hợm.“Tiểu Ngôn, em không thể cứ nghe theo Hàn Trình Quang như vậy mãi được, em phải bắt cậu ta nghe lời em nói.”

“Vì sao?”

“Còn vì sao vì siết gì nữa, em nghĩ xem, nếu ngày nào đó Hàn Trình Quang bắt em làm chuyện em không muốn làm, chẳng lẽ em cũng phải đi làm?”

“Trình Quang sẽ không.” Lắc lắc đầu, Hứa Ngôn Tâm khẳng định.

“Cái gì cũng đều có khả năng, trong cuộc sống, em phải chiếm thế chủ đạo, không thể cứ nghe lời Hàn Trình Quang, như vậy rất bị động Trên giường cũng vậy!” Lê lét cả buổi, cuối cùng Hứa Minh Tâm cũng nói đến trọng điểm.

“Anh hai, anh” Vẫn không rõ Hứa Minh Tâm đến cùng muốn nói cái gì, Hứa Ngôn Tâm càng không nghĩ tới cuối cùng Hứa Minh Tâm lại nói đến trên giường.

“Tiểu Ngôn, em nói cho anh biết, mỗi lần em cùng Hàn Trình Quang là ai chủ động trước.” Nhìn chăm chăm vào mắt Hứa Ngôn Tâm, Hứa Minh Tâm rất là nghiêm túc hỏi.

Hai má ửng hồng, Hứa Ngôn Tâm bị Hứa Minh Tâm nhìn chăm chăm có chút ngượng ngùng, bất quá bộ dạng nhất quyết phải tra ra của Hứa Minh Tâm khiến Hứa Ngôn Tâm không thể không lắp bắp trả lời.
“Dạ..... Trình, Trình Quang.”

Hít vào một hơi, Hứa Minh Tâm đè lửa giận trong lòng xuống.“Vậy có lần nào em chủ động, Đè! Cậu! Ta! Không?!”

“Không, không có.....”

Nâng tay che trán, Hứa Minh Tâm nửa ngày mới lấy lại tinh thần, đặt hai bàn tay lên vai Hứa Ngôn Tâm.“Tiểu Ngôn..... em không thể như vậy được nữa, trong cuộc sống vợ chồng không chồng chồng, nhất định phải công bằng, không thể chỉ để cho cậu ta đè em, em nhất định cũng phải đè!cậu ta!”

Hứa Ngôn Tâm:“.....”

Hứa Minh Tâm:“Tiểu Ngôn, em nghe anh hai nói”

“Ồ, anh hai tới chơi.” Ngay lúc Hứa Minh Tâm chuẩn bị tận tình khuyên bảo tiếp tục dạy bảo Hứa Ngôn Tâm, bên kia Hàn Trình Quang sau khi đánh bại đối thủ, ôm máy tính đi tới.

Vừa thấy Hàn Trình Quang tới, lúc này Hứa Ngôn Tâm đem mấy câu Hứa Minh Tâm nói ném ra sau đầu, đứng lên muốn chạy qua.

Nhất thời trong lòng nổi lên cảm giác tiếc hận ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’, Hứa Minh Tâm vội vàng giữ chặt Hứa Ngôn Tâm.“Mấy câu hôm nay anh nói với em không được nói cho Hàn Trình Quang nghe.”

Hàn Trình Quang đi tới vừa lúc Hứa Minh Tâm buông Hứa Ngôn Tâm ra, mà Hứa Ngôn Tâm hơi sững sờ nhìn Hứa Minh Tâm một cái liền đi đến trước mặt Hàn Trình Quang.

Nhìn Hứa Minh Tâm nhỏ to gì đó với Hứa Ngôn Tâm, trong lòng Hàn Trình Quang nghi hoặc và cảnh giác, trực giác nói cho hắn biết, chuyện Hứa Minh Tâm nói với Hứa Ngôn Tâm nhất định không phải chuyện tốt đẹp gì.

Hàn Trình Quang tới, vẻ mặt Hứa Minh Tâm trở lại bình thường cùng hai người trò chuyện thêm một hồi rồi rời đi.

Hứa Minh Tâm vừa đi khỏi, Hàn Trình Quang đưa máy tính cho hộ sĩ nhờ mang đi giấu, còn mình thì nắm tay Hứa Ngôn Tâm dạo bước trên cỏ.

“Tiểu Ngôn, vừa rồi có phải anh hai đã nói gì đó với em phải không?”

“..... Ừm.”

Con mắt chuyển chuyển, Hàn Trình Quang đi tới đi lui vươn cánh tay ra ôm chặt vai Hứa Ngôn Tâm.

Hàn Trình Quang đột nhiên thân mật hiển nhiên làm cho Hứa Ngôn Tâm càng thêm cao hứng, vai được Hàn Trình Quang ôm, trên mặt thì cười tươi.

Hai người đi miết đến cạnh một gốc cây nhỏ, nơi này chung quanh cơ hồ không có ai, Hàn Trình Quang nhìn Hứa Ngôn Tâm đang mỉm cười, nghiêng đầu nhanh chóng hôn lên mặt Hứa Ngôn Tâm một cái.

Đưa tay sờ sờ mặt mình, Hứa Ngôn Tâm nhìn về phía Hàn Trình Quang.

“Tiểu Ngôn, anh hy vọng em có thể vĩnh viễn vui vẻ hạnh phúc như vậy.” Đè bả vai Hứa Ngôn Tâm lại, Hàn Trình Quang ôn nhu nhìn Hứa Ngôn Tâm.

“Vậy anh nhất định phải vĩnh viễn ở bên cạnh em.” Ánh mắt của Hàn Trình Quang khiến đáy lòng Hứa Ngôn Tâm cảm thấy ấm áp, trực tiếp giơ tay ôm lấy Hàn Trình Quang.

“Được anh vĩnh viễn đều ở bên em.” Cười cười, Hàn Trình Quang kề sát mặt Hứa Ngôn Tâm, trực tiếp hôn lên môi Hứa Ngôn Tâm.

Hai người hôn môi im lặng những cũng rất dịu dàng, giống như là đang tiến hành trao đổi tâm hồn và an ủi nhau.

Sau nụ hôn, Hứa Ngôn Tâm nhìn về phía Hàn Trình Quang trong đôi mắt là càng quyến luyến và ý lại thật sâu.

“Tiểu Ngôn, vừa rồi anh hai đã nói gì với em?”

Trong mắt, lòng đều ngập tràn bóng dáng Hàn Trình Quang, lúc này Hứa Ngôn Tâm căn bản không biết hoặc là căn bản sẽ không cự tuyệt Hàn Trình Quang, nghe được Hàn Trình Quang hỏi, không cần suy nghĩ đã nói tuốt tuột tuốt những gì Hứa Minh Tâm vừa nói với mình.

“Em nói anh hai bảo em đề anh?”

“Vâng.”

Kinh ngạc, nghiêng rằng trước dụng tâm của Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang không nghĩ tới Hứa Minh Tâm lại nói chuyện này với Hứa Ngôn Tâm.

Nhất thời Hàn Trình Quang cảm thấy linh cảm quả nhiên hữu hiệu, may mắn hiện tại Hứa Ngôn Tâm vẫn chưa bị Hứa Minh Tâm mê hoặc, thế nhưng, Hứa Minh Tâm có thể dạy Hứa Ngôn Tâm một lần, nhất định sẽ dạy y lần thứ hai, lần thứ ba, giả dụ suốt một thời gian dài, vạn nhất ngày nào đó Hứa Ngôn Tâm bị Hứa Minh Tâm thuyết phục, thật sự muốn áp đảo hắn, đến lúc đó phải làm sao đây?

Vừa cảm giác được nguy hiểm về sau, Hàn Trình Quang lập tức kéo Hứa Ngôn Tâm trở về phòng, vừa vào trong chuyện đầu tiên Hàn Trình Quang làm chính là khóa cửa phòng lại, sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc của Hứa Ngôn Tâm, ôm Hứa Ngôn Tâm, hôn lên.

Không rõ tình hình Hứa Ngôn Tâm lúc này bị Hàn Trình Quang hôn đến thất điên bát đảo, đợi cho có thể hít thở một ngụm, áo đã bị tháo ra vứt ở trên giường.

“Trình Quang.....” Không rõ Hàn Trình Quang sao lại đột nhiên làm vậy, Hứa Ngôn Tâm đỏ mặt nhìn Hàn Trình Quang.

Đề lên người Hứa Ngôn Tâm ôm chặt lấy y, Hàn Trình Quang dùng đầu lưỡi quét quanh một vòng trên môi Hứa Ngôn Tâm.“Tiểu Ngôn.....”

Động tác ái muội như thế và tiếng kêu kia, khiến khuôn mặt Hứa Ngôn Tâm đỏ lên, trong lúc nhất thời tâm tư vốn không có tạp niệm nay bị Hàn Trình Quang dẫn lối, thân thể cũng nóng lên.

Ngón tay từng tắc một lướt qua thân thể Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang thông thả cởi bỏ quần Hứa Ngôn Tâm, khi ngón tay Hàn Trình Quang trượt vào trong, lập tức cảm giác được Hứa Ngôn Tâm run rẩy.

Dưới động tác đầy kích thích, ái muội của Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm rất nhanh liền có phản ứng, nhân dịp này, Hàn Trình Quang phô bày ra hết chiêu thức kích thích từng chỗ mẫn cảm nhất trên người Hứa Ngôn Tâm, không bao lâu đã khiến cho Hứa Ngôn Tâm lộ ra vẻ trầm mê say đắm.

“Tiểu Ngôn, thoải mái không?”

“Thoải mái..... Trình Quang.....” Mọi ý thức, cảm quan hoàn toàn đã bị Hàn Trình Quang nắm giữ, Hứa Ngôn Tâm nghe được Hàn Trình Quang hỏi theo bản năng liền nói ra suy nghĩ chân thật nhất.

“Vậy thích anh làm như vậy với em không?”

“Ừ..... Thích.....”

Khóe miệng lộ ra tươi cười, Hàn Trình Quang đột nhiên dừng lại động tác, làm cho Hứa Ngôn Tâm đang say mê hơi nhúu mày.

“Trình Quang..... Trình Quang.....”

“Tiểu Ngôn, chỉ có như vậy anh mới có thể mang đến cho em cảm giác thoải mái thích thú, em thích như vậy, về sau anh sẽ vẫn như vậy làm cho em thoải mái.....”

Bưng lấy đầu Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhìn vào mắt Hứa Ngôn Tâm giọng nói ôn nhu đầy mê hoặc, mà đột nhiên bị dừng lại Hứa Ngôn Tâm chỉ cảm thấy trong lòng như bị hàng ngàn con kiến bò qua, ngứa ngáy khó chịu, khóe mắt đã thấm ra nước mắt, thậm chí bàn tay đặc vội vàng cởi bỏ quần áo Hàn Trình Quang.

Cúi đầu hôn hôn nước mắt trên khóe mắt Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang như cũ ôn nhu thì thầm ở bên tai Hứa Ngôn Tâm: “Tiểu Ngôn, em muốn anh vẫn luôn như vậy với em không?”

“Em muốn..... Trình Quang, em muốn anh.” Trong giọng nói tràn đầy khó nhẹn và khát vọng, thân thể Hứa Ngôn Tâm bị Hàn Trình Quang cố ý ngăn chặn cũng bắt đầu vẫy vùng.

Hứa Ngôn Tâm nói trắng ra, khiến cho hô hấp Hàn Trình Quang cũng dồn dập hơn một chút, bất quá cuối cùng vẫn ở bên tai Hứa Ngôn Tâm nhẹ giọng nói một câu: “Nếu em đề anh, sẽ không có loại thứ thái này đâu.”

“Không..... Trình Quang.....” Lắc lắc đầu, Hứa Ngôn Tâm nói ra từ ‘Không’ cũng không biết ngụ ý cái gì, cuối cùng chỉ kêu lên tên Hàn Trình Quang, trong giọng nói đã mang theo tiếng nức nở.

Mắt thấy Hứa Ngôn Tâm đã bị mình bức đến như thế, hơn nữa những lời mình muốn nói cũng đã nói xong, nhần hồi lâu Hàn Trình Quang không hề ràng buộc nữa Hứa Ngôn Tâm, cũng nhanh chóng cởi bỏ quần áo, ôm Hứa Ngôn Tâm lăn vào trong giường.

=====

Hàn Trình Quang: “Khụ..... vấn đề trên dưới tuyệt đối không thể nhượng bộ!”

46. Chương 46

Hứa Ngôn Tâm ở trên giường chưa từng bị Hàn Trình Quang tra tấn, lần này Hàn Trình Quang chỉ áp chế ngăn ngủ như vậy, khiến cho Hứa Ngôn Tâm cằn cỗi, khó chịu, cuối cùng dẫn đến kết quả cuối cùng dĩ nhiên là bắt đầu chủ động cầu hoan với Hàn Trình Quang.

Kinh ngạc với sự chủ động lần này của Hứa Ngôn Tâm, bất quá kinh ngạc xong, Hàn Trình Quang tràn đầy vui sướng, ôm Hứa Ngôn Tâm từ đầu tới đuôi gặm mấy lần.

Mấy ngày sau.....

Hứa Minh Tâm:“Tiểu Ngôn, còn nhớ chuyện anh nói với em phải áp đảo Hàn Trình Quang không?”

Vốn đang đọc sách Hứa Ngôn Tâm vừa nghe Hứa Minh Tâm nói tới đề tài áp đảo, theo bản năng liền nghĩ đến cảm giác ngày đó bị Hàn Trình Quang cố ý kiềm hãm, cùng với cuối cùng mình chủ động và cả hai người điên cuồng ra sao, mặt nhất thời chậm rãi đỏ lên.

Nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm đỏ mặt, hai mắt Hứa Minh Tâm sáng lên.“Em đè Hàn Trình Quang rồi!!!”

Lắc lắc đầu, Hứa Ngôn Tâm cúi đầu.

Vốn đang cao hứng lập tức suy sụp, Hứa Minh Tâm hít sâu một hơi.“Không sao, lần này không thành công còn có lần sau, anh giúp em tìm một vài trình tự và thủ đoạn áp đảo đối phương, em có muốn tham khảo một chút hay không?”

Từ trong túi áo vụng trộm móc ra mấy tấm giấy, Hứa Minh Tâm đặt lên trên trang sách Hứa Ngôn Tâm.

Cầm lấy trang giấy, Hứa Ngôn Tâm không xem, một lần nữa trả lại cho Hứa Minh Tâm.

“Em không cần.....”

“Vì sao?” Không nghĩ tới Hứa Ngôn Tâm trả lại, Hứa Minh Tâm kinh ngạc.

Đỏ mặt, hơn nửa ngày Hứa Ngôn Tâm mới lắp bắp nói:“Em, em cảm thấy hiện tại, rất tốt. Em không muốn áp đảo Trình Quang.”

Khiếp sợ vì Hứa Ngôn Tâm thế nhưng lại trực tiếp cự tuyệt chuyện áp đảo Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm ghen hờn hơn nửa ngày nói không ra lời.

“Không được, Tiểu Ngôn! Em phải chờ Hàn Trình Quang!”

“Em không.”

“Tiểu Ngôn, đến cùng em nghe lời anh nói hay là nghe Hàn Trình Quang nói.” Cẩn chặt rằng, Hứa Minh Tâm oán hận nhìn Hứa Ngôn Tâm hỏi.

“Em nghe –”

“Đừng nói, câu hỏi này xem như anh không có hỏi.” Lập tức cắt ngang câu trả lời của Hứa Ngôn Tâm, Hứa Minh Tâm vừa hỏi xong mới giật mình nhận ra mình đã hỏi một câu ngu xuẩn lại tự ngược cỡ nào, nhất thời phát tay ngừng ngang lời Hứa Ngôn Tâm muốn nói lại.

Một chực ‘Hàn’ vòng qua vòng lại trong miệng, Hứa Ngôn Tâm rốt cuộc không nuốt chữ này xuống.

“– Hàn.”

Sắc mặt uể oải đến cực điểm, tuy rằng đã tự mình hiểu lấy, nhưng khi Hứa Minh Tâm nghe đến cái chữ ‘Hàn’ kia tâm tình vẫn là tuột xuống đáy cốc, thở dài, nhìn Hứa Ngôn Tâm một cái rồi cúi đầu bỏ đi, mấy cái kẻ áp đảo nhất thời không còn tâm tình nói đến nữa.

“Anh hai” Mắt thấy Hứa Minh Tâm đi, Hứa Ngôn Tâm nhất thời cảm giác được mình có chút quá mức trực tiếp, đứng dậy muốn đuổi theo, thế nhưng vừa đứng lên, đã bị một bàn tay đặt lên vai, nhìn lại, là Hàn Trình Quang.

“Anh hai đi rồi Tiểu Ngôn, đến ném thử cơm Tây anh vừa mới học được đi, đặc biệt học nghề của dì trong phòng bếp đó.”

“Được.” Vừa thấy Hàn Trình Quang, trong mắt Hứa Ngôn Tâm chỉ có mỗi Hàn Trình Quang, đối với Hứa Minh Tâm, hoàn toàn để qua sau đầu, bị Hàn Trình Quang kéo đi thật vui vẻ đi nhấm nháp món ngon.

[Tác giả: đáng buồn cho Hứa đại ca, cả người đều là oán niệm a!!!]

Đến tận đây, đề tài áp đảo cứ như vậy bị ngăn cản được.

Hứa Ngôn Tâm bởi vì có Hàn Trình Quang bầu bạn, khỏe lên có thể nói là khiến cho bác sĩ rất kinh ngạc, hơn nữa có một lần, Hàn Trình Quang dẫn Hứa Ngôn Tâm ra ngoài, đối lập với trước kia Hứa Ngôn Tâm luôn bài xích với thế giới bên ngoài, lần này Hứa Ngôn Tâm rất im lặng cùng Hàn Trình Quang chơi cả ngày ở bên ngoài, lúc ăn cơm chỉ cần là Hàn Trình Quang bốc cơm, tất cả đều không hề khúc mắc ăn luôn, cũng không có lộ ra một chút biểu hiện sợ hãi hay cảnh giác nào.

Hứa Ngôn Tâm khôi phục tốt, bác sĩ loeøn thay đổi phương pháp trị liệu cho Hứa Ngôn Tâm, hơn nữa đem phương án trị liệu kế tiếpa báo cho Hứa Minh Tâm và Hàn Trình Quang biết.

Lần này bác sĩ đề nghị để cho Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang cùng Hứa Ngôn Tâm đi đến mộ mẹ Hứa Ngôn Tâm một lần, vốn dĩ kế hoạch này là muốn đợi cho Hứa Ngôn Tâm trị liệu được hai năm mới tiến hành, thế nhưng bởi vì Hứa Ngôn Tâm khôi phục thật sự là quá tốt, cho nên bác sĩ đẩy giai đoạn này lên trước.

“Tiểu Ngôn chưa từng đi tới mộ mẹ nó” sau khi nghe bác sĩ đề nghị, trên mặt Hứa Minh Tâm lộ ra vẻ do dự.

“Đi gặp mẹ của mình, như vậy mới có thể làm cho Hứa Ngôn Tâm nhận thức được mẹ mình thật sự đã qua đời, mẹ Hứa Ngôn Tâm mẫu thân từng để lại bóng ma quá lớn trong lòng cậu ấy, nếu không chính mắt chứng thực và đối mặt với cái chết của mẹ mình, cậu ấy vĩnh viễn cũng sẽ không thoát ra được, cho dù hiện tại bệnh tình được khống chế, nhưng khả năng tái phát cũng sẽ rất lớn.”

Đối mặt với phân tích của bác sĩ, Hứa Minh Tâm cảm thấy có đạo lý, nhưng lại có chút lo lắng.

“Cái này giống như miệng vết thương vậy, nếu không cắt bỏ khối thịt hư, miệng vết thương sẽ không thể khép lại, cắt đi khối thịt hư miệng vết thương tuy rằng sẽ để lại sẹo, thế nhưng về sau có chạm vào cũng sẽ không đau.”

Bởi vì chuyện xảy ra lúc trước lúc trước, hơn nữa sau đoạ Hứa Ngôn Tâm mất đi bộ phận ký ức kia, đồng thời cũng triệt để quên đi mẹ mình, vì thế ba Hứa, chính là ba của Hứa Minh Tâm Hứa Ngôn Tâm, đã ở trước mặt mọi người ra mệnh lệnh, tuyệt đối không cho người trong nhà nhắc tới bất cứ chuyện gì có liên quan tới mẹ Hứa Ngôn Tâm, hơn nữa còn vận dụng thủ đoạn ngăn chặn tin tức ngoại giới, khiến cho chuyện này không bị rò rỉ bất cứ tin tức gì, cũng bởi vậy, Hứa Ngôn Tâm chưa từng đi tới mộ mẹ mình, hơn nữa trong gần hai mươi năm, với Hứa Ngôn Tâm, mẹ là một từ xa lạ, nếu không phải bởi vì Martin làm cậu ấy nhớ tới chuyện trước kia, phỏng chừng cả đời Hứa Ngôn Tâm cũng sẽ không nghĩ đến.

Hơn nữa, sau khi Hứa Ngôn Tâm hoàn toàn nhớ ra chuyện mẹ mình, Hứa Ngôn Tâm vẫn không thích đàm luận về đề tài này, có lẽ, một từ mẹ đã vĩnh viễn trở thành cái gai ghim trong lòng Hứa Ngôn Tâm.

Cuối cùng, Hứa Minh Tâm đồng ý với thuyết pháp của bác sĩ, hơn nữa cùng Hàn Trình Quang thương lượng xem trước hết có nên để Hàn Trình Quang mở lời với Hứa Ngôn Tâm trước xem thế nào, sau đó mới nghĩ biện pháp để Hứa Ngôn Tâm đi tới mộ địa, hơn nữa hiện tại cũng đã sắp đến ngày giỗ của mẹ Hứa Ngôn Tâm.

Lúc Hàn Trình Quang nói với Hứa Ngôn Tâm là có thể về nhà, Hứa Ngôn Tâm thật sự mừng rỡ, ngay cả vì sao có thể trở về cũng không hỏi một tiếng đã nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Há hốc miệng, Hàn Trình Quang nhìn Hứa Ngôn Tâm cao hứng như vậy, lời muốn nói cứ như vậy nói không nên lời, cuối cùng bị Hứa Ngôn Tâm lôi kéo cùng nhau thu dọn đồ trở về.

Từ lúc thu dọn xong, mãi cho đến ngày hôm sau Hứa Minh Tâm tới đón hai người, sau đó ngồi máy bay về nước, ngồi xe về đến trong nhà, Hàn Trình Quang vẫn không có nhắc tới chuyện đi thăm mộ với Hứa Ngôn Tâm.

Đưa Hàn Trình Quang và Hứa Ngôn Tâm đến nhà, Hứa Minh Tâm nhiều lần nhắc Hàn Trình Quang, mới xoay người rời đi.

Về đến trong nhà, Hàn Trình Quang sắp xếp đồ đạc xong thì đi tìm Hứa Ngôn Tâm, tìm một vòng mới tìm thấy ở trong phòng ngủ.

Cả người Hứa Ngôn Tâm nằm dài trên giường, tay chân duỗi thẳng.

“Tiểu Ngôn, mau đứng lên..... Drap nệm, chăn chưa thay gì hết.”

Nằm trên giường, Hứa Ngôn Tâm nghiêng đầu nhìn về phía Hàn Trình Quang.“Em còn phải quay trở lại chỗ đó không?”

Đi đến bên giường kéo Hứa Ngôn Tâm dậy, Hàn Trình Quang ngồi xuống bên cạnh Hứa Ngôn Tâm.“Em không muốn quay lại đó?”

Gật gật đầu, Hứa Ngôn Tâm xoay người ôm lấy Hàn Trình Quang.“Trình Quang, em khỏe rồi, em không bao giờ suy nghĩ miên man nữa, em không muốn quay lại chỗ đó.....” Nói tới đây, Hứa Ngôn Tâm dùng một lát, sau đó có chút do dự cẩn thận nói:“Trình Quang, anh tin em đi em thật sự khỏe rồi.”

Trong lúc nhất thời trong lòng có chút khó tả, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm nhẹ giọng nói:“Anh tin em, anh biết em đã khỏe.”

“Vậy em có thể không cần quay lại đó sao?”

“..... Có thể, nhưng trước tiên em phải đi đến một chỗ.”

Vừa nghe đến có thể không cần quay lại đó, nhất thời Hứa Ngôn Tâm vô cùng cao hứng.“Đi đâu?”

“Sau thứ sáu là ngày 24/6.....”

Hàn Trình Quang nói xong câu này, còn lại không cần phải nói nữa, Hứa Ngôn Tâm đã biết, bởi vì hắn nhìn thấy sắc mặt Hứa Ngôn Tâm thoáng biến đổi.

Trong lòng có chút không đành lòng, nhưng Hàn Trình Quang vẫn tiếp tục nói:“Mẹ của em em chưa từng đến thăm bà.”

“Em không đi, Trình Quang, em không đi chỗ đó, em không đi!!!” Nhanh chóng lắc lắc đầu, thần sắc Hứa Ngôn Tâm hiện rõ vẻ kháng cự.

“Nếu em không đi, nhất định phải trở về trại an dưỡng!” Cấn chặt răng, Hàn Trình Quang cầm cổ tay Hứa Ngôn Tâm, trong giọng nói là sự kiên quyết, không thương lượng.

Kinh ngạc nhìn Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm hơn nửa ngày mới nói một câu: “Em không muốn quay lại đó.”

Buông cổ tay Hứa Ngôn Tâm ra, Hàn Trình Quang kéo Hứa Ngôn Tâm vào trong lòng: “Vậy thì đi thăm mẹ em, nếu không muốn trở về trại an dưỡng, vậy thì đi đến khu mộ.”

Hiển nhiên, hai lựa chọn này đều bức Hứa Ngôn Tâm vào thế khó xử, vô luận là bên nào, trong lòng Hứa Ngôn Tâm đều kháng cự, y không muốn bị xem như một bệnh tâm thần ngây ngốc ở trong trại an dưỡng mãi, cho dù có Hàn Trình Quang bầu bạn, thế nhưng cái loại này cảm giác bị trở thành bệnh nhân tâm thần vẫn khó chịu vô cùng, càng làm cho y không tài nào chấp nhận được.

Còn đối mặt với mẹ mình, Hứa Ngôn Tâm càng trực tiếp phủ định chuyện này, nếu có thể, ngay cả chữ này y cũng không muốn nghe đến.

“Em không đi..... Trình Quang, em không muốn đi, em cũng không muốn trở về, đừng đưa em về đó.” Túm lấy áo Hàn Trình Quang, trong giọng nói của Hứa Ngôn Tâm tràn ngập khẩn cầu.

Đối với lời khẩn cầu của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang không đáp lại, chỉ ôm Hứa Ngôn Tâm nhẹ nhàng vỗ lưng Hứa Ngôn Tâm.

Sau đó, lúc Hàn Trình Quang dọn dẹp phòng, Hứa Ngôn Tâm vẫn trầm mặc đứng ở một bên nhìn.

Dọn dẹp nhà cửa xong xuôi, Hàn Trình Quang lại kéo Hứa Ngôn Tâm đi ra ngoài mua ít thức ăn, sau đó về nhà xuống bếp bắt đầu nấu cơm.

Từ sau khi Hàn Trình Quang không chút dao động trước lời khẩn cầu của mình, Hứa Ngôn Tâm không nói câu nào với Hàn Trình Quang nữa.

Lúc ăn cơm, Hứa Ngôn Tâm cũng chỉ ngồi yên một chỗ không nhúc nhích, mặc kệ Hàn Trình Quang khuyên như thế nào, cũng không ăn một ngụm.

Biết Hứa Ngôn Tâm đang dùng loại biện pháp này khiến hấn khuất phục, nhưng cho dù như thế, Hàn Trình Quang vẫn không nói ra câu Hứa Ngôn Tâm muốn nghe.

“Cho dù không muốn ăn, vậy cũng nên uống miếng cháo.” Múc một bát cháo, Hàn Trình Quang đặt ở trước

mặt Hứa Ngôn Tâm

Cũng không thèm nhìn tới bát cháo kia, Hứa Ngôn Tâm trực tiếp đứng dậy rời khỏi bàn ăn đi vào phòng ngủ.

Hứa Ngôn Tâm bỏ đi, Hàn Trình Quang nhìn bát cháo chau mày, sau đó bưng bát cháo cũng đi vào phòng ngủ.

Hàn Trình Quang bước vào, liền nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm nằm ở trên giường cuộn tròn người lại, dùng chăn trùm kín mình lại.

47. Chương 47

Đặt bát cháo lên bàn cạnh đầu giường, Hàn Trình Quang ngồi xuống bên cạnh Hứa Ngôn Tâm, cúi người dùng cánh tay ôm chặt Hứa Ngôn Tâm.

“Ngồi máy bay lâu như vậy, em nhất định đói bụng, ăn xong rồi hãy ngủ tiếp.”

Giọng nói dịu dàng của Hàn Trình Quang khiến Hứa Ngôn Tâm cắn cắn môi, vươn tay kéo chăn xuống, do dự nín nín góc áo Hàn Trình Quang nhỏ giọng nói: “Em không muốn đi mộ địa, cũng không muốn quay lại kia.”

Trầm mặc một lúc, Hàn Trình Quang cầm tay Hứa Ngôn Tâm. “Chúng ta tạm thời không nói chuyện này, em ăn trước đã, cơm nước xong rồi nghỉ ngơi.”

Bàn tay bị Hàn Trình Quang nắm khế tránh ra, lúc này Hứa Ngôn Tâm dùng lực đẩy Hàn Trình Quang ra. “Anh căn bản là không đồng ý..... Em không muốn đi ra mộ, em không đi!”

Hàn Trình Quang biết lần này Hứa Ngôn Tâm thật sự giận hờn, bởi vì chưa khi nào như lần này, hắn không ngừng cự tuyệt lời khẩn cầu của Hứa Ngôn Tâm.

Đối với sự phẫn nộ của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang chỉ im lặng, đợi Hứa Ngôn Tâm bùng nổ xong, tiếp tục bưng cháo nóng qua đưa đến trước mặt Hứa Ngôn Tâm.

“Tiểu Ngôn –”

Đồ ăn đưa đến trước mắt, Hứa Ngôn Tâm ngay cả liếc nhìn cũng không thèm, trực tiếp quay đầu hất tay Hàn Trình Quang đi, cho đến khi nghe được tiếng bát cháo rơi xuống đất vỡ vụn, Hứa Ngôn Tâm mới hoảng sợ quay đầu nhìn.

Cháo văng đầy người Hàn Trình Quang, bát cháo cũng lăn trên mặt đất vỡ thành mấy mảnh.

Trong lòng khẩn trương, Hứa Ngôn Tâm theo bản năng muốn đi xem Hàn Trình Quang, nhưng trên đường lại ngập ngừng không tiếp tục, cần cần môi rồi kéo chăn trùm kín đầu lại.

Hứa Ngôn Tâm ủ mình trong chăn, vẫn nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên cạnh, y cảm thấy Hàn Trình Quang đứng dậy khỏi giường, lại nghe đến tiếng chổi quét những mảnh vỡ, sau đó là tiếng bước chân rời đi.

Túm chặt chăn, Hứa Ngôn Tâm nghe thấy chung quanh chỉ còn một mảnh yên tĩnh, hơn nửa ngày cũng không có tiếng Hàn Trình Quang đi vào, trong lòng nhất thời có chút thấp thỏm nôn nóng, muốn kéo chăn xuống xem xem bên ngoài, nhưng sự bức bối nghẹn ở trong lòng khiến y không hành động.

Không biết đợi bao lâu, Hứa Ngôn Tâm rốt cuộc đã nghe thấy tiếng bước chân, vừa muốn buông lỏng một hơi, lại bởi vì tiếng bước chân đó mà sững người.

“Tiểu Ngôn.....”

Tiếng Hứa Minh Tâm lo lắng khiến lòng Hứa Ngôn Tâm nhất thời trở nên nặng nề, tiếp đó chăn bị kéo ra, Hứa Ngôn Tâm nhìn thấy cũng chỉ có mỗi mình Hứa Minh Tâm.

Ánh mắt nhịn không được lại nhìn ra đằng sau Hứa Minh Tâm, bàn tay túm chăn của Hứa Ngôn Tâm càng ngày càng thêm siết chặt.

“Em còn chưa ăn cơm, anh mang tới món cháo hải sản mà em thích nhất nè.”

Ở trong phòng khách, Hàn Trình Quang dựa vào sô pha, lỗ tai nghe ngóng tình hình bên trong, vẻ mặt nghiêm túc lắng nghe.

“Tiểu Ngôn, là Hàn Trình Quang chọc giận em à? Nếu cậu ta chọc giận em, ngay bây giờ anh sẽ giúp em giáo huấn cậu ta!”

Tiếng Hứa Minh Tâm nói truyền vào tai, khiến Hàn Trình Quang nghe được nhất thời bĩu môi, tốt rồi, người xấu hắn đảm đương, Hứa Minh Tâm đóng vai người tốt.

Nghe cả buổi, Hàn Trình Quang cũng chỉ nghe được một mình Hứa Minh Tâm không ngừng nói, Hứa Ngôn Tâm ngược lại chưa nói được mấy câu, vì thế không hóng nữa, thở dài nằm nghiêng người ở trên sô pha.

Đợi đến Hứa Minh Tâm đi ra thời điểm, Hàn Trình Quang mới nhanh chóng từ trên sô pha thẳng đứng dậy, quay đầu nhìn đến cửa phòng ngủ bị quan thượng, lúc này mới nhỏ giọng hỏi Hứa Minh Tâm. “Tiểu Ngôn ăn cơm sao?”

Nhíu mày, Hứa Minh Tâm đặt cái bát không lên trên bàn.

“Vậy là tốt rồi..... Em thấy mấy ngày nay anh ở lại đây đi! Em sợ em vừa xuất hiện, Tiểu Ngôn lại giận dữ.”

Nhìn bộ dạng uể oải của Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm thầm vui thích ở trong lòng, dĩ vãng anh luôn phải hứng chịu cảm giác này, cuối cùng cũng có thể cho Hàn Trình Quang thể nghiệm một chút thống khổ mà anh từng trải.

“Vậy tôi ở đây cho tới cuối tuần?”

“Vâng, mấy ngày này em sẽ tận lực không xuất hiện ở trước mặt Tiểu Ngôn, miễn cho em ấy nhìn thấy em lại giận, Tiểu Ngôn lần này đã cầu xin em mấy lần, em lại không đáp ứng, em sợ vừa thấy em, em ấy lại muốn nói không đi.”

“Giống như cậu nói, vậy nếu Tiểu Ngôn nói với tôi rằng nó không muốn đi, tôi phải trả lời như thế nào?”

Giương mắt liếc nhìn Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang rầu rĩ nói:“Loại chuyện trọng đại này, Tiểu Ngôn sao lại đi cầu xin anh, em ấy với anh cũng không phải thật sự.....” Đang nói, Hàn Trình Quang đột nhiên cảm thấy lạnh run, ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của Hứa Minh Tâm, cuối cùng một chữ ‘Thân’ cũng không dám nói ra, cười ngượng ngùng rồi ngậm miệng ngay.

“Vậy mấy ngày này tôi ngủ ở đâu?” Híp mắt nguy hiểm nhìn Hàn Trình Quang, Hứa Minh Tâm âm trầm hỏi.

“Ngài..... Hắc hắc, ngài ngủ sô pha.”

“Sô pha nếu là của tôi, vậy hiện tại vì sao cậu còn ngồi ở đó?”

“Ách..... anh hai, mời!” Vội vàng đứng dậy đem sô pha tặng cho Hứa Minh Tâm, Hàn Trình Quang quay đầu tuần tra khắp cái ổ nhỏ nhỏ của mình.

Hứa Ngôn Tâm ngủ trong phòng ngủ, Hứa Minh Tâm ngủ ở trên sô pha, vậy hẳn thì sao?

.....

Ngủ một giấc sau khi Hứa Ngôn Tâm tỉnh dậy ngay lập tức đứng lên, sau đó đứng ở trước cửa trầm tư một hồi, mới xoay mở cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng khách không có một bóng người, chỉ có tiếng động từ trong phòng bếp truyền đến, sau khi Hứa Ngôn Tâm nghe được tiếng trong phòng bếp, trái tim đang lơ lửng rốt cuộc cũng thả lỏng một chút, cố

ý nhẹ nhàng chậm chậm đi qua, nhưng khi nhìn thấy người ở trong phòng bếp, triệt để dừng sờ ở tại chỗ.

“Tiểu Ngôn, em tỉnh rồi à anh hầm canh xương em thích uống nhất, lập tức xong ngay đây.” Trên người đeo tạp dề, Hứa Minh Tâm lòng tràn đầy sung sướng nói với Hứa Ngôn Tâm đứng ở chỗ kia. Cuối cùng, hai anh em bọn họ cũng đã có thể bồi dưỡng một chút cảm tình.

Đột nhiên, đứng ở trước phòng bếp Hứa Ngôn Tâm nhanh chóng xoay người chạy đi.

Hứa Ngôn Tâm đầu tiên là vội vàng đi vào phòng ngủ, tìm khắp chung quanh phòng ngủ, sắc mặt cũng càng ngày càng bối rối, nôn nóng, cho đến khi tìm thấy máy tính của Hàn Trình Quang, rốt cuộc mới nhẹ nhàng thở ra.

Ôm chặt máy tính của Hàn Trình Quang vào trong ngực, Hứa Ngôn Tâm cắn môi dưới. Nếu máy tính còn ở đây, Hàn Trình Quang sẽ không thật sự bỏ đi.

Giấu kĩ máy tính trong phòng ngủ, Hứa Ngôn Tâm lại đi vào phòng tắm, trong phòng tắm bàn chải, khăn mặt của Hàn Trình Quang cũng đều còn đó.

Bên kia Hứa Minh Tâm đang đắm chìm trong tưởng tượng một cuộc bồi dưỡng tình cảm anh em thâm thiết, nên không có chú ý tới một loạt động tác của Hứa Ngôn Tâm, cho đến khi canh hầm xong mới mức một chén đi tìm Hứa Ngôn Tâm.

Lúc Hứa Minh Tâm tìm đến Hứa Ngôn Tâm, liền nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm đứng ở trong phòng tắm cầm bàn chải phát ngốc.

“Tiểu Ngôn, lại đây ăn canh.”

Cúi thấp đầu, nửa ngày Hứa Ngôn Tâm mới ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Minh Tâm. “Anh hai, Trình Quang anh ấy đi đâu, phải chăng.....” Phải chăng anh ấy giận em. Một câu cuối cùng, Hứa Ngôn Tâm chịu đựng không hỏi ra.

“Em không cần lo cho Hàn Trình Quang, vừa lúc này một bạn học tìm cậu ta, cậu ta đi gặp bạn rồi.” Khoát khoát tay, Hứa Minh Tâm bày ra bộ dạng không cần để ý tới, nói xong kéo Hứa Ngôn Tâm ra khỏi phòng tắm.

Tránh đi tay Hứa Minh Tâm, Hứa Ngôn Tâm yên lặng đi đến trước bàn ăn ngồi xuống, đợi cho Hứa Minh Tâm đưa bát qua, tiếp nhận rồi không nói một lời uống.

Hứa Ngôn Tâm thực nghe lời uống canh mình nấu, khiến Hứa Minh Tâm cao hứng vô cùng, nhưng Hứa Ngôn Tâm vừa uống xong đã trực tiếp trở lại phòng ngủ.

Trở lại phòng ngủ đầu tiên Hứa Ngôn Tâm moi máy tính của Hàn Trình Quang ra, sau đó ôm vào trong ngực nằm ở trên giường.

.....

Thế nhưng, Hàn Trình Quang đến cùng đang ở đâu?— Đáp án là, kì thật lời Hứa Minh Tâm nói là thật.

Lúc giữa trưa, Hàn Trình Quang đang rầu rĩ không biết mình nên ngủ ở chỗ nào, thì có một thằng bạn thân từng sống chung ký túc xá hồi đại học gọi điện thoại cho hắn.

Lại nói tiếp, suốt một năm trời, Hàn Trình Quang cơ hồ không có liên lạc với bất kì thằng bạn học nào, mỗi ngày đều vòng qua vòng lại xung quanh Hứa Ngôn Tâm, lo lắng bệnh tình của Hứa Ngôn Tâm, lo lắng cảm xúc của Hứa Ngôn Tâm, thế cho nên mối quan hệ bạn bè cũng dần dần trở nên nhạt.

Lần này gọi điện thoại cho Hàn Trình Quang là đứa bạn thân nhất của Hàn Trình Quang hồi đại học, cũng là một trong số những người từng cùng hắn trở thành hacker, tên gọi thân mật là Tiểu Hồ Tử, tên thật là Hồ Vĩ.

Bởi vì Hàn Trình Quang cơ hồ mất tích một năm, có một lần bạn bè tụ hội lại mọi người mới giật mình phát hiện đội trưởng đại nhân ưu tú nhất của mình lại không thấy mặt mũi đâu, vì thế một đám người bắt đầu kế hoạch tìm kiếm đội trưởng, đáng tiếc lúc ấy Hàn Trình Quang đi New Zealand, cho nên tìm hồi lâu cũng chưa ai tìm ra, dần dần cũng chỉ còn có mỗi Tiểu Hồ Tử bám riết không tha tìm kiếm. Lần này sau khi Hàn Trình Quang trở về, Tiểu Hồ Tử lại thử gọi điện thoại một lần, không ngờ lại được.

Gọi được cho Hàn Trình Quang, Tiểu Hồ Tử đầu tiên là ABCXYZ mắng to một trận, sau đó nói thẳng một địa chỉ bảo Hàn Trình Quang tới, sau lại nhanh chóng liên lạc từng đứa bạn học.

Cho nên khi Hàn Trình Quang tới nơi, trong phòng đã ngồi đầy một vòng người, hơn nữa một nửa quần chúng dùng ánh mắt chờ mong, một nửa quần chúng dùng ánh mắt kích động, một quần chúng — Hồ Vĩ, dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn hắn.

“Chào mọi người, đã lâu không gặp — oái!” Hàn Trình Quang một câu còn chưa nói xong, Tiểu Hồ Tử đang rất kích động trực tiếp nhào tới ôm vật lấy hắn, quần chúng phía sau hô to một tiếng đội trưởng, tất cả đều tràn tới, nháy mắt đè Hàn Trình Quang xuống sàn.

Được nâng dậy rồi tu một chai nước Hàn Trình Quang mới thở nổi, mở mắt ra nhìn về phía mọi người chung quanh đang vây quanh mình.

“Đội trưởng, một năm nay cậu chết ở đâu vậy, là ai nói tốt nghiệp rồi ít nhất một năm hóp mặt một lần, là ai nói sau một năm mình sẽ là nhân vật cấp cao của công ty xx, là ai nói muốn lãnh đạo chúng tôi mở ra một thời đại tin học mới, thời đại thuộc về ban yy chúng ta!!!”

Che lỗ tai lại, Hàn Trình Quang đợi cho âm thanh kia biến mất mới lấy tay lau mặt một lượt.

“Tiểu Hồ Tử, cậu còn chưa xem lại cậu nha, cái bệnh nói chuyện rỉ nước này sao còn chưa chịu đi chữa.”

“Đội trưởng, tôi muốn cùng cậu đồng quy vu tận –”

Dùng chân đá bay kẻ đang nhào tới, Hàn Trình Quang nhân cơ hội chào hỏi mọi người xung quanh, hơn nữa còn thu được vài danh thiếp khá có tiếng.

“Đội trưởng, hiện tại cậu đang làm cái gì, lần này vì tìm cậu, chúng tôi cơ hồ đều đã lật tung thành phố này lên, còn nữa, Lý Huy đi tới công ty xx, bọn họ nói không có cậu, lúc ấy cậu chính là người duy nhất trong hệ chúng ta được nhận vào đó làm mà.”

Gãi gãi đầu, Hàn Trình Quang ngượng ngùng cười cười. “Một năm trước tôi đã không còn làm ở đó!”

“Vì sao — đội trưởng, cậu rõ ràng là kiều ngạo của hệ chúng ta, sinh viên duy nhất được công ty xx nhận vào, vì sao lại nghỉ.” Nghe Hàn Trình Quang nói, vốn chuẩn bị tiếp tục nhào tới Hồ Vĩ ngừng động tác lại, khó tin hỏi.

48. Chương 48

Nhìn mọi người đều kinh ngạc nhìn mình, Hàn Trình Quang nhú mày nhếch môi cười. “Còn lý do nào khác cơ chứ, đương nhiên là vì chị dâu của mấy cậu rồi.”

Hàn Trình Quang vừa nói ra lời này, nhất thời vang lên một trận ồ, mọi người tò mò liền bắt đầu hỏi mấy câu liên quan đến đề tài ‘Chị dâu’, mà Hàn Trình Quang cũng cười lần lượt giải đáp, đương nhiên nội dung có chút cải biên và giấu giếm.

“Lâu như vậy không gặp mọi người, hôm nay tôi mời khách, mọi người tùy ý gọi món.”

Hàn Trình Quang nói một phát, ngay lập tức mọi người hoan hô một tiếng ngồi trở lại bàn, gọi nhân viên phục vụ tới bắt đầu hết sức mình gọi món ăn. Chỉ còn lại vài tên khá thân với Hàn Trình Quang còn ngồi bên cạnh hắn.

“Đại ca, cậu không phải có tình nhân trong mộng sao? Không phải còn nói đời này chỉ tâm niệm người ấy, sao lại tìm đối tượng mới rồi.” Hồ Vĩ đến gần Hàn Trình Quang, nhỏ giọng hỏi. Hồ Vĩ là một trong số ít người biết cái tính hướng của Hàn Trình Quang.

Mím môi cười, Hàn Trình Quang đáp một cánh tay lên đầu Hồ Vĩ, hung hăng xoa nhẹ mấy cái.

“Bà xã của đại ca cậu đây đương nhiên chính là tình nhân trong mộng của tôi rồi.”

“Oa! khó trách ngay cả việc làm cũng không cần, hóa ra là bạn theo đuổi tình nhân trong mộng!!!” Sợ hãi than một tiếng, Hồ Vĩ gồng mình giải cứu cái đầu mình ra khỏi tay Hàn Trình Quang.

.....

Sau đó cả một ngày, Hàn Trình Quang tụ họp với bạn bè, chơi nguyên ngày, cho đến khi buổi tối tiễn bước mọi người xong, Hàn Trình Quang kéo người duy nhất còn ở lại đi uống rượu – Hồ Vĩ.

“Đi, tôi đưa cậu về nhà.”

“Á đại ca cậu không cần đưa tôi, mau trở về với chị dâu đi, lần sau nhớ dẫn chị dâu tới Oái.”

“Được, cậu như vậy sao trở về được, tôi đưa cậu Bớt nói nhảm đi, địa chỉ.”

.....

Ngày hôm sau, lúc Hồ Vĩ tỉnh lại phát hiện mình đang ngủ ở trên sofa nhà mình, cúi đầu hồi lâu mới nhớ ra là Hàn Trình Quang đưa mình về.

Thế nhưng lại đặt mình lên sofa. Uống một ly nước hồi phục lại, Hồ Vĩ lê dép lê chuẩn bị đi vào phòng tắm bên trong phòng ngủ, bất quá vừa bước vào phòng ngủ, liền kinh ngạc nhìn thấy trên giường có một người đang nằm ngủ.

“A..... Đại ca, cậu sao lại ở nhà tôi, còn ngủ trong phòng ngủ của tôi nữa chứ!!!”

Che lỗ tai từ trên giường ngồi dậy, Hàn Trình Quang đợi cho tiếng kêu kinh ngạc kia tắt, mới ngáp một cái bước xuống giường, vào phòng tắm rồi trực tiếp khóa cửa lại.

“Tạm thời tôi mượn nhà cậu dùng vài ngày, trong khoảng thời gian này làm phiền cậu rồi.”

“Vì sao Cậu đừng khóa cửa, tôi muốn đi WC.” Vỗ cửa phòng tắm, Hồ Vĩ cực kì rối rắm.

“Chờ –”

Ở trong phòng tắm Hàn Trình Quang cầm bàn chải mới mua tối hôm qua ra đánh răng, lại cạo râu rửa mặt, nhân tiện đi WC rồi mới mở cửa.

Ngắm người nào đó ngoài cửa đang ôm bụng lặn lội trên mặt đất, Hàn Trình Quang ho nhẹ một tiếng: “Để bồi thường, mấy ngày này tôi bao cơm.”

Mà đáp trả Hàn Trình Quang, chính là thân ảnh nhanh chóng vọt vào phòng tắm cùng với một tiếng rầm đóng cửa.

Trên bàn cơm, cuối cùng Hồ Vĩ đã có thể mặt đối mặt với Hàn Trình Quang bàn bạc một chút về vấn đề ở nhờ.

“Không thể nào! Cậu chọc chị dâu giận còn không mau trở về giải thích, vì sao còn muốn chiếm đóng nhà tôi.”

Một ngụm cắn bánh quẩy, Hàn Trình Quang vẫy vẫy tay, đến khi nuốt xuống một ngụm mới ngẩng đầu nói: “Cái này cậu không hiểu rồi, thế giới người lớn cậu vẫn là không nên hỏi, chờ thêm qua vài hôm tôi sẽ trở về, còn nữa, máy tính của cậu tôi mượn xài tí.”

“Làm gì?”

“Gần đây tôi giúp người ta làm hệ thống, đã tích tụ lại mấy khách hàng, bên trong máy tính của cậu hẳn là còn mấy phần mềm gì đó chứ!”

Liếc Hàn Trình Quang một cái, Hồ Vĩ đoạt lấy cái bánh quẩy cuối cùng rồi mới nói: “Sao lại không dùng máy tính của cậu, không dám trở về lấy chứ gì!”

Nhìn bộ dạng sung sướng khi người gặp họa của đối phương, Hàn Trình Quang trực tiếp đập một cước: “Tôi nếu lấy máy tính, vậy thành bỏ nhà đi bụi à.”

“Chẳng lẽ cậu như bây giờ không phải bỏ nhà đi bụi sao?”

“Đương nhiên không phải, tôi đây là..... không nói với cậu nữa, tóm lại sau bữa cơm máy tính tôi xài, còn bát thì cậu rửa.”

“A!!! Cậu lại khi dễ tôi, đây vốn là bữa cơm cậu bồi thường tôi, vì sao tôi phải rửa chén, xài máy tính của tôi còn đúng lý hợp tình như vậy nữa chứ!!!”

Đối với người nào đó âm ỉ, Hàn Trình Quang trực tiếp nhanh chóng uống xong bát cháo, sau đó đứng dậy chui vào phòng ngủ khóa trái cửa.

Không để ý tới tiếng đập cửa bên ngoài, Hàn Trình Quang trực tiếp moi máy tính của Hồ Vĩ ra mở máy lên, xem xét hệ thống máy, sau đó thở dài trước tiên nâng cấp cải biến máy.

Trong lúc máy tính đang nâng cấp, Hàn Trình Quang gọi một cuộc điện thoại về nhà, từ chỗ Hứa Minh Tâm biết được Hứa Ngôn Tâm rất nghe lời ăn cơm.

Không nghĩ tới sau khi hẳn đi Hứa Ngôn Tâm lại ngoan như vậy! Hàn Trình Quang không nói gì nhướng mắt.

Bên kia Hứa Minh Tâm vừa cắt đứt điện thoại, Hứa Ngôn Tâm từ phòng ngủ vội vàng đi ra, khi nhìn thấy Hứa Minh Tâm buông điện thoại ra, bước chân vốn vội vàng nhất thời có chút đình trệ.

“Là điện thoại của Trình Quang hả anh?” Đi đến bên cạnh điện thoại, cuối cùng Hứa Ngôn Tâm vẫn là nhin không được hỏi.

“Ừ, Hàn Trình Quang nói cậu ta đang ở nhà của bạn học, bảo em không cần lo lắng, qua vài ngày cậu ta sẽ trở về.” Vỗ vỗ vai Hứa Ngôn Tâm, tâm tình Hứa Minh Tâm cực tốt nói. Mấy ngày nay Hứa Ngôn Tâm đặc biệt nghe lời, vô luận anh nấu cái gì, Hứa Ngôn Tâm đều ăn hết, hơn nữa lúc uống thuốc, chỉ cần anh đưa đến trước mặt, Hứa Ngôn Tâm đều sẽ ăn.

Cúi thấp đầu, ánh mắt Hứa Ngôn Tâm trở nên ảm đạm, sau đó không nói tiếng nào xoay người vào phòng tắm, Hứa Minh Tâm thì xem thức ăn trong tủ lạnh, chuẩn bị nấu cơm chiều.

Đi đến trong phòng tắm, Hứa Ngôn Tâm tìm bộ đồ ngày hôm qua bị dính cháo của Hàn Trình Quang, sau đó bắt đầu dùng tay từng chút một chà giặt.

Như vậy qua một tuần, Hàn Trình Quang mỗi ngày đều sẽ gọi điện thoại về nhà, bất quá đại đa số đều là Hứa Minh Tâm tiếp, cho dù có hai lần là Hứa Ngôn Tâm nghe điện thoại, Hàn Trình Quang cũng bởi vì sợ Hứa Ngôn Tâm khẩn cầu đừng bắt mình đi mộ địa nên vội vàng nói hai câu đã cúp máy.

Đến thứ năm, buổi tối Hứa Minh Tâm dọn dẹp nhà cửa xong, vừa ngồi xuống sofa mở máy tính ra, Hứa Ngôn Tâm đã đi ra khỏi phòng ngủ đứng ở trước mặt Hứa Minh Tâm.

“Có chuyện gì sao?” Đặt máy tính qua một bên, Hứa Minh Tâm kéo Hứa Ngôn Tâm ngồi xuống bên cạnh mình.

“Ngày mai.....” Siết chặt tay, Hứa Ngôn Tâm nhắm chặt mắt lại nói tiếp: “Ngày mai em muốn đi, mộ của mẹ em..... em muốn đi thăm bà.”

“!!!” Kinh ngạc nhìn Hứa Ngôn Tâm, Hứa Minh Tâm vốn đang tại rầu không biết ngày mai làm cách nào để mang Hứa Ngôn Tâm đi ra mộ, không nghĩ tới hôm nay Hứa Ngôn Tâm lại chủ động nói với mình là muốn đi thăm mộ.

Hứa Minh Tâm kinh ngạc qua đi, chỉ thấy Hứa Ngôn Tâm nhìn về phía mình, vì thế vội vàng gật gật đầu. “Đi, ngày mai anh sẽ sắp xếp..... Đến lúc đó anh đi với em, cũng bảo Hàn Trình Quang cùng đi.”

Lúc nghe thấy câu cuối cùng của Hứa Minh Tâm, ngay lập tức hai mắt Hứa Ngôn Tâm sáng lên, gật gật đầu liền lại đứng dậy trở về phòng ngủ.

Trở lại phòng ngủ, Hứa Ngôn Tâm cầm lấy máy tính trên giường ôm chặt vào trong ngực.

Hôm thứ sáu, Hàn Trình Quang dậy sớm rửa mặt xong cả bữa sáng cũng chưa ăn, trực tiếp để lại cho Hồ Vĩ ngủ ở trên sofa một tờ giấy rồi rời đi.

Hàn Trình Quang không có trực tiếp về nhà, mà là đi đến chỗ mộ mẹ Hứa Ngôn Tâm trước, Hứa Ngôn Tâm và Hứa Minh Tâm còn chưa tới, Hàn Trình Quang đã đứng ở trước bia mộ.

Mẹ Hứa Ngôn Tâm tên là Ngụy Uyển, ảnh chụp trên bia mộ là một người phụ nữ rất xinh đẹp trẻ trung, hơn nữa tuổi còn trẻ không giống như đã làm mẹ, tóc dài, mặt cười rạng rỡ. Hàn Trình Quang nhìn thế nào cũng không thể đem người trước mặt đánh đồng với người phụ nữ cực đoan trong tưởng tượng được.

Hàn Trình Quang đặt hoa xuống trước bia mộ, sau đó thì nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn thì thấy Hứa Ngôn Tâm và Hứa Minh Tâm đang ôm bó hoa.

Khi Hứa Ngôn Tâm nhìn thấy Hàn Trình Quang, trong mắt là sự khẩn trương, bộ dạng như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng sau khi Hứa Ngôn Tâm mới vừa đi đến bên cạnh Hàn Trình Quang, lại liếc mắt nhìn thấy người phụ nữ trên bia mộ, nhất thời máu trên mặt như bị rút cạn, thậm chí không tự chủ được lui về phía sau hai bước.

Trong mắt Hàn Trình Quang Hứa Minh Tâm, trên mộ bia là nụ cười dịu dàng xinh đẹp, nhưng ở trong mắt Hứa Ngôn Tâm lại rất dữ tợn khủng bố, bởi vì khuôn mặt quen thuộc rất nhanh đã gợi lên rõ những hồi ức của Hứa Ngôn Tâm, nhớ lại lúc ấy cũng chính khuôn mặt này, dùng vẻ mặt trả thù ác độc đút y ăn. Chính khuôn mặt này, đã điên cuồng nhìn y, nói ra những lời nói cay độc như thế nào, cuối cùng chính khuôn mặt này đã bị đâm nhòe máu tươi ra sao.

Nhưng mà, cho dù khuôn mặt này làm cho y sinh ra sợ hãi và tràn đầy căm ghét, nhưng trong lòng lại không tự chủ được trào dâng một cổ bi thương, bởi vì y nhớ lại không chỉ là sợ hãi và hận thù đêm đó, đồng thời y cũng nhớ lại khuôn mặt này từng mang đến cho y hạnh phúc và cả niềm vui.

Hứa Ngôn Tâm cảm thấy đầu mình đau đến muốn nứt ra, vô số kí ức rõ ràng đã không có ấn tượng gì tất cả đều mạnh mẽ xuất hiện, trong đó có không chỉ có cái đêm khủng bố kia, nhiều hơn hết lại là khoảng thời gian lúc trước, y cảm nhận được gia đình hạnh phúc mỹ mãn, y nhớ tới cha y vẫn rất yêu thương y, y nhớ tới mẹ y cũng rất yêu y, trước đêm hôm ấy, rõ ràng y là đứa nhỏ hạnh phúc nhất

.....

Lúc Hứa Ngôn Tâm tỉnh lại, cảm thấy mắt xốn đau, chỉ hơi mở mắt, nước mắt bên trong đã không kiềm được mà chảy ra.

“Tiểu Ngôn, em tỉnh..... Cảm giác thế nào? Có còn đau ở đâu nữa không?”

Giọng Hàn Trình Quang khản trương lo lắng khiến Hứa Ngôn Tâm hơi mím môi, sau đó vươn tay gắt gao ôm chặt lấy người đang đứng trước mặt mình.

“Rất đau.....”

Vừa nghe thấy Hứa Ngôn Tâm nói đau, Hàn Trình Quang nhất thời càng thêm khản trương, lấy tay vuốt ve trán Hứa Ngôn Tâm vội vàng hỏi:“Nơi nào đau, có phải đau đầu hay không?”

Lắc lắc đầu, Hứa Ngôn Tâm ôm chặt lấy Hàn Trình Quang, khiến cả người Hàn Trình Quang đều dán lên người mình.“Nơi nào cũng đau hết.”

Nhất thời hiểu ra ý của Hứa Ngôn Tâm, nhưng sau khi hiểu ra Hàn Trình Quang lại đau lòng, lấy tay không ngừng vuốt ve thân thể Hứa Ngôn Tâm, cúi đầu không ngừng hôn lên mặt Hứa Ngôn Tâm.

“Không có việc gì, một hồi sẽ khá hơn.....”

Nhìn cặp mắt sưng đỏ của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nhẹ nhàng hôn hôn lên đoá. Nhớ tới lúc ở khu mộ, Hứa Ngôn Tâm đột nhiên bùng nổ bi thương và thống khổ, Hàn Trình Quang hiện tại nghĩ đến đã cảm thấy trong lòng khó chịu không thôi.

Khi đó ở trước mộ Hứa Ngôn Tâm khóc rống lên, Hàn Trình Quang cảm giác mình tựa hồ đang nhìn thấy một Hứa Ngôn Tâm bốn tuổi đang khóc, khóc vì mình mất đi hạnh phúc, khóc vì mình đã mất mẹ

49. Chương 49

Híp mắt cảm nhận nụ hôn của Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm nín chặt góc áo Hàn Trình Quang.

“Trình Quang, đừng rời bỏ em, cũng đừng giận em.”

“Sẽ không, anh sẽ không rời xa em, cũng sẽ không giận em, đừng quên, anh yêu em.”

Giọng Hàn Trình Quang vô cùng dịu dàng, khiến hốc mắt Hứa Ngôn Tâm cay xè, trực tiếp nghiêng đầu tựa đầu vào lòng Hàn Trình Quang.

“Em biết anh yêu em Nhưng em sợ có một ngày anh sẽ phiền chán em, bởi vì bệnh của em.” Nói tới đây, Hứa Ngôn Tâm gắt gao ôm eo Hàn Trình Quang.“Trình Quang, sau này em sẽ không giận dỗi lung tung

nữa, em sẽ khám bác sĩ, em sẽ uống thuốc, em cũng sẽ nghe lời anh, anh đừng phiền chán em.”

Hứa Ngôn Tâm trong lúc nhất thời nói ra khiến Hàn Trình Quang có chút trầm mặc, hẳn không nghĩ tới hóa ra bấy lâu nay ở trong lòng Hứa Ngôn Tâm đã nghĩ như vậy, dùng ngữ khí hèn mọn cầu xin nói ra những câu như thế, nghe vào tai Hàn Trình Quang lại như là thanh đao bén nhọn đâm vào tim.

“Tiểu Ngôn..... Sẽ không, anh vĩnh viễn cũng sẽ không phiền chán em, em tuyệt đối không biết ở trong lòng anh em quan trọng đến nhường nào đâu, cũng không biết đến cùng anh yêu em bao nhiêu đâu.” Thở dài một tiếng, Hàn Trình Quang kéo Hứa Ngôn Tâm vào trong lòng.

Bởi vì lần này khóc quá mức lợi hại, hai mắt Hứa Ngôn Tâm chẳng những sưng lên, ngay cả khi nói chuyện cổ họng cũng có chút đau, Hàn Trình Quang thấy mắt Hứa Ngôn Tâm sưng khá sâu, liền muốn đi tới tủ lạnh lấy vài khối nước đá chần chần cho Hứa Ngôn Tâm, nhưng Hàn Trình Quang vừa đứng lên, Hứa Ngôn Tâm đã dùng lực bắt lấy Hàn Trình Quang.

“Anh đi lấy nước đá cho em, mắt không phải đau sao?”

“Em đi với anh.” Nắm chặt Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm khàn giọng nói một câu, sau đó liền đứng dậy khỏi giường.

Bất đắc dĩ hôn nhẹ lên môi Hứa Ngôn Tâm một cái, Hàn Trình Quang nắm tay Hứa Ngôn Tâm cùng đi xuống phòng bếp, tới tủ lạnh lấy túi chườm nước đá, Hàn Trình Quang thuận tiện lại pha ly nước mật ong.

Ngồi trên sofa, Hứa Ngôn Tâm bưng ly nước trong tay nhấp từng ngụm, Hàn Trình Quang thì cầm túi chườm nước đá cẩn thận đắp lên mắt Hứa Ngôn Tâm. Đợi đến khi Hứa Ngôn Tâm uống xong, nghiêng người ôm chầm Hàn Trình Quang, đem thân mình tựa vào trong lòng Hàn Trình Quang, để yên cho Hàn Trình Quang giúp mình đắp mắt.

Lấy túi chườm nước đá đã bớt lạnh xuống, Hàn Trình Quang nhìn nhìn mắt Hứa Ngôn Tâm tuy rằng còn hồng, thế nhưng cũng không sưng lên như hồi nãy. Bất quá bộ dạng hai mắt đỏ hồng như vậy, khiến Hàn Trình Quang cảm giác Hứa Ngôn Tâm trước mặt thoát nhìn có vẻ đáng thương lại ủy khuất.

“Mắt còn đau không?” Lấy tay sờ sờ khóe mắt Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang nói chuyện giọng điệu mang theo cảm giác dỗ dành.

Lắc lắc đầu, Hứa Ngôn Tâm ôm Hàn Trình Quang, cả thân mình đều dán lên người Hàn Trình Quang, cơ hồ một chút khe hở cũng không tồn tại.

Thuận tay xoa xoa đầu Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang có cảm giác sau khi trở về từ mộ địa, Hứa Ngôn Tâm càng thêm dính hẳn.

“Có đói bụng không, một ngày cũng chưa ăn gì hết.” Hơn nữa còn khóc cả buổi như vậy, ngẫm lại Hứa

Ngôn Tâm hẳn là đã đói bụng. Hàn Trình Quang vươn tay sờ sờ bụng Hứa Ngôn Tâm.

Bị Hàn Trình Quang sờ nên hơi nhột, Hứa Ngôn Tâm nhích nhích người, sau đó gật gật đầu.

“Anh đi nấu cơm.”

“Em cũng đi.” Hàn Trình Quang nói xong, Hứa Ngôn Tâm lập tức cũng nói.

“Em cứ ngồi đây đợi, hoặc là xem TV, hoặc là đọc tạp chí của em, không phải còn rất nhiều kì chưa xem sao, rất nhanh anh sẽ nấu xong.” Võ vờ lưng Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cười nói.

Lắc lắc đầu, Hứa Ngôn Tâm túm lấy áo Hàn Trình Quang nhìn Hàn Trình Quang, ánh mắt kiên định nhất thời khiến Hàn Trình Quang bất đắc dĩ cười cười.

Bàn tay đang túm áo Hàn Trình Quang bỗng rụt về, Hứa Ngôn Tâm khẽ cúi đầu, giọng nói ảm đạm: “Em chỉ là muốn ở cạnh anh, Trình Quang..... Thực xin lỗi, em –”

Trong lòng cả kinh, Hàn Trình Quang không nghĩ tới Hứa Ngôn Tâm đột nhiên lại nói như vậy, vội vàng nắm tay Hứa Ngôn Tâm, một bàn tay nâng cằm Hứa Ngôn Tâm lên: “Tiểu Ngôn, vì sao lại xin lỗi?”

Ánh mắt có chút ảm đạm, Hứa Ngôn Tâm dời tầm mắt nhìn về phía một bên: “Em cũng không biết tại sao, em chỉ muốn ở cạnh anh thôi, em không muốn làm phiền anh, em tin lời anh nói anh sẽ không rời bỏ em, nhưng em vẫn sợ Không, không phải, em không có sợ hãi, em cũng không có miên man suy nghĩ, Trình Quang, em, em –”

Sợ Hàn Trình Quang lại cảm thấy y bởi vì bệnh nên mới sợ hãi, cuối cùng ngữ khí Hứa Ngôn Tâm cực kỳ nôn nóng.

Nhìn vẻ khẩn trương của Hứa Ngôn Tâm mà Hàn Trình Quang đau đớn không thôi, đối mặt với một Hứa Ngôn Tâm như vậy, Hàn Trình Quang không nói nên một câu an ủi, chỉ có thể vươn tay ôm lấy Hứa Ngôn Tâm, cúi đầu hôn lấy bờ môi đang không ngừng giải thích của Hứa Ngôn Tâm, ngăn chặn câu nói kế tiếp của y.

Hàn Trình Quang đột nhiên hôn khiến Hứa Ngôn Tâm hơi chút sững sốt, bất quá rất nhanh Hứa Ngôn Tâm liền ra sức ôm lấy Hàn Trình Quang, đáp lại nụ hôn này của hắn.

“Được rồi, anh đi nấu cơm, em tới phụ anh đi.”

“Trình Quang –”

Nắm tay Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang dắt Hứa Ngôn Tâm cùng nhau đi đến phòng bếp, đưa hết những nguyên liệu sắp nấu cho Hứa Ngôn Tâm đi rửa, còn mình thì làm chuyện khác.

Đợi cho cơm nước xong, Hàn Trình Quang rửa bát đĩa, bắt quá lần này hẳn chỉ cho Hứa Ngôn Tâm đứng ở một bên nhìn, cũng không cho Hứa Ngôn Tâm rửa cùng.

Dọn dẹp xong xuôi, hai người cùng nhau lấy quần áo bẩn ra nhét vào máy giặt, sau đó Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm ngồi trên sofa đọc sách.

Có lẽ là Hàn Trình Quang nửa ngày bầu bạn khiến Hứa Ngôn Tâm an tâm không ít, quần áo giặt xong Hàn Trình Quang đi phơi, Hứa Ngôn Tâm chỉ dựa vào sofa nhìn theo.

Cầm từng chiếc quần áo treo đến trên ban công, Hàn Trình Quang đang chuẩn bị xoay người đi thì nhìn thấy một cái áo sơ mi màu xanh đã phơi khô, hẳn nhớ rõ cái áo này hẳn chưa giặt, đó là chiếc áo sơ mi bị dính cháo.

Lấy nó xuống, Hàn Trình Quang nhìn chiếc áo được giặt sạch sẽ, hơn nữa còn được ngâm nước xả thơm tho, mềm mại, bình thường giặt quần áo vì nhanh chóng hẳn đều giặt bằng máy giặt, giặt xong rồi treo trên ban công, chưa từng ngâm nước xả bao giờ.

Nhất thời hiểu ra sao lại thế này, Hàn Trình Quang cầm áo trở lại phòng khách.“Tiểu Ngôn, cái này là em giặt giùm anh à?”

Nhìn thấy bộ đồ trong tay Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm rũ mắt.“Trình Quang, thực xin lỗi, ngày đó em không nên nổi giận với anh.”

Quăng áo sang một bên, Hàn Trình Quang trực tiếp trèo lên sofa ôm chầm lấy Hứa Ngôn Tâm.“Muốn giận thì cứ giận, em không nổi giận với anh thì còn nổi giận với ai?”

“Anh không giận em?”

“Anh căn bản là không có giận, ai mà chả có lúc tâm tình không tốt, ngày đó em đang khó chịu trong người nổi giận là bình thường, anh cũng có lúc tâm tình không tốt vậy, nếu ngày nào đó anh cũng không cẩn thận mà nổi giận, em cũng đừng giận anh, có được không?”

Vươn tay ôm cổ Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm hơi mím môi.“Anh chưa từng nổi giận với em.”

“Cái này không phải là anh tiêm thuốc dự phòng cho em đó sao! về sau chúng ta còn sống với nhau mấy chục năm, thế nào cũng có một ngày anh tức giận, nếu ngày nào đó anh nổi giận, không phân rõ phải trái, nói chuyện khó nghe, em không được giận anh, cho dù có giận, cũng không thể tức giận đến mức không để ý tới anh, tức giận đến mức cáo trạng với anh hai, biết chưa?”

“Em sẽ không méc anh hai..... vậy sau này em có nổi giận, anh cũng không thể giận em, cũng không thể đi, không thể không trở về.”

Hóa ra lần này ra ngoài ở, Hứa Ngôn Tâm vẫn cho rằng hấn giận. Hàn Trình Quang cảm thấy chuyện này thật đúng là may mắn ngoài ý muốn mà, vô tình hấn thành bỏ nhà đi bụi đúng chuẩn rồi.

“Được, về sau cũng sẽ không không trở về nhà.”

Được câu cam đoan này, Hứa Ngôn Tâm nhất thời an tâm hơn hẳn, trực tiếp đến gần Hàn Trình Quang chủ động hôn hấn.

Hứa Ngôn Tâm hiếm khi chủ động như vậy, trong lúc nhất thời Hàn Trình Quang cảm thấy trong lòng nóng lên, trực tiếp ôm Hứa Ngôn Tâm nằm xuống sofa.

Chủ động hôn môi Hàn Trình Quang xong, Hứa Ngôn Tâm tiếp tục đỏ mặt chủ động đưa tay cởi áo Hàn Trình Quang, hành động này càng khiến Hàn Trình Quang kích động.

Hàn Trình Quang đang muốn bỏ nhào tới ăn món ngon Hứa Ngôn Tâm vào bụng, thì điện thoại lại reo lên khiến Hàn Trình Quang không thể không ngậm miệng.

Thân trần một tay ôm Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang tiếp nhận cuộc gọi của Hứa Minh Tâm, liều mạng làm cho ngữ khí của mình vừa vững vàng vừa tự nhiên.

“Anh hai không cần lo lắng, Tiểu Ngôn rất khỏe Ha ha, không cần không cần! Anh còn không tin em sao, Tiểu Ngôn thật sự không có việc gì, em ấy, em ấy đang ngủ, không thể trò chuyện với anh được, thật sự, thật sự không có việc gì, không tin ngày mai anh cứ đến xem.....”

Nằm ở dưới thân Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm nhìn dáng vẻ nhẫn nại của Hàn Trình Quang, thân thể vốn đang khó chịu dần dần cũng bình tĩnh trở lại, phỏng chừng bên kia Hứa Minh Tâm thật sự rất lo lắng, không ngừng hỏi, mà Hàn Trình Quang cũng từ áp lực ban đầu trở nên bất đắc dĩ, cánh tay ôm Hứa Ngôn Tâm cũng không còn dùng sức nữa.

Khóe miệng lộ ra tươi cười, Hứa Ngôn Tâm dùng cánh tay chậm rãi ôm chặt Hàn Trình Quang. Lưng trần, mặt cũng dán lên ***g ngực Hàn Trình Quang, trên khuôn ngực săn chắc, ầm áp nhẹ nhàng cảm một phát.

Đưa tay nhéo nhẹ eo Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang ý bảo Hứa Ngôn Tâm không nên lộn xộn. Chọc ghẹo như vậy, không thấy hấn đang cố ứng phó anh hai sao! Đối phương y hết hồ ly, hơi chút sơ sẩy liền sẽ bị phát hiện ngay.

Hàn Trình Quang cảnh báo chỉ làm cho Hứa Ngôn Tâm rụt thân mình lại một tí, sau đó Hứa Ngôn Tâm tiếp tục động tác của mình, ở trên ***g ngực Hàn Trình Quang tỉ mỉ hôn khắp một lần, sau đó ngẩng đầu, ấn đầu Hàn Trình Quang xuống nhẹ nhàng hôn lên cổ và cằm của Hàn Trình Quang.

Bởi vì Hàn Trình Quang đang nói chuyện, cho nên Hứa Ngôn Tâm chỉ hôn lướt qua khóe môi một chút, sau đó dời sang chỗ khác.

Lực đạo vốn đã thả lỏng nhất thời lại tăng mạnh lên, một bàn tay của Hàn Trình Quang ôm lưng Hứa Ngôn Tâm cũng không tự chủ được bắt đầu vuốt ve lên xuống, động tác ái muội, khiến cho bầu không khí vừa phục hồi lại trở nên nóng bỏng.

“Tiểu Ngôn thật sự đã không có việc gì, anh hai, ngày mai anh tới đây đi!!!” Nói xong câu này, Hàn Trình Quang trực tiếp cúp điện thoại, sau đó kéo Hứa Ngôn Tâm đang hôn đến hai má mình qua, trực tiếp dán hai đôi môi của hai người lại.

“Tiểu Ngôn, em dụ dỗ anh!” Rời khỏi môi Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang hí mắt nói.

Căn môi cười cười, Hứa Ngôn Tâm dịch người lại gần Hàn Trình Quang hơn.

Một mâm cỗ thịnh soạn bày ra ngay trước mắt, Hàn Trình Quang không chút do dự trực tiếp xử gọn.

.....

Ngày hôm sau, lúc Hứa Minh Tâm tới thăm Hứa Ngôn Tâm, chỉ vào bộ dạng mệt mỏi của Hứa Ngôn Tâm, cắn răng nhìn Hàn Trình Quang.

“Đây chính là cái gì cũng tốt mà cậu nói đó hả, vì sao mắt nó vẫn đỏ như thế, vì sao giọng nó vẫn còn khàn, vì sao cả người nó đều mệt mỏi đến như vậy!!!”

Xấu hổ vuốt vuốt mồ hôi trên trán, Hàn Trình Quang thật sự khó mà nói ra nguyên nhân Hứa Ngôn Tâm mắt đỏ, giọng khàn, cả người mệt mỏi.

50. Chương 50

Tuy nói Hứa Ngôn Tâm không muốn quay trở lại trại an dưỡng, mà trong lòng Hàn Trình Quang cũng có chút không muốn Hứa Ngôn Tâm trở về đó, thế nhưng cuối cùng Hứa Ngôn Tâm vẫn phải quay về một chuyến, thế nhưng trước lúc trở về, Hứa Minh Tâm nhiều lần cam đoan, lần này trở về chỉ là theo thông lệ kiểm tra một chút, tuyệt đối sẽ không bắt Hứa Ngôn Tâm ở lại chỗ đó nữa.

Mà Hàn Trình Quang sau khi nghe đến lần này đi New Zealand cũng sẽ không bắt Hứa Ngôn Tâm ở lại trại an dưỡng nữa, đột nhiên tâm tư chuyển động, nảy ra ý tưởng không bằng ở nơi đó kết hôn với Hứa Ngôn Tâm luôn.

Ý tưởng vừa bật ra, Hàn Trình Quang liền phát hiện mình không tài nào áp chế được suy nghĩ nữa, chỉ cần vừa nghĩ đến có thể đăng kí kết hôn với Hứa Ngôn Tâm, trên mặt Hàn Trình Quang liền lộ ra nụ cười ngây ngô, hẳn và Hứa Ngôn Tâm hai người đã từng nói đến chuyện kết mấy lần, nhưng mỗi lần đều vì rất nhiều chuyện mà không thể chân chính chuẩn bị, lần này Hứa Ngôn Tâm chỉ đi đến trại an dưỡng kiểm tra sơ lược, New Zealand lại cho phép đồng tính đăng kí kết hôn, một cơ hội tốt như vậy, nếu không nhân cơ hội kết hôn thật sự là quá lãng phí.

Tâm động không bằng hành động, ngay sau khi Hàn Trình Quang có ý niệm kết hôn, liền nghĩ cách bắt đầu chuẩn bị, mà bước đầu tiên trong kế hoạch kết hôn, đương nhiên chính là cầu hôn, mà cầu hôn thì phải có cái gì, đương nhiên là nhẫn.

Vì gạt Hứa Ngôn Tâm lên chuồn đi ra ngoài mua nhẫn, Hàn Trình Quang đã hao tổn biết bao công lực, nào là lời ngon tiếng ngọt dỗ dành, nào là kéo Hứa Ngôn Tâm lặn lên trên giường, làm Hứa Ngôn Tâm cạn kiệt tinh lực chịu không nổi ngắt đi, rốt cuộc mới có cơ hội vụng trộm chuồn ra khỏi nhà.

Hàn Trình Quang ra khỏi cửa, bởi vì vẫn không yên lòng nên gọi điện cho Hứa Minh Tâm, chỉ nói mình có chuyện phải ra ngoài, nhờ Hứa Minh Tâm lại đây dòm chừng Hứa Ngôn Tâm, mà khi Hứa Minh Tâm hỏi đi làm cái gì, Hàn Trình Quang ấp úng không trả lời.

Không nói nữa, Hàn Trình Quang vội chạy đi đến chỗ bán nhẫn, nhanh chóng tiến hành hạng mục đầu tiên trong kế hoạch, mà Hứa Minh Tâm ở bên này, sau khi nhận được điện thoại nhờ trông chừng Hứa Ngôn Tâm, Hứa Minh Tâm rất cao hứng, tùy ý hỏi vài câu, thế nhưng anh lại phát hiện Hàn Trình Quang ấp úng nghĩ một đằng nói một nẻo, nhất thời trong lòng nổi lên cảnh giác, thẳng nhóc thúi Hàn Trình Quang định làm gì sau lưng Tiểu Ngôn nhà anh đây?

Trong lòng nghi hoặc, Hứa Minh Tâm cũng không ngồi yên ở nhà nữa, trực tiếp lái xe đi tới chỗ Hứa Ngôn Tâm, bước vào cửa thì cảm thấy trong nhà im ắng, mới phát hiện Hứa Ngôn Tâm đã bị Hàn Trình Quang dỗ ngủ.

Bởi vì Hứa Ngôn Tâm luôn dính chặt vào Hàn Trình Quang, đặc biệt mấy hôm gần đây, bất luận Hàn Trình Quang đi đâu Hứa Ngôn Tâm đều sẽ theo sát, hơn nữa mỗi lần Hứa Ngôn Tâm muốn đi theo, Hàn Trình Quang không hề cự tuyệt lần nào hoặc là tỏ ra không kiên nhẫn, ngược lại rất vui khi Hứa Ngôn Tâm có thể cùng mình đi ra ngoài dạo vài vòng, không giống lần này, đồ Hứa Ngôn Tâm ngủ còn mình thì đi, chuyện này thực sự không thích hợp mà!!!

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ, Hứa Minh Tâm ngồi xuống sofa sờ cằm, bắt đầu suy nghĩ sâu xa, nhưng phân tích nửa giờ cũng chưa phân tích ra kết quả, trực tiếp cầm di động gọi một dãy số.

Dẫn dò người trong di động vài câu, lúc này Hứa Minh Tâm mới an tâm, nghĩ Hứa Ngôn Tâm khi tỉnh dậy phỏng chừng sẽ khát, nên xuống phòng bếp, nhưng đi vào mới phát hiện, trong phòng bếp Hàn Trình Quang đã hầm sẵn canh, xem ra chỉ còn chờ Hứa Ngôn Tâm tỉnh dậy là có thể uống ngay.

Hàn Trình Quang trở về là đã ba giờ sau, bất quá thời gian dài như vậy, bên trong phòng ngủ Hứa Ngôn Tâm vẫn chưa dậy, khiến cho Hứa Minh Tâm chờ ở bên ngoài đã có chút lo lắng.

Hàn Trình Quang vừa vào nhà đã hỏi tình huống của Hứa Ngôn Tâm, nhìn bộ dạng lo lắng của Hứa Minh Tâm, ngưng ngừng cười một tiếng nói một câu mình đi gọi liền chui vào phòng ngủ. Hắn thật đúng là không dám nói cho Hứa Minh Tâm biết nguyên nhân Hứa Ngôn Tâm ngủ lâu như vậy, vì muốn lặng lẽ chuồn ra ngoài, buổi sáng hôm nay hắn đã ép buộc Hứa Ngôn Tâm một hồi lâu.

Trong phòng ngủ, Hứa Ngôn Tâm vẫn giữ nguyên tư thế khi hắn đi, nằm trên giường trong lòng ôm cái gối hắn nhét vào, ngủ hờn nhiên không biết thời gian.

Ngồi xuống giường, Hàn Trình Quang nhẹ nhàng rút cái gối trong lòng Hứa Ngôn Tâm ra, thấy Hứa Ngôn Tâm nhúu mày vươn tay muốn túm lại thì vội vàng đặt cánh tay mình vào.

Bắt trúng cánh tay Hàn Trình Quang, Hứa Ngôn Tâm nhăn mày chậm rãi buông lỏng ra, thân thể lại nhích lại gần cánh tay mình vừa bắt được.

Bật cười một tiếng, Hàn Trình Quang đưa một cánh tay cho Hứa Ngôn Tâm ôm, mình thì xốc tấm chăn mỏng đắp trên người Hứa Ngôn Tâm lên, nhìn sau lưng Hứa Ngôn Tâm.

Hứa Ngôn Tâm ngủ đến trưa, ngủ đến mức cả người nóng hầm hập, bàn tay Hàn Trình Quang xoa xoa vài cái, người cũng hơi mơ hồ tỉnh lại.

“Trình Quang..... em từ bỏ.....” Còn tưởng rằng đang là sáng sớm, Hứa Ngôn Tâm cảm thấy Hàn Trình Quang tiếp cận phía sau, vội vàng rút người lại.

Toàn bộ mộng đều bại lộ trước mặt Hàn Trình Quang, vô luận Hứa Ngôn Tâm lùi đến chỗ nào cũng không thoát khỏi bàn tay Hàn Trình Quang, song động tác nhún nhún này của y lại làm cho Hàn Trình Quang phì cười ra tiếng.

Tiếng cười của Hàn Trình Quang khiến Hứa Ngôn Tâm có chút tỉnh táo, còn chưa mở mắt ra, đã cảm giác được ở phía sau có một người đang dán vào.

Người mặc quần áo, Hàn Trình Quang kề sát vào tấm lưng bóng loáng của Hứa Ngôn Tâm, bàn tay hơi lạnh vòng qua người Hứa Ngôn Tâm, trực tiếp đặt ở ***g ngực Hứa Ngôn Tâm.

Bất quá thời tiết mùa hè không có làm cho Hứa Ngôn Tâm cảm thấy rét lạnh, ngược lại thoải mái dùng thân mình cọ cọ bàn tay lạnh lạnh của Hàn Trình Quang.

“Rời giường, không dậy là ăn cơm chiều luôn đấy.”

Hơi nghiêng người, nhưng Hứa Ngôn Tâm vừa động liền hừ một tiếng.

“Làm sao?”

“Cánh tay đã tê rần.....” Giọng khàn khàn, Hứa Ngôn Tâm rúc vào lòng Hàn Trình Quang, giọng nói mang theo hương vị làm nũng.

Trong lòng thoáng trở nên mềm mại, Hàn Trình Quang xuống khỏi người Hứa Ngôn Tâm ngồi xếp bằng ở một bên, thò tay kéo Hứa Ngôn Tâm vào trong lòng, sau đó nhẹ nhàng mát xa cho cánh tay bị đè phía dưới của Hứa Ngôn Tâm.

Hứa Minh Tâm ở bên ngoài đợi hồi lâu nhưng không thấy hai người đi ra, không khỏi có chút nghi hoặc, vì thế đẩy cánh cửa phòng ngủ hơi khép hờ nhìn vào bên trong, đúng lúc nhìn thấy bóng dáng Hàn Trình Quang ngồi ở trên giường, cùng với thân ảnh mơ hồ của Hứa Ngôn Tâm.

Chỉ thấy Hàn Trình Quang hình như ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực, một bên cử động tay, một bên cúi đầu đến gần bên tai Hứa Ngôn Tâm nói gì đó, sau đó thì nghe thấy tiếng Hứa Ngôn Tâm miễn cưỡng nói chuyện và cả tiếng cười.

Đứng ở ngoài cửa nhìn một hồi, Hứa Minh Tâm tuy rằng không có nhìn thấy vẻ mặt của Hàn Trình Quang, nhưng lại có thể cảm nhận được tâm tình của hắn, giống như bình thường anh yêu Hứa Ngôn Tâm, thậm chí là còn yêu Hứa Ngôn Tâm hơn cả anh!

Nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, Hứa Minh Tâm trực tiếp đứng dậy rời đi.

Hàn Trình Quang đưa tay từng chút xoa bóp cánh tay tê rần của Hứa Ngôn Tâm, cho đến khi cảm thấy đã khá lên mới dừng tay.

“Được rồi chứ, mau mặc quần áo vào.” Lôi người còn đang tựa trong lòng mình ra, Hàn Trình Quang lấy quần áo bị vứt bên cạnh qua.

Cả người trần trụi ngồi ở trên giường, Hứa Ngôn Tâm nhìn bộ đồ đặt ở trước mặt, hơn nửa ngày mới than thở một câu “Nóng.”

Nhất thời dở khóc dở cười, Hàn Trình Quang lấy tay nhéo nhéo mặt Hứa Ngôn Tâm. “Em định không mặc đồ à! Trong phòng khách đã bật điều hòa, sau khi ra ngoài sẽ không nóng nữa.”

Xoa xoa mặt bị niết đau, Hứa Ngôn Tâm mang bộ dạng không tình nguyện mặc áo ngắn tay quần đùi vào, bất quá lúc mang dép, nhìn thấy Hàn Trình Quang đã đi ra ngoài, vì thế dùng chân hất dép đi, trực tiếp để chân trần đi ra ngoài.

“Ồ, anh hai đi rồi?”

“Anh hai em có đến chơi à?”

Đứng ở trong phòng khách nhìn một vòng, Hàn Trình Quang xác định Hứa Minh Tâm thật sự đã đi, chỉ có thể im lặng không nói gì, vốn đang định giữ Hứa Minh Tâm lại cùng nhau ăn cơm!

“Anh hầm canh, hiện tại chắc đã nguội, em uống một chén đi..... Tiểu Ngôn, sao em lại không mang dép!”

Chân trần đi tới đi lui, Hứa Ngôn Tâm nghe thấy Hàn Trình Quang nói vội vàng chạy tới sô pha, trực tiếp nhảy lên sô pha.

Trùng người nào đó trên sô pha, Hàn Trình Quang đợi cho người nào đó ngồi xuống sô pha mới xoay người đi vào phòng bếp, múc một chén canh đưa đến trước mặt Hứa Ngôn Tâm, đợi Hứa Ngôn Tâm nhận lấy, Hàn Trình Quang lại đi vào trong phòng cầm đôi dép lê bị văng trong góc tường ra.

Ngồi trên sô pha ngoan ngoãn uống cạn canh Hàn Trình Quang đưa, Hứa Ngôn Tâm đưa mắt ngắm Hàn Trình Quang, đợi Hàn Trình Quang cầm dép lê ngồi xuống bên cạnh, vội vàng cầm bát không đưa qua, ý bảo mình đã uống xong hết.

Nhìn bộ dạng biểu hiện tốt của Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang không tiếng động cười cười, nhận bát đặt sang một bên, sau đó nắm chân Hứa Ngôn Tâm, đưa tay chà xát.

“Điều hòa phòng đã bật rất thấp, em lại đi chân trần cẩn thận cảm mạo.”

Ngón chân nhúc nhích để cho Hàn Trình Quang chà xát, Hứa Ngôn Tâm nén cười vui người vào trong sô pha.

Buông chân Hứa Ngôn Tâm ra, Hàn Trình Quang nhìn người nào đó đang vui vẻ nằm trên sô pha, trực tiếp nhào qua cắn răng nói:“Lần sau nếu lại không nghe lời, trực tiếp tử hình ngay tại chỗ.” Nói xong bàn tay trực tiếp ấn nhẹ lên eo Hứa Ngôn Tâm, bị đột kích bất ngờ, người nào đó vốn đang cười liền hoảng sợ kêu lên một tiếng, đỏ mặt.

Giữa trưa ăn cơm xong, Hứa Ngôn Tâm ồn ào muốn tắm rửa, rõ ràng Hàn Trình Quang cảm thấy bởi vì điều hòa mà toàn bộ phòng khách đã rất lạnh, nhưng Hứa Ngôn Tâm lại vẫn cứ nói nóng, hỏi Hứa Minh Tâm, Hứa Minh Tâm cũng nói hằng năm đến mùa hè Hứa Ngôn Tâm quả thực rất sợ nóng.

“Chờ anh thu dọn xong chúng ta cùng tắm.” Tay rửa bát, Hàn Trình Quang vọng ra phòng khách hô lên một tiếng với Hứa Ngôn Tâm. Nếu để cho Hứa Ngôn Tâm tắm một mình, nhất định sẽ mở một ao nước lạnh, ngâm người cả một giờ, đi ra lại cho gió lạnh thổi vào, không cảm mạo mới lạ. Từ lần trước nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm làm như vậy, Hàn Trình Quang không cho Hứa Ngôn Tâm đi tắm một mình nữa.

Tuy rằng biết tắm chung với Hàn Trình Quang thì không thể ngâm nước lạnh, nhưng Hứa Ngôn Tâm vẫn rất vui.

Đợi Hàn Trình Quang rửa bát xong ra khỏi phòng bếp, ngồi đợi cả buổi trong phòng khách Hứa Ngôn Tâm

đã sớm cởi áo ra.

Vừa thấy Hàn Trình Quang đi ra, Hứa Ngôn Tâm trực tiếp đứng dậy trên sô pha lột văng quần đùi, chỉ mặc quần lót kéo tay Hàn Trình Quang chạy vào trong phòng tắm.

Hắc tuyến nghệt đầu (-|||), Hàn Trình Quang nhìn người nào đó vừa vào tới phòng tắm đã cởi sạch, không nói gì bóp trán, hẳn thật sự không nghĩ tới, đến mùa hè Hứa Ngôn Tâm sẽ là cái dạng này, nếu không phải hẳn không mở miệng, Hứa Ngôn Tâm căn bản sẽ không mặc quần áo cả ngày.

Ngâm mình ở trong bồn tắm, Hứa Ngôn Tâm hưởng thụ Hàn Trình Quang phục vụ, cả người đều thoải mái thở dài, khiến Hàn Trình Quang nghe mà nhin không được cười một hồi.

51. Chương 51

Đội Hàn Trình Quang tắm xong cho Hứa Ngôn Tâm, Hứa Ngôn Tâm liền vọt ra khỏi bồn tắm, bảo Hàn Trình Quang đi vào đổi cho mình giúp Hàn Trình Quang tắm, mà Hàn Trình Quang cũng không từ chối yêu cầu phục vụ của Hứa Ngôn Tâm, trực tiếp thay nước rồi nằm xuống.

Hứa Ngôn Tâm ngồi ở bên cạnh bồn tắm lớn, quả thực làm giống như Hàn Trình Quang mới vừa làm, giúp Hàn Trình Quang từng chút một chà rửa thân thể, lực đạo bàn tay thích hợp, cũng khiến Hàn Trình Quang cảm thấy thoải mái.

Nhìn Hàn Trình Quang khép hờ mắt cùng với khóe môi hơi hơi cong lên, Hứa Ngôn Tâm nhìn nhìn động tác trên tay dần dần ngừng lại, cuối cùng trực tiếp tựa đầu lại gần Hàn Trình Quang hôn lên môi hẳn một cái.

Mở mắt ra, Hàn Trình Quang nở nụ cười.“Sao không tiếp tục?”

Cánh tay vốn đang chà lau buông xuống, Hứa Ngôn Tâm nhìn Hàn Trình Quang nằm trong bồn, trực tiếp đứng dậy bước vào bồn tắm, cúi người nằm úp lên người Hàn Trình Quang, vươn tay ôm chặt cổ Hàn Trình Quang.

Hứa Ngôn Tâm vừa bước vào, nước tràn ra ngoài rất nhiều, bồn tắm nhỏ hẹp không thể chứa hết hai người, may mà Hứa Ngôn Tâm nằm đè lên người Hàn Trình Quang.

Hai tay bị kẹt ở hông Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang bị Hứa Ngôn Tâm đè như vậy nên đành mắc kẹt tại chỗ.

“Tiểu Ngôn..... em làm gì vậy?” Dở khóc dở cười, Hàn Trình Quang nằm yên không thể nhúc nhích.

Không đáp lại, Hứa Ngôn Tâm chỉ dán vào Hàn Trình Quang, thậm chí dùng mặt cọ cọ mặt Hàn Trình Quang, bày ra dáng vẻ thoải mái.

Hứa Ngôn Tâm dường như đặc biệt thích tiếp xúc thân thể với Hàn Trình Quang, vô luận là Hàn Trình Quang vuốt ve, Hàn Trình Quang ôm đều thích không thôi, nhất là hiện tại giữa hai người không hề có khoảng cách, da thịt có thể trực tiếp thân mật tiếp xúc.

Cứ như vậy tùy ý Hứa Ngôn Tâm tựa vào mình, cho đến khi nước càng ngày càng lạnh, Hàn Trình Quang mới không thể không kêu Hứa Ngôn Tâm đứng lên.

Hôn vài cái lên môi Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang mới đỡ Hứa Ngôn Tâm đứng dậy được, sau đó hai người cùng nhau lau khô thân thể thay quần áo.

Đợi đến buổi chiều khi mặt trời lặn, Hàn Trình Quang kéo Hứa Ngôn Tâm ra cửa, lúc này độ ẩm vừa hạ, sau giờ ngọ còn có vài cơn gió nhẹ phát phơ, thổi tới trên người thực thoải mái, đặc biệt là sau khi núp trong điều hòa cả ngày.

Bất quá Hứa Ngôn Tâm suốt đường đi cứ nói nóng, y chịu không nổi cái nóng mùa hè nhả, trên người ra một chút mồ hôi thôi đã đặc biệt không thoải mái, hận không thể suốt ngày núp dưới điều hòa không ra ngoài, nhưng Hàn Trình Quang không muốn y hứng điều hòa miết sẽ bị bệnh, nên mỗi buổi chiều nhất định lôi kéo đi ra ngoài thông khí.

Tuy rằng Hứa Ngôn Tâm không tình nguyện đi lắm, nhưng vừa đến bên ngoài, vốn định than thở làm nũng với Hàn Trình Quang nhất thời không làm nữa, chỉ là nắm chặt tay Hàn Trình Quang im lặng bước đi.

Cho dù bệnh đã khá lên rất nhiều, nhưng nhiều năm qua đã dưỡng thành thói quen, làm cho Hứa Ngôn Tâm không thích tiếp xúc với người lạ, cho nên đi ra bên ngoài sẽ không tự chủ được mà im lặng, kể sát Hàn Trình Quang, sẽ không giống như lúc ở nhà thả lỏng bản thân.

Suốt cả năm nay Hàn Trình Quang đầu tiên là đi Anh hai tháng, lại đi New Zealand vài tháng, thời gian còn lại cơ hồ vẫn luôn ở trong nhà với Hứa Ngôn Tâm, đi ra ngoài thì cũng chỉ mua đồ ăn, cho nên các mối quan hệ láng giềng cũng chậm chậm nhạt dần, nay đi tản bộ với Hứa Ngôn Tâm ở công viên trước khu nhà, đụng phải mấy người quen trước kia cũng chỉ chào hỏi sơ sài.

Lần này Hàn Trình Quang dẫn Hứa Ngôn Tâm tản bộ khá lâu, trời tối vẫn chưa trở về, hơn nữa còn dẫn Hứa Ngôn Tâm ra khỏi khu nhà, đi ra phố.

Phát hiện càng đi càng xa, Hứa Ngôn Tâm có chút nghi hoặc, nhưng vẫn theo Hàn Trình Quang đi về phía trước, cho đến khi đi đến một chợ đêm náo nhiệt.

“Những thứ kia ăn rất ngon, buổi tối hôm nay chúng ta ăn vài thứ rồi hãy trở về.” Nhìn những món ăn đã lâu chưa ăn, Hàn Trình Quang có chút nhớ nhung.

Nhìn phía trước một cái, Hứa Ngôn Tâm lại quay đầu nhìn nhìn Hàn Trình Quang, nhìn thấy Hàn Trình Quang có vẻ rất muốn ăn, vì thế gật gật đầu.

Kéo Hứa Ngôn Tâm trực tiếp đi tới một quầy hàng trước kia mình hay đến, Hàn Trình Quang gọi rất nhiều món nướng, lại kêu thêm mấy chai bia.

“Quán này rất sạch sẽ, trước kia anh vẫn hay đến đây, thịt nướng của bọn họ là ngon nhất.” Rót một ly bia đầy đến trước mặt Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cười giới thiệu.

Hàn Trình Quang cũng rót cho mình một ly bia, Hứa Ngôn Tâm nhìn Hàn Trình Quang bưng ly một ngụm cạn sạch.

Có một ly mở hàng, Hàn Trình Quang trực tiếp một tay cầm cái chai một tay bưng cái ly liên tục rót, rất nhanh bốn năm ly đã trút vào bụng.

Nhìn thấy mặt Hàn Trình Quang đã hơi đỏ, Hứa Ngôn Tâm không khỏi có chút lo lắng Hàn Trình Quang sẽ say, lúc Hàn Trình Quang lại rót thêm một ly, liền đưa tay cản Hàn Trình Quang.

“Sao vậy?”

“Trình Quang, anh sẽ say.”

Buông bình rượu xuống, Hàn Trình Quang trực tiếp đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Hứa Ngôn Tâm, một bàn tay quàng qua vai Hứa Ngôn Tâm.

“Em yên tâm, một chút rượu không làm anh say được đâu, không cần lo lắng..... Hôm nay rất vui, em uống với anh đi.”

Thấy Hàn Trình Quang vui vẻ cười ha hả, lo lắng trong lòng Hứa Ngôn Tâm giảm đi rất nhiều, lại bị Hàn Trình Quang ôm vai, nghe được Hàn Trình Quang nói, liền cầm ly lên, hai người cùng một phát rồi uống cạn.

Đợi cho chủ quán dọn món nướng lên, hai người vừa ăn vừa uống, ăn xong đã uống hết sáu bảy chai bia.

Hàn Trình Quang bởi vì trước kia thường xuyên uống, tolerance cũng không tệ, nhất là những lúc không muốn say, trốn rượu dễ dàng, nhưng Hứa Ngôn Tâm lại hoàn toàn trái ngược với Hàn Trình Quang, cứ nhiên uống đến cùng mà sắc mặt không hề biến đổi, bất quá Hàn Trình Quang cảm giác đến cuối cùng, mình thiếu chút nữa bị Hứa Ngôn Tâm hôn môi, từ điểm này có thể thấy Hứa Ngôn Tâm đã say.

Hàn Trình Quang nửa ôm nửa dìu Hứa Ngôn Tâm về nhà, dọc theo đường đi Hứa Ngôn Tâm cứ than nóng ở bên tai Hàn Trình Quang, thật vất vả vừa đến nhà, đã đạp giày ra đi chân trần.

“Tiểu Ngôn đến, mang dép lê vào.” Buổi tối hàn khí nhiều, Hàn Trình Quang vẫn phải bắt Hứa Ngôn Tâm mang dép đằng hoàng.

Tuy rằng không tình nguyện, nhưng may mà Hứa Ngôn Tâm vẫn rất biết nghe lời, nghe thấy Hàn Trình Quang nói, mím môi mang dép lê vào.

Uống say Hứa Ngôn Tâm không có quậy cũng không có ồn ào lải nhải, mà chỉ im lặng đi theo sau Hàn Trình Quang, vô luận Hàn Trình Quang đi nơi nào cũng một bước không rời.

“Tiểu Ngôn, đừng nhìn anh nữa, em cũng tắm rửa đi rồi ngủ.” Kéo Hứa Ngôn Tâm cứ đứng trước cửa phòng tắm ngắm mình qua, Hàn Trình Quang buồn cười cởi đồ Hứa Ngôn Tâm ra.

Kéo Hứa Ngôn Tâm cùng nhau tắm, thay áo ngủ rồi hai người trực tiếp đi vào phòng ngủ.

Đợi cho Hứa Ngôn Tâm nằm yên, Hàn Trình Quang định đi WC, vì thế đứng dậy ra phòng ngủ, nhưng Hàn Trình Quang chưa đi được hai bước, đột nhiên trong lòng chợt lóe, quay đầu lại quả nhiên nhìn thấy Hứa Ngôn Tâm để chân trần lại đang bám đuôi mình.

“Em nằm xuống đi, anh đi WC.” Dở khóc dở cười, Hàn Trình Quang dỗ dành Hứa Ngôn Tâm bảo Hứa Ngôn Tâm trở về, nhưng trả lời hắn là vẻ mặt đại ra nhìn hắn của Hứa Ngôn Tâm.

Không nói gì, Hàn Trình Quang chỉ có thể quay lại mang dép vào cho Hứa Ngôn Tâm, sau đó để y theo sau mình, đi WC xong, Hàn Trình Quang trực tiếp trở về phòng ngủ, người ở phía sau tự động cũng tiến vào.

Sau khi cùng Hứa Ngôn Tâm nằm ở trên giường, Hàn Trình Quang mới xoay người hung hăng ôm Hứa Ngôn Tâm vào trong ngực, ở trên mặt Hứa Ngôn Tâm hôn hai ngụm. “Đáng yêu chết mất!!!”

Ngốc ngốc nhìn Hàn Trình Quang, ánh mắt Hứa Ngôn Tâm hiện rõ tình trạng say rượu, bị Hàn Trình Quang ôm lấy, lại chui vào trong lòng Hàn Trình Quang, ghé sát vào người Hàn Trình Quang.

“Tiểu Ngôn, biết anh là ai không?”

“Trình Quang –”

Cười nhìn Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang suy nghĩ một chút lại tiếp tục hỏi: “Yêu anh hay không?”

“Yêu.”

“Anh với Hứa Minh Tâm em yêu ai hơn?”

“Anh.”

Cười trộm một chút, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm tiếp tục hỏi: “Anh tốt hay là Hứa Minh Tâm tốt?”

“Anh tốt.”

“Ta là công hay em là công?” =))))))

“.....” Câu hỏi này, làm cho vốn đang trả lời không cần suy xét Hứa Ngôn Tâm hơi dừng một chút, đầu óc hỗn độn không biết trả lời như thế nào.

Xem ra lúc này Hứa Ngôn Tâm không thể nghĩ ra, Hàn Trình Quang nghĩ nghĩ liền cười tủm tỉm tiếp tục hỏi: “Mỗi lần anh đè em thoải mái không?”

“Thoải mái.”

“Em có muốn đè ngược lại anh không?”

“Không muốn.”

Thật ngoan. Cảm thán một tiếng, Hàn Trình Quang hôn nhẹ lên môi Hứa Ngôn Tâm một cái khen thưởng.

Cơ hồ nửa buổi tối, Hàn Trình Quang ôm Hứa Ngôn Tâm không ngừng hỏi, thậm chí ngay cả mấy vấn đề như mỗi lần hắn ôm Hứa Ngôn Tâm, Hứa Ngôn Tâm thích nhất tư thế nào, lực đạo như thế nào vv..vv, mà Hứa Ngôn Tâm đều không chút do dự mà trả lời ngay.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Hứa Ngôn Tâm quên sạch sành sanh, cuối cùng từ chợ đêm làm sao trở về đều không có ấn tượng.

Vé đi New Zealand đã chuẩn bị tốt, tới ngày bay Hứa Ngôn Tâm vẫn mang bộ dạng thấp thỏm, nhìn Hứa Minh Tâm và Hàn Trình Quang còn không ngừng hỏi có phải mình thật sự không cần ở lại nơi đó nữa hay không, được Hứa Minh Tâm cùng Hàn Trình Quang cam đoan, mới bước ra khỏi cửa ngồi xe đi về hướng sân bay.

Đến trại an dưỡng, Hứa Ngôn Tâm chết sống cũng muốn phải để hành lý vào khách sạn trước mới đi trại an dưỡng, Hàn Trình Quang biết Hứa Ngôn Tâm vẫn còn sợ bị bỏ lại trại an dưỡng, vì thế nghe theo Hứa Ngôn Tâm yêu cầu, cùng Hứa Minh Tâm đặt khách sạn bỏ hành lý vào.

Sắp xếp này nọ xong thì thời gian đã không còn sớm, vì thế việc kiểm tra được dời tới ngày hôm sau, Hứa

Ngôn Tâm nghe xong rất vui.

“Ngày mai anh phải ở cạnh em, không được bỏ đi.” Buổi tối lúc đi ngủ, Hứa Ngôn Tâm ôm Hàn Trình Quang lại một lần nữa trịnh trọng nói.

Bất đắc dĩ hôn hôn môi Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang cười nói: “Yên tâm đi! ngày mai toàn bộ hành trình anh đều cùng em, một bước cũng không rời.”

Gật gật đầu, Hứa Ngôn Tâm lại nhận được lời cam đoan, lúc này mới an tâm.

Lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng Hứa Ngôn Tâm, Hàn Trình Quang ôn nhu nói: “Chớ nghĩ nhiều, ngày mai kiểm tra anh dẫn em đi ăn món ngon.” Nghĩ đến nhẩn trong hành lý, Hàn Trình Quang cười càng thêm vui vẻ.

“Vâng, em nghe nói nơi này có rất nhiều món ngon.”

“Ngày mai xong anh dẫn em ăn hết mỗi món ăn một lần.”

Khóe miệng rớt cuộc cũng hiện lên nụ cười, Hứa Ngôn Tâm gật đầu, ôm Hàn Trình Quang an tâm nhắm mắt lại.

Hàn Trình Quang cũng nhắm mắt lại, bất quá đợi cho Hứa Ngôn Tâm ngủ say, đắp kín chăn cho Hứa Ngôn Tâm, lại rút tay ra nhét gối vào, lúc này mới lặng lẽ đứng dậy đi ra ngoài.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-dich-than-kinh-benh-ai-nhan-nguoi-yeu-hoang-tuong>